Maureen

LINDLEY

Jurnalul Perlei Orientului

Romance

POLIROM

Romance

Un roman de debut uluitor, *Jurnalul Perlei Orientului* are în centru povestea unei eroine asiatice de la începutul secolului XX, una dintre acele femei aventuroase, fascinante, pentru care lumea nu poate fi decât liberă şi interesantă.

„O poveste exotică, despre o viaţă condamnată la promiscuitate sexuală, dependenţă de opiu şi, peste toate, o decadentă îmbelşugare... Un debut promiţător."

Mail on Sunday

„*Jurnalul Perlei Orientului* demonstrează faptul că realitatea poate fi mai absurdă decât ficţiunea. O carte esenţială şi o lectură încântătoare."

Harper's Bazaar

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1478-3

www.polirom.ro

Foto copertă: © Max Blain, Szefei, Onion/Dreamstime.com

Romance

Maureen Lindley, *The Private Papers of Eastern Jewel*

Copyright © 2008 by Maureen Lindley
© 2009 by EDITURA POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

LINDLEY, MAUREEN

Jurnalul Perlei Orientului / Maureen Lindley;
trad. din lb. eng. şi note de Mihaela Negrilă. – Iaşi: Polirom, 2009

ISBN: 978-973-46-1478-3

I. Negrilă, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Maureen LINDLEY

Jurnalul Perlei Orientului

Traducere din limba engleză şi note
de Mihaela Negrilă

POLIROM
2009

Maureen Lindley s-a născut în Berkshire, şi-a petrecut copilăria în Scoţia, a avut diverse slujbe, printre care fotograf, negustor de antichităţi şi designer de rochii, urmând ca, în cele din urmă, să îşi definitiveze studiile şi să se specializeze în psihoterapie. *Jurnalul Perlei Orientului* este romanul ei de debut, publicat în 2008, cu mare succes la public. Este o carte fascinantă, care îşi propune să redea, pe căi fictive, cum recunoaşte autoarea, adevărata poveste a unei cunoscute eroine asiatice, cu o personalitate controversată. În prezent, Maureen Lindley locuieşte în Wye Valley, un orăşel din vecinătatea Ţării Galilor, cunoscut pentru frumuseţea locurilor sale, împreună cu soţul şi fiica sa.

Perla Orientului, eroina romanului, este fiica prinţului Su şi a celei de a patra concubine ale sale. Încă de copil are o fire mult prea independentă ca să se poată supune vieţii stricte a unei familii din China secolului XX. Într-una din zile, nefastă, este surprinsă de una dintre surorile vitrege în timp ce trage cu ochiul din spatele unui paravan, observând fascinată cum tatăl face dragoste cu una dintre servitoare, o chinezoaică cu picioarele strâns înfăşurate, după tradiţie, ca să arate mai mici şi mai senzuale, ca o floare de lotus. Drept pedeapsă, Perla Orientului este trimisă departe de casă, să fie crescută în sânul unei familii japoneze, rude îndepărtate ale prinţului Su. Este o lume nouă şi încântătoare pentru ea, căci are într-adevăr mai multă libertate şi ocazia să-şi formeze o educaţie. Treptat, însă, pe măsură ce se apropie de vârsta adolescenţei, descoperă că Japonia este o lume condusă de bărbaţi, în care o femeie respectabilă n-are de ales decât să se închidă pe vecie în apartamentele familiei şi să se supună dorinţelor soţului ei, suportând, adeseori, singurătatea. Iar o femeie nerespectabilă, ca să aibă şansa de a cunoaşte lumea şi a gândi cu mintea ei, trebuie să se supună dorinţelor tuturor bărbaţilor, indiferent cât de pline de cruzime. Desigur, atâta timp cât e frumoasă şi dorită. Perla Orientului va alege, urmându-şi firea nestăpânită şi imaginaţia bogată, cea de-a doua cale.

Lui Clive, Daniel şi Liberty, cu dragoste

Nota autoarei

Jurnalul Perlei Orientului este un roman bazat pe viața ieșită din comun a unei prințese manciuriene, a cărei imagine surprinzătoare, de fată nespus de frumoasă îmbrăcată în haine bărbătești, mi-a atras atenția atunci când a apărut, pentru o clipă, pe ecran, în filmul *Ultimul împărat* al lui Bertolucci.

Perla Orientului este fascinantă, așa cum sunt toate femeile care au curajul de a încălca moravurile epocii lor și de a-și transforma viața într-o aventură. Într-o perioadă de impas și de tulburare emoțională din propria-mi viață, am stat în minunata sală veche de lectură a Bibliotecii Britanice și m-am lăsat furată de viața ei. Faptele, așa cum le-am citit, o prezentau drept o personalitate feminină unidimensională, pe de-a-ntregul rea. Eu nu cred că era astfel și, cum am convingerea că istoricii sunt la fel de părtinitori ca romancierii, m-am apucat să aduc la viață, prin intermediul ficțiunii, împrejurările care au forțat-o să-și reclame o astfel de personalitate. Răul se află acolo, dar și curajul, și dragostea, precum și o fărâmă de loialitate și de tristețe.

Câteva dintre personajele cărții sunt oarecum inspirate de persoane reale și am respectat îndeaproape datele și evenimentele istorice cunoscute.

Povestirea care urmează a fost descoperită în Închisoarea nr. 1 din Pekin, printre documentele personale ale deținutei Perla Orientului. Toi printre documentele ei s-au găsit, de asemenea, un exemplar dintr-un poem de Chikamatsu[1]*, un flacon gol de briantină, o sticluță cu ulei de crizantemă, o scrisoare parfumată semnată „O prietenă credincioasă", o cutie cu* lychee *uscate, din care jumătate fuseseră mâncate, și o chitanță pentru o perlă neagră cumpărată de la magazinul universal Sincere de pe șoseaua Nanking, din Shanghai.*

1. Chikamatsu Monzaemon (1652-1725) – dramaturg japonez specializat în piese pentru teatrul de păpuși (*bunroku*).

Supă de şarpe şi crizanteme

În 1914, când aveam opt ani, am fost prinsă spionându-l pe tatăl meu, prinţul Su, în timp ce făcea dragoste cu o fată în vârstă de paisprezece ani. Fata avea ochi lucioşi ca glicerina şi buze minunate, perfect arcuite, de forma şi culoarea unei felii de portocală roşie, de un roşu cald, sangvinic.

Priveam din spatele unui paravan sculptat cum el îi scoate pantofii din mătase, apoi îi scufundă picioruşele în bolul său de ceai, înainte de a bea din el. Fata, complet dezbrăcată, stătea nemişcată pe o pernă pufoasă de pe podea. Nu avea nici măcar un pieptăn în păru-i lung, care strălucea precum frunzele de laur. Adâncit în acest ritual amoros, tata i-a pus între degetele de la picioare o migdală dulce, şi-a coborât buzele spre ea şi a mâncat-o încet, de parcă ar fi fost cel mai delicios lucru pe care-l gustase vreodată. Ea a rămas tăcută, chiar şi atunci când el s-a urcat deasupra ei, ajungând la punctul culminant cu gemete de extaz. După ce a terminat şi s-a rostogolit la o parte, fata a scos un suspin exagerat de plăcere şi i-a şoptit ceva care-l făcu să zâmbească şi să pară mândru. La scurt timp, ea s-a ridicat, a umplut un vas cu apă caldă, adăugând esenţe parfumate, şi l-a şters cu grijă pe tata între picioare. Apoi s-a strecurat în papucii ei ca de păpuşă şi, cu rochia de casă descheiată, a ieşit din cameră.

Pe sub încălțăminte și materialul în care-i erau înfășurate picioarele, acestea trebuie să fi fost o rană urât mirositoare, însă asta nu conta, căci, așa cum erau, strânse în forma unei flori de lotus, potrivit legendei, permiteau stăpânului fetei să se poată delecta „mâncând lotusul de aur în timp ce-și înfigea lancea-i de jad în poarta ei de jad până ce va veni momentul norilor și al ploii". Iar a face pe plac stăpânului era totul.

Eu eram sortită să nu cunosc niciodată acest ritual, o asemenea pasiune trezită de vederea acelor picioruțe ca de copil. Nu exista obiceiul ca femeile manciuriene să se dedea practicii legării picioarelor. Noi eram cele norocoase, având în vedere că în China acelor vremuri, viața femeilor era condusă de toanele bărbaților care le erau stăpâni. Labele picioarelor, strâns legate, le împiedicau să hoinărească prea departe. Se mișcau greoi, ca rațele dintr-un heleșteu artificial. Măcar noi, femeile manciuriene, puteam să alergăm cu picioarele noastre mari.

Sunt o prințesă manciuriană, pe nume Perla Orientului, cea de-a paisprezecea fiică a prințului Su, unul dintre cei opt prinți ai Coifului-de-Fier de la vechea Curte Imperială din Pekin. Pe linie paternă, sunt o descendentă directă a lui Nurhaci, întemeietorul dinastiei manciuriene, și verișoară de departe cu împăratul-copil Puyi. Însă, în ciuda moștenirii mele, sunt femeie și sunt considerată de către bărbații manciurieni ca fiind o ființă inferioară, lipsită de importanță, la care nici nu merită să te gândești. Totuși, prin faptele mele, eu îi fac să se gândească la mine tot timpul. Întotdeauna m-am considerat egală cu frații mei, stârnindu-le furia pentru că am refuzat să mă închin în fața lor. Cel de-al nouălea frate al meu zicea că eu trebuie să fi fost războinic într-o viață anterioară.

Am fost descoperită în timp ce spionam de către Lăuta-de-Jad, a treisprezecea dintre cele nouăsprezece surori ale mele. Era fiica celei de-a doua concubine a

tatei, care era cea mai geloasă dintre toate. Mama mea, o femeie liniștită și elegantă, era cea de-a patra și totodată cea mai tânără concubină a prințului Su. Se credea că ar fi fost de neam japonez și era considerată ca fiind a doua femeie ca frumusețe din casa tatălui meu. De dragul bunelor maniere, soția lui accepta complimentul de a fi pe primul loc. Pe mama o chema Yuzu, după numele prețuitului fruct citric[1]. Avea un chip oval, blând, cu ochi întunecați ca iazurile noroioase, cu buze trandafirii și o strungăreață provocatoare. Ca majoritatea concubinelor, avea o fire supusă, dar uneori avea niște izbucniri de veselie care parcă puneau stăpânire pe ea în cele mai nepotrivite momente.

Eram atât de vrăjită de ceea ce vedeam prin ochiurile paravanului bogat sculptat, că nu am auzit-o pe cea de-a treisprezecea soră venind. Ea m-a tras de păr, strigând:

— Am descoperit o mică spioană afurisită, un viermișor dezgustător.

M-a prins în brațe și a continuat să țipe până când toată casa a venit în fuga mare să vadă ce era cu zarva aia.

Tata s-a mâniat la culme din cauza purtării mele și a pus să fiu închisă în camerele mamei. Ore în șir s-a plimbat de colo până colo pe coridoarele și prin curțile casei, chemând-o pe mama alături de el și trecând în revistă, la nesfârșit, multele mele delicte. Rușinea ei era adâncă și dureroasă, amplificată și mai mult de disprețul soției și al concubinelor tatălui meu. Mi-am jurat în sinea mea că o să le otrăvesc pe toate într-o bună zi. Între timp, mă răzbunam în vise, unde Lăuta-de Jad, transformată pe jumătate în gorgonă, era urmărită și devorată de demoni.

1. Yuzu, fruct din familia citricelor, hibrid între anumite tipuri de mandarine și lămâi, care crește în Japonia.

Mama a avut noroc că îi dăruise deja un fiu tatălui meu, pe fratele meu Xian Li, căci altfel ar fi putut să fie alungată pentru vina de a-l fi împovărat cu mine. El o acuză că era o femeie fără caracter, lucru reflectat de neobrăzarea scandaloasă a fiicei sale. Tata zicea că eram o fiică atât de rea, de lipsită de modestie și onoare, cum nu se mai pomenise vreodată.

— De când s-a năpustit în lume Perla Orientului, acoperită de sânge, istovindu-și biata doică până când nici aceasta n-a mai avut ce să-i dea, ai permis ca voința ei să o învingă pe a ta, îi spuse el mamei cu răceală.

Apoi îi reaminti cum, mai demult, avusesem un început de aventură sexuală cu Pao, un băiat care-l slujea, fapt care a făcut ca acesta să fie bătut zdravăn și dat unui stăpân mai puțin generos. Adevărul era că eu nu făcusem decât să-l rog pe Pao să-mi arate „șarpele" lui, căci se lăuda mereu cu mărimea acestuia și voiam să dovedesc că e un mincinos. Examinasem cu privirea și chiar atinsesem cel puțin două dintre membrele fraților mei și nu puteam să cred că un servitor ar fi putut să aibă unul mai grozav. Tot surorii a treisprezecea trebuia să-i mulțumesc și pentru această trădare. Este cum nu se poate mai cumplit să trăiești într-o casă de femei, în aerul acela saturat de invidie și de amărăciunea pe care le-o provoacă nimicnicia vieții lor.

Mama, încă și mai cocârjată de aceste noi umilințe, pășea alături de tata, a cărui mânie nu se domolise deloc. Murmurele ei de regret se auzeau slab. Mersesem prea departe de data aceasta și ea știa că nu era cazul să-mi găsească scuze. În vreme ce alte concubine aveau fiice preocupate de diverse activități femeiești, eu eram o copilă sălbatică și incultă, care se interesa făți de sex și era capabilă de cruzime și răzvrătire, până la punctul de a da dovadă de prostie. Deși mama mă iubea, știu că eram povara și rușinea ei.

Zilele trecură și supărarea tatei se mai domoli, dar eu eram încă pedepsită să stau închisă în camerele mamei, fără să am drept companie nici măcar o slujnică. Singură și plictisită, am recurs la mici pozne. Am mâncat o cutie întreagă de *lychee* uscate parfumate, care erau slăbiciunea mamei, i-am irosit prețioasa rezervă de hârtie roșie pentru copiat desene, colorându-mi fața ca un bujor roz aprins și dansând de nebună prin camera ei. În cele din urmă, când n-am mai avut cu ce să-mi ocup timpul, iar țipetele și loviturile mele în ușă nu mai reușiră s-o impresioneze pe mama, mi-am împletit părul în două codițe lungi și, folosindu-mă de cuțitul cu mâner din os de care se servea când mânca fructe, mi-am tăiat una dintre ele. Zăcea pe jos ca un șarpe negru, mort.

Când a văzut-o, mama a gemut astupându-și gura cu pumnul, ca să nu țipe și să o audă careva, dacă ar fi ascultat pe la uși. După aceea și-a petrecut ore în șir căutând în cartea ei de leacuri o fiertură care să aibă dublu efect: să-mi grăbească creșterea părului și să-mi astâmpere temperamentul. Și s-a oprit la o supă din șarpe și crizanteme, care, deși delicioasă, nu prea a avut nici un efect. În supărarea ei, a făcut greșeala de a căuta alinare, destăinuindu-se celei de-a treia concubine. Și, astfel, soarta mea a fost pecetluită.

De data asta, tata n-a mai țipat, dimpotrivă, era alarmant de tăcut în furia lui. Concubinele lui vorbeau în șoaptă, ca să nu-l întărâte și mai mult. În cele din urmă, când nimeni nu se mai aștepta la o izbucnire de mânie din partea lui, le chemă pe femeile din casă în curtea centrală și trimise vorbă mamei să o însoțesc. Toate îngenuncheară, umile, în așteptare, în timp ce eu mă aflam în fața lui. Ca și cum ar fi prins o pisică de coadă, mi-a ridicat codița rămasă atât de sus, încât mi-au dat lacrimile de durere. Apoi o tăie și o azvârli la pământ.

Câteva dintre surorile mele rămaseră fără suflare, în vreme ce a doua concubină râdea pe înfundate. Ridicându-şi mâna, tata le reduse pe toate la tăcere. Mă împinse spre mama, care era roşie ca focul de ruşine, şi se adresă celor prezenţi:

— Am nenorocul să fiu tatăl Perlei Orientului, zise el. Această fiică neimportantă continuă să-mi facă numele de ocară cu purtarea ei scandaloasă.

Se uită la mama şi spuse mai departe:

— E precum un pui de animal nelins, deci aş zice că nu e în totalitate vina ei. Nu am nici o dorinţă să-mi bat capul cu astfel de chestiuni plictisitoare. Perla Orientului va fi trimisă în Japonia, în casa fratelui meu de cruce Kawashima, unde va deprinde maniere potrivite cu rangul ei, care este unul de vază, dar, totuşi, doar acela al unei femei. Vedeţi-vă de treburile voastre de femei şi nu lăsaţi ca veştile despre micile voastre probleme să mai ajungă vreodată la urechile mele.

La câteva minute după declaraţia aceasta, tata a plecat de acasă călare, ţipând la servitorii care-l însoţeau alergând, ca să poată ţine pasul cu el. Se auzi un mare suspin de uşurare, apoi femeile începură să pălăvrăgească şi să bârfească, ştiind că tata, odată ce luase o hotărâre, se va întoarce acasă din nou binedispus. Am fost luată de acolo de mama, care avea ochii uscaţi, în sâsâielile ostile ale surorilor mele. După episodul acesta, nu l-am mai revăzut niciodată pe tata.

Nu-mi venea să cred că urma să fiu trimisă în acel loc ciudat numit Japonia. „Fratele de cruce" al tatei părea la fel de înspăimântător ca dragonii de care auzisem în poveştile pe care mi le spunea a treia concubină, o femeie cu imaginaţie bogată, care suferea de coşmaruri groaznice, populate cu creaturi legendare. Cuprinsă de o teamă atât de puternică încât nu puteam să mai mănânc sau să dorm, am implorat-o pe mama să mă ţină lângă ea.

— Te rog, mamă, salvează-mă de omul ăla sângeros, m-am rugat eu.

Însă ea îmi spuse, cu tristeţe în ochi, că tata nu ar fi acceptat să mai discute vreodată despre subiectul ăsta şi că trebuia să fac tot ce puteam în situaţia dată. La gândul de a-mi pierde mama, precum şi singurul cămin pe care-l ştiam, mi-am simţit inima pustiită. Eram înspăimântată de ceea ce mă aştepta, însă, în mod straniu, teama era însoţită de un fior de emoţie, căci gândul de a înfrunta necunoscutul îmi făcea sângele să cânte.

Timp de o săptămână, în fiecare noapte, am dormit în braţele mamei, în vreme ce ea plângea până o lua somnul. Îi respiram parfumul părului şi o jeleam ca şi cum aş fi pierdut-o pentru totdeauna.

În această perioadă, tata nu a chemat-o pe mama în patul lui nici măcar o dată. Ea era ocupată din zorii zilei până la asfinţit cu împachetatul lucrurilor în cuferele care urmau să mă însoţească în casa Kawashima. Îmi spuse câte ceva despre Kawashima Naniwa, care era un om important. Se trăgea dintr-o familie străveche şi ajunsese conducătorul unui imperiu comercial. Era implicat în politica japoneză la cel mai înalt nivel. Mama nu ştia nimic despre femeile sau copiii din casa lui, dar era sigură că se vor purta frumos cu mine şi că o voi duce bine. Mai târziu, aveam să descopăr că acest Kawashima văzând că sunt atât de drăguţă, încă de copilă, îi ceruse tatălui meu să-i fiu dată spre creştere în casa lui japoneză cu doi ani înainte ca sora mea să mă dea de gol. Deşi tata a ales să justifice alungarea mea prin felul în care mă purtasem, situaţia era de aşa natură încât, indiferent de comportamentul meu, tot i-aş fi fost dată lui Kawashima, pur şi simplu pentru că el ceruse asta. Dintre cele nouăsprezece surori şi cei zece fraţi, eu am fost singura care a fost dată de acasă.

Casa noastră era una bogată, plină de mătăsuri fine, împodobită cu cele mai delicate porţelanuri, înţesată cu

pături moi pentru nopțile de iarnă și mobilă din lemn de trandafir, bogat ornamentată cu jad și fildeș. Aveam mulți servitori, grajduri pline cu cai, bucătării bine aprovizionate cu cei mai buni tăietei, cu cel mai fin orez și carne de cea mai bună calitate, că aproape nici nu trebuia mestecată. Nu rămâneam niciodată fără prăjiturele de orez sau caise glazurate, și până și servitorii mâncau găluște cu carne cel puțin o dată pe săptămână. Mă întrebam ce anume îmi va da oare din toată această bogăție, din toate lucrurile de lux din casă, pentru a mă însoți în călătorie. Eram și atunci, la fel ca acum, o persoană lacomă, dar, ar trebui să adaug, nu una lipsită de generozitate. După părerea mea, lăcomia nu e un lucru rău, pentru că îți dă un imbold, te face să te descurci bine în viață. Ce rost are să trăiești dacă nu ceri nimic de la viață?

Pe măsură ce cuferele se umpleau cu daruri, țesături fine de mătase brodată și pergamente scrise caligrafic, care urmau să fie oferite familiei Kawashima, mi-am dat seama că eram cu adevărat trimisă de lângă mama mea, departe de căminul meu. Nu avea să aibă loc nici o grațiere de ultim moment.

Mama a așezat cu grijă într-un cufăr pus deoparte pentru mine bolul meu preferat de orez, o pereche de cercei de-ai ei din coral și argint placat cu aur, un talisman norocos sub forma unei albine prinse în chihlimbar, o casetă pentru scris, din piele fină, pe care era gravată emblema familiei mele și o cutie cu *lychee* uscate. Mi-a zis că fructele de *lychee* îmi vor susține moralul și-mi vor aduce aminte de ea până atunci când o voi fi mâncat pe ultima dintre ele, când va veni vremea să o uit. Am întrebat-o dacă crede că îmi va fi ușor să o uit. Mi-a zis că eu nu eram ca alte fiice, așa că poate că nu mi se va părea greu, în vreme ce ei despărțirea noastră îi va frânge inima. Și mi-a mai zis că nu o va uita niciodată pe fata ei cea frumoasă și rebelă.

Am păstrat prețioasa cutie cu *lychee* în caseta pentru scris și am luat hotărârea nestrămutată ca, oricât de foame mi-ar fi, să nu mănânc mai mult de jumătate din cantitatea de *lychee*. Nu voiam ca amintirea frumoasei mele mame să pălească înainte de a mă putea întoarce înapoi la ea.

— Te voi revedea sigur, mamă, nu? i-am spus.

— Numai dacă asta-ți va fi soarta, Perla Orientului, îmi răspunse ea. Trebuie să fii curajoasă, micuța mea fiică, și să ții minte că, cu cât bate vântul mai tare, cu atât mai puternic trebuie să fie corpul.

Am părăsit casa noastră și am plecat la drum. Prima parte a călătoriei am parcurs-o într-un palanchin simplu, însoțită de o servitoare grasă care avea dinții înnegriți și zâmbet mieros. În urma noastră veneau bagajele cărate de doi servitori care-și blestemau nenorocul de a fi trebuit să plece din casa confortabilă a tatei pentru a merge într-o călătorie lungă și anevoioasă împreună cu fiica lui căzută în dizgrație. În timp ce ieșeam zăngănind pe poarta curții, un cerșetor bătu în ușa palanchinului, plin de speranță, dar rămase dezamăgit apoi la vederea deloc promițătoare a unei fetițe slăbănoage însoțită de o servitoare grasă. Am scos din buzunar o monedă și i-am aruncat-o la picioare. Întotdeauna mi-a plăcut să contrariez așteptările celorlalți în ceea ce mă privește și, oricum, aduce noroc să le dai de pomană săracilor.

Am privit înapoi, sperând să o mai zăresc o dată pe mama, dar în loc de asta l-am văzut pe unul dintre servitori care tocmai ducea oala cu supă de șarpe și crizanteme din odăile ei înapoi la bucătărie. În tot trupul mi se împrăștie o tristețe imensă, îmi simțeam gura uscată și am vomitat pe fusta servitoarei.

Îmi doream să-i fi arătat mamei că o iubeam, dar era ceva în firea mea care mă împiedica să le ofer oamenilor ceea ce-și doresc. Nu cred că a știut vreodată cât de adâncă era dragostea mea pentru ea, nu cred să fi știut

că de la ea am învățat să iubesc. Gena de cruzime moștenită de la tata era mai puternică în mine și adesea o întrecea pe cea de tandrețe, provenită de la mama. Oricum ar fi fost, ar fi trebuit să-mi înfrâng firea și să nu o părăsesc fără să o asigur de iubirea și de recunoștința mea. Îmi dau seama acum că ea trebuie să-și fi dus zilele având o piatră în suflet din cauza faptului că m-a pierdut.

În timp ce palanchinul se hurduca de-a lungul drumului plin de hârtoape, am luat hotărârea fermă că niciodată nu mă voi mai complace într-o asemenea stare de tristețe. La urma urmei, e cât se poate de firesc, dacă e să trăiești o viață sănătoasă, ca tu să fii cea mai importantă persoană pentru tine însăți. A simți tristețe din cauza pierderii altora e ca și cum ai alege să fii bolnav atunci când ai putea alege să fii sănătos. Însă, indiferent de hotărârea luată, amintirea unei mame preaiubite ne însoțește toată viața.

Călătoria mea spre Japonia a fost una lungă și palpitantă, în timpul căreia am descoperit că lumea era un loc mai mare decât mi-aș fi putut eu imagina vreodată. Am mers cu trenul până la Shanghai și apoi pe mare până la Yokohama. Mi-au plăcut aventura de a fi pe mare și lucrurile neobișnuite care se întâmplau la bordul navei. Într-o dimineață, puntea a fost complet acoperită de meduzele care aterizaseră acolo în timpul furtunii de peste noapte. Căpitanul a zis că era semn rău când viețuitoarele mării nu se mulțumeau să rămână în propriul lor element.

Pe vas erau trei europeni. Toți erau înalți și albi și aveau pielea aproape la fel de translucidă ca a meduzelor. Nu mai văzusem niciodată un străin și mi s-au părut foarte ciudați. Alcătuirea lor părea lipsită de proporții, mai ales nasul, și m-am simțit foarte fericită că eram chinezoaică. Când vorbeau, parcă gemeau, dar îmi plăceau ochii lor albaștri și felul în care se salutau, cu o bătaie pe spate.

Ceilalți pasageri discutau despre un război care tocmai începuse în țara acestor străini trufași și încercam, fără succes, să mi-i imaginez pe acei uriași palizi în luptă. Se împiedicau mereu, de parcă ar fi avut capetele aflate la distanță prea mare în raport cu picioarele, astfel că mi-era greu să mi-i închipui mânuind săbii.

Cei trei servitori ai mei sufereau de rău de mare și tot drumul și-au petrecut timpul vomitând sau zăcând pe punte și gemând. Mi-era rușine cu ei, mai ales că, la fel ca mine, străinii nu păreau să aibă nici o problemă cu călătoriile pe mare.

Eram cu toții obosiți și plini de colb când am ajuns la casa lui Kawashima, doar pentru a fi întâmpinați de culoarea morții. Lampioane albe erau agățate de o parte și de alta a porților înalte și se legănau în copacii din grădinile care înconjurau reședința. Un paznic, clătinând din cap ca și cum s-ar fi rugat pentru decedat, ne conduse de-a lungul unei cărări înguste, mărginite cu prundiș. Casa, o clădire tradițională construită din cherestea, era încercuită de un zid de piatră. Într-un capăt al casei se vedea o aripă în stil occidental, iar grădina se lăsa în pantă spre un bazin plin cu crapi. Pe jumătate ascuns de prunii de iarnă, la marginea unui iaz adânc, se înălța un altar din lemn, care-și reflecta imaginea în apă.

Un servitor mi-a deschis drumul în interiorul întunecos al casei, în timp ce propriii mei servitori mă urmau, ducând bagajele. Parfumul cameliilor umplea aerul, florile lor fantomatice se holbau din vazele aranjate ca niște străjeri de-a lungul coridorului. Deoarece petalele cameliilor se scuturâ atât de repede, ele sunt considerate a simboliza moartea, totuși cât sunt de frumoase în scurtul răstimp pe care-l au pentru a înflori...

Cu o săptămână înainte murise mama lui Kawashima, iar sosirea mea la ceas de moarte constituia un semn rău în ceea ce mă privea. Astfel că, din clipa în care am pus

piciorul în casă, femeile m-au considerat ghinionistă și, prin urmare, îmi evitau compania.

Servitorul ne făcu semn să intrăm. Am trecut printr-o cameră lungă, pe jumătate separată de restul casei prin draperii de muselină albă. O femeie micuță, în vârstă, înfășurată strâns într-un chimonou gri, stătea aplecată deasupra unei mese încărcate cu tot felul de mâncăruri, care păreau delicioase. Silueta i se contura vag prin faldurile albe, astfel încât părea o fantomă venită la banchet, dar era probabil vreo bucătăreasă sau servitoare. Foamea îmi făcea burta să chiorăie și mi-am adus aminte de ultima masă servită cum trebuie, pe care o luasem în casa tatălui meu: pește condimentat cu ghimbir, găluște cu miere și pastă de migdale măcinate, învelite în hârtie de orez subțire ca voalul. Am țâșnit ca o săgeată spre capătul mesei și am apucat o chifteluță de orez, lucioasă de la uleiul de prune. Bătrâna șuieră de uimire la vederea manierelor mele grosolane. Servitoarea mea chinezoaică, pe care o botezasem Părere-de-Rău, din cauza obiceiului ei de a-și cere întruna iertare, bâlmăji o scuză potrivită pentru manierele mele uitate. Mă trase afară din cameră, ștergându-mi mâinile pe poalele fustei ei.

Cei doi servitori care mă însoțiseră din China până aici trebuiau să se întoarcă în casa tatălui meu. Părere-de-Rău urma să rămână cu mine în Japonia, ca slujnica mea personală. Lucrul acesta mă bucura, căci pe parcursul călătoriei ajunsesem să țin la ea, după cum și ea hotărâse să mă iubească cât de mult putea și să-mi fie loială.

Am fost conduse într-un mic apartament din partea nordică a casei, care dădea spre o fâșie îngustă de grădină. Deși era vară, nu se vedea nici o floare, nici trandafiri, nici bujori, nimic care să îndulcească aerul sau să trezească simțurile. Era o grădină cu pietricele, searbădă și neinteresantă. În comparație cu odăile spațioase ale mamei, cămărușele acestea păreau niște celule. Nici măcar japonezii foarte bogați, cum era Kawashima, nu

trăiau în aceeași splendoare ca omologii lor de rang înalt din China. Părere-de-Rău se duse să caute ceva de mâncare pentru noi și să-și ia rămas-bun de la servitorii noștri, care urmau să se bucure de un somn foarte necesar înainte de a pleca înapoi la Pekin.

Rămânând singură în cele trei camere aproape goale, mă simțeam tristă și înfricoșată. Față de coridoarele zgomotoase de acasă, locuința asta era tăcută și plină de melancolie. Mi-era dor de mama și mă întrebam ce se va alege de mine în lipsa ei. Îmi era dor de frații și surorile mele și mă întrebam dacă în casa asta exista cineva cu care să mă pot juca așa cum o făcusem cu ei. Eram o persoană fără familie, alungată de acasă cu rușine. Atunci mi-a trecut prin cap pentru prima oară, dar în nici un caz și pentru ultima oară, că poate chiar eram o ființă care nu putea fi iubită. Cred că, în mod inconștient, am ales ca mai degrabă să mă ridic la înălțimea așteptărilor pe care le aveau ceilalți de la fiirea mea, în loc să mi-o schimb. Asta a fost o greșeală, așa cum au fost atât de multe lucruri din viața mea.

Eram adâncită în meditația mea, când una dintre servitoarele casei, o femeie slabă ca un băț, veni să-mi spună că familia Kawashima nu mă putea întâmpina, deoarece erau plecați la altarul strămoșilor lor, pentru a-și aduce omagiul și a căuta consolare. Urmau să se întoarcă într-o zi sau două. Femeia-băț îmi dărui un greier închis într-o cutie de alamă, cu găuri mici pentru respirat. Îmi zise că târâitul lui îmi va ține de urât. După plecarea ei, am deschis cutia și am dat drumul greierului. El sări posomorât până în colțul camerei și se așeză în praf, părând să se simtă la fel de oropsit ca mine.

La fel ca în toate momentele grele din viața mea, nu am găsit altceva mai bun de făcut decât să mă culc, așa că m-am ghemuit pe patul cel mai jos, cu spatele la perete, și am dormit. Habar nu aveam cât timp a trecut astfel atunci când Părere-de-Rău m-a trezit, ținând în

mână un bol de tăiței cu ou și niște pește alb crud. Mi-am dat seama că fusese plecată mult timp, căci intensitatea luminii era diferită, însă veștile cu care venise meritau absența ei îndelungată. Îmi spuse că familia mea japoneză era alcătuită din Kawashima Naniwa, care avea să fie tatăl meu vitreg; apoi tatăl acestuia, Kawashima Teshima, un bătrân de șaptezeci de ani care era în mare doliu după moartea recentă a soției, mama mea vitregă Natsuko și sora ei oloagă și nemăritată, Shimako. Kawashima și Natsuko aveau doi fii, Hideo și Nobu, și șase fiice, dintre care una avea chipul marcat de un nefericit semn din naștere. Toți copiii Kawashima aveau acest semn care semăna cu o căpșună, undeva pe corp, pe laba piciorului sau pe mână. Numai fiica lor Itani era desfigurată din cauza lui.

Spre surprinderea mea, Părere-de-Rău mi-a povestit apoi că în casă nu trăiau concubine. Bucătăreasa, care era mare bârfitoare, îi destăinuise faptul că stăpânul își făcea plăcerile departe de casă, în ceainăriile și bordelurile care prosperau pe străzile din Tokio. Pleca adesea, pentru lungi perioade de timp, la Osaka, marele oraș comercial, unde se zicea că ținea o gheișă într-un lux de invidiat. Se zvonea că această gheișă avea o sută de chimonouri și multe bijuterii, pe care Kawashima i le dăruise din abundență, datorită variatelor și plăcutelor feluri în care ea știa să-i primească șarpele în prăpastia ei. Părere-de-Rău râse cu poftă de vulgaritatea celor spuse, apoi își ceru iertare de la mine pentru limbajul folosit. Mai zise că, din câte aflase, Kawashima nu-și iubea nevasta și că asta era o tragedie pentru Natsuko, ca și faptul că îi dăruise mai multe fiice decât fii, lucru care pe el îl nemulțumea profund. Deși Kawashima nu-și dorea soția, avea un mare respect față de ea, pentru că era fiica unei familii foarte selecte și influente. În casă se șoptea că jalea lui Natsuko față de moartea soacrei sale

era falsă și că juca acest rol doar pentru a-și impresiona soțul. Mama lui Kawashima fusese o femeie greu de mulțumit și se purtase urât cu Natsuko, lăsând să se înțeleagă că nora ei îi păcălise fiul să se însoare cu ea, făcându-l să creadă că pântecele ei va fi bogat în fii.

Am considerat că Părere-de-Rău făcuse bine că strânsese atâtea informații într-un timp atât de scurt. Îmi plăcea la nebunie să bârfesc, mă făcea să mă simt în largul meu, ca acasă, și întotdeauna îmi dădea o stare de siguranță să știu ce se petrece în jurul meu. I-am spus că o să fie o spioană bună. Ea a râs și mi-a răspuns că ajunsesem într-o casă în care servitorii erau indiscreți și că ar fi înțelept din partea noastră să ne ținem secretele doar pentru noi. Știam că n-o să-mi vină prea greu să fiu secretoasă, pentru că fusesem crescută printre concubine și fiicele lor aflate într-o permanentă concurență, astfel că aveam o fire neîncrezătoare.

Aveau să treacă șase săptămâni până să-l cunosc pe Kawashima. Soția lui și sora ei, Shimako, m-au întâmpinat formal și fără căldură la patru zile de când sosisem în casa lor. Răceala lor m-a umplut de mâhnire și m-am bucurat că o aveam alături pe Părere-de-Rău, ca să putem discuta despre ele. I-am povestit că nu-mi plăcuseră deloc, dar ea îmi zise că, chiar dacă mi se pare cam greu, va trebui să încerc să le fac pe plac, fie și numai pentru a-mi face viața mai ușoară. Mă sfătui să mă prefac că mintea îmi era la fel de necoaptă ca și trupul, căci lor li se va părea vulgar ca o fată de vârsta mea să știe atâtea lucruri despre viață.

Numai că, indiferent ce-aș fi făcut sau spus, nu reușeam să câștig afecțiunea mamei mele vitrege, Natsuko, și nici pe a surorii ei, Shimako. Erau pornite împotriva mea de la bun început, așa că cel mai bun lucru la care puteam spera din partea lor era indiferența. Cele două făceau o pereche ciudată, pentru că erau foarte diferite ca înfățișare,

dar devotate una alteia. Marea frumusețe a lui Natsuko, cu ochii ei alungiți și întunecați, pometii înalți și zâmbetul extraordinar de frumos, era în contradicție cu firea ei. În schimb, Shimako avea o înfățișare comună; cu o față latã și un trup cocârjat, părea concepută de zei pentru a absorbi nefericire. Trebuie să-i fi fost greu să trăiască în umbra frumoasei ei surori și a fermecătorului ei cumnat, Kawashima.

Singura persoană pe care mă puteam bizui cu adevărat era Părere-de-Rău. Ea îmi ținea întotdeauna partea, chiar dacă în anumite momente îi puneam răbdarea la grea încercare. Loialitatea ei față de mine a rămas întotdeauna de neclintit și, fără ea, primii ani ai vieții mele în Japonia ar fi fost foarte triști.

După câteva luni, m-am acomodat cu ritmul casei, iar dorul de familie s-a estompat pe măsură ce pantofii îmi rămâneau mici și îmi reveneam din supărare. Am descoperit în casa cea lungă, cu grădina ei monocromă, un spațiu numai al meu, care era mult mai interesant și mai complex decât cel pe care-l ocupasem în fostul meu cămin din China. Mi-a luat ceva vreme să mă obișnuiesc cu o casă fără concubine. La început, mi s-a părut o noutate, dar în curând mi-am dat seama că-mi lipseau flecărelile și permanentele drame pe care este nevoită să le adăpostească o locuință în care sunt închise treizeci de femei. Însă viața mea era mai liberă și mai independentă în noua mea casă, căci nimeni, în afară de Părere-de-Rău, nu părea să se ocupe de bunăstarea mea, și am devenit mai autoritară și mai hotărâtă să mi se facă pe plac decât înainte. Uneori, petreceam timp în tovărășia celorlalte femei din casă, dar nu m-am simțit niciodată una dintre ele. Nutream dorința secretă ca Natsuko să mă placă, dar nu-mi venea să o curtez, așa că, în loc de asta, am devenit adversara pe care singură și-o închipuise, încă de

când m-a văzut prima dată. În vreme ce Shimako mă ignora aproape complet, Natsuko îmi frângea inima cu sarcasmul și răceala ei. Femeile din familia Kawashima nu și-au domolit niciodată antipatia față de mine, iar disprețul meu față de ele a devenit tot mai puternic pe măsură ce creșteam, ca o exilată, în mijlocul lor. Nu-mi stătea în fire să fiu victimă, așa că am căutat să le uimesc fiind opusul lor atât în moravuri, cât și în maniere.

Pe măsură ce treceau anii, m-am integrat în țesătura familiei Kawashima, nescăpând niciodată din vedere faptul că firul meu era de altă culoare decât al lor. Societatea japoneză era diferită de cea pe care o cunoscusem în China. Nu făcea parte din moștenirea mea culturală, dar îmi plăcea mai mult, mai ales pentru că aici nu aveam un loc predeterminat.

Cu Părere-de-Rău, mai mult ea sub dominația mea decât eu sub a ei, aveam libertatea de a depăși limitele impuse până atunci și de a mă ocupa de plăcerile mele într-un mod care mai înainte nu mi s-ar fi permis defel. Cum nu eram nici o fiică adevărată a familiei, dar nici un oaspete, am considerat că am un statut special în familia Kawashima, dar acum îmi dau seama că eram pur și simplu un copil abandonat. Eram fiica unui prinț, de viță nobilă și egală în rang cu familia mea adoptivă, însă acum știu că pentru Kawashima nu eram decât o prospătură care-i adusese și o zestre bună.

Spre deosebire de China, Japonia căuta să se împace cu lumea modernă, însă în casa Kawashima dominau încă vechile tradiții. Dacă fiicele lui Kawashima s-ar fi născut cu doar câțiva ani mai târziu, ar fi fost educate la un pension de fete, ar fi făcut cumpărături la magazinele universale și s-ar fi bucurat de libertatea de a sta mai mult în afara casei. Dar așa cum stăteau lucrurile, ele au fost crescute într-un moment de tranziție și își petreceau timpul perfecționându-se în ceremonia ceaiului și suportând ore nesfârșite de lecții de caligrafie.

Nimeni nu punea sub semnul întrebării faptul că alesesem să nu iau parte la delicatele îndeletniciri feminine, alături de celelalte femei din casă. Uneori, totuşi, atunci când le auzeam râsul cristalin sau vedeam capul lui Natsuko apropiindu-se de cel al uneia dintre fiicele sale, în timp ce îi explica o cusătură, simţeam o durere la fel de vie ca durerea de dinţi.

La fel ca tatăl meu, prinţul Su, nici Kawashima nu se prea interesa de mine, asta până în momentul în care trupul mi s-a împlinit şi chipul mi-a devenit cu adevărat atrăgător pentru bărbaţi. Spre deosebire de tata, însă, el mi-a îngăduit să am parte de o educaţie. Luam parte la lecţii împreună cu fiii săi şi, la fel ca femeile războinice din legendele japoneze, învăţam tehnici de judo şi scrimă. Am învăţat de timpuriu limbi străine şi mă obişnuisem să vorbesc bine japoneza. Împreună cu Hideo şi Nobu am luat lecţii de limba engleză şi foarte curând i-am întrecut în cunoaşterea ei. Nu m-am întrebat niciodată de ce fiicelor lui Kawashima nu li se acorda dreptul de a beneficia de aceleaşi oportunităţi ca şi mine; credeam, pur şi simplu, că eu eram mai deosebită şi că nu eram făcută pentru viaţa lor prestabilită.

În rarele împrejurări când mă aflam în raza de atenţie a lui Kawashima, acesta părea uşor amuzat de caracterul meu băieţos. Ştia că femeile nu mă plăceau şi că se fereau de compania mea, fapt care mă făcuse să caut tovărăşia fiilor săi. Îl distra fanfaronada mea şi îmi tolera extrema neobrăzare, arătându-se indiferent la manifestările ei. Ca mulţi alţi bărbaţi din generaţia sa, Kawashima era pe jumătate îndrăgostit de cultura occidentală, aşa că m-am convins să cred că mă alesese pe mine, în defavoarea propriilor sale fiice, să fiu aceea care profita de libertăţile aduse de noul secol.

Adânc înrădăcinată în tabăra tradiţiei, Natsuko era scandalizată din cauza mea, chiar simpla mea prezenţă în

lumea ei o neliniştea. Ştiam că ura interesul pe care soţul ei mi-l arăta şi că era în căutarea unui pretext suficient de bun pentru a pune să fiu trimisă înapoi în China. Deşi sora ei, Shimako, nu-mi spunea nimic în faţă şi era mereu politicoasă, ştiam că încuraja animozitatea lui Natsuko faţă de mine. Înrăită de amărăciunea provocată de trupu-i diform, din cauza căruia nu se putuse căsători, Shimako iubea intrigile şi şuşotea întruna în urechile surorii ei, exagerând totul şi menţinând casa într-o stare de tensiune. Duşmanii secreţi sunt întotdeauna cei mai periculoşi şi, în ciuda vicleniei sale, ştiam că Shimako era duşmanul meu.

Îmi plăcea destul de mult compania bătrânului Teshima şi luam adesea masa împreună cu el în camera lui, dar cu timpul mângâierile lui insistente deveniră plictisitoare şi am început să caut pretexte pentru a-l evita. Dezvoltasem un soi de amiciţie cu Ichiyo, a treia fiică a lui Natsuko, care era cu opt luni mai mare ca mine. Ichiyo spiona pentru mine, în parte pentru plăcerea de a împărtăşi secrete, dar mai ales pentru că se temea de mine.

Îmi plăcea să câştig şi, având trăsăturile superioare ale tatălui meu, am adoptat în mod natural şi cu entuziasm codul japonez al cuceririi şi curajului ca fiind noua mea filosofie de viaţă. Natsuko zicea că acesta era un comportament atât de nefeminin, încât îi va alunga, scârbiţi, pe bărbaţi.

La vârsta de doisprezece ani colindam casa şi domeniul după bunul meu plac şi descoperisem cum să ajung pe şerpuitoarele străzi dosnice ale oraşului. Viaţa din Tokio se revărsa pe acele străzi, înfiorându-mă cu mirosurile şi culorile ei, cu gălăgia neîntreruptă şi parada sa de oameni. Am văzut gheişe duse cu ricşa la îndatoririle lor, oameni de afaceri croindu-şi drum spre serviciu, ceainării aglomerate conduse de câte o *mama-san* în chimonou viu colorat şi femei ale plăcerilor strigându-se una pe alta

din pragurile ușilor, care dădeau în camere întunecate, și de la balcoanele pictate. Odată, am văzut în întrândul unei case un bărbat silind o fată să îngenuncheze în fața lui. Eram îndeajuns de aproape ca să-i pot simți mirosul de transpirație și dorința și, în același timp, să-mi dau seama cât de frică îi era ei. M-a apucat o durere de stomac atât de puternică, încât de-abia mai puteam să respir. După câteva zile, am încercat să găsesc din nou aleea aceea, dar fusese redusă la un morman de moloz și praf. Peste tot erau șantiere de construcție – un nou Tokio, modern, se înălța din orașul străvechi. Hoteluri și birouri noi țâșneau aproape peste noapte dintre micile magazine construite în stil tradițional și templele din lemn, iar străzi întregi erau demolate într-o singură zi.

Odată, în timpul unei ierni cumplit de geroase, am descoperit că cerșetorul care stătea zilnic în fața porții noastre înghețase lângă stâlpul de fier pe care-l păzea de când era adolescent. Trupul îi era încovoiat, iar mâna, încă întinsă, era făcută căuș, în poziția pentru cerșit. Aerul a fost atât de rece în iarna aceea, că au înghețat crapii din apă, iar în zori cădeau păsări înghețate din cer. Părere-de-Rău își făcea griji ca nu cumva sângele meu să se transforme în cristale și mă înfășura în atât de multe straturi, că de-abia mai puteam merge. Seara, îmi punea pietre fierbinți în pat și îmi aducea numai mâncare gătită. Spre deosebire de cerșetorul de la poarta noastră, noi am supraviețuit acelui anotimp năprasnic, dar de atunci am oroare de frig; e mult prea asemănător cu moartea, după gustul meu.

În tovărășia fiilor lui Kawashima, Hideo și Nobu, și a noilor prieteni pe care și-i făcuseră la colegiu, mă furișam în pivnița de sub aripa de vest, unde se păstrau rezervele de sake. Făceam un foc și încălzeam sake-ul într-o oală de fier, în care, atunci când băutura dădea în fiert,

adăugam ghimbir pisat. Îmi plăcea la nebunie cum fâsâia, făcând spumă și cum mă încălzeam în câteva clipe după ce dădeam un păhărel pe gât. Auzisem pentru prima oară de „Clubul secret de sake" al băieților de la Ichiyo, care-l descoperise pe când spiona în serviciul meu. La început, Hideo s-a înfuriat că le aflasem secretul, însă, bănuind că aș putea fi un dușman periculos, mi-a dat voie să mă alătur lor, ca membru junior. Prețul plătit pentru a participa la acest ritual masculin a constat în a le da voie băieților să-mi atingă sânii și să mă mângâie între picioare. Nobu mi-a povestit că atunci când erau inițiați băieții, li se cerea să se înțepe într-un deget și să-și amestece sângele cu al celorlalți, dar că el considera asta ca fiind un ritual prea dur pentru o fată. Hideo a fost cel care s-a apropiat prima oară de mine, mi-a desfăcut nasturii de la jachetă cu stângăcie și și-a pus mâinile transpirate pe sânii mei. După cum îi tremura trupul, am înțeles că era excitat, însă nu voia să mă privească în ochi, astfel că nu am putut împărtăși cu el acel moment. Unul dintre colegi, un băiat chipeș cu nasul subțire, spuse că putea să le aibă oricând voia pe slujnicele din casa tatălui său și că persoana mea nu-l interesa. A fost singurul care a refuzat jocul copilăresc de pipăire a prințesei chineze.

Inițierea a fost un preț mic pe care l-am plătit, de vreme ce m-am distrat și eu la fel de mult ca ei. Mi-a plăcut, mai ales, că eram pe jumătate dezbrăcată, în timp ce ei aveau uniformele încheiate până în gât. Se prea poate ca în acea pivniță obscură, plină de sake cald și de miros de transpirație bărbătească, să-mi fi format atât pasiunea de a mă îmbrăca în haine bărbătești, cât și atracția pentru bărbații în uniformă. Îmi plăcea foarte mult ceea ce consideram a fi distracția mea secretă, însă nimic nu rămâne o taină într-o casă în care servitorii își văd de treburile lor într-o foarte mare liniște și se delectează cu schimbul de bârfe. Ichiyo îmi spuse că mama și

mătușa ei, auzind de năzdrăvăniile mele, mă considerau sălbatică și destrăbălată. Nu-mi păsa, căci nu simțeam decât dispreț față de limitata lor experiență de viață. Mi se părea că erau prinse în capcana trecutului și obligate, precum gheișele, să trăiască în genunchi. Rareori înțelegeau adevărul, și anume că suntem vii cu adevărat numai în clipele de pericol.

În taină, tânjeam după afecțiunea lui Natsuko, dar nu-mi puteam impune să mă comport într-o manieră care să o facă pe mama mea vitregă să mă placă. Nu o iertasem niciodată pe mama mea cea adevărată că fusese atât de slabă și nu îndrăzneam să mă încred în altcineva care să-i ia locul. Însă faptul că Natsuko mă respingea m-a afectat puternic și m-a făcut ca, în viață, să prețuiesc prietenia adevărată a femeilor mai mult chiar decât pasiunea.

Dacă relațiile cu femeile din viața mea erau dezamăgitoare, nu aveam, însă, nici o problemă cu bărbații japonezi. Cu aroganța lor și felul plin de siguranță în care își foloseau puterea, îi admiram chiar mai mult decât pe frații lor chinezi. Îl consideram pe Kawashima un om deosebit, care știa cum să-și trăiască viața și să profite la maxim de toate șansele care i se ofereau. În sinea mea, mă gândeam că eu aș fi fost mai potrivită să fiu fiul său decât erau Hideo și Nobu.

În acea iarnă geroasă în care a murit cerșetorul de la poarta noastră, am fost adoptată oficial de Kawashima. Am devenit cetățean japonez și am fost botezată din nou cu numele de Kawashima Yoshiko. Japonia urma să fie noua mea patrie și mă simțeam copleșită de fericire. Dacă nu mai era posibil să-mi găsesc o nouă mamă, măcar îmi puteam găsi locul în Japonia. Părere-de-Rău sărbători împreună cu mine evenimentul, chiar dacă nu era sigură că îmi aproba noua naționalitate. Ea continuă să-mi spună Perla Orientului atunci când mi se adresa în

mod formal, dar „Micuța Stăpână" era apelativul pe care îl prefera și pe care îl folosea de obicei. Am servit o cină festivă și am aprins niște artificii care se înălțau până la stele. Amintirea familiei mele chineze, puternică la început, începuse să pălească pe măsură ce noua mea viață căpăta întâietate. Când și când, Părere-de-Rău îmi gătea mâncare chinezească, pentru a-mi aduce aminte de originea mea. Supraveghea totul în bucătărie, ca să fie sigură că aveam cel mai bun orez, cei mai fini tăiței și cele mai alese bucăți de pește și carne. În ciuda firii sale agitate, ceilalți servitori o plăceau, căci, așa cum ea însăși spunea adesea, era o persoană modestă care avea o stăpână foarte interesantă.

Deși eram încântată să fiu, în mod oficial, fiica lui Kawashima și a Japoniei, aceasta a fost o onoare care lui Natsuko i-a stârnit imediat pizma. Pusese să fiu mutată în aripa de vest a casei, cât mai departe de privirea ei, pe cât îi permitea teama de a nu atrage asupra ei mânia soțului. Acea aripă, mai generos proporționată decât corpul principal, fusese construită mai mult de dragul de a epata. Cred că familia Kawashima considera mobilierul european de acolo ca fiind ciudat și inconfortabil, iar Shimako spunea că este potrivit numai pentru barbari. Mie, însă, îmi convenea de minune situația, căci camerele erau spațioase, iar mobilierul occidental mi se părea agreabil. Dormeam într-un pat sculptat, din abanos, și pășeam pe podele presărate cu covoare persane. Cel mai mult îmi plăcea faptul că aripa era legată de corpul principal al casei printr-un coridor îngust, iar pardoseala din lemn a acestuia cânta precum o pasăre atunci când călcai pe ea. Întotdeauna știam când venea cineva și am devenit expertă în a recunoaște oamenii după mers.

În acei ani ai copilăriei mele, viața mea intrase pe un făgaș destul de bun. Aveam adesea certuri cu Natsuko și Shimako, dar aveam și relații de prietenie, de diferite

grade, cu copiii din casă. Eram mereu ocupată și nu mă plictiseam niciodată. Îmi cultivam pasiunea pentru mâncăruri fine, precum și interesul pentru sex și nevoia de informare. Înfruntam viața fără teamă, însă nu-mi puteam controla spaima din vise, care erau bântuite de moarte, de frig și de imagini în care mă aflam singură într-un peisaj pustiu.

Am învățat de timpuriu că a ști secretele celorlalți înseamnă să ai putere asupra lor. Părere-de-Rău îmi procura informațiile care trebuiau să-mi ușureze drumul în viață și să-mi permită să duc negocieri în avantajul meu. Într-o primăvară, îmi spuse că Natsuko mânca bureți înmuiați în ceai verde amar, ca să nu procreeze. O ghicitoare îi prezisese că nu mai putea să conceapă decât fete. Faptul că avea șase fiice constituia o rușine suficientă, iar Natsuko, profund îndrăgostită de soțul ei, era înspăimântată că el va afla și că nu o va mai chema niciodată în patul conjugal. Shimako îi sugerase să mănânce rădaște vii, cunoscute a inversa procesul, dar, oricât de disperată era, lui Natsuko îi era groază de toate insectele și nu era în stare să-și adune curajul pentru a face asta. Așa că, atunci când m-a amenințat că-i va spune soțului ei de purtarea mea din pivniță, i-am zis că și eu îi voi spune ce făcea ea cu bureții și ceaiul amar. La început s-a înfuriat, buzele i se albiseră pe la colțuri, unde nu erau vopsite, și mi-a zis că purtarea mea era atât de josnică încât cu greu îi venea a crede că eram o fată de viță nobilă. Când m-am menținut pe poziție, supunând voința ei voinței mele, a devenit confuză și a cedat în fața mea. Începuse să plângă, implorându-mă să-i păstrez taina.

— Soțul meu se va înfuria dacă află. O căsnicie liniștită este foarte importantă pentru fericirea unei femei, Yoshiko, o să ajungi să înțelegi asta într-o zi. Te rog să nu mă trădezi.

Nu eram genul de fată care să se simtă mișcată la vederea lacrimilor, dar plânsul lui Natsuko m-a impresionat profund. Nu aveam nici cea mai mică intenție să-i spun lui Kawashima secretele demne de milă ale soției lui, pentru că ar fi însemnat o trădare a iubirii ascunse pe care i-o purtam acesteia. Însă faptul că o dominam îmi făcea plăcere și voiam să mă răzbun pe Natsuko pentru faptul că nu mă acceptase niciodată ca fiică în casa ei.

— Ce-aș putea să-ți dau? plângea ea, deschizând un cufăr pictat cu măiestrie, astfel încât să semene cu bambusul. Ia pudra asta de orez parfumată, Yoshiko, este măcinată de două ori, cea mai fină pudră pe care ai simțit-o vreodată. Pielea îți va străluci mai ceva ca aurul.

Nu m-am clintit s-o iau. I-am zis doar:

— Dă-mi perla ta neagră.

Natsuko înmărmuri, un nerv subțire îi pulsă pe frunte, dar își duse mâna la gât să scoată perla care mie mi se părea mai strălucitoare ca niciodată. Mi-o întinse hotărât, ca și cum ar fi hrănit un tigru. Ar fi trebuit să-i spun: „O, Natsuko, salvează-mă. Nu-mi da perla. Dă-mi, în schimb, dragostea ta". Dar nu am făcut-o. Mi-am agățat la gât bila întunecată, prinsă pe un fir de mătase, lăsând-o să mi se legene între sâni; era un talisman menit să-mi aducă aminte că informația înseamnă putere. Aveam doisprezece ani.

Când Shimako, care se îngrășa și devenea tot mai comună la înfățișare odată cu vârsta, a aflat de darul pe care mi-l făcuse Natsuko, mi-a zis:

— O perlă neagră se potrivește cu firea ta, nu, Yoshiko?

Un an mai târziu am început să am sângerările lunare. Părere-de-Rău îmi spuse că mă transformam într-o frumusețe dintr-aceea care, pentru a fi remarcată, nu avea nevoie de mătăsuri fine sau piepteni prinși în păr. Mă puse să stau în fața unei oglinzi și-mi zise să mă privesc.

— Ce vezi, Micuță Stăpână? mă întrebă ea.

M-am uitat și am zărit o fată cu ochi ca florile de porumbar[1], care face fructe iarna, cu o gură delicată, roz, și dinți mici, foarte albi și regulați. Aveam pielea mamei, mai palidă decât cea a suratelor mele nipone. Sânii îmi erau rotunzi și bine proporționați, ca și ai mamei. Aveam șolduri înguste, nepotrivite pentru a face copii, iar labele de la picioare, care nu-mi fuseseră legate, erau minunate, cu unghii sidefii ca niște scoici.

Nu mă mai țineam după băieți, ci îi lăsam cu ale lor. Nu trecu mult și ei începură, cu toții, să-mi caute compania și, în loc să particip eu la jocurile lor, se străduiau ei să le joace pe ale mele. Îmi oferiră calitatea de membru cu drepturi depline în „Clubul secret de sake", dar am refuzat oferta, spunându-le că am crescut și că distracțiile lor erau prea copilărești pentru mine. Pentru a-mi testa puterile, îi învrăjbeam unul împotriva altuia, arătându-i mai multă dragoste lui Hideo decât lui Nobu, amuzându-mă pe seama supărării pe care le-o provocam și a concurenței dintre ei. Așa cum ei îmi impuseseră condiția de a mă atinge în locuri intime pentru a participa la ritualurile lor, le-o plăteam acum cu aceeași monedă. Un coupe-papier din fildeș le putea câștiga o clipă în care limba mea să se afle în gura lor, un peștișor din jad le putea asigura o mângâiere a mâinii mele pe membru.

Părere-de-Rău vindea trofeele mele patronilor de la magazinele de pe străzile dosnice de lângă casă, iar eu îi dădeam o parte din câștig, ca să-și pună bătrânețile la adăpost de greutăți. Cumpăra des opiu de la mici magazine chinezești, iar adesea fumam și eu cu ea. Japonezilor nu le place opiul și nu se lasă aproape niciodată în voia plăcerii viselor provocate de opiu. Pentru mine, asta e o desfătare de o viață; fumul lui cu iz de mosc e plin de amintiri și de promisiunea cufundării în uitarea de sine.

1. Arbust sălbatic din familia rozaceelor, cu ramuri spinoase, cu fructe albe și cu flori sferice de culoare neagră-vineție.

Viața mea în casă continua ca și cum nu avea să se schimbe niciodată. Spionam familia Kawashima și mă mândream că le știam tainele. Le acordam fraților privilegiile lor, mă ciorovăiam cu Natsuko și, în mod ocazional, îmi încrucișam sabia cu Shimako. Fumam opiu cu Părere-de-Rău și țigări turcești și americane atunci când eram singură. Ascultam muzică occidentală la un pick-up pe care-l cumpărasem la mâna a doua de la un coleg al lui Hideo. Aproape că nu trecea zi să nu mă aventurez în labirintul străzilor din Tokio. Nu mă consideram o persoană ambițioasă, ci doar una cu entuziasm și poftă de viață.

Kawashima era membru al prestigioasei rețele japoneze de Servicii Secrete și adesea avea musafiri cu care discuta despre politică. Prin numeroasele sale relații, își exercita patronajul asupra celor ce erau gata să îi susțină propria cauză, care, afirma el, era aceea de a sprijini gloria Japoniei. Bărbații care veneau la el erau ei înșiși puternici, aveau propriile sfori de tras și informații de împărtășit. Ca și Kawashima, făceau parte din clasa socială a samurailor și printre ei se numărau politicieni, oameni de afaceri și ofițeri de rang înalt, de obicei din Garda Imperială. Îmi plăcea la nebunie vorbăria lor despre onoare și felul în care asociau ideile de curaj și loialitate în primul rând cu Japonia și apoi cu propriile familii. Bănuiesc că asta mă făcea să mă simt mai asemănătoare cu ei și mai puțin acea venetică orfană care, îmi dau seama acum, eram de fapt.

Cum sora mea, cea de-a treisprezecea, nu se mai afla prin preajmă, era floare la ureche să spionez aceste întâlniri. Mă ascundeam între panourile din bambus și hârtie din care erau alcătuite paravanele sau în spatele vreunui pom fructifer, vara, când panourile erau deschise pentru a face loc vremii frumoase. Eram răsplătită cu vești din lumea exterioară, care nu mă dezamăgeau

niciodată, ci mă umpleau de emoție. Soarta împăraților și desfășurarea revoluțiilor mă făceau să înțeleg că, în ciuda firii mele aventuroase și a evadărilor în oraș, trăiam într-un mic univers foarte limitat.

Războiul din Europa se încheiase cu pretenția Japoniei de a revendica concesiunile germane din China. Am auzit că țara mea natală era slabă și că stătea deoparte, fără să facă nimic, prea neajutorată ca să ia măsuri. Mă simțeam mândră când îl auzeam pe Kawashima spunând că Japonia va continua să muște bucăți din China pentru a-și mări imperiul. De la o vreme, începusem să mă simt rușinată de originea mea chineză și, odată, l-am mușcat de mână pe Hideo, până la sânge, când m-a numit „sora lui chinezoaică".

Vărul meu îndepărtat, Puyi, fusese repus în locul său de drept, acela de împărat al Chinei, dar nu aveam nici o dorință de a-mi revendica înrudirea cu el. Kawashima îl numea „Fiul Cerului" și rădea. Invidiam bogăția și puterea lui Puyi și mă întrebam cum își petrecea zilele în minunatul Oraș Interzis, pe care mi-l aduceam aminte din copilărie. Nu știam pe atunci că puterea lui era limitată la spațiul din imediata sa apropiere și că averea lui era mărginită.

Mi-am descoperit pasiunea de a dobândi cunoștințe despre lume. Voiam să-i înțeleg istoria și să înțeleg, de asemenea, emoțiile care declanșau revoluțiile și războaiele. Bătăliile mă înfiorau și tânjeam după libertatea pe care o aveau bărbații de a-și urma ambițiile și de a cere ceea ce voiau de la viață. Nu mi-am dorit niciodată să fiu bărbat, ci doar să am privilegiilor bărbaților.

Kawashima și acoliții săi stăteau de vorbă până noaptea târziu și uneori adormeam între panouri și mă trezeam țeapănă și înfrigurată, cu nevoia urgentă de a mă ușura. Eram atât de supărată că pierdusem conversația, că mă sileam să stau treză înfometându-mă și ciupindu-mă de

obraji atât de tare, încât îmi făceam vânătăi. În timp ce discutau, bărbații beau boluri de ceai și păhărele de sake, servite de gheișele care-i însoțeau pe cei care le „adoptaseră". I se zicea adopție, dar în ochii mei nu era decât o relație stăpân-sclavă. Majoritatea bărbaților niponi pe care i-am cunoscut aveau tendința de a-și deghiza statutul de proprietari asupra femeilor, folosind un limbaj care vorbește de grijă și protecție paterne, însă, oricum ar alege să o numească, femeia este cea care se află în genunchi. Nu am priceput niciodată cum poate suporta o femeie să fie proprietatea unui bărbat, așa cum se întâmpla de fapt. Nu era cu nimic mai presus de un cal sau de o podoabă. Gheișele auzeau multe, dar nu spuneau nimic. Deși majoritatea erau tinere, te puteai baza pe discreția lor, căci în meseria pe care o făceau era o mândrie să fii demnă de încredere. Știau, desigur, că și cea mai mică trădare a încrederii le-ar fi atras izgonirea în stradă, unde ajungeau prostituate de rând.

Personal, aș fi preferat să am libertatea unei prostituate decât să duc acea viață guvernată de reguli a unei gheișe, dar, în general, gheișele, mai ales cele tinere, sunt niște timide care acceptă refugiul în tradiție și protecția meseriei lor. Ca și călugărițele occidentale, gheișele sunt alimentate cu ideea de servitute, de sacrificiu față de un stăpân care, speră ele, se vor purta bine cu ele. Totuși, măcar ele fac sex, în vreme ce călugărițele, care-l reneagă, se păstrează, extatic, pentru Dumnezeul cu care sunt căsătorite în mod impotent.

Adesea, Kawashima bea peste măsură, dar la acele întruniri îi plăcea să fie cu mintea trează și sorbea din sake cu zgârcenie. Găsea plăcere în a observa slăbiciunile tovarășilor săi și în indiscrețiile care decurgeau din acestea. Îl admiram nespus pentru viclenia și inteligența sa. Uneori, unul dintre bărbați pecetluia soarta vreuneia dintre fiicele sale, punând la cale căsătoria ei cu fiul altui invitat.

Dispuneau de femeile lor cu mai multă lejeritate decât o făceau în privința capitalului și a acțiunilor. Mi-era silă la gândul că era posibil ca într-o zi să aud cum îmi este hotărât destinul în acest fel. Știam că, în ciuda libertăților pe care mi le acordase Kawashima, nu-mi va da voie niciodată să-mi aleg propriul drum în viață. Cu toate că flirta cu ideile occidentale, credea, ca și Confucius, că femeile, deși erau ființe omenești, se situau mai prejos decât bărbații și, în consecință, era o lege a naturii ca lor să nu li se acorde dreptul la o voință proprie. De asemenea, dacă analizam cazul meu, îmi dădeam seama că aveam o dotă mare, de care el putea să dispună după bunul plac. Știam că într-o zi o va folosi pentru a încheia un târg sau pentru a primi o favoare – și se putea să mă trezesc cu un soț care să nu fie ales de mine. Dacă lucrurile urmau să se desfășoare astfel, îmi jurasem că nu aveam să fiu o soție ascultătoare.

În acest fel trecură mai mult de șapte ani din viața mea, până într-o zi când mi se spuse că mama, la care nu mă mai gândisem de mult, a murit în mari chinuri, pricinuite de un leac prost, menit să provoace avortul unui prunc care i se prinsese în trompele uterine. Durerea mea la aflarea acestei vești a fost atât de adâncă, încât nu am putut să plâng sau să mă văicăresc, așa cum fac personajele de operă la moartea unei eroine. Semănam prea mult la fire cu prințul Su ca să fac asta. Mi-am înfipt unghiile în palme până la sânge și i-am blestemat pe zei pentru cruzimea pe care o arătaseră față de o supusă atât de blândă.

Nu am fost nicicând în stare să arunc cutia cu *lychee* golită pe jumătate, cu promisiunea ei de reunire, căci în viața asta nu avem de unde să știm care dintre strămoșii noștri ne va întâmpina în viața viitoare. Mă rog să fie dulcea mea mamă.

Curmale japoneze înmuiate în miere și un bol de ceai galben

În ajunul celei de-a cincisprezecea aniversări a zilei mele de naștere, chiar când credeam că ziua va trece fără nici un eveniment, mi s-au întâmplat două lucruri pe care nu le voi uita niciodată.

Se lăsase amurgul când bătrânul Teshima trimise după mine, zicând că dorea să-mi ofere un cadou cu prilejul sărbătorii zilei mele norocoase. Părere-de-Rău îmi transmise în silă mesajul.

— Nu toate darurile trebuie primite cu bucurie, zise ea posomorâtă. S-ar putea ca ăsta să fie un favor pe care ți l-ai dori de la altcineva decât de la tatăle ăsta.

M-am dus în apartamentul lui Teshima și l-am găsit stând jos pe o sofa din lemn, cu picioarele ridicate și rășchirate pe un taburet lung. În dreptul fiecărui picior câte o țărăncuță, nu mai mare de doisprezece ani, care stătea îngenuncheată pe o rogojină de paie, tăindu-i și pilindu-i unghiile. Camera fusese aromată cu bețișoare parfumate din lemn de santal, după cum prefera Teshima. Nu era pic de aer și simțeam că mă sufoc. Teshima era îmbrăcat cu o haină lungă din bumbac, nu prea bine strânsă pe el, care-i acoperea genunchii, lăsându-i picioarele dezgolite. Se vedeau cu ușurință urmele vinetii ale

venelor care-i străbăteau pielea de om bătrân, albă ca hârtia de orez. Părul rar, lipit cu ulei de craniu, îi dădea o înfățișare scheletică și arăta ca și cum s-ar fi dat cu roșu în obraji ca să simuleze tinerețea, deși probabil că ăsta era un efect al tensiunii arteriale ridicate. Ținea între degete o țigară groasă, confecționată manual, rulată în hârtie neagră, care umplea aerul de fum. Fetele își încheiară îndatorirea masându-l cu ulei de nucă de cocos între degetele de la picioare și pe mușchii slăbiți ai pulpelor. Teshima nu părea conștient de prezența mea, așa cum stătea cu câte o mână sprijinită de capul fiecăreia dintre fete și se legăna înainte și înapoi, oftând de plăcere. După ce au terminat, fetele s-au așezat pe vine, așteptând ca el să le spună să plece. El își ridică mâinile de pe capetele lor și le alungă afară din cameră. Apoi îmi făcu semn spre rogojina rămasă liberă și, după ce am luat loc lângă picioarele lui uleioase, îmi înmână o cutiuță din lemn de cedru, cu o cheiță din fier în încuietoare.

— Aștept de multă vreme să-ți dau asta, Yoshiko, zise el, privindu-mă cu un aer enigmatic în ochii lui mici și întunecați. Cred că ești, în sfârșit, pregătită să primești acest cadou.

Am deschis cutiuța și am văzut o pereche de sculpturi, reprezentând un falus și o vulvă, cuibărite una în alta pe suportul de mătase verde închis.

— Sunt antice și au fost sculptate de un maestru, spuse el, întinzându-se spre mine și luându-le. Un dar foarte potrivit pentru o tânără la cea de-a cincisprezecea aniversare.

Îmi arătă cum se potriveau una în alta cele două piese, devenind una singură. Știam, de la vârsta de opt ani, cum se potriveau împreună un bărbat și o femeie, și am râs zgomotos de bătrânul ăsta care credea că lecția sa veche va fi ceva nou pentru mine. Teshima zâmbi, apoi râse și el cu mine.

— Nu te rușina, micuță Yoshiko, zise el. Ești îndeajuns de mare ca să știi lucrurile astea. În curând va trebui să mulțumești un soț, e mai bine să știi cum, decât să mergi la el tematoare și neștiutoare.

Am rămas tăcuți o vreme, apoi el puse darul meu înapoi în cutie și o așeză pe jos.

— Dă-mi mâna, Yoshiko, spuse el.

Își băgă degetele mele în gură și le linse unul câte unul, până când ambele mâini îmi erau ude de saliva lui. Apoi mi le călăuzi pe sub haina lui, spre falus, gemând când mi-am întărit strânsoarea în jurul acestuia. Era subțire ca un băț de bambus, spre deosebire de cel al nepotului său mai mare, Hideo, care avea o circumferință mult mai generoasă.

Teshima își încleștă mâinile peste ale mele și, cu toate cele patru mâini ale noastre, începu să-și frece membrul în sus și în jos. După multă vreme, mi s-a părut mie, acesta se îngroșă și Teshima mă conduse spre pat și-mi ceru să mă dezbrac și să mă întind. Și am făcut ceea ce-mi cerea, fără să obiectez. Eram deopotrivă fascinată și oripilată de dorința bătrânului. Îmi plăcea senzația care-mi cutreiera trupul ca și cum aș fi băut sake cu ghimbir. Nu-mi plăcea răsuflarea lui ca de pește și nici moliciunea pielii sale, însă eram entuziasmată că, în sfârșit, voi lua parte la acest ritual bine-cunoscut.

El își ridică haina și mă încălecă în poziție șezândă, împingându-se în mine încet și spunându-mi să mă relaxez. Când m-am împotrivit un pic, pe jumătate schimbându-mi părerea că-mi plăcea, Teshima mârâi la mine să stau potolită, așa că m-am liniștit. Luând un băț răsucit de pe cufărul de la capul patului, îl afundă într-un borcan cu miere și o lăsă să-mi picure pe buze, apoi molfăi el însuși mierea rămasă pe băț, înainte de a-l băga la loc în borcan. După aceea, se aplecă și își băgă limba în gura mea. Când ajunse, gâfâind, la orgasm, se împinse și mai

adânc în mine, așa cum nu credeam că era posibil să pătrunzi în corpul altcuiva, iar gemetele sale se preschimbară într-un murmur lung, de parcă ar fi fost în agonie. Ca să nu țip și ca să asociez pentru totdeauna actul cu gustul acela dulce, eliberă mierea din gura lui în a mea exact în clipa în care mă străpunse durerea. Am fost surprinsă că actul era dureros, căci nu le auzisem nicioclată pe concubine plângându-se de asta și nici fetele cu picioarele înfășate pe care le călărea tata nu scoteau vreodată scâncete de durere.

— Mai bine c-am fost eu, Yoshiko, zise el, părăsind patul și chemându-și servitoarele cu o bătaie din palme. Eu am fost blând cu tine, ceea ce un tânăr soț s-ar putea să nu reușească. Pot să-ți promit că nu o să mai doară niciodată la fel de mult.

Pe cearșaf era o mică dâră de sânge, de care Teshima îmi spuse că ar trebui să fiu mândră, căci era dovada că acum devenisem femeie. Bătu din palme pentru a-și chema servitoarele, apoi se întoarse lângă pat ca să mai ia miere, afundându-și degetul în borcan.

După ce am ieșit din camera lui, cuprinsă de o tristețe și o nervozitate ciudate, am trecut pe lângă țărâncuțele care se duceau grăbite la el, cu apă și prosoape moi din bumbac. În ciuda durerii, îmi plăcuse actul, deși, dacă aș fi avut de ales, nu l-aș fi vrut pe Teshima ca primul meu iubit. Nu m-am gândit niciodată că marele meu apetit sexual a fost stârnit de acea împerechere stranie, chiar dacă, după aceea, de-abia așteptam să fiu din nou sub un bărbat. Deși m-am simțit importantă, aleasă, cred că, într-o parte ascunsă a ființei mele, știam că-mi pierdusem nu doar virginitatea, dar și dreptul de a pretinde că sunt copil al familiei Kawashima. Încă o dată, dar de data asta în alt fel, am fost privată de grija și sprijinul unei familii adevărate.

Când m-am întors la Părere-de-Rău, i-am arătat cadoul și am râs de prostia bătrânului. I-am zis că ar fi bine să

îl vindem, de vreme ce Teshima sugerase că era un original și că valora destul de mult. Ea mă întrebă dacă întâlnirea se terminase cu pătatul cearșafului, iar eu am aprobat din cap. Hotărârăm să mâncăm mai devreme, căci eram obosită după experiența asta și Părere-de-Rău găsea că sunt cam palidă la față. Însă în secret, Shimako luase decizia ca nici un cap din casa Kawashima să nu se așeze devreme pe pernă în seara aceea.

La ora când luna se trezea și lampioanele din casă erau aprinse, mi s-a servit o cină bună, cu *chanko-nabe*, o tocăniță hrănitoare care li se dă luptătorilor de sumo înaintea unei lupte. În semn de respect pentru ziua mea de naștere, Părere-de-Rău adăugase un castron de orez fiert la aburi amestecat cu fasole roșie, felul de mâncare obișnuit la ocazii deosebite. Ziua fusese plină de evenimente, căci, în afară de faptul că Teshima mă sedusese, un cutremur neobișnuit de lung avusese loc chiar înainte ca soarele să coboare, roșu ca sângele, la asfințit. Părere-de-Rău interpretă asta ca fiind un semn că viața mea nu era sortită a fi una liniștită, iar eu le-am mulțumit zeilor pentru asta.

Mai târziu în acea seară, pe când stăteam întinsă pe o carpetă, citind și fumând o țigară americană, am auzit un vaiet ascuțit venind din apartamentul lui Natsuko. Era un țipăt groaznic, plin de jale, precum chemarea unei balene singuratice pe mare, noaptea. Părere-de-Rău se duse fuga în direcția lui și, în vreme ce o urmam, am simțit cum emoția îmi zvâcnea prin vene la gândul că, după câte se părea, ziua aceea deosebită mai avea încă ceva de oferit.

Shimako fusese găsită de paznicul de noapte atârnând spânzurată de o bârnă a altarului din lemn aflat lângă bazinul cu crapi. Când paznicul își făcea primul rond pe domeniu, zărise în lumina slabă a lunii, trupul lui Shimako legându-se ușor deasupra poliței pe care

stătea o statuie a lui Buddha și alergase la Kawashima să-i ducă vestea. Kawashima poruncise ca Shimako să fie dată jos și dusă în apartamentul ei, unde putea fi întinsă pe pat, înainte ca Natsuko să aibă voie să o vadă.

La început, mi s-a părut că stârvul nici nu seamănă cu ea, căci era îmbrăcată foarte ciudat, aducând mai mult cu o gheișă decât cu banala soră a lui Natsuko. Strâns înfășurată într-un chimonou ceremonial, își dăduse părul cu ulei, împărțindu-l în trei conciuri mari, prinse cu multe ace de păr; buzele îi erau vopsite în roșu aprins, iar fața în alb, ca orezul. Mirosea a ulei de trandafir și chipul ei ar fi părut senin, dacă nu ar fi fost limba, care era vineție și îi ieșea grosolan afară din gură. Eram deja familiarizată cu rigiditatea stranie a morții, dar, cu toate astea, am încremenit la vederea cadavrului lui Shimako. Era greu de crezut că murise, căci, așa cum stătea întinsă în pat, cu o expresie de împăcare pe fața machiată, părea întreagă. Am început să tremur și Părere-de-Rău încercă să mă tragă afară din cameră, dar am refuzat să plec.

Vaietele lui Natsuko erau groaznice; am implorat-o să înceteze, dar nu mă auzea. Abia când a fost înconjurată de copiii ei, urletele îi scăzură în intensitate, transformându-se într-un geamăt.

S-a aflat că Shimako se retrăsese în apartamentul ei înainte de masa de seară, plângându-se de o durere de cap. Trebuie că s-a îmbrăcat în cele mai bune veșminte ale ei și s-a dus la altar în amurg, știind că nu va fi zărită de nimeni cât timp familia era la masă. Se spânzurase cu un *obi*[1] de aceeași culoare ca buzele ei vopsite. În timp ce viața îi părăsea trupul, sandaua din lemn de santal din piciorul bun căzuse la pământ, în timp ce perechea ei se legăna pe piciorul suferind, ca pentru a atrage atenția asupra lui.

1. Brâu lat legat cu o fundă mare la spate, purtat de japonezi.

Natsuko își ieșise din fire de durere, legându-se înainte și înapoi pe podea lângă patul surorii ei, plângând și gemând, cu ochii roșii și umflați. Fiicele ei se roteau în juru-i ca un nor de molii, scoțând, de uimire, sunete stranii, șuierânde. Kawashima era vizibil zguduit de priveliștea ciudată pe care o oferea Shimako, întinsă pe pat în veșmintele-i superbe, de parcă ar fi dormit doar. Era îmbrăcată și machiată într-o manieră atât de puțin caracteristică pentru ea, încât părea o rușine din partea noastră să-i spionăm trupul nefamiliar. Kawashima considera actul ei de sinucidere de o ingratitudine extremă, dar încercă să o consoleze pe Natsuko cu vorbe blânde.

— Poate că nu a vrut să o lase singură pe mama voastră, zise el, bătând-o ușurel pe umăr.

Soția lui, îndatoritoare chiar și în fața unei asemenea tragedii, îi aruncă o fantomă a cunoscutului ei zâmbet și se înclină scurt. Mă durea inima să o văd pe Natsuko suferind așa de mult, însă între mine și ea se interpunea cercul format de fiicele ei, din care eu eram exclusă. M-am dus înapoi în odăile mele împreună cu Părere-de-Rău, care plângea, și am băut amândouă sake, șușotind despre drama teribilă a faptei lui Shimako.

În noaptea aceea am visat că o priveam pe Shimako în timp ce intra în bazinul pentru crapi ca să înoate. Nu-mi venea să-i atrag atenția asupra umbrei întunecate a rechinului care aștepta în apa opacă și care o devoră înainte să mă trezesc. Începând cu acea noapte, în toate visele mele cu Shimako eu sunt de vină, într-un fel sau altul, de moartea ei. Părere-de-Rău zicea că nu ar fi trebuit să mă simt vinovată, pentru că se prea poate să nu o fi iubit-o pe Shimako, dar nu-i dorisem moartea, și acesta este purul adevăr.

Natsuko îi spuse lui Ichiyo că nu era surprinsă că tragedia morții surorii ei avusese loc de ziua mea, căci, de bună seamă, eram înconjurată de mirosul greu al

ghinionului. Îi zise că eram norocoasă că numai femeile îl puteau simți, căci altfel frumusețea mea nu mi-ar fi fost de prea mare folos. Natsuko era o femeie de modă veche, cu capul plin de asemenea idei.

Eu am considerat că moartea lui Shimako, prin felul în care avusese loc, a fost un lucru nenatural, precum frunzele care cad din copaci vara. Din câte știu, nici un animal nu alege să-și pună singur capăt vieții, chiar și cele prinse în capcane preferă să rămână fără un picior ca să scape, să fie libere și să supraviețuiască. Inima lui Shimako fusese la fel de schilodită ca și trupul ei; fusese o femeie plină de invidie și furie. Ei bine, faptul că toți avem defecte de vreun fel sau altul e un adevăr, însă trebuie, totuși, să facem tot ce putem pentru noi înșine. Dacă stăm degeaba, lamentându-ne în legătură cu soarta noastră, uităm că o putem influența. Ea provenea dintr-o familie bogată și influentă. Și-ar fi putut aranja mai bine viața dacă ar fi avut mai mult curaj. Când m-am dus la Natsuko pentru a-i prezenta în mod oficial condoleanțe, i-am spus o parte din gândurile mele, sugerându-i să se roage ca Shimako să nu fie pedepsită pentru disprețul arătat față de darul vieții. S-a înfuriat, ochii i s-au micșorat și cu greu a fost în stare să mă privească. Îmi zise că, deși Shimako trăise într-o lume rece, dobândise o moarte pură, cu toate datoriile plătite. Adăugă că, dacă aș fi fost o japoneză adevărată, aș fi înțeles onoarea din fapta lui Shimako.

— Îți place să te consideri japoneză, Yoshiko, zise ea, însă sângele tău chinezesc te va da întotdeauna de gol. Știu că nu o jelești pe Shimako, care te-a depășit în strălucire în viață. Cum de-ai ajuns o persoană atât de lipsită de inimă? Nu semeni cu mama ta, despre care se spune că era o femeie blajină.

Nu m-am supărat pe Natsuko, deși se înșela: chiar o jeleam pe Shimako. Îmi lipsea locul pe care-l ocupase în

viața mea. În pierderea unui adversar există ceva de o tristețe unică.

— Natsuko, caracterul meu a fost format de alte forțe decât cele care l-au modelat pe al tău, i-am replicat. În vreme ce tu ai avut parte de un tată iubitor, al meu m-a dat pur și simplu pentru că m-a cerut un bărbat. Am văzut viața mamei transformată în nefericire de geloziile suratelor ei concubine, la fel cum tu și Shimako ați încercat să faceți cu mine. M-ai respins chiar înainte de a mă fi cunoscut.

— Da, toate astea sunt adevărate, zise ea. Însă ești o persoană isteață, ai fi putut să ne faci să te plăcem.

I-am spus că mă gândisem la asta atunci când am pus pentru prima oară piciorul în casa Kawashima, dar chiar și atunci, cu atâția ani în urmă, nu-mi stătea în fire să cerșesc dragostea.

— A, da, înțeleg, zise ea. La vremea aia, aveai personalitatea deja formată.

S-ar putea ca ea să fi avut dreptate, pentru că nici până în ziua de azi nu suport să curtez pe cineva. Mi se pare că dragostea, dacă nu e oferită de bunăvoie, nu are valoare.

Așa cum se întâmplă adesea într-o familie, imaginea unei persoane se transformă după moarte. Astfel începu și legenda lui Shimako, potrivit căreia fusese o femeie de o bunătate nemărginită, un exemplu strălucitor de puritate și altruism, o ființă căreia nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să fie împăciuitoare cu ceilalți. Eu, una, aveam să duc dorul prefăcătoriei ei, abilității sale de a băga zâzanie în toată casa și sunetului moale al pasului ei târșâit, care-mi permitea să aflu că se apropia.

În zilele și săptămânile de după moartea ei, a ieșit la lumină adevărul despre viața lui Shimako. În capul și sufletul ei, ea fusese o gheișă. Cuferele din odăile ei au fost găsite pline cu cele mai elegante chimonouri și cu

obi-uri de toate culorile. Avea zeci de podoabe pentru păr din mătase, flacoane cu ulei de camelie, ceară de păr și butelcuțe cu vopseluri de machiaj alb și roșu aprins. Într-un dulap, se descoperiră opt perechi de sandale *okobo*[1] înalte, ca acelea pe care le purta în noaptea când a murit, toate nepurtate și într-o stare excelentă. Lângă pat, într-un vas din piatră, păstrase gâinați de privighetoare, o metodă folosită în mod tradițional de gheișe pentru albirea pielii. Sub pernă dosise o carte legată, conținând desenele ei cu flori. Erau deosebit de delicat desenate, fiecare pagină depășind-o în perfecțiune pe cea de dinaintea sa. Țin minte un crin atât de pur ilustrat, încât aproape că-i puteai simți parfumul. O albină grăsună zbura pe deasupra corolei unei flori, lăsând să cadă mici granule de polen în trompeta florii, iar sub această fertilă împerechere Shimako scrisese numele lui Kawashima. Deși ideea asta nu-mi trecuse niciodată prin cap înainte, m-am gândit că Shimako trebuie să-l fi iubit. Mi-am închipuit-o încuiată în apartamentul ei, noaptea, executând ceremonia ceaiului și invocând imaginea lui Kawashima așezat în fața ei, cu un zâmbet de aprobare pe chipul său de samurai. Poate că se visa frumoasă, dezirabilă și iubită de el. Am fost mirată că nu aflasem nimic despre jocurile nocturne ale lui Shimako. I-am spus lui Părere-de-Rău că în mod sigur Junko, servitoarea personală a lui Shimako, știa să păstreze un secret. Părere-de-Rău spuse doar atât:

— Junko și-a iubit stăpâna.

Încă o dată, casa Kawashima se înveșmântă în culoarea morții. Era cam la vremea când înfloresc arțarii, devenind aurii, astfel că floarea de la înmormântarea lui Shimako a fost crizantema albă. Florile au fost puse în fața umbrarelor unde erau agățate picturile pe pergament,

1. Sandale tradiționale japoneze, cu platformă de lemn.

în buchete cu panglici negre și albe. S-au trimis bilețele speciale și au început să sosească daruri în bani, în semn de condoleanțe. Natsuko ținea o socoteală riguroasă a fiecărui dar, căci știa că trebuia trimis înapoi un dar având o valoare egală cu suma respectivă. Așezâ de o parte și de alta a ușii lui Shimako câinii chow-chow din porțelan verde și galben, pe care-i adusese ca zestre, ca să păzească trupul neînsuflețit al surorii ei. La o săptămână după înmormântare, a avut loc o slujbă comemorativă. Așa se face că Shimako hotărîse, cu mâna ei, ca anotimpurile să curgă fără ea, ca ea să nu mai guste fursecurile cu orez făcute de anul nou și ca Natsuko să rămână cea mai singură soră din lume. În graba ei de a muri, nu se gândise să aranjeze ceva pentru credincioasa ei servitoare Junko, care, rămasă fără stăpână, a fost dată afară din casă.

La scurt timp după slujba comemorativă pentru Shimako, am devenit conștientă de faptul că mă simțeam adultă, cu foarte puțin, dacă nu chiar nimic, din copilul rămas în firea mea. Pentru a atrage atenția asupra acestui fapt celor din casa Kawashima, m-am dus la un salon de frumusețe care fusese deschis de curând în hotelul Ginza și mi-am tuns părul scurt, după moda occidentală. În lunile care au urmat, am început să mă îmbrac în haine bărbătești. Nu numai că le găseam mai confortabile, dar mi se păreau și mai incitante. Aveau un anumit farmec care mă făcea să mă simt îndrăzneață când le purtam.

Natsuko îmi spuse în față că această înfățișare i se părea dezgustătoare. Închipuiți-vă contrastul dintre pantalonii de călărie și cizmele mele preferate, lungi până la genunchi, și veșmintele ei tradiționale. Îmi făcea plăcere să o șochez pe Natsuko, deoarece știam că nu o să-i câștig niciodată dragostea, iar acesta era un mod de a intra în luptă cu ea. Avea să fie un an dificil pentru Natsuko. Era singură, fără Shimako cu care să-și petreacă

zilele, şi nici nu o plăcea pe Taeko, fata răsfăţată pe care Kawashima o alesese ca să devină soţia lui Hideo. În curând, această fiinţă plină de moşturi avea să facă parte din familie, în timp ce, una câte una, fiicele ei iubite urmau să plece pentru a deveni parte din gospodăriile soţilor. Kawashima nu mai trecea prin patul ei, iar Natsuko dobândi înfăţişarea ofilită a unei soţii neglijate. Fără sora ei drept companie şi fără afecţiunea soţului de care era atât de profund îndrăgostită, zilele lui Natsuko erau nefericite. Şi aşa se face că, observând de aproape situaţia ei, mi-am dat seama că o viaţă guvernată de spiritul datoriei nu aduce musai recompense.

Hotărâtă să nu calc pe urmele lui Natsuko cea supusă, am adoptat din toată inima calea modernă, sperând că mă va conduce spre o viaţă mai incitantă în lumea din afara casei. Ştiam, însă, că orice libertate pe care aş fi obţinut-o nu avea să vină cu uşurinţă. În inima casei japoneze şi a bărbaţilor ei, vechea Japonie deţinea o influenţă covârşitoare, iar femeile nu aveau nimic de spus şi, indiferent care ar fi fost dorinţele lor, ele puteau fi zădărnicite printr-o simplă poruncă.

Cu toate astea, nu eram lipsită de optimism. Kawashima fusese mereu îngăduitor cu mine şi speram că poate avea să-mi acorde o parte din dotă ca să pot călători puţin înainte de căsătorie. Speram, de asemenea, să pot avea un cuvânt de spus în alegerea soţului. Însă, dacă nu avea să se întâmple aşa, eram hotărâtă ca, indiferent de viaţa pe care o plănuia Kawashima pentru mine, să reuşesc, până la urmă, să mă eliberez şi să merg pe drumul meu. Am început să vizitez altarul de lângă prunii de iarnă, rugându-i pe zei să nu permită să fiu vândută precum o sclavă într-o căsătorie aranjată.

Nu trecu multă vreme până când am descoperit că părul meu scurt şi hainele băieţeşti îl atăţau pe Kawashima într-un mod pe care nu aveam cum să nu-l remarc. Ştiam

că îi părusem întotdeauna atrăgătoare, însă niciodată înainte nu mai fusesem copleşită cu atâtea atenţii. Lua parte la orele mele de scrimă, fără să-şi ia ochii de la mine, mărâind de satisfacţie când fandam teatral şi răzând când spada maestrului meu de scrimă mă prindea descoperită. Poate că, îmbrăcată în pantaloni şi cizme, stârneam în Kawashima acele fantezii homoerotice, înrădăcinate în tradiţiile războinice, la care se spune că sunt predispuşi bărbaţii niponi. Se credea că soldaţii devin mai buni în luptă dacă nu au de-a face cu femei. Kawashima provenea dintr-un neam de samurai, despre care se spunea că, atunci când aveau conducerea supremă, le desconsiderau pe femei pentru că erau fiinţe inferioare, folositoare numai pentru a produce urmaşi.

Îl urmărisem pe Kawashima în timp ce făcea dragoste atât cu bărbaţi, cât şi cu femei şi, una peste alta, cred că prefera bărbaţii. Era, cu siguranţă, mai viguros cu aceştia. Odată, pe când priveam din ascunzişul meu, gemuse cu asemenea plăcere în timp ce poseda un tânăr soldat, că băiatul se albise foarte tare la faţă. Îl văzusem atât crud, cât şi tandru cu bărbaţii, dar niciodată indiferent, aşa cum putea să fie cu femeile. Pierdusem şirul băieţilor cu care se culcase, dar numărasem doar unsprezece femei. Printre ele se numărau fetele lui Teshima, gheişa unui coleg, oferită lui în dar, şi împerecherea lunară cu Natsuko, care mi se părea un act făcut din datorie, fără nimic animalic în el. Riscam mult spionându-l pe Kawashima, ţinând cont de faptul că, dacă aş fi fost prinsă, aş fi putut să fiu trimisă înapoi în China. Cu ambii părinţi morţi, de acum, mă întrebam care frate s-ar fi deranjat să revendice o soră aflată în dizgraţie. Însă nu mă puteam abţine să nu-l urmăresc, pentru că în felul acesta trăiam indirect aventurile lui sexuale. Şi tânjeam să fiu una dintre partenerele lui. Bănuiesc că, la nivel inconştient, ştiusem întotdeauna că, în cele din urmă, el îşi va face drum prin

partea mea de casă, pentru a termina ceea ce existase între noi încă din momentul în care mă ceruse de la tatăl meu, cu mulți ani înainte.

Teshima se înșelase când îmi spusese că sexul nu va mai durea niciodată la fel de mult – cu Kawashima era întotdeauna dureros, la fel cum a fost și prima oară când m-a luat. Venea la mine în cameră transpirat și duhnind a sake, dar niciodată beat sau prostit de băutură, cum îi văzusem în pivniță pe fiii lui. Avea o preferință în a mă lua stând în picioare, pe la spate, zicând că în felul ăsta putea să-mi simtă mai bine adâncimea. Nu vorbea prea mult, era dur și avea mâna grea, lăsându-mi trupul plin de vânătăi dureroase și împodobit cu urme de mușcături. Am descoperit, astfel, că era posibil să-ți placă durerea. Însă nu am primit niciodată din partea lui vreun compliment sau vreun cuvânt drăgăstos. După se s-a întâmplat prima dată, rareori trecea o săptămână fără să mă viziteze de cel puțin două ori. În felul caustic de a face dragoste al lui Kawashima am descoperit o neașteptată alinare, iar sexul cu el era, de asemenea, incitant și periculos, căci nu știam niciodată cum voi arăta după. Părere-de-Rău tresărea la vederea vânătăilor mele și le trata cu o cremă vâscoasă pe care o prepara din frunze de tutun.

Viața mea luase o nouă turnură; m-am trezit că mă gândesc tot timpul la Kawashima. Îmi plăcea nespus mirosul lui, suplețea pielii sale, felul în care-mi umplea camerele de viață. Dar cel mai mult îmi plăcea că devenisem o parte din rutina vieții lui, că păream să am, în sfârșit, un loc al meu. Când a început să trimită un șir de politicieni, militari și oameni de afaceri să-și facă plăcerile cu mine, nu am obiectat, dar ceva s-a frânt în mine din cauza suferinței de a nu fi deosebită pentru el. Eram conștientă că fiicele lui de sânge nu erau folosite în acest fel și asta mă durea. Însă trebuia să-mi reamintesc că eu

eram, la urma urmei, fiica unei concubine și că, de la o vârstă fragedă, considerasem sexul ca fiind o ocupație naturală atât pentru bărbați, cât și pentru femei. Îmi aminteam că mama aștepta întotdeauna ca tata să o cheme în patul lui, iar când se întâmpla asta, radia de fericire pentru că avusese parte de atâta onoare. Dacă îmi trecea uneori prin cap că, de fapt, întâlnirile cu bărbații din cercul lui Kawashima îmi făceau rău, îngropam acest gând. Nu țineam să mă consider o victimă și, în orice caz, nu aveam de ales în această privință. Mă bucuram de cadourile și de noutățile despre lumea exterioară pe care bărbații le aduceau în apartamentul meu, iar sexul era întotdeauna satisfăcător pentru mine, indiferent cât de crud sau de incompatibil era amantul. Totuși, în ciuda plăcerii pe care mi-o dădea sexul, se întâmpla adesea să rămân cu un gol dureros, ca și cum, fără cineva înlăuntrul meu, eram la fel de singură ca o orfană.

Adesea, deveneam arțăgoasă cu sărmana Părere-de-Rău, care nu-mi purta niciodată pică și mă ierta întotdeauna. Uneori, aveam zile atât de posomorâte, că mă încuiam în dormitor și evadam într-un loc mai bun cu ajutorul opiului. Visurile induse de drog erau magnifice: în ele, eram o zeiță, capabilă să zbor pe deasupra continentelor, liberă să cutreier pământul.

Părere-de-Rău se îngrijora când mă încuiam, lăsând-o afară. Zicea că, chiar dacă păream o războinică, eram, de fapt, o copilă fără mamă, care nu ar fi trebuit niciodată trimisă departe de China și de familia ei. În ochii ei, eram o fiică a Chinei, care se chinuia pe pământ străin. Însă în mine se întipărise ideea că toate lucrurile demne de admirație erau japoneze și, niciodată, nici măcar pentru o clipă, nu am regretat că aveam cetățenia acelei țări.

Kawashima și amicii săi disprețuiau China. Glumeau adesea pe seama ei și îi considerau pe bărbații chinezi

slabi și lași. Un politician care m-a vizitat mi-a spus că ruda mea, pomposul împărat-copil, se căsătorise cu Wan Rong, „cea cu înfățișarea minunată". Nu aveau voie să plece din Orașul Interzis, iar împăratul inspira atât de puțin respect, încât eunucii săi furau de la el și chiar îi amenințau viața. Se spunea că Puyi ținea o bâtă lângă pat și, cum împărăteasa era singura în care avea încredere, o punea să îi vegheze somnul. M-am prefăcut că nu mă interesa, dar mi-era rușine că eram rudă, chiar și îndepărtată, cu un bărbat care se temea de eunuci și avea nevoie de nevastă ca să-l protejeze. Avea și el șaisprezece ani, la fel ca mine, era suficient de mare, gândeam eu, ca să-și fi sădit în fire un pic de curaj.

Felul meu de viață în casa Kawashima continuă așa cum am descris, până când, într-o dimineață, se produse inevitabilul și m-am trezit vomitând, în timp ce Părere-de-Rău îmi ținea, cu compasiune, vasul în dreptul meu.

— Ai rămas grea, Perla Orientului, îmi șopti ea.

Am știut asta dinainte să mi-o spună ea. Cred că știam de câteva zile, dar ideea mă îngrozea atât de tare, că nu suportam să mă gândesc la ea. Dacă ajungeam să dau naștere unui copil, tatăl lui ar fi fost necunoscut. Aș fi fost trimisă, însoțită doar de Părere-de-rău, în vreo locuință săracă, pentru a trăi ascunsă tot restul vieții mele. Copilul nu avea să fie recunoscut de Kawashima, care nu va mai vorbi niciodată despre mine. Va păstra zestrea mea drept compensație pentru anii în care mă hrănise și mă adăpostise. Viața mea nu-mi va mai aparține și voi deveni o persoană neimportantă, care nu se va putea căsători. În China, aș fi fost doar o altă concubină care are un copil; în Japonia, aveam să fiu mai rău decât o târfă de pe stradă.

Avusesem mereu mare grijă să evit procrearea, introducându-mi în vagin un mic burete înainte de fiecare întâlnire amoroasă. După ce făceam dragoste, îmi introduceam

un tub în vagin și mă spălam cu un dezinfectant făcut din frunze de salcâm opărite în apă fiartă. Părere-de-Rău zicea că toate concubinele pe care le cunoscuse foloseră această metodă atunci când nu mai puteau face față unei alte nașteri. Adăugase că dădea rezultat numai dacă asta era voia zeilor. După experiența mea, zeii sunt rareori binevoitori. Scopul lor este să ridice bariere, pe când al meu a fost întotdeauna să le dărâm și exact asta am început să fac.

Am trimis-o pe Părere-de-Rău la un negustor de plante medicinale din piața chinezească să-mi cumpere o licoare care să mă facă să dau afară sămânța din pântece. Se întoarse cu o poțiune verde ca fierea, care, în ciuda așteptărilor, avea un gust dulceag, de parcă ar fi fost aromată cu rubarbă. Vraciul zicea că, dacă era să dea vreun rezultat, acesta va apărea în interval de șase ore, în caz contrar fiind nevoie de ceva mult mai puternic. După ce a expirat timpul, fără vreun efect în afară de o durere de stomac groaznică, Părere-de-Rău încercă o rețetă de-a ei. Își amintea că o auzise în casa tatălui meu, când două concubine tinere au rămas însărcinate în același timp. Cea mai rea dintre ele, dorind ca pruncul ei să aibă întâietate față de celălalt, fiersese în apă o bucată de cupru și, după ce amestecul se răcise, adăugase două picături de venin de șarpe. Îndulcise compoziția cu ceai cu miere și i-o servise adversarei sale. Cuprul trebuia să dea copilul afară, iar veninul trebuia să-i oprească inima. Astfel, efectul era dublu.

— A dat rezultate, Părere-de-Rău? am întrebat-o.

— Da, stăpână, îmi răspunse ea. Și se zice că e nevătămător.

Vraciul a fost de acord cu Părere-de-Rău cum că era, într-adevăr, un leac bun, dar mă avertiză că ar trebui folosită doar o picătură de venin. „Două picături o vor ucide, în mod sigur, și pe mamă", zise el.

Prețul pentru venin avea să fie mare, însă bucata de cupru, care trebuia să fie verde, avea să ne-o dea el gratis, din mărinimie.

Părere-de-Rău fierse infuzia până când rămase doar un deget de lichid. Apoi, după ce s-a răcit apa, picură cu grijă veninul în ea, asigurându-se că nu varsă nimic din prețiosul fluid. Am dat pe gât serul lipicios, după care am băut suc dulce de rodii, ca să îndepărtez gustul amar. Două zile la rând am vomitat un soi de clei oribil, dar sămânța rămase prinsă în pântecele meu.

Apoi, cum zilele treceau cu repeziciune, am conceput un plan care prevedea să-i spun lui Natsuko că eram însărcinată și să o conving să mă ajute să fac un avort de o natură ceva mai științifică. Știam că, într-o casă în care secretele înfloreau, fără ea de partea mea aveam foarte puține șanse să-l țin pe Kawashima în necunoștință de cauză cu privire la starea mea.

Îmi asumam un mare risc încrezându-mă în ea. Mă ura și s-ar fi bucurat să fiu alungată din casa ei, așa că trebuia să găsesc o modalitate de a-mi asigura atât tăcerea, cât și ajutorul ei. Riscam totul, bazându-mă pe convingerea mea că înțelegeam firea lui Natsuko mai bine decât și-o înțelegea ea însăși, dar nu aveam de ales și, în plus, pericolul situației îmi dădea elan.

Într-o zi, m-am dus la ea îmbrăcată cu grijă într-un chimonou negru, prins cu un *obi* albastru închis. În Japonia, se spune că a purta negru este un semn de moralitate; și, mai ales, nu voiam să o enervez pe Natsuko cu ținuta mea vestimentară obișnuită. Mi-am pudrat fața, făcând-o palidă, și am încercat să-mi ascund trandafiriul provocator al buzelor, pătându-le cu suc de sparanghel. Voiam să transmit o impresie de umilință și regret. Natsuko păru mirată să mă vadă în veșminte atât de modeste și a fost intrigată când i-am spus că venisem să-i cer ajutorul. La început, vestea mea a umplut-o de

bucurie: avea, în sfârșit, un mijloc de a scăpa de mine pentru totdeauna. Însă când i-am spus că pruncul era al lui Kawashima, obrajii i-au devenit palizi și a scos un mic geamăt. Urmă o tăcere îndelungată, în timp ce calcula impactul pe care îl avea lucrul acesta asupra propriei ei vieți. Teama că fiica adoptivă pe care o detesta ar fi putut să-i facă soțului ei un copil, poate chiar un băiat, era insuportabilă. Mă întrebă cum de eram sigură că era copilul lui Kawashima. I-am spus că Părere-de-Rău ținea o evidență a sângerărilor mele și că, în plus, de câteva luni, Kawashima, amorezat de mine, mă păstrase numai pentru el. I-am zis că nu exista nici o îndoială că pruncul se va naște cu același semn din naștere pe care-l aveau toți copiii lui Kawashima.

Natsuko se cutremură la gândul semnului distinctiv care ar fi împodobit un copil care nu era al ei – îmi dădeam seama din felul în care trupul i se prăbușise pe scaun că mă credea. Se luptă mult timp cu alegerea pe care trebuia să o facă: să mă ajute sau să-i spună soțului ei. Însă cred că, până la urmă, n-a putut îndura gândul ca un copil al lui Kawashima, născut din pântecele meu, să trăiască în aceeași lume cu propiii ei copii. Astfel că, pentru o singură dată, și doar pentru puțină vreme, Natsuko a devenit aliata mea.

Puserăm împreună la cale un plan care urma să fie dus la îndeplinire în timpul următoarei călătorii a lui Kawashima la Osaka. Vizitele la gheișa lui erau la fel de frecvente ca întotdeauna, iar Natsuko era măcinată de gelozie că, atât acasă, cât și în afara ei, soțul ei alegea patul altor femei în locul patului conjugal. Convingerea că femeile nipone acceptă cu plăcere ca soții lor să dețină gheișe este o eroare. Sunt și ele la fel ca femeile din întreaga lume și nu pot suporta existența unor rivale. Se prea poate ca Natsuko să fi fost în stare să îndure mai ușor faptul că soțul ei ținea o gheișă, pentru că era o

convenție, dar, ca în propriul ei cămin, el să prefere patul meu, asta îi sfâșia inima în bucăți.

Am convenit ca Natsuko să-i spună doctorului ei că avea o servitoare favorită pe care dorea să o țină pe lângă ea. Prostuța fată rămăsese gravidă cu un bărbat care nu era liber să o ia de nevastă și, prin urmare, ea dorea să scape de copil. Dacă ar fi făcut copilul, nu ar mai fi putut să lucreze și de bună seamă ar fi murit de foame, soartă de la care Natsuko voia să o salveze. Desigur, Natsuko nu se aștepta ca un medic atât de distins ca doctorul Mura să facă el însuși operația, dar dacă el i-ar fi sugerat pe cineva, ea avea să-i fie veșnic recunoscătoare. Natsuko îi spuse doctorului că soțul ei s-ar fi înfuriat dacă afla și se temea că fata va fi aproape omorâtă în bătaie, așa că păstrarea secretului era de mare importanță. Doctorul Mura zise că, deși fata ar fi trebuit probabil biciuită, pentru că se comportase ca o pisică de stradă din Tokio, cu toate că beneficia de o stăpână atât de grijulie și bună, el înțelegea că Natsuko acționa din bunătatea inimii ei și îi aproba blândețea feminină. El îi recomandă un tânăr din suburbii, de curând calificat, și o asigură pe Natsuko că putea conta pe discreția lui.

După câteva ore de la plecarea lui Kawashima spre Osaka, Părere-de-Rău așează un căluț de mare uscat deasupra ușii, ca talisman împotriva răului. Arse bețișoare parfumate cu portocală pentru a împrospăta aerul și mă puse să beau un ceai negru tare. Când sosi doctorul, care nu a vrut să-și spună numele, am băgat de seamă că nu era nici tânăr, și, bănuiam eu, nici din suburbii. S-a aplecat deasupra mea și i-am simțit mirosul de transpirație, care era la fel de neplăcut ca și răsuflarea sa. Bărbatul mirosea a acru, ca și cum nu prea obișnuia să se spele, ceea ce era ciudat, căci, chiar și atunci când trăiesc în condiții grele, japonezii sunt un popor curat. Am considerat un semn rău faptul că nu s-a spălat pe

mâini înainte de a începe, deși Părere-de-Rău îi adusese un vas cu apă fierbinte și prosoape curate. De asemenea, un alt semn rău a fost și faptul că a cerut sake și că-și scotea din gură țigările ieftine, pe care le fuma una după alta, doar ca să ia câte o dușcă de băutură.

Pentru a mă ajuta să mă detașez de durere, Părere-de-Rău mi-a vorbit pe tot parcursul operației, aducându-mi aminte de poemele mele preferate și de întâmplări din copilărie. Am mușcat dintr-o pernă, pentru ca țipetele să nu mă dea de gol în toată casa. Chiar în momentul în care simțeam că nu mai pot îndura explorarea pe care omul o făcea în pântecele meu, doctorul fără nume termină, se clăti repede pe mâini în apa care se răcise și, fără a-mi adresa vreun cuvânt, ieși din cameră.

Urmară zile în șir de febră și de sângerări cu cheaguri, având ca efect o infecție care mă făcu să delirez o săptămână. Țin minte să fi fost trează de două ori în acest interval, o dată când cerul era plumburiu și apoi, încă o dată, atunci când era de culoarea auriului pal al înserării, iar un stol de corbi trecea în zbor.

Nepriceputul doctor veni o singură dată în vizită ca să vadă cum îmi mergea. Și zise că o să mă fac bine în zece zile, dar că infecția îmi provocase sterilitate. Nu aveam să mai fac niciodată copii, lucru pe care el îl considera a fi practic un bonus al măcelăririi pe care o efectuase.

Natsuko nu-și putu ascunde un șuierat de satisfacție la auzul unei vești atât de bune. Cât despre mine, nu aveam să fiu mamă niciodată, nu aveam să hrănesc un prunc sau să trăiesc experiența prieteniei unei fiice sau pe cea a sprijinului oferit de un fiu. Înainte de acel moment, nu-mi dorisem niciodată în mod conștient să fiu mamă, însă faptul că acum acest drept îmi era refuzat mi se păru șocant.

Cu obișnuita-i parcimonie, Natsuko mă lăsă pe mine să mă ocup de onorariul doctorului. Părere-de-Rău avea

inima frântă de dragul meu și se agita în preajma mea cu fierturi și mâncăruri întremătoare. Zicea că fiecare rană nouă ne îngroașă încă un strat al carapacei și ne întărește apărarea. Cu timpul, toate urmele faptei dispărură și am încercat să mă detașez și eu de această întâmplare și să merg mai departe. Însă în somn mintea îmi mergea pe propriu-i drum și aveam, în mod repetat, un vis care mă tulbura atât de mult, încât începuse să-mi fie teamă să adorm. În visul ăsta, mă priveam de la distanță, într-o oglindă patinată de vreme, pe suprafața căreia părea să curgă apă. Deși erau oameni în jur, doar eu mă reflectam în sticla argintată și, în timp ce mă uitam lung la mine, știam, fără urmă de tăgadă, că fata din oglindă, care se uita înapoi la mine, nu era decât o străină, de care îmi era frică.

În săptămâna în care am zăcut ca să-mi revin de pe urma avortului, Tokio a fost lovit de un cutremur puternic, atât de devastator încât, după ce se estompă și ultima zguduire, fiecare familie cunoștea pe cineva care căzuse victimă catastrofei. Noi am fost norocoși că locuiam atât de aproape de centrul comercial, căci aceasta a fost una dintre puținele zone rămase în picioare. Alimentarea cu gaz a fost întreruptă și am revenit la lumânări și sobe cu cărbuni. Îmi plăcea calitatea misterioasă a luminii blânde care se răspândea în casă, căci îmi aducea aminte de perioada când eram mică, în China, și mă întindeam în patul mamei să o privesc cum își împletea părul negru, cu reflexe albăstrui.

Natsuko credea că fuseserăm salvați de furia cutremurului datorită peștișorilor aurii din bazinul cu crapi. Zicea că aceștia aveau o nuanță neobișnuit de strălucitoare și de aceea purtau noroc. „Tokio nu va mai fi niciodată la fel de frumos ca înainte", zise ea cu tristețe.

În vocea ei am putut detecta mai mult decât durerea cauzată de pierderea orașului; am văzut dincolo de

lacrimile din ochii ei negri precum ceaiul. Știam că Natsuko se simțea neputincioasă în privința propriei vieți, că suferise prea multe pierderi ca să-și mai redobândească vreodată fericirea din tinerețe. Am vrut să-i spun că mai avea încă puterea de a alege pe cine să iubească, că mă putea alege pe mine. Însă, ca întotdeauna atunci când mă aflam în fața lui Natsuko, nu am rostit cuvintele pe care doream să i le spun. Eram prizoniera firii mele, după cum era și ea.

Cât de repede se pot schimba lucrurile! Acum peisajul pe care-l cunoști atât de bine se află aici, în clipa următoare nu mai există. Întorcându-se de la Osaka după cutremur, Kawashima spuse că se simțea ca și cum ar fi sosit într-un oraș străin.

Încă o dată, Tokio se afla în plin proces de reconstrucție, cu clădiri în ton cu progresul pe care-l aducea electricitatea. În aer era un zumzet de energie și oriunde te-ai fi uitat se înălțau construcții moderne.

De asemenea, apăruseră și un nou tip de tinere femei, secretare, vânzătoare, cosmeticiene și croitorese care lucrau copii ieftine ale hainelor occidentale la modă. Era nevoie de tinere pentru personalul din hotelurile și birourile orașului remodelat. Veneau, pline de entuziasm, din rigidele lor cămine tradiționale, în lumea guvernată de convenții la fel de riguroase a locurilor de muncă. Cred că le invidiam oarecum, deși trebuie recunoscut faptul că o prințesă caută o cu totul altfel de libertate decât aceea a unei secretare sau vânzătoare.

La începutul iernii anului 1924, când aveam optsprezece ani, Kawashima îl trimise la mine pe tânărul ofițer Yamaga și astfel am descoperit ce înseamnă să te îndrăgostești.

Pielea lui Yamaga avea nuanțe arămii, ochii îi erau limpezi și senini, buzele îi erau tari ca merele. Era tandru

şi arogant în egală măsură şi nu era întotdeauna uşor de mulţumit. Îmi era pe jumătate frică de el, însă nu mă puteam abţine să nu iubesc tot ce era legat de el. Adoram asprimea părului său tare şi negru, strungăreaţa asimetrică dintre dinţi, felul în care îi mirosea uniforma, de la tutunul negru rusesc pe care-l fuma. Mirosul dulce-amar are şi astăzi puterea de a mă tulbura. Îmi plăcea şi, în acelaşi timp, mă temeam de senzaţia de gol în stomac care mă cuprindea de câte ori îl vedeam, un amestec de entuziasm şi groază. Îmi plăcea la nebunie, de asemenea, felul în care mă alinta, spunându-mi Yoshi şi cum dansa cu mine prin cameră, trăgându-mă spre el înainte de a-mi săruta buzele sau părul. Atingerea lui mă golea de raţiune.

Pentru prima oară în viaţa mea, iubeam pe cineva mai mult decât pe mine însămi şi, deşi era neliniştitor, mă îmbăta şi îmi făcea sângele să cânte. Nu puteam să mănânc şi nu prea dormeam, dar atunci când reuşeam, nu visam decât că făceam dragoste cu Yamaga.

Uneori, stăteam întinşi alături toată noaptea, fără să facem dragoste, ci doar ţinându-ne în braţe, stând de vorbă şi dormind. Cred că niciodată nu m-am simţit mai iubită şi mai sigură de dragostea lui decât în acele nopţi. Nu-mi aducea niciodată cadouri şi adesea puteau să treacă săptămâni până la o nouă vizită a sa, însă întotdeauna credeam că se va întoarce în camera mea. Îi scuzam lungile absenţe. Îmi ziceam că pentru a clădi o carieră militară este nevoie de timp şi eram convinsă că devotamentul său faţă de profesie avea să-l poarte spre culmi. Eram la fel, el şi eu, şi credeam că sentimentele lui pentru mine erau la fel de puternice precum erau ale mele faţă de el.

I-am spus lui Kawashima că nu voiam să-mi mai trimită pe altcineva în afară de Yamaga. El a ridicat din umeri şi a zis că mă voi plictisi curând de băiat şi că

pentru el nu este nici un fel de problemă. Am fost jignită de indiferenţa lui, căci, în ciuda faptului că-l voiam numai pe Yamaga, trupul meu simţea lipsa felului său crud de a face dragoste şi am fost surprinsă să aud că lui nu-i păsa că mă pierde.

Era întotdeauna sărbătoare când venea Yamaga. De obicei, stăteam împreună toată noaptea, aşa că era suficient timp să mâncăm şi să facem baie împreună, să ne povestim vieţile şi să râdem de restul lumii. Făceam dragoste şi mâncam preparate delicioase pe care ni le aducea Părere-de-Rău, scuzându-se întruna pentru deranj. Jucam cărţi pe bani şi uneori ne duelam un pic cam periculos. Lui Yamaga îi plăcea să câştige; lucrul acesta era important pentru el şi, în afară de mine, nu am mai întâlnit pe nimeni atât de dornic să învingă.

Nopţile pe care le împărţeam erau preţioase pentru mine şi nu suportam să le irosesc dormind. Îl priveam pe Yamaga în somn şi găseam o delectare până şi în a-i asculta respiraţia regulată. Într-o agonie a iubirii, îl trezeam cu sărutări şi plângeam când făcea dragoste cu mine, atât era de diferită această experienţă faţă de tot ceea ce trăisem înainte.

Părea că zeii îmi zâmbiseră, în sfârşit, şi îmi trimiseseră cel mai frumos şi mai curajos bărbat din toată Japonia ca să-mi ţină tovărăşie în viaţă. Nu există nimic mai splendid decât un bărbat japonez aflat la apogeul puterii sale. Cu zestrea bogată şi frumuseţea mea ieşită din comun, mă gândeam că voi fi o partidă la fel de bună pentru el cum era şi el pentru mine. Libertatea nu mai reprezenta ţelul meu. Tot ce doream era să fiu cu Yamaga. Căsătoria cu el nu avea să fie nici un sacrificiu; era un om modern, vom fi egali. Îmi plăcea ideea de a-mi alege propriul soţ şi m-am hotărât să-i declar dragostea mea şi să-i sugerez să mă ceară lui Kawashima de soţie. La urma urmei, Kawashima îl trimisese la mine şi asta trebuia să însemne

că Yamaga avea influență și că era o persoană cu care dorea să se pună bine.

În ziua în care i-am făcut lui Yamaga propunerea de căsătorie, m-am trezit după ivirea zorilor în zgomotele înfundate ale servitorilor care-și vedeau de treburi prin casă. Deasupra orașului, pe bolta albă, vrăstată cu roz, a cerului se vedea un șoim de vânătoare solitar. Era frig și ningea ușor. Simțeam că era ziua în care va veni Yamaga și, chiar dacă știam că asta nu se va întâmpla înainte de lăsarea nopții, eram plină de neliniștea dorului. Părere-de-Rău îmi servi micul dejun alcătuit din curmale japoneze fierte în miere și un bol de ceai galben. Eram prea agitată ca să mănânc, dar am băut ceaiul și am fumat două țigări turcești. M-am dus la piață și am încercat să-mi ocup timpul, dar nu puteam gândi clar și am cumpărat ulei de neroli[1] în loc de uleiul de trandafir pe care-l voiam ca să-mi înmiresmez camerele. Neroli e o aromă prea aspră ca să fie potrivită pentru dragoste, în vreme ce adierea de mosc a uleiului de trandafir e perfectă. Ziua trecu încet, așa cum se întâmplă atunci când numeri fiecare secundă, iar la asfințit eram bolnavă de dorul lui Yamaga.

Înainte de căderea întunericului am început să mă îmbrac, alegând să port pe sub chimonou o cămașă din mătase de un albastru-închis, brodată pe la margini cu trifoi alb și maci roșii. Am acordat mare atenție înfățișării mele, frecându-mi pielea cu piatră ponce și îndulcindu-mi răsuflarea cu lemn-dulce. Mi-am catifelat trupul cu un ulei care mirosea puternic a crizantemă și care-mi făcea pielea să strălucească și mi-am agățat între sâni perla neagră a lui Natsuko. În cele din urmă, Yamaga sosi, scuturându-și zăpada de pe uniformă, cu mâinile înțepenite de ger. Am trimis-o pe Părere-de-Rău să aducă

1. Ulei volatil, extras din flori de portocal amar, având un miros dulce, ca al iasomiei și trandafirului.

degrabă un încălzitor pentru picioare, în vreme ce eu l-am servit cu un pahar de sake, ca să i se încingă sângele.

Prima oară când am făcut dragoste în noaptea aceea, a fost pasional, dar s-a terminat repede, lăsându-ne fără suflare. Am râs de graba noastră și, mai târziu, am făcut baie împreună, cu apă atât de fierbinte, încât am amețit. Yamaga m-a spălat, masându-mi sânii cu un săpun verde, care mirosea a fenicul. Mâinile îi erau ferme și sigure și când m-am urcat deasupra lui în apă, m-a tras lângă el. Mi-am încleștat picioarele în spatele feselor lui, iar el a gemut de plăcere. Ne potriveam atât de bine împreună, eram perfecți unul pentru celălalt, la fel ca sculpturile pe care bătrânul Teshima mi le dăruise când împlinisem cincisprezece ani.

Sexul cu Yamaga nu semăna cu nimic din ce experimentasem înainte. Buze pe buze, limbă pe limbă, brațe încolăcite, dorință la fel de mare, nu-i puteam găsi nici un defect. Alături de el, mă simțeam împlinită, lucru care era o experiență nouă pentru mine, căci, de obicei, după ce făceam dragoste, mă pregăteam deja pentru următorul amant, care să umple vidul ce mă însoțise permanent în viață. Nu m-am îndoit nici o clipă că Yamaga era la fel de dornic ca și mine să ne petrecem viața împreună. Când mi-a spus că eram o ființă atât de deosebită, încât pe lume nu era loc decât pentru o singură Yoshiko, încrederea mea că va fi de acord să ne căsătorim nici că ar fi putut fi mai mare.

Am luat cina împreună, am mâncat pui cu ardei uite și ne-am minunat de cât de delicioasă era întotdeauna mâncarea după ce făceam dragoste. I-am dat lui Yamaga să mănânce migdale conservate în sare, care-i plăceau foarte mult, și am fumat amândoi dintr-o țigară turcească. Râdea întotdeauna când mă vedea fumând, zicând că femeile care trag din țigară arată oarecum nefiresc, ca niște maimuțe care înoată.

Mi-a trecut prin minte, fugitiv, că aș fi putut să-i spun de avort și să deplângem împreună ceea ce devenise, în mintea mea, pierderea noastră comună, dar eram atât de fericiți, că nu m-am îndurat să stric lucrurile. Împotriva oricărei rațiuni, mi-am spus în sinea mea că doctorii nu au întotdeauna dreptate și că femeile au o mare capacitate de a se vindeca. O dată în viața mea, m-am îndreptat spre zei, rugându-i să mă acopere cu noroc și, astfel, să-mi repare trecutul care ar fi putut să nu existe.

În noaptea aceea, în timp ce stăteam întinși în patul meu din lemn de trandafir, am sugerat să începem să ne facem planuri în vederea căsătoriei. Yamaga trebuia să meargă la Kawashima și să-i ceară în mod oficial permisiunea. I-am vorbit de zestrea mea mare și am glumit pe seama faptului cu el se va alege cu o prințesă dintr-o familie nobilă, iar eu, cu un soldat care într-o bună zi va ajunge un mare erou japonez. Vom avea împreună o viață minunată, plină de succes, în noua Japonie.

Trupul lui Yamaga se încordă și se rostogoli într-o parte, îndepărtându-se de mine și părăsind patul. Urmă o tăcere îndelungată, care mă nedumeri, întreruptă la un moment dat de un râset scurt, jenat.

— Trebuie să știi, Yoshi, că Kawashima nu va consimți niciodată la o căsătorie între noi doi. Ar fi lipsit de sens să-l întreb, zise el.

— Ba nu, o să fie de acord, am strigat eu. Nu mă poate ține aici veșnic, trebuie să-mi aleagă un soț, așa că de ce n-ai fi tu acela, Yamaga? Te admiră și dorește prietenia ta. Altfel de ce te-ar fi trimis la mine?

Aflat deja la distanță față de mine, Yamaga își întinse mâinile în față, ca și cum ar fi vrut să pună o barieră între noi.

— Eu nu te iubesc, Yoshiko, zise el, cu o sinceritate mușcătoare. Și chiar dacă te-aș iubi, tot nu m-aș putea căsători cu tine. Ești delicioasă și te doresc, dar ești prea

îndrăzneață și nerușinată ca să-mi fii soție. Ai o faimă rea în Tokio și să mă însor cu tine ar aduce rușinea asupra casei tatălui meu și i-ar frânge inima mamei mele. Am obligații pe care intenționez să le onorez, iar pentru a face asta mă voi căsători cu o femeie castă.

Am înghețat la cuvintele lui, incapabilă să mă mișc. Îmi simțeam pielea dureros de subțire și transparentă. Cu siguranță, Yamaga îmi vedea inima frângându-se, sângele zvâcnindu-mi în vene, tendoanele și ficatul micșorându-se. Neîndoielnic, avea să i se facă milă de mine. El nu mă iubea și, brusc, precum Tokio după cutremur, peisajul vieții mele s-a schimbat. Mă dezvăluiesem în fața lui și el mă respinsese. Voia o soție supusă, care să țină cont de părerea lui în toate chestiunile.

— Cum se poate să am o faimă rea? am suspinat eu. Sunt fiica lui Kawashima.

Yamaga clătină din cap:

— Kawashima s-a folosit de tine așa cum nu ar fi trebuit, zise el. Din clipa în care i-ai fost dată, planurile lui în privința ta nu au fost cele ale unui tată onorabil. Știam că spune adevărul, știam și că firea mea era diferită de cea a fiicelor lui Kawashima și că, în ciuda faptului că se folosise de mine, nu mi-aș fi dorit viața lipsită de putere a fiicelor lui. I-am zis asta lui Yamaga și el zâmbi:

— Să nu subestimezi niciodată influența femeilor respectabile, Yoshiko. Acele soții din Tokio ai căror soți vin la tine știu asta și te disprețuiesc. Ai o origine prea înaltă ca să fii o gheișă – și dacă nu ești gheișă, atunci ce ești? Pentru ele, ești rușinea din casa lui Natsuko. Ele o compătimesc pe Natsuko pentru asta și nu te vor accepta niciodată în societatea japoneză.

M-am prăbușit la podea. Cu câteva minute înainte, fusesem cu adevărat fericită. Acum eram cât se poate de conștientă de cât de subțire e membrana care separă

fericirea de nenorocire. În acel moment groaznic, toată durerea pe care o reprimasem în viața mea îmi inundă trupul și am fost copleșită de hohote de plâns. În respingerea lui Yamaga am retrăit despărțirea de mama și abandonul tatei. Crezusem întotdeauna că am avut norocul să fiu mai presus de convențiile societății, dar acum știam că eram o victimă a lor. Rănile pe care părusem să le suport cu atâta ușurință reveniră, arzându-mă ca vitriolul, și am simțit că nu mă voi vindeca niciodată. Înainte, nu mă deranjase nicicând că, spre deosebire de fiicele lui Natsuko, eu nu eram prezentată fiicelor oaspeților care ne vizitau. Mă simțisem ușurată de faptul că eram exclusă, crezându-mă mult mai sofisticată decât tinerele acelea timide, bine-crescute. Acum știam că fusesem percepută ca fiind o tovarășie nepotrivită, o ființă murdară care locuia în aripa străină a casei, dincolo de pasajul întunecos, bătătorit de pașii bărbaților.

În nerăbdarea lui de a mă împăca și de a pleca, Yamaga se îmbrăcă repede. Iar graba lui mi-a amplificat durerea. Vocea sa căpătase un ton de milă care mă făcea să-l urăsc:

— Yoshi, ascultă, am să-ți spun ceva ce ar fi trebuit să-ți spună Kawashima însuși. Îi ești deja promisă lui Kanjurjab, un prinț, și, prin urmare, egalul tău. Vei merge la el, în Mongolia. El nu cunoaște deloc reputația pe care o ai aici și nu te va judeca după asta. A fost o alegere diplomatică, făcută cu multe luni în urmă, și e foarte convenabilă pentru tine. Ne-am distrat bine împreună, dar acum s-a terminat. Ești o femeie puternică, știu că vei profita cât mai bine de situație. Un prinț pentru o prințesă – va fi o partidă egală.

— Și cu dragostea cum rămâne? am hohotit eu.

— Ce-i cu ea? Nu are nimic de-a face cu noi sau cu căsătoria, e un lucru separat de celelalte și nu trebuie să devină o piedică în calea scopurilor serioase ale vieții.

Încetează să mai gândești cu sângele, Yoshiko, folosește-ți mintea și vei prospera. Își luă pălăria și se îndreptă spre ușă. Să ai o viață fericită, Yoshi, fii o soție ascultătoare și acceptă-ți soarta. La urma urmei, nu ești decât o femeie, nu există altă posibilitate pentru tine.

Se înșela în privința asta, există întotdeauna alte posibilități pentru aceia care sunt gata să rişte. Însă atunci eram atât de rănită, că nu puteam găsi alinare în această convingere sau în vorbele mamei, pe care Părere-de-Rău mi le tot repeta întruna, ca pe o mantră: „Cu cât bate vântul mai tare, cu atât mai puternic trebuie să fie copacul". Nu mai dorisem niciodată pe nimeni și nimic la fel de mult pe cât mi-l dorisem pe Yamaga, dar în iubirea pentru el uitasem de jurământul făcut de a nu ține mai mult la altcineva decât la mine însămi, iar acum plăteam un preț mare pentru această pierdere din vedere.

Aveam să-i spun adio acelei zile, să o las în urma mea. De atunci încolo, aveam să datez evenimentele la care luam parte ca fiind înainte de Yamaga sau după Yamaga. Pentru mine, el a rămas un bărbat splendid, fără moarte, singurul pe care l-am iubit în felul acela care te poate face să te simți eviscerat. A lăsat în mine o durere care putea fi declanșată mult prea ușor pentru a fi pe placul meu, o durere care încă erupe în zilele negre pe care le numesc micile mele morți. Însă nu am regretat niciodată timpul petrecut cu el. E bine ca, măcar o dată în viață, să trăiești iubirea adevărată.

Părere-de-Rău îmi aduse o pipă cu opiu ca să mai uit de supărare, dar am refuzat-o. Nu puteam îndura gândul de a mă trezi dintr-un vis dulce într-o durere atât de morbidă. Am zăcut încremenită, ca moartă, de teamă să nu mă sparg în bucăți dacă mă mișcam. În acele ore sumbre, nu am făcut nici o încercare de a o consola pe Părere-de-Rău, care era ghemuită pe jos lângă patul meu, plângând în locul meu.

Aş fi putut să-mi ling rănile şi să încerc să mă schimb, dar asta e mai uşor de zis decât de făcut. În orice caz, ştiam că pofta mea de sex va descuraja orice tentativă pe care aş fi făcut-o de a practica pe viitor un celibat de doamnă. Nu eram o ipocrită şi nici nu voiam să-mi impun firii mele lucrurile pe care bărbaţii japonezi le pretindeau de la o soţie. Chiar dacă eram etichetată ca fiind o neruşinată, am refuzat să mă prefac, să par altfel decât eram cu adevărat. Deşi, dacă aş fi semănat mai mult cu Natsuko, dacă aş fi fost sfioasă şi ascultătoare, poate că Kawashima nu ar fi fost tentat să mă folosească în maniera în care a făcut-o. Consideram că nu avea rost să lupt împotriva firii mele, căci ar fi fost nevoie de alchimie pentru a realiza o asemenea metamorfoză; în ceea ce priveşte soarta mea, asta era o cu totul altă problemă. Nu împărtăşesc atitudinea tipică a chinezilor de resemnare în faţa sorţii; cred că, chiar în mod inconştient, noi ne facem singuri destinul. Mi-am jurat să nu mai fiu niciodată victima simţurilor mele. Aveam să păstrez separată acea parte din mine care simţea nevoia să se dăruiască, acea parte din mine căndva oferită lui Yamaga. Era posibil să iubesc din nou, dar niciodată atât de profund sau cu preţul de a mă pierde pe mine însămi.

Ascunzând cu vicleníe plăcerea pe care i-o producea vestea, Natsuko îmi spuse că Yamaga se logodise, la o lună după ce mă cunoscuse, cu cea mai mică dintre fiicele unei familii cu o ascendenţă extraordinară. Fata asta, zicea ea, era atât de minunată, încât fusese asemuită cu legendara frumuseţe chineză Xi Shi. Se spune că Xi Shi că era atât de delicată, încât putea să danseze pe o frunză de lotus fără să o afunde în apă. Natsuko zise că ghicitoarea prezisese că viitoarea soţie îi va dărui lui Yamaga mulţi fii şi îi va face inima să cânte de bucurie.

Am încercat să nu las să se vadă suferinţa pe care mi-o provoca noutatea pe care mi-o adusese la cunoştinţă

Natsuko, dar ea ştiu asta instinctiv, aşa cum un animal care se află în luptă ştie slăbiciunile adversarului. Am lăsat-o să se bucure de victoria ei. Sărmana Natsuko, care găsea atât de multă plăcere într-un triumf la care nu contribuise deloc. Începând din acel moment, am înţeles că există două feluri de femei: acelea ca Natsuko şi ca aleasa lui Yamaga, care renunţă la aventura vieţii pentru a trăi în siguranţă, vorbite numai de bine, şi femeile ca mine, care trăiesc aşa cum vor, indiferent de preţ. Oricât aş fi tânjit după iubirea lui Yamaga, el mă convinsese că nu voi putea fi niciodată genul de femeie pe care ar fi fost fericit să o ia de soţie. Nu avea rost să mă lamentez în legătură cu experienţele care mă făcuseră să fiu aşa cum eram. Avuseseră loc şi cu asta, basta.

Am aşteptat până când am putut să vorbesc fără să mă pufnească plânsul, înainte de a-l ademeni pe Kawashima înapoi în patul meu. Pe rând, am jucat pentru el rolurile de târfă şi de băiat şi l-am lăsat să-mi facă vânătăi şi să-mi lase urme de muşcături. Însă era prea curând ca plăcerea provocată de durerea pe care mi-o oferea să şteargă suferinţa mai profundă a respingerii lui Yamaga.

Cum Kawashima nu vorbea deloc despre presupusa mea căsătorie aranjată cu prinţul mongol, am început să sper că Yamaga se înşelase. Însă, nu după mult timp, în casă se auziră şuşoteli privitoare la apropiata mea logodnă. M-am dus la Kawashima şi l-am întrebat direct dacă era adevărat că eram promisă prinţului Kanjurjab. El răspunse că da şi că ar trebui să-mi sărbătoresc logodna, căci era o uniune fericită pentru mine. Îmi spuse că familia lui Kanjurjab era apreciată de către japonezi, prin urmare era o onoare că fusesem aleasă de ei.

Dar eu eram revoltată la ideea că voi fi trimisă acestui străin, considerat egalul meu, exact ca un sac de orez fin, şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-l conving pe

Kawashima să-mi dea voie să nu onorez acordul de căsătorie și să rămân în casa lui, ca una dintre fiicele sale. El se înfurie și îmi porunci să tac și să nu mai arăt niciodată nesupunere față de hotărârile lui.

— Era de datoria mea să-ți găsesc un soț, Yoshiko. Nu fi atât de nerecunoscătoare încât să-mi pui la îndoială alegerea.

Îmi aranja destinul cam în același fel în care o făcuse tatăl meu, prințul Su, pe când aveam opt ani. În cei unsprezece ani care trecuseră, nu se schimbase mai nimic, așa că mi-am dat seama că nu-l voi putea face pe Kawashima să se răzgândească. Eram femeie, era de neconceput că aș putea avea propriile mele ambiții.

— Vei pleca la Kanjurjab peste două luni, la sfârșitul iernii, zise el. Soarele primăverii îți va ridica moralul și-ți va permite să înțelegi ce norocoasă ești. Între timp, ne putem bucura de viața noastră ca și până acum.

Natsuko s-a bucurat nespus de alegerea făcută de Kawashima pentru mine; era o uniune pe care nu și-ar fi dorit-o pentru nici una dintre fiicele ei. Însă, după ce plecam eu, pe cine avea să mai dea vina pentru ghinionul care o urmărea în viață?

Părere-de-Rău era bătrână de-acum și nu se simțea suficient de puternică pentru a mă însoți în Mongolia, dar nici nu voia să se întoarcă în China. Auzise că nimeni nu mai știa cine conduce de fapt China. Numărul săracilor crescuse și aceștia mureau de foame pe străzi.

— Am pierdut legătura cu familia mea și trăiesc aici în Japonia de prea multă vreme ca să-mi umplu stomacul cu apă veche, stăpână.

Avea să-mi fie groaznic de dor de ea, dar nu am insistat să vină cu mine. În schimb, m-am dus la Natsuko pentru a-i cere permisiunea ca Părere-de-Rău să rămână în casa ei ca slujnică la bucătărie. În felul ăsta, putea măcar să trăiască printre figuri familiare și să aibă un

acoperiș deasupra capului. Anii noștri împreună îi asiguraseră lui Părere-de-Rău suficienți bani ca să se bucure de micile articole de lux care-i plăceau și de opiul pe care-l prețuia mai mult decât mâncarea bună. Voiam să aibă o bătrânețe ușoară. Natsuko a ascultat politicos solicitarea mea, cu chipu-i palid lipsit de orice expresie.

— Spune-mi, de ce ți-aș face acest favor, Yoshiko? mă întrebă ea.

— De ce, Natsuko? i-am replicat. E un lucru atât de mărunt. Un act de bunătate din partea unei doamne milostive, față de o umilă servitoare.

Zâmbi cu răceală, savurându-și tăcerea pe care o păstra ca să mă facă să-i aștept răspunsul.

— Așa cum zici, e un act mărunt de bunătate, Yoshiko. Însă asta e ceva ce tu mie nu mi-ai arătat niciodată. Totuși, eu nu sunt genul care poartă ranchiună, așa că o voi păstra pe servitoarea ta în casa mea. Însă acest favor insignifiant are un preț.

— Ei bine, Natsuko, spune care-i prețul.

— Dă-mi înapoi perla mea neagră, zise ea calm.

Am dezlegat fără ezitare șnurul din jurul gâtului și i-am înmânat bila întunecată, caldă încă de la atingerea trupului meu. Nu mi-a mulțumit, dar am auzit un mic suspin când și-a dus mâinile la gât ca să-și prindă perla acolo. Nu-i stătea la fel de bine cum îmi stătea mie. Pielea ei, fleșcăită de timp, constituia un decor sărac pentru o nestemată atât de frumoasă. Și în felul acesta, am reușit să-i cumpăr lui Părere-de-Rău o bătrânețe fără griji. Peste ani, la Shanghai, mi-am cumpărat o bijuterie asemănătoare, de o calitate mai bună, dar căreia îi lipsea puterea perlei lui Natsuko și care nu avea nici o istorie.

Primăvara sosi triumfal, cu cerul smălțuit în albastru, o abundență de flori albe și roz în livadă și aerul înmiresmat de florile albe, în formă de stea, ale usturoiului.

Apoi, natura, la fel de capricioasă ca zeii, se răzgândi și o ninsoare deloc potrivită cu anotimpul acela îngheță florile pomilor, schimbându-le culoarea în aceea a ceaiului, înainte de a le face să cadă la pământ.

Natsuko se plânse că în vara aceea vor fi puține fructe și că în mod sigur vor crește cheltuielile casei. Avea o înclinație spre pesimism și proastă dispoziție pe care o disprețuiam. Banii sunt pentru cei vii, la urma urmei. Ce folos ne mai pot aduce în viața de după moarte? Sunt sigură că, acolo, mintea noastră va fi o monedă mult mai de valoare.

Cu două săptămâni înainte de plecarea mea, Teshima ceru să mă vadă. Cu ochi apoși, îmi spuse că-i va fi dor de mine. M-a strigat pe numele fiicei sale moarte, Satsuko, și și-a cerut scuze pentru vârsta înaintată, care-l împiedica să întreprindă călătoria de rigoare pentru a participa la nunta mea. M-am gândit că, de bună seamă, se ramolise, căci mintea lui părea întunecată și începuse să încurce oameni și locuri diferite. Știam că fiica lui, Satsuko, murise de toxiinfecție alimentară, cu un an înainte de nașterea lui Kawashima, și, dorind să-l rănesc, i-am adus aminte de acest lucru într-o manieră foarte directă, dar nu a făcut decât să se uite întrebător la mine și să zică:

— Trebuie să fii fată cuminte, Satsuko, și să-ți onorezi soțul, dăruindu-i mulți fii.

Chiar și senil, Teshima își asuma dreptul de a-mi ține prelegeri. Cum stătea acum în fața mea, îmbrăcat cu haina-i de bumbac abia pe jumătate închisă, fără nimic altceva pe el, mi-a reamintit de felul în care mă pregătise el să fiu „o soție bună". Își întinse mâna osoasă spre mine și începu să-mi mângâie sânii, închizându-și ochii și oftând. Gestul, atât de posesiv, făcut ca și cum s-ar fi așteptat să mă supun, era oribil și mă umplu de mânie. Propria-mi dorință, care acum avea mult mai mult discernământ decât pe vremea când Teshima se folosise de mine,

rămase netulburată la vederea mâinilor sale cu vene subțiri și a pielii pătate.

— Să nu-mi vorbești tu mie de cinste, moșule, am șuierat către el. Ce bărbat cinstit și-ar seduce propria nepoată?

El se îndepărtă de mine și se apucă să dea de mâncare micii păsări din colivie, care-și ducea zilele într-un colț întunecat al camerei lui.

— Satsuko e un șoim care a venit să te mănânce, cântă el, vârându-și degetele în colivie. Pasărea cântătoare țopăi neajutorată pe bețișorul ei, cu ochișorii stinși de resemnare în privința captivității ei.

Când mă pregăteam să ies din cameră, tocmai intrau cele două țărăncuțe pe care Teshima le deținea din ziua în care se născuseră, aducându-i castroane cu supă și orez. Una începu să-i dea supă cu lingura, în timp ce cealaltă îi ștergea bărbia cu o bucată de damasc. Am crezut că deja uitase conversația noastră, dar într-un moment de luciditate el mă strigă pe numele meu chinezesc:

— Perla Orientului, zise el cu dispreț, noi doi nu avem același sânge, fată prostuță. La urma urmei, sângele e cel care contează.

Îmi trecu prin minte că, măcar că uram gândul de a trăi în Mongolia și intenționam ca, într-un fel sau altul, să scap de acolo, nu avea să-mi pară rău să părăsesc casa aceea care mânca viața femeilor. În inima mea s-a înfiripat un pic de înțelegere față de Natsuko, care, îndurând singurătatea cauzată de faptul că propria-i familie o neglija, se retrăsese cu tristețe în camerele ei întunecoase. Știam că bărbații vor continua să o ducă bine. Lui Teshima, aflat la bătrânețe, i se va îndeplini orice dorință de către fetele care-l serveau și ale căror vieți îi aparțineau. Kawashima și fiii săi, Hideo și Nobu, își vor continua traiul de stăpâni, ca bogătași plini de putere. În

acele ultime zile petrecute în casa lui Kawashima, am simțit că nu prea aveam pentru ce să-i mulțumesc, exceptând cetățenia mea japoneză, de care eram mândră. Nu puteam atunci să prevăd că, peste mulți ani, când pentru mine asta avea să însemne o chestiune de viață sau de moarte, el o să-mi retragă chiar și acest drept.

Cu fiicele măritate, mai puțin Itani, fata cu semn din naștere, pe care Kawashima o instalase într-o ramură mai tânără a casei sale din Osaka, acolo unde urmau să stea frații ei când călătoreau în oraș, Natsuko era părăsită de toți. În curând, avea să rămână doar cu răsfățata sa soră, Taeko, drept companie. Taeko trebuia să se căsătorească în vara aceea cu Hideo, atunci când înfloreau anemonele. Se zvonea că Taeko, deși frumoasă, avea o fire rea și își bătea servitorii atunci când o nemulțumeau.

Îmi imaginam că fantoma sărmanei Shimako o va însoți veșnic pe Natsuko în umbrele casei, însă o soră moartă reprezintă o tovărășie neîndestulătoare în vremuri grele. Ichiyo, ea însăși măritată acum cu un industriaș bogat de două ori mai în vârstă decât ea, îmi spuse că Natsuko era de părere că data nunții lui Hideo era prea apropiată de sărbătoarea morților ca să fie una norocoasă. Îi doream lui Natsuko mulți nepoți, ca să dea viață zilelor ei. Nu-mi venea să fiu atât de meschină încât să-i port pică pentru toate micile acte de cruzime. La urma urmei, făcusem și eu destule. În orice caz, e o risipă de energie să le dorești răul celor nenorociți. Am fost mulțumită să descopăr în mine o afecțiune pentru Natsuko care sfida tot ceea ce fusese între noi. Eram pregătită să plec, dar avea să-mi fie dor de familiarul ei zâmbet rece și de casa ordonată pe care o conducea cu atâta devotament.

În ultima mea noapte în casa lui Kawashima, am visat că simțeam nevoia să mă ușurez. Toate oalele sau găurile de care mă apropiam erau crăpate sau aveau un șarpe în ele. Oricât aș fi încercat, nu găseam nici un loc potrivit

și m-am trezit epuizată. Am stat întinsă în pat privind cerul care se lumina, gândindu-mă că nu voi mai vedea niciodată zorii din patul pe care-l împărțisem cu Yamaga și nici nu voi mai auzi scârțâitul podelei de lemn de pe coridor, atunci când Părere-de-Rău îmi aducea micul dejun.

Pentru prima oară de când auzisem numele lui Kanjurjab, m-am întrebat cam cum ar putea arăta. Îmi trimisese un portret colorat strident, care îl reprezenta așezat pe un scaun cu spătar înalt, îmbrăcat într-o ținută oficială din mătase albastru-închis, cu o căciulă țepoasă din blană pusă pe capul mare. Pe un birou, lângă el, era un ceas pictat să arate veșnic misterioasa oră a amiezii sau miezului nopții. Pe fundal, se zăreau niște crenguțe cu anemone, care păreau să-i crească din umeri. Nu eram optimistă în privința mariajului nostru. Dacă firea îi era în ton cu înfățișarea, avea să-mi ofere o viață prea liniștită pentru gusturile mele. Mă întrebam ce anume aștepta de la mine; bănuiam că supunere, frumusețe și umilință.

Părere-de-Rău îmi spuse că, odată, întâlnise un mongol în afara zidurilor Orașului Interzis. Mirosea a lapte de iapă și a urină de cal. Pielea lui părea tocită de vreme, avea dinții gri ca stridiile și, deși ea s-a dat la o parte din calea lui, făcându-i loc să treacă, el nu i-a zâmbit nici măcar o clipă. Apoi adăugă, pe un ton optimist, că probabil omul pe care-l văzuse ea nu era vreun prinț, așa că puteam spera la mai bine.

În dimineața aceea, ultima petrecută în aripa vestică, am savurat un mic dejun cu sepie în usturoi stropită cu un deget de vin făcut din cinci cereale[1], despre care Părere-de-Rău zicea că mă va proteja de vântul din nord. Era neliniștită pentru că în călătoria mea trebuia să zbor

1. Băutură obținută din grâu, porumb, orz, orez și sorg.

cu avionul şi era tristă că sosise timpul să ne despărţim, dar am observat în purtarea ei ceva ce aducea a uşurare. Ştiam că mă iubea, dar poate că devenisem prea mult pentru ea şi aştepta cu nerăbdare să aibă o viaţă mai liniştită. Am rugat-o să mă îmbrăţişeze ca şi cum aş fi fost din nou o fetiţă şi apoi să mă uite. I-am spus să-şi aducă aminte de mine doar dacă acest lucru nu o întrista.

— La urma urmei, i-am zis eu, memoria ne este dată pentru supravieţuire, Părere-de-Rău, aşa că să-ţi aminteşti doar lucrurile de care ai nevoie.

— Aşa voi face, Micuţă Stăpână, răspunse ea. Întotdeauna fac ce îmi spui.

Deşi plânsesem la pierderea mamei mele de sânge, ar fi fost nepotrivit să plâng când am părăsit-o pe Părere-de-Rău. Eram pregătită să o uit. Totul are timpul său, iar viaţa trăită fără schimbare e destinată a fi, în final, nesatisfăcătoare. Învăţasem de la Părere-de-Rău că, dacă-ţi pui mintea, este posibil să iubeşti o persoană rea, aşa cum ea mă iubise pe mine. În orice caz, nu puteam să cred că nu aveam să o mai văd niciodată. Nu eram la fel de superstiţioasă ca Natsuko, dar ceva din mine îmi spunea că o voi revedea pe Părere-de-Rău.

Anii trăiţi în sânul familiei Kawashima mă învăţaseră lucruri pe care nu aveam să le uit niciodată. De la Kawashima am învăţat că puterea e inutilă dacă nu o foloseşti şi că ar trebui să ai întotdeauna ceva cu care să faci troc. De la Teshima am învăţat că egoismul aduce multe recompense, iar de la Natsuko am învăţat că virtutea nu garantează nici o răsplată. De la Shimako am ajuns să aflu că este posibil să fii doi oameni în acelaşi timp şi, de asemenea, că viaţa noastră interioară, secretă, are mai multă influenţă asupra noastră decât cea pe care alegem să o înfăţişăm lumii.

Deşi vremea se îmbunătăţise, Natsuko se îmbolnăvi din cauza unei infecţii şi era la pat. Suferea în mod

frecvent de accese de beri-beri[1], pentru care doctorul Mura îi dădea injecţii cu vitamine, dar de data asta ea zicea că are gripă. Se poate să fi fost un pretext de care se folosea ca să nu trebuiască să vină la nunta mea, deşi zăcea, într-adevăr, palidă pe pernă.

Când sosi momentul să plec, îşi luă rămas-bun de la mine cu obişnuitul ei formalism.

— Ţi-aş ura noroc în căsnicie, Yoshiko, dar asta ar fi ceva de un optimism prostesc pentru cineva născut în anul tigrului. Tigrii nu sunt niciodată mulţumiţi şi nici nu renunţă vreodată la vânătoare.

Nu am putut rezista impulsului de a mă duela cu ea pentru ultima oară:

— Natsuko, gheişa soţului tău e născută în anul tigrului. Dacă e să dăm crezare zvonurilor, viaţa ei a fost peste măsură de norocoasă.

Îmi zâmbi dispreţuitor:

— La Osaka, anul oii este anul cu ghinion.

Fără lucrurile mele care să le decoreze, camerele din aripa vestică păreau lipsite de viaţă. Pe când locuiam acolo, nu observasem că vopseaua de pe pereţi se scorojise şi era nevoie de o zugrăveală sau că oglinda în care mă priveam zilnic era înnegrită de vreme. Cu toate astea, în tencuială şi în aerul nemişcat al încăperilor rămăsese impregnată o urmă a emoţiei, a nefericirii şi a aventurilor sexuale pe care le găzduiseră. Şi Yamaga era prezent acolo, iar aceasta era o amintire care nu avea să fie niciodată pură, ci venea întotdeauna însoţită de suferinţa de care era legată. Am ridicat ceaşca din care băuse sake ultima dată şi am lăsat-o să cadă pe jos; s-a spart în trei bucăţi, pe care le-am călcat în picioare, pisându-le

1. Boală din Extremul Orient, provocată de lipsa vitaminei B şi manifestată prin tulburări nervoase, cardiovasculare şi respiratorii.

până s-a ales pulberea de ele. Nu am luat nici un suvenir de la el, care să-mi distragă atenția de la cele ce aveam să le trăiesc în continuare. Știam, totuși, că imaginea lui și durerea mea vor reveni, nepoftite, indiferent ce anume lăsam în urma mea.

Voiam să-mi trăiesc viața pe măsură ce se întâmpla, nu pierdută în nostalgia trecutului sau anticiparea viitorului. Nu mă așteptam să fiu fericită. Mi se părea că fericirea se găsea doar în acele clipe când timpul îți este ocupat cu ceva care te absoarbe, făcându-te să uiți de tine. Eram ferm hotărâtă să-mi trăiesc viața zi după zi și să evit căutarea pe termen lung a fericirii. În timpul care-mi era sortit, aveam să mă las ghidată de principiul plăcerii, astfel că, atunci când moartea mă va căuta, să mă găsească trăindu-mi, încă, viața la maxim.

Tocană de oase și lapte de iapă

Kawashima și Nobu mă însoțiră în călătoria până la Port Arthur, unde trebuia să mă mărit, înainte de a călători spre Mongolia. Hideo urma să rămână acasă, ca patriarh temporar, căci bunicul lui era acum prea bătrân pentru asemenea îndatoriri.

Cuferele mele, pline cu haine și daruri de nuntă, plecaseră înainte, dar în prețioasa mea trusă pentru scris păstrasem cu mine cutia pe jumătate goală cu *lychee* uscate, de-acum zbârcite de vreme, albina prinsă în chihlimbar și cerceii de coral ai mamei.

Am zburat de la Tokio, pe deasupra Coreei, până la frumoasa peninsulă unde e situat Port Arthur, într-un avion militar, ca oaspeți ai amiralului Ube Sadamu. Amiralul, un acolit aristocrat și influent de-al lui Kawashima, ajutase la aranjarea căsătoriei mele cu Kanjurjab, în cadrul efortului japonez de a-și crea, pe cât posibil, cât mai multe puncte de sprijin în Mongolia. E mare păcat că puterea vine rareori însoțită de frumusețe, căci amiralul era tot atât de urât pe cât era de puternic.

Aveam vești că Puyi, nevolnicul împărat al Chinei, fugise din Orașul Interzis sub protecția japonezilor. Cum Pekinul era în fierbere, siguranța Majestății Sale Imperiale

stătea sub semnul riscului. Într-o dimineaţă cenuşie de februarie din anul 1925, fusese scos pe ascuns din oraş în compania tutorelui său, Reginald Johnston, pentru a-şi stabili reşedinţa la Tianjin, locul de naştere al soţiei sale, Wan Rong. Amiralul Ube avea un amestec în această chestiune şi îmi dădeam seama, din felul în care i se adresa Kawashima, că era un om puternic. Nobu îmi spuse că amiralul se afla în miezul afacerilor politice japoneze şi că era un prieten personal al prinţului moştenitor Hirohito.

Călătoria a fost palpitantă, mai ales decolarea, care, pentru mine, a fost de două ori mai plăcută din cauza fricii de zbor evidente pe care o manifesta Nobu. I-am spus că eram hotărâtă să pilotez eu însămi un avion într-o bună zi, iar el râse, nu doar ca să mă enerveze, ci pentru că era, într-adevăr, amuzat de ideea mea. Lui Nobu îi făcea plăcere să mă supere, ca să se revanşeze pentru multele umilinţe pe care le îndurase, în copilărie, din cauza mea.

— Vei fi nevastă, Yoshiko, mă luă el în râs. Nevestele nu pilotează avioane, ci stau pe spate şi prăsesc.

Nobu se făcuse un bărbat chipeş, ale cărui priviri oţelite erau în contradicţie cu firea lui slabă. Spunea minciuni ca să-şi uşureze drumul prin viaţă şi adopta întotdeauna politica minimei rezistenţe, bazându-se pe farmecul său pentru a obţine ceea ce dorea. Totuşi, îmi plăcea destul de mult, avea simţul umorului şi odată l-am văzut eliberând cu delicateţe din pânza unui păianjen un fluture înnebunit de spaimă. Adevărata sa ambiţie era să fie poet, dar nu avea curajul de a-i vorbi lui Kawashima despre asta. De altfel, mă îndoiesc că avea talent literar. În ciuda împunsăturilor sale, cred că mă admira, chiar dacă, de-a lungul anilor, îi dădusem adeseori în vileag slăbiciunile. Nu puteam să-l condamn că acum se bucura puţin de situaţia mea.

Deşi pe atunci nu o ştia, Nobu avea să se însoare cu fiica gazdei noastre, amiralul Ube. Fata era de origine înaltă, aşa că mariajul îl încântă pe Kawashima, dar era bolnăvicioasă şi de-a lungul timpului suferi multe naşteri de copii morţi. Ea îi dărui lui Nobu un singur prunc viu, o fată, care, neavând fraţi cu care să se ia la întrecere, crescu devenind nu doar o fiinţă decorativă, ci şi studioasă.

Am decolat pe o vreme descrisă de pilot ca fiind excelentă pentru zbor: nu se simţea nici o adiere în aer, iar cerul era senin, albicios şi cu vizibilitate bună. Pe când coboram în lumina albăstruie, ca de cerneală, pe cer îşi făcură apariţia vreo două stele, iar conturul slab al lunii părea roşu. Kawashima scoase din buzunar o butelcuţă plată din argint şi ne oferi câte o gură de whisky din malţ. Era prima oară când gustam altă băutură alcoolică în afară de sake sau de vin chinezesc. Aroma ciudată m-a făcut să mă gândesc la mirosul din temple şi la tutun şi mi-a lăsat o senzaţie de arsură pe gât. Gustul mi s-a părut interesant şi am admirat butelcuţa din argint. Însă Nobu, care se străduia să pară că nimic nu-l impresionează, zise că sake-ul era mai bun la gust decât whisky-ul, iar Kawashima şi Sadamu şi-au exprimat acordul cu o înclinare din cap.

Kawashima m-a informat că Port Arthur fusese capturat de japonezi de la chinezi, fiind acum teritoriu japonez. Prin urmare, era cel mai potrivit loc pentru oficierea căsătoriei, mai ales că prinţul Kanjurjab nu avea deloc dorinţa de a traversa marea pentru a-şi cunoaşte mireasa. Kawashima zise că, atunci când voi ajunge în Mongolia, se aştepta de la mine să îmi promovez ţara în toate privinţele. Ca fiică a Japoniei, nu trebuia să uit niciodată datoria pe care o aveam faţă de ţara mea adoptivă. Nu-mi prea venea să cred că ţării pe care o iubeam atât de mult i-ar fi fost de vreun folos ca eu să-mi dau viaţa pe câmpiile reci ale Mongoliei. De bună seamă că Japonia avea planuri mai mari pentru mine, nu?

Kawashima stabilise să aşteptăm sosirea lui Kanjurjab într-o casă mare, construită, ca şi vecinele sale, în stil occidental, cu o grădină crescută peste măsură în spate, plină de lauri uleioşi şi de hurmuzi[1] însângeraţi. Clădirea, de forma unui semicerc elegant, se înălţa confortabil în mijlocul celorlalte; era zugrăvită în alb şi păzită, la intrare, de porţi din fier forjat, cu ornamente înfăţişând dragoni şi bujori. Interiorul era decorat în stil chinezesc şi abunda în mobilier negru şi scaune neconfortabile. Camerele mele erau la primul etaj, în partea din faţă a casei, şi, în ciuda numeroşilor servitori, erau în neorânduială şi un pic prăfuite. Aerul din casă era stătut şi dulceag, mirosind a vechi, iar canapelele şi pernele erau cam umede.

Construcţia dădea spre un ţărm mărginit de stânci colţuroase, care se uneau cu o fâşie gri de nisip şi pietriş la marginea apei. Din spatele casei, prosperul oraş Port Arthur se întindea ca un evantai, cu şiruri de case asemănătoare aşezate în mijlocul lagunelor verzi ale grădinilor în care creşteau din belşug bambuşi şi magnolii. Străzile largi, mărginite cu arbori de acacia, erau bine întreţinute, dar lipsite de viaţă. Preferam zona prin care trecuserăm venind de la aerodrom, unde locuiau săracii, în jurul docurilor şi sub podurile ude. Acolo, uliţele înguste şi întunecate, cu rufe întinse la uscat şi pline cu gunoaie de tot felul, de la resturi de mâncare la pisici moarte, aveau o aură de pericol, ca şi cum în orice clipă ai fi putut da nas în nas cu aventura.

Din portul eliberat de gheaţă, vase cu aburi imense făceau curse la Shanghai, iar în jurul danelor[2] din lemn îmbătrânit de vreme, sampanele[3] se îngrămădeau laolaltă

1. Arbust ornamental cu frunze întregi sau inegal lobate şi flori mici de un roz pal.
2. Loc situat de-a lungul cheiurilor, amenajat pentru scoaterea vaselor şi manipularea mărfurilor într-un port.
3. Corabie cu pânze, cu o capacitate de cinci până la zece vagoane, întrebuinţată în Extremul Orient.

să vândă peşte şi legume. Puteai să-ţi faci un tatuaj sau să bei un ceai, servit de femei care erau şi ele de vânzare. Întotdeauna am fost de părere că e mare păcat că bogăţia şi poziţia socială ne urcă pe culmea dealului, îndepărtându-ne de viaţa adevărată a străzilor mişunând de lume, unde plictiseala este rareori o problemă.

Mirele meu trebuia să ajungă abia în ziua ceremoniei, ceea ce-mi oferea două zile pentru a mă instala în casă. M-am gândit că lipsa lui de grabă arăta şovăiala în privinţa actului de-a săvârşi uniunea noastră, o şovăială pe care o împărtăşeam şi eu, desigur. Kawashima zise că această nesincronizare era cât se poate de bună şi că fusese gândită astfel încât să nu mă simt presată şi să am timp să mă pregătesc.

În prima noastră noapte în casă ni s-a servit un ospăţ minunat, la care Kawashima, Nobu şi eu am fost singurii meseni. Amiralul Ube plecase mai departe în Manciuria, aparent pentru nişte întruniri secrete. Ni s-au servit găluşte prăjite în sos picant şi bucăţi de miel cu capere. Felurile se succedau unul după altul, până când nici nu mai ştiam ce am mâncat la început, dar ţineam bine minte nişte clătite bune, umplute cu ridichi de iarnă, şi nişte caise murate, făcute din fructele cele mai tari, păstrate de obicei pentru a face coloranţi. Mi-a plăcut tot şi am mâncat cu lăcomie.

După ce servitorii s-au retras în *kang*-uri, cămăruţele lor, nişte mici platforme din cărămidă aşezate una lângă alta în curtea din spatele casei, lucrurile s-au liniştit. Auzeam marea lovindu-se de stânci şi, când şi când, sirena vreunui vas aflat în larg.

Nobu se pregăti să le viziteze pe „fetele-flori" din bordelul local care îi fusese recomandat de amiralul Ube. Acesta îi spusese că fetele din acest stabiliment erau cele mai bune fete din lume. Majoritatea erau chinezoaice şi aveau atâtea modalităţi de a satisface un bărbat, încât le

pierdeai șirul; nici o dorință nu era lăsată neîmplinită, nici o cerere nu era refuzată. Ube îi mărturisise lui Nobu că, în ceea ce-l privea pe el, numai fetele de paisprezece ani sau mai mici erau bune. După această vârstă, zicea el, parfumul tinereții le părăsește pielea și expresia lor se acrește. Nobu și cu mine am izbucnit în râs la gândul măruntului și grăsanului amiral făcând dragoste. Pe cât era de înalt, pe atât era de lat, avea fesele lăsate și un comportament țanțoș și pompos. Doar ochii, adânciți în orbite, sclipitori și serioși, îl salvau de ridicol.

L-am întrebat pe Nobu ce anume va alege din lista nesfârșită.

— Am să iau mai întâi o fată cu picioarele legate și dinții albi, zise el cu încântare. Doar ca să mă pot convinge singur de ce se face atât caz pe seama chinezoaicelor. O să-mi bag în gură piciorul ei micuț de lotus cu totul, ca și cum ar fi un sân mic. Am auzit că fetele cu cele mai mici picioare sunt cele mai grozave, pentru că sunt obișnuite cu durerea și sunt umile. După ce termini cu ele, îți fac baie și îți dau să mănânci miere de pe degetele lor.

În timp ce vorbea, Nobu se îmbujoră la gândul acestei perspective. Spuse mai departe:

— După fata cu picioarele legate, care sper că va fi virgină, o voi încerca pe poloneza pe care o au la acest stabiliment. Ube zice că e urâtă, dar faptul că am călărit o fată cu părul auriu va fi ceva de care să-mi aduc aminte, și apoi nu e nevoie să mă uit la chipul ei.

Invidiam libertatea lui Nobu de a o lua din loc în noapte și de a face ce voia. I-am aprobat alegerile și l-aș fi însoțit bucuroasă, fie și numai ca să privesc. Pentru o clipă, m-am gândit să fug și să-mi încep o viață nouă. Însă ceva îmi spuse să aștept. Încă nu era momentul. Fuga mea trebuia să fie bine plănuită și trebuia să știu încotro fugeam...

Cum am pus capul pe pernă, am adormit și am visat o casă colorată atât de splendid încât îți transmitea o senzație stranie, de rău, ca atunci când te ospătezi cu mâncare prea bogată și vin prea tare. Pereții, de un turcoaz minunat, erau împodobiți pe margini cu aur pur. Pe tavanele atât de înalte, încât, pe la colțuri, vulturii își făcuseră cuiburi sclipitoare, purpuriul dădea din violet în roz. Cascade imense de mătase căzeau în jurul meu în brazde luminoase de la verdele cel mai pal, prin tot spectrul, până la verde coclit, în vreme ce, din uriașe boluri de sticlă se revărsau în bazine de mercur argintiu toate nuanțele de roșu. Perle de culoarea celor mai roz azalee împodobeau toate suprafețele. În timp ce alergam prin camerele-curcubeu, am devenit conștientă că eram urmărită de tatăl meu natural, deghizat într-un dulău negru. Intenționa să mă omoare înainte de a-l dezonora și mai mult. Am fugit într-o cămăruță fără ferestre, unde orgia de culori se schimbase în maroniul mocirlos pe care-l obții când, copil fiind, amesteci atât de multe culori din trusa de pictat, că le pierzi pe toate. Când am ajuns în această încăpere, mi-am dat seama că, peste picioarele desculțe, mi se scurge un torent de sânge cald. O durere arzătoare mă trezi din somn, ca să descopăr că Kawashima mă luase pe la spate, ținându-și o mână pe sânul meu și acoperindu-mi gura cu cealaltă.

— Stai potolită, Yoshiko, șopti el. Țipetele tale or să scoale toată casa.

Îmi promise că în noaptea aia nu-mi va lăsa nici o urmă de mușcături, deoarece considera a fi o dovadă de politețe să mă predea lui Kanjurjab fără urme pe piele. Se mulțumi, în schimb, să mă tragă de păr ca de un frâu și să se înfigă în mine cu cruzime. Nici o urmă pe dinafară, dar pe dinăuntru o durere de zile întregi.

După ce termină, scoase un geamăt satisfăcut și se rostogoli la o parte de pe mine.

— O să-mi fie dor de împerecherile noastre, Yoshiko, zise el. Ai o aromă atât de interesantă, deopotrivă sărată și dulce.

Am zâmbit și m-am aplecat spre el ca pentru a-l săruta, dar în loc de asta l-am mușcat adânc de buză, până când gura mi se umplu cu sângele lui. Mă împinse de lângă el, aruncându-mă la podea.

— Tu ai gust doar de sare, i-am spus.

I-am lăsat ca semn o cicatrice pe care avea să o ducă acasă, la Natsuko. Totuși, în ciuda durerii stârnite și a deserviciului pe care mi-l făcuse, sexul cu Kawashima mi s-a părut întotdeauna pasionant. De prima oară când m-am culcat cu el, am fost deposedată de tandrețe. Amanții care sunt prea blânzi te fac să te îneci în melasă.

În dimineața următoare, furios la vederea buzei umflate, Kawashima scoase bombănind darul în bani pe care trebuia să-l pun la altar, în timp ce spuneam o rugăciune. Eram pe cale să devin soție, așa că trebuia să respect tradiția de a mă ruga pentru fericire și prosperitate alături de proaspătul meu soț. Eram o actriță suficient de bună încât să-l prostesc pe Kawashima, făcându-l să creadă că acceptasem viața pe care mi-o alesese. M-am prefăcut ascultătoare și am fost de acord să plec de acasă. Îmi ascunsesem propriii bani în căptușeala cuferelor mele și nu aveam nici o intenție să-i spun lui Kawashima despre asta. Eram ferm hotărâtă să-mi păstrez economiile și să-mi sporesc rezervele ori de câte ori se ivea ocazia.

M-am îmbăiat într-o cadă din piatră, placată cu pietricele netede, care să stimuleze sângele, și am turnat puțină sare ca să mă vindec de pe urma excesului lui Kawashima. Mă relaxam în apa aburindă și mai luam câte o dușcă de whisky din butelcuța de argint pe care i-o șterpelisem din buzunar în timp ce dormea. Apoi am mâncat micul dejun, lapte și ouă prăjite, și am pornit spre templu.

Am simțit mirosul stătut de tămâie încă înainte ca altarul să apară din întuneric și mi-am adus aminte cât de neliniștită mă simțeam întotdeauna în astfel de lăcașuri. Nu m-am rugat nici pentru fericire, nici pentru prosperitate. În loc de asta, m-am rugat pentru o viață senzațională, în care să nu trebuiască să țin seama decât de propriile-mi decizii. Dacă trebuia să le ofer ceva în schimb zeilor, atunci nu aveau decât să-mi scurteze din viață, în caz că și-ar fi dorit-o.

M-am întors acasă ca să deschid cadourile care sosiseră de la familia Kawashima și pungulețele din material textil în care erau bani, primite în dar de la familii bogate din Tokio și Osaka, în încercarea de a-l impresiona pe Kawashima cu generozitatea lor. Pungulețele aveau să-i fie date tatălui lui Kanjurjab, ca parte a dotei mele.

Ichyio îmi trimisese un embrion de maimuță conservat în alcool, ca talisman pentru fertilitate. Era oribil. Hideo mi-a trimis un mic pumnal împodobit cu pietre prețioase, însoțit de un bilețel în care spunea că era destinat să mă ajute să mă descurc cu carnea tare cu care trebuia să mă obișnuiesc în Mongolia. Presupun că lui i se păruse amuzant. Mai erau daruri de la Itani și de la Taeko, logodnica lui Hideo, care-mi trimisese o pereche total neinteresantă de cercei din sidef. Părere-de-Rău ascunsese în bagajele mele o cutie împachetată, în care se găseau *lychee* uscate, alături de o scrisoare pentru care, cu siguranță, plătise pe cineva ca să i-o scrie. Zicea că îmi trimisese fructele ca să-mi amintească de călătoria pe care o făcusem împreună cu ea, cu mult timp în urmă, din China în Japonia. Mă sfătuia să nu beau lapte mongol, căci provenea de la iaci, care sunt niște animale murdare. Mai zicea că aș face foarte bine să mă rog pentru noroc, deoarece era posibil să mă aștepte vremuri grele. Apoi, cerându-și scuze că-mi dădea sfaturi, se semnase cu o cruce.

În afară de chimonoul pentru nuntă pe care mi-l alesese și mi-l trimisese într-o cutie din cedru, Natsuko îmi dărui un mic cufăr lăcuit, a cărei încuietoare din jad era ferecată cu o cheie din aur. În interior, capacul era decorat în vechiul stil Satsuma, înfățișând flori cățărătoare de glicină. Cutia cuprindea două compartimente căptușite cu email de argint. Unul era umplut cu miere de aprilie, cel mai parfumat tip de miere, iar celălalt conținea gem de mai, cu miros puternic de lămâie verde. Ambele compartimente erau sigilate cu o peliculă străvezie de ceară de albine. Era magnific.

Kawashima remarcă faptul că Natsuko, regina stupului, îmi trimisese ceva din dulceața acestuia în zborul meu nupțial. Uitase că Natsuko primise ea însăși cutia în dar de la soacra ei, când dăduse naștere celei de-a treia fiice. Cadoul fusese însoțit de următoarele cuvinte: „Am ales un dar de o asemenea splendoare, așteptându-mă să-i dăruiești fiului meu un băiat, dar se pare că ai terminat-o cu asta. Ți-l dau, totuși, deoarece vederea sa nu ar face decât să-mi aducă aminte de dezamăgirea lui și de propria-mi silă".

Dându-mi mie acea cutie, Natsuko îmi trimitea un mesaj voalat, pe care știa că îl voi înțelege. Îmi comunica, în același timp, dezgustul ei față de mine și îmi reamintea că eram stearpă. Pentru o clipă fugară, ea deveni splendidă în ochii mei. Îmi reamintea că femeile constituie dușmani mult mai interesanți decât bărbații, din cauza subtilității și a abilității de a provoca o durere mai degrabă insuportabilă decât brutală. Cred că aceea a fost ziua în care, ținând în mână darul de la Natsuko, mi-am dat seama pentru prima oară că o iubeam cu adevărat, deși eram conștientă de faptul că ea nu mă va iubi niciodată.

În noaptea de dinaintea sosirii lui Kanjurjab, am dormit sigură. Kawashima nu m-a deranjat, mi-a spus că

ar trebui să mă bucur de solitudinea mea, căci avea să fie ultima oară când dormeam necălărită. În noaptea aceea, își băgă în pat un tânăr servitor, un băiat deosebit de frumos la înfățișare.

La scurt timp după ivirea zorilor, într-o manieră gălăgioasă și degajată, sosiră Kanjurjab, părinții lui, frații, concubinele, câinii și servitorii săi neplătiți. În timp ce îi spionam de la fereastra de la etaj, mi se amări inima la gândul că, până la căderea serii, urma să fac parte din grupul lor. În ciuda rafinamentului hainelor, arătau neciz elați, prea tăbăciți de intemperii și grosolani pentru gustul meu. Kawashima nu-mi făcuse un bine cu petitul său. Nutrisem ideea că, într-un anumit fel, mă considerase întotdeauna deosebită, dar mă înșelasem.

Portretul lui Kanjurjab fusese unul flatant. Acum, îmbrăcat într-un costum occidental, cu pantofii prăfuiți și cu o șapcă din fetru, părea un pic pierdut în mijlocul tribului său. Era mai înalt decât majoritatea japonezilor pe care-i cunoscusem, dar mi se părea cam durduliu și puștan. Cu pletele atârnând și umerii căzuți, nu semăna deloc cu mongolul sălbatic despre care-mi povestise Părere-de-Rău că-l întâlnise lângă zidurile Orașului Interzis.

Femeia pe care, la prima vedere, am crezut-o mama lui, se dovedi a fi concubina sa, Mai. Avea o înfățișare casnică, rubicondă și rumenă ca și prunele al căror nume îl purta. Fire blândă și necomplicată, Mai avea o încredere simplă în viață, care-i ușura drumul. Mama lui, Xue, botezată cu numele zăpezii deoarece se născuse iarna, era o femeie religioasă, a cărei viață devenise mai complicată decât era necesar din cauza modului strict în care înțelegea să respecte principiile lamaismului[1], religia familiei Kanjurjab. Xue era îmbrăcată într-o tunică din mătase de culoarea pucioasei și purta o podoabă pentru

1. Formă particulară a budismului din Tibet și Mongolia.

păr bogat ornamentată cu argint și pietre prețioase. Se mișca repede, ca și cum nu-i ajungea niciodată timpul, și, indiferent în tovărășia cui se afla, părea să se afle într-un spațiu al ei. Avea o gură subțire și niște fante în chip de ochi, dar părul ei lung și negru, împletit cu mărgeluțe din argint, era impresionant de des. Am ajuns să aflu că poseda o șiretenie nativă, dar nu o prea mare inteligență.

Tatăl lui Kanjurjab, Tsgotbaatar, era îmbrăcat și el în straie occidentale. Acea ocazie avea să rămână singura dată când l-am văzut pe vreunul dintre ei îmbrăcat în astfel de costume. Poate că fuseseră cumpărate special pentru acest prilej, căci nici unul dintre cei doi bărbați nu părea să se simtă în largul său în ele. Tsgotbaatar era un bărbat care se exprima în puține cuvinte, de cele mai multe ori mormăind un „da" sau „nu" când i se oferea ceva. Avea capacitatea de a rămâne complet nemișcat și m-am gândit atunci, fără să-l cunosc, că ar fi fost mai fericit într-un loc ceva mai sălbatic decât Port Arthur. Mai târziu, am ajuns să înțeleg că nemișcarea sa era de fapt uluire; când se afla într-un mediu străin, adulmeca aerul de parcă ar fi căutat o cărare pierdută, predestinată.

Chimonoul pe care mi-l alesese Natsuko era din mătase de un roșu închis, culoarea specifică pentru nunți. Era brodat cu cercuri galbene, ca să-mi amintească de China, și tivit cu o bordură din satin verde. Simțeam pe piele chimonoul de dedesubt, care era ușor și moale, dar când peste el a fost adăugată partea de deasupra, legată apoi cu un *obi*, veșmântul a devenit greoi și inconfortabil. Uram peruca elaborată pe care trebuia să o port ca să-mi acopăr tunsoarea scurtă, modernă, și m-am jucat delectându-mă o vreme cu ideea de a-mi atârna în păr flori de clopoței, așa cum făceau gheișele, și de a-mi farda pleoapele cu roșu, ca să-l enervez pe Kawashima, dar m-am hotărât să nu fac asta. Aveam să mă comport manierat la ceremonia de căsătorie și să consider asta drept o piatră de temelie pentru libertatea mea.

La scurt timp după ceremonie, Mai, concubina lui Kanjurjab, veni în camera mea aducându-mi în dar o crenguță de orhidee sălbatică. Îmi ură mulți fii care să se joace pe papiști cu ai ei și fiice care să-mi aducă alinare la bătrânețe. Îmi spuse că Kanjurjab și familia lui erau onorați să aibă ca soție a iubitului lor prim-născut o tânără pură de viță atât de nobilă. În mod evident, Kawashima mă vânduse cu un pedigri fals.

După ce bătrânul Tsgotbaatar și Kawashima au făcut schimb de daruri, a avut loc o ceremonie simplă și, cu asta, treaba a fost încheiată. Stăteam alături de Kanjurjab, să ni se facă pozele de nuntă, mirosind izul de stătut al hainelor lui și uitându-mă în jos, la vârfurile răsucite în sus ale cizmelor lui din pâslă. Pentru ceremonie, se schimbase într-un costum tradițional mongol, care-i venea mai bine decât costumul occidental în care păruse să se simtă atât de puțin confortabil. Mă întrebam ce fel de amant o să fie. Bănuiam că trupul lui va fi moale, iar energia lui departe de a fi inepuizabilă. Însă și o masă proastă poate avea gust bun când ți-e suficient de foame.

La banchetul care a urmat, bărbații au fost despărțiți de femei prin niște paravane joase din hârtie, prinse în cadre din lemn negru, pe deasupra cărora de-abia puteai vedea. Celor mai mulți dintre bărbații orientali le displace să vadă femei mâncând. Ei presupun că femeile ar trebui să trăiască cu aer, precum delicatele ființe din legende. Însă mongolii sunt mult mai zdraveni decât frații lor japonezi și ei consideră faptul că o femeie mănâncă mult un semn de sănătate. Am luat masa cu mama lui Kanjurjab, cu cele două surori ale lui, Alta și Nandak, și cu diverse verișoare și prietene. Kara, concubina tatălui său, botezată astfel după marea cea mare, ar fi trebuit să se afle printre noi, dar ea plecă să hoinărească, neatentă, după ce se servi primul fel. Îi observasem tulburarea în timpul ceremoniei. Părea să aibă un fel de criză, iar Alta și Nandak

trebuiseră să o țină de brațe. Mai nu ni se alătură, căci era ocupată la bucătărie, unde controla mâncarea lui Kanjurjab, ca să se asigure că îi erau servite bucățile cele mai bune.

Kawashima a avut paisprezece invitați, printre care amiralul Ube și cinci ofițeri de rang înalt din armată, aflați acolo pentru a-i impresiona pe mongoli. Invitații lui Tsgotbaatar constituiau un grup dezordonat, ai cărui membri dădeau foarte puțină importanță felului în care erau priviți de alții. Printre ei se afla Jon, unul dintre cumnații lui Kanjurjab, care se așezase în așa fel încât să se poată holba la mine printr-un spațiu dintre paravane. Fusesem conștientă toată ziua de interesul lui și observasem îmbujorarea care-i colora obrajii ori de câte ori îi surprindeam privirea. În timpul îndelungatei cine, la care aproape că nu a mâncat nimic, ochii săi rareori îmi părăsiră chipul și mă întrebam de ce soția lui, Nandak, care stătea chiar lângă mine, părea să nu observe atenția pe care mi-o acorda soțul ei.

Ni se servi tocană cu puterea a cinci șerpi, o rețetă veche, făcută, chipurile, din dragon, tigru și pasăre phoenix, dar în cazul nostru gătită din carne de șarpe, pisică și pui. Acest fel a fost urmat de mici grămăjoare de sânge închegat, luat de la oasele din spate ale puilor de găină și lăsat la aer să se usuce pe jumătate. La urmă veniră stridiile, fiecare cu o perlă prinsă strâns în membrana cleioasă. Așa cum se exprimă cu eleganță Kawashima, era „un mic semn de recunoaștere din partea Japoniei pentru cei mai stimați aliați ai săi".

Când masa luă sfârșit, Nobu veni la mine să-și ia rămas-bun. Îmi ură noroc și îmi zise că, dacă i-aș fi fost soră de sânge, i-ar fi fost milă de mine, dar că, așa cum stătea situația, credea că mă voi descurca într-o țară care se afla la granița celei peste care domniseră strămoșii mei.

— Viața va fi mai puțin interesantă fără tine, adăugă el amabil.

Pe când o așteptam, singură, pe soacra mea ca să mă ducă la soțul meu, Kawashima intră zâmbind în cameră. Se opri în picioare în spatele meu și îmi luă sănii în căușul palmelor lui mari, strângându-i până când am gemut de dorință și durere.

— Nu se va mai întâmpla niciodată, Yoshiko, zise el. Ce păcat.

Mi-am pus degetul pe buza lui încă umflată și am apăsat până când a tresărit de durere. Nici unul dintre noi nu a mai spus nimic. După toate câte fuseseră între noi, a ne lua rămas-bun ar fi însemnat să ne provocăm unul altuia durere. Cum tandrețea nu fusese niciodată un ingredient în împreunarea noastră, nu mă așteptam să se despartă de mine într-un mod delicat.

În locul lui Xue, a venit Mai, ca să-mi spună că Kanjurjab nu se va culca cu mine în noaptea aceea, deoarece călătoria îl obosise și nu dorea să mă dezamăgească. Micuțul ei chip, rotund ca luna, se înroși, iar ochii ei nu-mi susținură privirea.

Și, astfel, în noaptea nunții noastre, soțul meu alese în locul meu confortul micuței sale concubine grăsuțe, care-l trata mai mult ca pe un fiu decât ca pe un amant. M-am gândit că asta arăta o lipsă de spirit de aventură și nu prevestea nimic bun în privința viitoarei noastre intimități. În ciuda previziunii lui Kawashima, în noaptea aceea, ca și în multe alte nopți care i-au urmat, am dormit singură și necălărită.

Noul meu cămin, Suiyuanul, „Orașul Albastru", o provincie numită astfel datorită culorii cerului care o acoperea, mi se păru un loc sărăcăcios în comparație cu Tokio. I se zicea provincie, dar în realitate era de întinderea unui sat mare. Înălțându-se din câmpia înghețată

într-o masă de case joase cu acoperișuri în pantă și adăposturi pentru animale, pe jumătate acoperite, arăta ghemuită, ca un fort împotriva sălbăticiei. În centru avea o mână de temple în ruină, cu o arhitectură simplă, de lângă care porneau șiruri de uliţe noroioase, întinzându-se într-un evantai deprimant. Mici magazine prăfuite etalau ierburi medicinale și poțiuni care arătau ca și cum ar fi zăcut de secole pe rafturi. Existau bordeluri patronate de chinezi, ale căror târfe erau fete din neam de țărani, din orașele aparținând Chinei de la granița cu Mongolia. Printre clienții lor obișnuiți se numărau preoți lama, sfinții care ar fi trebuit să-și respecte jurământul de celibat. În oraș existau doi meșteri care confecționau șei; lucrau din zori și până seara, așa cum făcea și bijutierul, care ședea la o masă din piatră, confecționând și reparând ornamentele pentru păr și colierele pe care toate femeile mongole le purtau la ocazii deosebite.

Am ajuns la Seiyuan pe viscol, sub un cer plumburiu, având sub picioare pământul alunecos din cauza noroiului înghețat. Vântul era atât de rece, încât mă dureau ochii și mi se uscase limba. Simțeam cum mi se umflă venele de la mâini, în timp ce buzele îmi amorțeau. Speram că poate nu avea să fie un loc chiar atât de rău, însă mi se părea atât de străin, că mi-era greu să cred că-mi voi schimba părerea chiar și după o masă caldă și un somn bun. Plecaserăm din Port Arthur pe o vreme cu un soare palid, care ne încălzise capetele și mie îmi ridicase moralul. Kanjurjab îmi spusese că în Mongolia era deja primăvară. Se poate să fi fost, dar nu era ca primăvara pe care o știam eu.

Proaspătul meu soț părea jenat și deloc în largul său în prezența mea. Felul său de a mă trata era să-mi spună ceea ce credea că doream să aud. Asta pur și simplu mă reducea la tăcere, iar pe el îl salva, pentru că nu mai era nevoit să prelungească discuția începută. Ca un copil

căruia i s-a spus că trebuie să se joace cu un străin, când el mai degrabă ar fi stat cu prietenii săi, Kanjurjab era distant și formal și de-abia aștepta să scape de mine.

Mai, concubina lui cea cumsecade, îmi șoptise cu glasu-i ciudat, încet și răgușit, că vremea nu se va îmbunătăți decât peste câteva săptămâni, în luna mai. Chiar și atunci, zise ea râzând, va bate vântul, aducând cu el promisiunea ninsorii. Era o femeie simplă, în care puteai avea încredere, pentru că nu era vicleană și nu avea nici o dorință de a manipula faptele. Îmi amintea un pic de Părere-de-Rău, deși nu avea atitudinea respectuoasă a acesteia ori inteligența ei.

Construită pe ruinele unei vechi mănăstiri, casa lui Kanjurjab ar fi putut fi considerată una modestă, dacă nu ar fi avut un acoperiș lung și armonios și o ușă bogat sculptată. În partea din față a casei era o curte imensă în formă de semilună, înțesată cu iurte, corturile mongole rotunde ale tribului său, în timp ce curtea din spatele casei era deschisă spre o fâșie de teren noroios, care dădea spre oraș. Holul de la intrare, folosit în principal ca depozit pentru șei și hrana pentru iarnă a animalelor, era cel mai mare spațiu din locuința întunecoasă. Ferestrele nu erau din sticlă, ci erau confecționate din panouri duble din lemn, umplute cu pâslă și păr de cămilă, ca să reziste la vânt. Toate încăperile erau lungi și înguste și dădeau una în alta, fără uși între ele, ca un furnicar. Peste tot erau împrăștiate covoare și blănuri, care îndulceau interiorul, altfel auster. În camera unde urma să dorm eu, era așezat pe jos un vas din aramă, plin cu o apă tulbure. Nu am fost sigură dacă era de băut sau pentru spălat. Mobila părea chinezească, dar își pierduse luciul și până și ornamentele din sidef păreau șterse și lipsite de viață. Exista, însă, un cufăr minunat sculptat, îndeajuns de mare ca să se poată dormi în el, care adăpostea câteva bucăți de pâslă și o legătură de țăruși

din lemn. Am aflat că îl adusese Xue, ca parte a dotei ei; avea sculptați pe el o pereche de pești gemeni, ca simbol al armoniei în căsnicie. La fiecare colț al cufărului, solid gravat, simbolul nodului fără sfârșit[1] al măruntaielor lui Buddha executa un dans complicat. Ceva legat de prezența acestui obiect remarcabil în mijlocul celorlalte mobile, lipsite de rafinament, m-a făcut să plâng. Ca și mine, ajunsese jos și era destinat unui cămin cu mult superior celui în care se afla.

În afară de vreo doi-trei servitori prost pregătiți, care nu erau niciodată de găsit, eram singurul om care locuia în casă. O pereche de câini flocoși, omniprezenți, cutreierau casa după bunul lor plac, lăsându-și peste tot părul și mirosul împuțit. Xue, soacra mea, îmi sugeră să stau în casă până când mă voi simți pregătită să mă mut în iurta soțului meu. Îmi spuse că familia prefera iurtele, datorită mărimii lor și a legăturii cu pământul, și mă asigură că erau mai confortabile decât casa. Îmi zise că, o dată ce memoria mea dădea uitării imaginea vechiului meu cămin, o să le prefer și eu.

Am întrebat-o dacă-și mai amintea casa copilăriei din China.

— Desigur, îmi replică ea. Avea două curți, iar eu locuiam pe coridorul concubinelor, împreună cu mama mea, care i-a dăruit tatălui meu trei fii înainte de a muri. Tata era cel mai mic dintre fiii unei străvechi familii de bancheri, preferat fraților săi deoarece era singurul care-i dăruise nepoți de sex masculin tatălui său.

— Îți este dor de căminul tău natal, Xue? am întrebat-o.

Îmi răspunse că nu, deoarece era pe calea ce-i fusese aleasă și era bucuroasă că parcursese mult din ea și nu ținea să irosească timp privind în urmă.

1. Simbol al înțelepciunii și compasiunii nesfârșite a lui Buddha.

— Viața este o călătorie pe care trebuie să o facem. Să privim înapoi n-ar face decât să ne încetinească drumul, spuse ea. Poate că, dacă ai putea accepta călătoria care ți-a fost aleasă, ți-ai găsi mulțumirea, Yoshiko.

— Ce te face să crezi că nu sunt mulțumită?

— Am văzut culoarea apei tale, zise ea. Când va deveni la fel de galbenă ca untul, înseamnă că te vei fi liniștit.

Oricât de bun s-ar fi dovedit sfatul lui Xue, ea însăși nu părea să-l fi urmat. Cred că era persoana cea mai puțin mulțumită pe care am cunoscut-o vreodată; se agita mereu în legătură cu viitorul și nu era deloc capabilă să trăiască fericită în prezent.

Am fost surprinsă să aflu că, dând dovadă de o bunătate deloc caracteristică lui, Kawashima îl sfătuise pe socrul meu, Tsgotbaatar, în legătură cu faptul că voi avea nevoie de timp ca să mă adaptez la un stil de viață atât de diferit de cel pe care-l cunoscusem în Japonia. Mai că n-am plâns când Xue mi-a povestit despre această mică atenție a lui. Ar fi trebuit să-l urăsc că mă alungase dintr-o viață civilizată, însă tânjeam să fiu din nou sub protecția lui familiară, chiar dacă parțială.

Din momentul sosirii în Suiyuan, mi-am dat seama că nu va fi un loc din care se putea evada ușor. Fie și numai temperatura constituia o piedică, iar izolarea orașului era înspăimântătoare. Eram bolnavă de dor de casă și sufeream din cauza nevoii dureroase de a mă afla înapoi în aripa mea vestică a locuinței din Tokio, unde podeaua scârțâia și aerul era parfumat de aroma țigărilor turcești.

Kanjurjab își împărțea iurta cu Mai și cei doi fii gemeni ai lor, Otongbayaar și Batbayaar, botezați astfel deoarece se născuseră zâmbind. Mai era însărcinată în șase săptămâni cu al treilea copil și nu mânca decât carne de oaie și lapte, deoarece credea că o asemenea dietă producea fii. Trăia ca să-i facă pe plac lui Kanjurjab și știa că el ar

fi mândru să le ofere părinților săi încă un nepot. Ori de câte ori vorbea despre sarcina ei, Mai nu uita să îmi ureze mulți fii cu Kanjurjab. Cred că vorbea cu sinceritate, căci nu semăna deloc cu invidioasele concubine pe care le cunoscusem în casa tatălui meu, prințul Su. Mă tulbura atitudinea ei, pentru că îmi plăceau blândețea și prietenia pe care mi le oferea și nu voiam să o rănesc atunci când, în cele din urmă, Kanjurjab avea să vină în patul meu, așa cum știam că trebuia să o facă.

Era imposibil să nu-ți dai seama de iubirea obsesivă pe care Mai i-o purta lui Kanjurjab. Îi era deopotrivă mamă și amantă, nelăsându-i nici o dorință neîmplinită, nici o nevoie nesatisfăcută. Viața ei se învârtea în jurul grijii față de el și confortul său. O văzusem frecându-l pe stomac după ce mâncase prea mult, ca să-l ajute să râgâie sau să scoată vânturi. Când el se întorcea de la călărie, la care excela, ea își desfăcea roba cu naturalețe ca să-i încălzească mâinile la sânii ei. Îl ștergea la gură după ce mânca și îi sufla în ceai, ca să i-l răcească. Sunt sigură că și atunci când făceau dragoste tot ce făcea ea era pentru plăcerea lui. La rândul său, el era foarte apropiat ea, chiar și fizic, avea mereu mâinile puse undeva pe trupul ei, o căuta mereu din ochi ca să-i împărtășească vreun secret numai de ei știut. Corpurile lor comunicau atât de bine, încât cuvintele nu prea erau necesare, motiv pentru care erau folosite cu economie. Nu mai văzusem până în acel moment și nici nu am mai văzut de atunci încoace o comuniune atât de profundă între un bărbat și o femeie.

Mai era atât de mulțumită, încât nu-mi putea fi milă de ea, dar nu mi-aș fi dorit, pentru mine însămi, să am obediența ei ca mod de viață. Mie mi se părea că a fi astfel înlănțuită, ca o sclavă, de o altă ființă umană este ceva îngrozitor. Când Xue venise din China ca să se mărite cu Tsgotbaatar, Mai, care avea șase ani, o însoțise

în alaiul ei. Îl cunoștea pe Kanjurjab de mic și avusese grijă de el toată viața, așa că nu fusese o surpriză pentru nimeni când el o alese drept concubină. Ca și Xue, și ea prefera să fie considerată mongolă, nu doar pentru că poporul din țara de adopție nu agrea chinezii care încercaseră dintotdeauna să-i subjuge, ci și pentru a putea elimina orice prăpastie care s-ar fi putut interpune între ea și bărbatul pe care-l iubea. Mai zicea că mongolii, era drept, recunoșteau pe scară largă că cei mai buni cai și cele mai frumoase femei veneau din China. Kanjurjab îi spusese că nici o femeie mongolă nu se compara favorabil cu ea ca frumusețe sau ca blândețe a firii. Deși firea lui Mai ar fi fost considerată generoasă oriunde în altă parte a lumii, în Japonia, cel puțin, înfățișarea ei nu ar fi fost privită ca fiind dintre cele mai fericite.

În acele prime zile groaznice petrecute în Suiyuan, a fost un mister pentru mine de ce ar fi consimțit Kanjurjab la căsătoria noastră. Banii nu păreau a avea vreo importanță, dar până la urmă asta nu e niciodată pe deplin adevărat, iar zestrea mea chiar era mare. Totuși, fără îndoială, era un prinț dintr-o familie bogată, căci, deși traiul de zi cu zi era sărăcăcios, femeile purtau bijuterii din aur și podoabe de cap spectaculoase, în vreme ce bărbații dețineau multe șei măiestrit lucrate și numeroși căluți chinezi năbădăioși.

Poate că pur și simplu tradiția nu putea fi încălcată și, indiferent cât de fericit ai fi fost cu o concubină, exista obiceiul de a te căsători cu cineva de rangul tău. Din păcate pentru Mai, un prinț nu se putea însura cu o țărancă. Aceasta era o problemă pentru soțul meu, căci el nu avea nevoie de nimeni în afară de Mai. Ea îi era mamă, soră și nevastă la un loc, toate strânse într-o mică legătură rotofeie. Nu aveam nici o îndoială că-l puteam seduce pe Kanjurjab dacă ar fi trebuit, însă el avea să o iubească întotdeauna pe Mai, iar ei nu-i puteam purta pică pentru o dragoste pe care nu o voiam.

Xue, soacra mea, avea o personalitate rece, care nu arăta niciodată afecțiune nimănui. Era politicoasă cu mine, dar privirea ei era critică și indiferentă și atunci când îmi ținea tovărășie, și atunci când mă vedea suferind. Întotdeauna prezentă la vreun altar sau altul, venerându-i pe zeii templului și pe aceia ai râului și copacilor, Xue, ca o femeie cucernică, nu auzea decât vocea sa interioară. Ghidată de pământ, foc și apă, era considerată priepută la diagnosticarea bolilor și petrecea mult timp fierbând leacuri din ierburi medicinale, minerale și organele putrede ale animalelor moarte.

Privind în urmă acum cu mai multă cunoaștere decât aveam la vremea aceea, bănuiesc că Tsgotbaatar suferea, probabil, de sifilis. Orbea lent și, deși era încă în stare să stea pe cal și era bun la lupte, mintea lui colinda razna de cele mai multe ori, rareori i se întâmpla să fie lucid. Diagnosticul lui Xue fusese că avea prea multă apă în corp și ea îl trata cu sulf și luări de sânge. Cred că nu se mai culcase de mulți ani cu soțul ei, deoarece ea nu părea să aibă nici unul dintre simptomele acestuia, pe când Kara, concubina lui, părea la fel de distrasă ca și el și avea adesea toane față de stăpânul ei, un lucru rar pentru o concubină, fie ea și mongolă.

Xue îl concepuse pe Kanjurjab în prima săptămână a căsniciei cu Tsgotbaatar. Avusese o sarcină grea și o duruse atât de tare spatele, că nu putea sta în picioare. Când venise vremea să urmeze vitele la păscut, se văzură nevoiți să o ducă într-o căruță și ea țipa la fiecare piatră de pe drum. Travaliul a durat trei zile și a lăsat-o slăbită și predispusă totdeauna la lungi perioade de epuizare. Următoarele două sarcini au fost și mai grele decât prima. A sângerat abundent și asta a făcut-o anemică, fără culoare în buze sau la ochi.

Fiica mai mare a lui Xue, Alta, semăna cu ea, însă cea mică, Nandak, soția lui Jon, părea a avea în vene numai

sânge mongol; avea tenul mai închis decât mama ei și era mai scundă. Mai zicea că, deși poate că Xue părea în putere, nu recuperase niciodată sângele pierdut la nașterea copiilor, iar viața în câmpii era prea aspră pentru ea. Adăugă, în șoaptă, că ar fi uimită dacă Xue ar ajunge să prindă anii bătrâneții.

Povestea lui Xue m-a făcut să simt puțină apropiere față de ea și o anumită formă de compasiune. Era o femeie greu de îndrăgit și nu am reușit niciodată să fac asta, dar înțelegeam cum de ajunsese astfel. Amândouă fuseserăm alungate pe acest pământ arid, date unor bărbați care nu ne prețuiau. Deși asta o făcuse dură și dificilă, ea acceptase viața grea care-i fusese aleasă și apelase la religie și superstiții ca mijloace de salvare. Spre deosebire de Xue, eu nu voiam să accept că traiul în Mongolia era soarta mea și eram hotărâtă să scap, indiferent de preț.

Era un ghinion pentru mine că Kawashima îl alesese pe fiul lui Xue și Tsgotbaatar ca soț pentru mine, deoarece, spre deosebire de alte vlăstare ale familiei regale mongole, Kanjurjab detesta să călătorească, asta însemnând să plece de pe iubitele-i câmpii, și avea prea puține cunoștințe despre lume. Nu-l prea interesa, cu adevărat, nimic altceva decât Mai, tragerea cu arcul și caii. Cred că drumul până la Port Arthur fusese cel mai îndepărtat voiaj făcut vreodată de el, atât ca număr de mile, cât și ca experiență. Nu-i stârnise apetitul pentru aventură. El avea nevoie de mult mai puțină aventură decât mine ca să se bucure de viață.

În acele luni de început ale căsniciei noastre, mi-am pierdut nădejdea și mi-era greu și doar să-mi imaginez cum aș putea plănui o fugă. Avea să mai treacă ceva timp până când Kanjurjab să mă cheme în patul lui, iar între timp singura alinare pe care-o puteam găsi era compania lui Mai. Îl căutam pe Jon ca să flirtez cu el, dar nu-l

vedeam niciodată decât în prezența lui Kanjurjab sau împreună cu soțul Altei, Boria, un bărbat sever, care părea să mă dezaprobe.

Când nu călărea sau nu-și exersa măiestria de arcaș împreună cu cumnatul său, Kanjurjab își petrecea cea mai mare parte a timpului în iurta lui, cu Mai. Căminul său, iurta, îi oferea tot ceea ce avea nevoie și era spațioasă și minunat împodobită cu carpete de perete colorate și grămezi de blănuri pe post de paturi. Mai gătea mâncare mongolă tradițională pe o plită plasată în mijlocul iurtei, care ardea cu lemne și bălegar uscat. Aerul mirosea întotdeauna a carne și lapte. Pe rafturi joase din lemn se găseau oale de aramă și de lut, iar acum, deasupra lor atârna, pieziș, o fotografie de nuntă cu mine și Kanjurjab, pusă într-o ramă din argint. Kanjurjab își folosea șeile drept scaune și mânca așezat pe ele, râzând de băieții lui în timp ce aceștia, ca toți copiii mongoli, se luau la trântă mai tot timpul. Ușa din lemn pictat a iurtei dădea spre sud, potrivit tradiției. Avea o zvastică sculptată pe ea, pentru noroc, și exista, bineînțeles, nelipsitul altar pe peretele din spate, precum și obișnuiții câini.

De câte ori mergeam în vizită în iurtă, stăteam cu Mai pe partea situată la dreapta față de ușă, sub pavăza estică a soarelui, în timp ce Kanjurjab stătea de obicei în stânga, sub protecția vestică a marelui zeu al cerului, Tengger. Era mai cald decât în casă și îmi plăcea felul în care se filtra lumina prin mica gaură din acoperiș, dar nu-mi puteam închipui că va veni o vreme în care aș fi renunțat de bunăvoie la intimitatea mea ca să împart iurta cu soțul meu, concubina lui și copiii lor gălăgioși. Însă în lungile nopți întunecate sufeream, în camerele mele, de o singurătate plină de autocompătimire. Îmi era atât de frig, că am început să dorm ghemuită lângă câini, cât mai aproape de foc posibil, departe de peretele umed și rece ca gheața.

În afară de gerul extrem, care era, pentru mine, cel mai rău lucru, a trebuit să mă adaptez și la multe alte greutăți. Chiar și în cele mai scurte plimbări, trebuiau evitate imensele piramide de bălegar, puse la uscat pentru a se obține combustibil, în vreme ce arta de a păși pe noroiul înghețat a fost una pe care nu am ajuns niciodată să o stăpânesc pe deplin. Cămilele își scuipau sucul urât mirositor după plac, iar emanațiile fetide ale cailor și boilor erau uneori de nesuportat. Și apoi mai era imensitatea cerului mongol, fără un orizont vizibil, care părea să mă țină prizonieră mai sigur decât orice închisoare. Kanjurjab insista, totuși, că era primăvară, ceea ce mă făcea să tremur la gândul a ceea ce ar fi putut să aducă iarna.

Mâncarea era atât de groaznică, încât, la un răstimp destul de scurt după sosirea mea acolo, am suferit o toxiinfecție alimentară atât de violentă, că, dacă nu m-ar fi îngrijit Mai, cred că era posibil chiar să mor. Ea a venit să împartă patul cu mine, m-a încălzit cu trupul ei cărnos și mi-a dat să beau, din oră în oră, apă fiartă, în care făcuse infuzie cu niște ierburi medicinale amare. Doctoria m-a făcut să mă simt plăcut amețită și mi-a calmat stomacul. Nici o mamă n-ar fi putut să fie mai bună și simțeam că găsisem o nouă Părere-de-Rău, ceea ce mă alina.

Pentru a-l îmbuna pe unul dintre zeii săi, soacra mea, Xue, construi un altar *obo* la ușa casei. Era o grămadă simplă de pietre, cu un spațiu gol pentru ofrande. Bănuiam că o mâncare indigestă sau vreo parte necomestibilă de animal urmau să constituie darul potrivit pentru a fi așezat acolo, de vreme ce se părea că nicăieri în noul meu cămin nu se găsea ceva dulce sau plăcut mirositor.

În timp ce Mai se agita pe lângă mine, Xue îi spuse că boala mea se datora împotrivirii pe care o arătam față de acceptarea vieții pe pământ mongol. Zise că trebuie

să mănânc numai brânză uscată și că ar trebui să-mi înmoi un deget de la mâna dreaptă într-un pahar cu lapte, să-l scutur o dată spre cer, o dată în aer și o dată în vânt, ca în felul ăsta să fac cunoștință cu zeii pământului, urmând ca asupra mea să se pogoare calmul. Xue nu voia să mă piardă în primele luni ale căsătoriei cu fiul ei, ca nu cumva Kawashima să creadă că fusesem otrăvită intenționat. Se gândea presupun, că, dacă mor, el va cere înapoi zestrea și lui Kanjurjab i-ar fi fost greu să-și găsească altă soție. Urmându-i instrucțiunile lui Xue, Mai îmi aduse un vas cu unt galben și mă ajută să merg până la ușă cu ofranda mea. Era încă noapte, dar gerul era atât de ascuțit, încât aerul înghețat îmi dădea o senzație de arsură în plămâni. Cerul era minunat, plin de constelații și stele căzătoare, cu o lună imensă, albă. Eram plină de tristețe la gândul că acel cer vast adăpostea un ținut atât de întins și de ostil, încât nu voi putea niciodată să mă orientez în el de una singură.

Începeam să înțeleg că evadarea mea nu va fi o simplă chestiune de fugă. Era nevoie de o organizare atentă și de ajutorul cuiva care cunoștea regiunea și felul în care puteai supraviețui acolo. Pentru a ajunge la Suiyuan, călătoriserăm de la Port Arthur cu trenul pe o distanță lungă, apoi mai parcurseserăm, cu căruțe trase de boi, kilometri întregi de pământ înghețat, în vreme ce vântul îmi înțepa fiecare bucățică de piele expusă, iar roțile din fier loveau cu zgomot surd solul de care se izbeau. În lipsa unui ajutor pentru a reface călătoria aceasta în sens invers, habar n-aveam în ce direcție să o iau măcar. Mă resimțisem timp de o săptămână după ce ajunseserăm în oraș și știam că va trebui să trec din nou prin ceva asemănător, dacă nutream speranțe să scap din locul acela.

Mi-am revenit după toxiinfecția alimentară și am încercat să mă adaptez la singura dietă disponibilă pentru

mine, alcătuită din tocăniță de oase, ciorbă de carne și seu de oaie. Se găsea ceai rusesc cu sare și lapte de iapă, o rețetă concepută, în mod sigur, de un sadic. Însă, din fericire, aveam vodcă din abundență. Preferam vodca simplă, cum se bea și sake, refuzând laptele acru cu care le plăcea mongolilor să o amestece. Întotdeauna exista din belșug o băutură fermentată numită *airag*, făcută din lapte de iapă, dar nu puteam să o beau decât dacă mă țineam de nas, căci mirosul ei rânced îmi întorcea stomacul pe dos. Copiii sugeau rădăcină de lemn-dulce, care-mi închipuiam că va fi dulce precum anasonul, dar, când am gustat-o, era amară și atât de tare, că ai fi putut la fel de bine să mesteci lemn.

De asemenea, mi-a luat ceva timp să mă obișnuiesc cu mirosul groaznic al noii mele familii. În comparație cu noi, japonezii, care facem baie și ne parfumăm, mongolii au un miros mai natural. Nu e greu de înțeles de ce, când pentru a te spăla trebuie mai întâi să spargi gheața de deasupra apei, în vreme ce a lepăda hainele de pe tine, în oricare altă perioadă decât în lunile iunie și august, este, în cel mai bun caz, o nesăbuință. Blănurile și postavul tribului păstrau mirosul de sânge și pește. Nici măcar vânturile din Siberia nu reușeau să le înlăture mirosul rânced. Mă gândeam că trupul meu parfumat trebuie să le fi mirosit nenatural mongolilor, care au obiceiul de a-ți adulmeca mirosul atunci când fac cunoștință cu tine, însă cum nu aveam de gând să scot de pe mine nici măcar un singur rând de haine, înainte ca vremea să se amelioreze, știam că în curând voi mirosi la fel ca ei.

Plictiseala era o problemă, căci nu aveam nici o altă preocupare în afară de aceea de a face ce voiam, adică mai nimic, date fiind atât de puținele posibilități de distracție existente la îndemână. Mi-am căutat obișnuitul meu refugiu în somn, dar când dormi atât de mult în

timpul zilei, îți pierzi somnul în timpul nopții. Nu există nimic la fel de deprimant ca acele ore mongole solitare, având drept companie numai sforăitul câinilor. În căutarea unei ocupații, m-am apucat să fac casa mai pe gustul meu, astfel încât să-mi facă cât de cât plăcere să stau în ea. Părere-de-Rău ar fi plâns să-mi vadă bietele eforturi, dar am descoperit că nu era nevoie de mare lucru ca să fiu mulțumită, când nu existau excese în ce privește confortul. Am rearanjat mobila puțină și am împins în colțul camerei grămada de blănuri care-mi alcătuia patul. Mai zise că i se părea ciudat să mut lucrurile, căci în iurtă toate aveau locul lor și nu erau niciodată mutate. Se arătă foarte impresionată de darul de despărțire de la Natsuko și o aduse pe Xue să-l vadă și să guste mierea care se solidificase din cauza frigului. Xue spuse că mierea s-ar fi păstrat mai bine într-un vas din lut, dar că, într-adevăr, micul cufăr era un lucru foarte frumos. Am uitat curând insulta pe care o presupunea darul lui Natsuko și dulceața mierii mi s-a părut un adaos bine-venit la ceaiul rusesc amar.

Am ascuns embrionul de maimuță conservat primit de la Ichyio în lada de zestre a lui Xue, sperând să nu-l mai văd niciodată. Printre celelalte cadouri aveam cuțitul de la Hideo, fructele de *lychee* de la Părere-de-Rău și o pătură din cașmir de la Itani, sora mea vitregă marcată de semnul din naștere. Am pus caseta pentru scris deasupra cufărului, ca să nu uit să o iau cu mine atunci când avea să apară ocazia de a fugi.

Majoritatea hainelor mele erau nepotrivite cu vremea, așa că, pentru a înveseli atmosfera, le-am atârnat pe pereții din dormitor, așa cum făcea Mai cu ale ei, în iurtă. Din fericire, pantalonii mei de călărie erau călduroși și nu păreau nelalocul lor în noul meu cămin. Îi purtam cu un *del*, o tunică mongolă lungă până la genunchi, prinsă la mijloc cu o eșarfă colorată, veșmânt purtat deopotrivă

de bărbați și femei. Tunicile erau căptușite cu postav și se încheiau până la gât, ca să nu intre frigul.

Mai se lăsă furată de ideea mea de a redecora casa și îmi aduse niște bucăți de postav alb și roșu, pe care le atârnă pe pereții din jurul patului meu. Culorile mă tulburau, evocându-mi în minte sânge și bandaje, și în curând începură să îmi influențeze visele. Într-unul dintre acestea, se făcea că eram purtată de un râu repede, în timp ce toate femeile din viața mea stăteau pe mal, înfășurate în țesături care fluturau în vânt, precum steagul japonez rupt în bucăți. Le strigam frenetic, însă glasul meu era redus la tăcere de forța teribilă a zgomotului bubuitor al râului. Voiam cu disperare să fiu zărită de Părere-de-Rău, dar ea era pe mal, adâncită într-un somn indus de opiu, din care nu se clintea. Mama mea naturală nu se uita spre râu, ci spre casa tatălui meu, și știam că alesese să nu mă vadă. Natsuko și Shimako stăteau una lângă alta, ținându-se de mână ca niște copii. Zâmbirea cu răceală când am trecut prin dreptul lor, cu buzele vopsite în roșu ca sângele pe fundalul albului cu care le erau pudrate fețele. Mai încercă să mă ajute, dar atenția i-a fost distrasă de copiii ei, iar eu am fost purtată de curent mai departe.

În orele când eram trează, mă rugam să vină vara. Mai îmi zise că voi fi uimită de albastrul pe care-l căpăta cerul, atunci când va sosi vara. Îmi spuse că ne vom petrece zilele încălzite de soare, iar serile la lumina sutelor de focuri. Perioada ei preferată era vara, când plecau din Suiyuan ca să-și urmeze vitele la păscut pe vastele câmpii. Credea că o să-mi placă viața nomadă, căci, în afară de faptul că nu mai întâlnise pe nimeni care să urască atât de mult frigul ca mine, era sigură că nu o să mă plictisesc. De-abia așteptam, împreună cu Mai, ca lunile acelea să se apropie, ba chiar mai mult decât și-ar fi putut ea închipui. Știam că nimic nu-mi va merge bine

înainte ca sângele să mi se încălzească și să pot pășii fără să mă plec în fața vântului.

În prima lună de căsnicie, s-a organizat o petrecere, astfel încât toți oamenii lui Kanjurjab să ne poată felicita. În iurta familiei lui Kanjurjab urma să aibă loc o seară de ospăț, cu cântece și povești. Xue zise că asta avea să marcheze transformarea mea într-o adevărată nevastă mongolă. Nu petrecusem decât foarte scurte răstimpuri împreună cu cele două cumnate ale mele, însă fusese de ajuns ca să știu că nu-mi doream deloc să fiu ca ele. Nandak, soția lui Jon, avea o fire dulce, dar nici un pic de judecată, în vreme ce Alta, nevasta lui Boria, semăna prea mult cu Xue ca să-mi placă.

În noaptea festivităților, trebuia să vizitez, împreună cu Kanjurjab, fiecare iurtă, pentru a fi salutată oficial și pentru a gusta din mâncarea oferită și a lua parte la distracții. Cum majoritatea celor din trib erau rude cu el, avea să fie o noapte lungă, una despre care Mai zicea că nu va lua sfârșit decât după ce ultima stea se va fi stins pe cer.

Xue păru și ea o dată mulțumită și se implică în organizare. Îmi pregăti o infuzie de nucșoară, ca să îmi încălzească sângele, și îmi dădu în dar un pandantiv din jad negru. Podoaba, un suvenir de la mama ei, îi fusese dăruită atunci când părăsise Manciuria ca să se mărite cu Tsgotbaatar. Nu păru deloc tristă să se despartă de colier, ci dimpotrivă, mi-l înmână repede și neceremonios, de parcă în felul ăsta scăpa de o povară.

— Ia-l, ia-l, zise ea, vârându-mi-l în palmă și refuzându-mi mulțumirile cu o fluturare din mâini.

Îmi zise că, la rândul meu, când va sosi timpul, trebuie să i-l ofer în dar miresei primului meu fiu. Xue părea să se grăbească prin viață, tăind îndatoriri de pe o lungă listă, pe care se simțea obligată să o termine. Era ca și cum avea dorința secretă de a-și îndeplini toate

obligațiile, astfel încât să poată fi liberă să moară și să se bucure de o reîncarnare mai fericită. Poate că dăruirea pandantivului reprezenta o sarcină importantă de pe acea listă.

Trebuie să spun că, în simplitatea sa deosebită, bijuteria era splendidă. Fusese lustruită și căpătase o strălucire minunată, având sculptat, în centru, lotusul sacru, Nelumbo. Nu mai văzusem jad atât de închis la culoare, dar mă întrista să știu că nu voi avea niciodată un fiu, așa cum îmi urase Xue. Nu am găsit niciodată un loc în care să ascund de mine însămi durerea sterilității și mi-am dorit adesea ca memoria să fi fost limitată în timp. În clipa în care îi acceptasem darul, mi-a părut rău să o înșel pe Xue și am fost uluită de profunzimea sentimentului meu de vinovăție.

Simțeam că faptul că singurul ei fiu își luase o soție care, ca și ea, fusese aleasă de pe pământul Chinei, stârnise o anumită mândrie în ea. Aș fi putut face o alianță cu Xue, dar era o femeie cu care era greu să te înțelegi. Îi respectam stoicismul, o calitatea asemănătoare cu curajul, însă sentimentul datoriei era la ea atât de puternic, încât nu mi-o puteam închipui înțelegându-mi sau iertându-mi fuga, atunci când aveam să-mi duc planul la îndeplinire. Avea convingerea că ar trebui să ne acceptăm soarta, dar ce mamă ar putea arăta simpatie față de soția care-l părăsește pe fiul ei? Cred că Xue fusese întotdeauna nefericită în Mongolia. Absorbită de sentimentul datoriei și de preocupări religioase, își petrecuse zilele făcând leacuri și rugându-se, apărându-și inima împotriva ideii de suferință. Viața ei era un exemplu viu a ceea ce mi se putea întâmpla dacă nu acționam în baza dorințelor mele.

I-am mulțumit pentru frumosul pandantiv și mi-am trecut pe după gât șnurul de mătase de care era agățat, lăsându-l să-mi atârne între sâni, în locul acela care îmi amintea de perla lui Natsuko. M-am întrebat dacă mama

mea vitregă se gândea la mine când își purta comoara pe care o ceruse înapoi.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Xue zise:

— Acum, viața ta e aici, Yoshiko. E mai bine să nu te gândești la trecut. Să-ți amintești de familia pe care poate că nu o vei mai vedea niciodată n-o să te facă decât să te întristezi.

Am întrebat-o ce simțise când își lăsase în urmă familia și începuse o viață atât de diferită.

— Păi, în Mongolia te afli mereu la vedere, zise ea. Mi-e dor de umbrele alinătoare din casa mea chinezească. Sunt o femeie care nu zâmbește mult, iar oamenii te plac mai mult dacă zâmbești.

A fost singura declarație, și cea mai apropiată, pe care mi-a făcut-o Xue vreodată în privința faptului că-și recunoștea nefericirea.

Înainte de lăsarea serii, în ziua cu serbarea, Mai intră valvârtej în casă, cu obrajii înroșiți de biciuirea vântului. Îmi zise că venise să mă ducă la Kanjurjab, care avea să se culce cu mine înainte de festivități. Părea foarte entuziasmată de asta și îmi explică cum să-l mulțumesc.

— Nu-ți face griji, Yoshiko, nu poți rămâne virgină o veșnicie și nimic nu e chiar atât de rău pe cât ne fac temerile noastre să ne imaginăm.

Deși înțelegeam, mai bine decât mulți alții, locul unei concubine în viața unui bărbat, nu voiam să o rănesc pe Mai și i-am spus asta.

— Mă bucur că ești tu, zise ea. Întotdeauna am știut că o să-și ia o soție. E bine că suntem prietene. O să te ajut cât de mult pot și vei învăța repede tot ceea ce trebuie să știi și o să te obișnuiești.

Mi-am dorit, pentru o clipă, să fi fost fata inocentă din închipuirea lui Mai, dar numai pentru o clipă. Știam că scăparea îmi va veni din experiența pe care o aveam și

că inocența era ultimul lucru care mi-ar fi fost de folos atunci când va veni timpul să plec. Însă am fost tulburată, încă o dată, de influența pe care o aveau asupra mea acești oameni simpli, foarte ușor de înșelat, din tribul lui Kanjurjab.

Mai îmi zise că Kanjurjab nu era un bărbat greu de satisfăcut, deoarece avea o inimă deschisă. Îi făcea plăcere să acopere trupul gol al unei femei și, deși era frig, nu trebuia să-mi fie teamă, deoarece urma să ne culcăm pe blănuri, aproape de foc, și o să fiu bine acoperită de trupul soțului meu.

— Are un corp mare și frumos, zise ea cu mândrie, așa că nu vei pierde prea multă căldură.

Nu voiam să pierd deloc, dar anticiparea împerecherii cu Kanjurjab mă incita. Practicam abstinența de prea mult timp și avea să fie, cu siguranță, cel mai plăcut lucru care-mi era accesibil în Suiyuan. Apetitul meu sănătos pentru sex, mâncare și aventură făcuse foamea prea multă vreme. Îmi aminteam că fratele meu îmi spusese, cu mulți ani în urmă, în China, că în mod sigur fusesem războinic în viața anterioară. Lucrurile ar fi fost, desigur, mult mai ușoare pentru mine dacă m-aș fi născut bărbat – totuși, de-ar fi să aleg, nu aș renunța la senzațiile și experiențele specifice unei femei. Un bărbat nu va cunoaște niciodată misterioasa legătură pe care noi, femeile, o avem cu natura, atingerea minunată a mătăsii pe un sân plin sau puterea care vine din a te ști frumoasă. Și, apoi, cine ar renunța la pielea cu miros de vanilie a unei femei? Este un parfum atât de plăcut că distilarea nici unui ulei nu o poate egala. Îi invidiez pe bărbați pentru puterea și libertatea lor, dar nu pentru mintea sau trupul lor.

Mai mă sfătui să nu vorbesc prea mult în timp ce facem dragoste, pentru ca soțul meu să nu creadă cumva că nu mă satisface.

— Oricum, nici unui bărbat nu-i place o nevastă vorbăreață, mă încredință ea.

Apoi îmi dărui o eșarfă din lână groasă ca să-mi țină de cald la cap atunci când va veni timpul să merg din iurtă în iurtă. I-am mulțumit și i-am spus:

— E o zi a cadourilor, iar acesta este un dar foarte util, Mai.

— Păi, fără asta ți-ar putea îngheța urechile și, apoi, o să ascundă părul tău scurt.

Mă luă de mână și, aplecându-se în fața vântului, mă conduse la iurta soțului meu.

Kanjurjab stătea pe o șa, în partea din spate a iurtei, în spațiul rezervat de obicei oaspeților de onoare. Mai plecă în tăcere când el îmi făcu semn să mă așez alături, pe un covor gros din blană. Nu m-am putut împiedica să nu observ că asta mă plasa mai jos decât el, astfel încât trebuia să mă uit în sus ca să-i vorbesc. Știu din experiență că, indiferent ce-ar spune, bărbații preferă femeile în această poziție și că dau dovadă de mai multă milă sau generozitate față de noi atunci când ne uităm în sus spre ei. Din fericire pentru noi, presupun, astfel de șiretlicuri simple atrag adesea recompense generoase.

Mai avea dreptate: Kanjujab era un bărbat mare, atât în înălțime, cât și în greutate. Era cu mai bine de zece centimetri mai înalt decât majoritatea mongolilor, care păreau înalți doar atunci când stăteau călare pe caii lor micuți. Avea mâini foarte late, cu unghii murdare, și o față surprinzător de binevoitoare. Deși eram de aceeași vârstă, el părea mai tânăr și îmi aducea un pic aminte de Hideo, atunci când se prefăcea că nu e cătușă de puțin interesat de mine. Pe chipul lui se citea o expresie de neliniște și de iritare deopotrivă, ca un pește prins în plasă, dar aflat încă în apă.

Am stat în tăcere câteva minute și apoi, fără să mă privească, mi-a zis că ar dori niște ceai. I-am oferit vodcă

din butelcuța pe care o furasem de la Kawashima, dar el nu-mi dădu nici un răspuns, așteptând, în schimb, să mă ridic și să-l servesc cu ceaiul cerut. Când am făcut-o, mi-l dădu înapoi fără să-l guste și-mi zise că uitasem de sare. I-am turnat sare din belșug în amestecul lăptos pe care apoi i l-am pus în mână.

— Mulțumesc, Yoshiko. Sper că îmi vei învăța preferințele fără întârziere. Nu te poți aștepta să trebuiască să-ți explic fiecare lucrușor în parte.

— Așa sper și eu, i-am replicat. Întotdeauna am învățat repede și nu aș dori să te plictisesc cu oboseala de a deveni profesorul meu. Plictiseala este, cu siguranță, unul dintre cele mai rele lucruri în viață, nu crezi?

Tăcerea se înstăpâni din nou, în timp ce el stătea așezat sorbind din ceaiul ăla scârbos și privind în depărtare. În ciuda infatuării sale pompoase, îmi plăcea. Avea o blândețe tinerească pe care nu și-o putea ascunde și, în seara aceea, cel puțin, în lumina iertătoare a lumânărilor, lipsa lui de dorință ambițioasă și primitivismul iurtei mi s-au părut incitante. Chiar dacă aș fi preferat ca înfățișarea pe care și-o luase să fi fost potențial amenințătoare, mi-am reamintit că existau anumite lucruri la el pe care chiar le admiram. Era cunoscut în trib pentru măiestria sa la tragerea cu arcul din galopul calului și nimeni nu-i putea nega calitățile de călăreț deosebit de abil sau tandrețea față de Mai.

Mi-am dat seama că, obișnuit să i se facă toate poftele, Kanjurjab aștepta să mă pregătesc pentru el, dându-mi singură hainele jos. Poate că voia să mă întind la picioarele lui și să aștept să se urce pe mine. Nu aveam nici cea mai mică intenție să mă dezbrac în lumea sa aproape înghețată, așa că am hotărât să iau problema în propriile-mi mâini și să-i arăt că, folosindu-se un pic de imaginație, și o femeie complet îmbrăcată poate stârni la fel de multă dorință ca una dezbrăcată. Am îngenuncheat în fața lui și

i-am desfăcut catarama de la cureaua rusească pe care o purta întotdeauna în mijlocul mijlocului, lăsând-o să cadă cu zgomot pe jos. Încet, una câte una, am desfăcut bridele de la nasturii tunicii sale lungi și, în afară de cizmele din piele groasă, am descoperit că nu mai purta nimic pe dedesubt. Am început să-mi croiesc drum în sus, spre interiorul pulpelor lui, mușcând ușor și lingând, fără să mă grăbesc, atingând cu limba acolo unde experiența trecutului îmi arătase că asta stârnea cea mai mare plăcere. Știam că în spatele genunchiului exista un asemenea loc, precum și în mica scobitură unde picioarele se întâlneau cu vintrele. Mușchii lui erau fermi de la călăritul de o viață și contrastau ciudat cu pielea lui grăsuță, care mirosea și avea gust de unt.

Nu scoase nici un sunet, dar își depărtă picioarele pe șa, ținându-se mai tare cu mâna, ca să aibă echilibru. I-am atins membrul, l-am luat în gură și l-am lins până când erecția lui a fost completă. El începu să geamă în mod alarmant, așa că i-am dat drumul, dar m-a apucat de cap și m-a condus înapoi, să termin ceea ce începusem. După un scurt răstimp m-am ridicat, mi-am tras în sus tunica și i-am ținut tivul în gură, în vreme ce-mi desfăceam pantalonii, apoi m-am așezat pe vine în poala lui, permițându-i să mă penetreze adânc. Pe când ne legănam pe șa, mi-am îngropat labele picioarelor în blana deasă a carpetei și mi-am ținut mâinile ridicate deasupra capului, așa cum îl văzusem pe el făcând, atunci când călărea fără să țină frâiele. El mă strânse de fese, trăgându-mă mai aproape cu fiecare legănare, până când nu mai rămase deloc spațiu între noi. Mi-am împins limba în gura lui, mângâindu-i limba cu mici mișcări îndrăznețe, l-am mângâiat cu unghiile, coborând în jos, de-a lungul spatelui său, și l-am strigat pe nume, gemând. Am fost satisfăcută de orgasmul lui zgomotos, căci aș fi fost surprinsă să nu fiu în stare să-l conduc pe băiat oriunde aș fi vrut. În

timpul plăcutei noastre împerecheri, mi-am păstrat hainele pe mine, având în jurul gâtului și eșarfa dată de Mai. Acesta a fost momentul în care mi-a fost cel mai cald de când ajunsesem în Suiyuan.

Trecu ceva vreme până când Kanjurjab scoase o vorbă. Își făcu de lucru cu nasturii și cureaua, apoi, în cele din urmă, zise:

— Yoshiko, cum de o fată tânără ca tine știe atât de bine ce mi-ar face plăcere?

I-am spus că în Japonia ni se arătau desene al căror scop era să ne învețe să oferim soților noștri varietate și plăcere în timp ce făceam dragoste, astfel încât ei să nu se plictisească de noi înainte de a face copii. Am fost adesea uimită de cât de ușor îmi venea să inventez o minciună bună. Ar fi cinstit să spun că minciunile au fost întotdeauna o monedă folositoare pentru mine. Totuși, trebuie să fii atent, căci o minciună folosită cu nebăgare de seamă, scoate uneori la iveală adevărul.

Kanjurjab mormăi întrebător la auzul ideii, noi pentru el, de a lua lecții de sex. Apucă butelcuța din buzunarul meu, îmi turnă vodcă în capac apoi bău și el o dușcă zdravănă, direct din butelcuță.

— Sper că ai văzut multe desene, Yoshiko, zise el.

Am râs amândoi și pentru moment am devenit prieteni. Știam că nu-l voi dori niciodată suficient de mult încât să aleg să-mi petrec viața cu el, dar s-a strecurat în istoria mea dobândindu-mi prietenia și bunăvoința. Mă îndoiesc, însă, că eu am obținut același lucru din partea sa.

— Vom avea o viață bună și mulți copii împreună, zise el. Ești făcută să produci fii puternici, Yoshiko. Poate că ești cam strâmtă în șolduri, dar spiritul tău e puternic. Mongolia e o țară binecuvântată de zei. Vei fi fericită aici, acum că-ți cunoști îndatorirea.

Nu puteam să-i spun adevărul nici în legătură cu îndatorirea, și nici cu tribul de fii pe care-i așteptă de la mine, așa că am schimbat subiectul.

— Mă înveți să călăresc? l-am întrebat.

— Dacă tu crezi că mai ai nevoie, îmi răspunse el, și amândoi am izbucnit în hohote de râs.

Când am văzut-o apoi pe Mai, mă întrebă, atentă, dacă mă simțeam bine. I-am răspuns că da și că încercasem, pe cât posibil, să nu vorbesc fără rost.

— O să fii o soție bună, spuse ea.

I-am zis că nimeni nu putea fi o soție atât de bună pe cât era ea pe post de concubină. Mai chicoti la auzul complimentului, dar eu nu-mi simțeam conștiința ușurată.

Airag și ceai rusesc cu sare

Cred că majoritatea mongolilor pe care i-am cunoscut s-ar simți pierduți în orice altă societate decât a lor. Cerul, pământul, apele și munții fac parte din ființa lor la fel ca membrii familiei și li se arată același respect ca și acestora. Pământul și familia sunt unul și același lucru și mongolii rareori își pun la îndoială locul lor în cadrul acestei lumi. Pe vastele câmpii ale tărâmului lor neîndurător, supraviețuirea în fața elementelor naturii naște în ei o înrudire cu acestea care transcende lupta de zi cu zi din viața lor. În timp ce eu, în permanență aflată în căutarea unei posibilități de scăpare, mă simțeam oprimată de întinderea imensă a cerului mongol, ei îl considerau pătura Tatălui Ceresc. Pământul lor înghețat era mama care le suporta greutatea fără să se plângă. Încătușați în această simbioză între sânge și pământ, mongolii au nevoie, mai mult decât orice alt popor pe care l-am cunoscut, de tribul lor, de zeii stihiilor și de pământul lor, care-i pune permanent la încercare.

Astfel încât a fost de-a dreptul remarcabil faptul că Jon, cumnatul meu, a riscat această unitate și singurul mod de viață pe care îl cunoștea, din cauza dorinței pe care o simțea față de mine. Această dorință a lui, care se manifesta ca o foame permanentă, l-a făcut să fie în dezacord cu sine însuși și, în cele din urmă, l-a transformat dintr-un membru loial al familiei într-o ființă

credincioasă mie. Fusesem conştientă, încă din ziua nunţii mele, de faptul că era atras de mine şi, deşi făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să mă evite de când ajunsesem în Suiyuan, îi simţisem adesea privirea înfocată aţintită asupra mea. În anumite ocazii, atenţia pe care mi-o acorda era atât de evidentă, încât eram convinsă că nu va trece neobservată. Însă, în afară de a ne saluta de vreo două ori, nu vorbiserăm mai deloc.

La doar o oră după primul raport intim cu Kanjurjab, m-am hotărât asupra lui Jon ca fiind ghidul potrivit să mă ducă departe de Suiyuan, înapoi în lumea civilizată. Ne aflam în iurta lui, când din groaznicul *airag* şi ascultând o poveste lungă şi plicticoasă despre mongolii care-şi zdrobiseră duşmanii captivi sub scânduri, ospătându-se apoi deasupra lor. Tsgotbaatar, năuc, se plimba fără rost prin preajmă, istorisindu-şi propria poveste neinteligibilă cu un mormăit scăzut, în vreme ce Xue şedea lângă fiica ei Nandak, când ceai. În iurtă se făcuseră aburi de la căldura degajată de trupuri şi de la căinii care gâfâiau. Mai îmi zâmbea întruna, de parcă am fi împărtăşit o taină minunată, pe când Kanjurjab, cu mâna pe umărul meu, asculta atent povestea, ca şi cum era prima dată când o auzea.

Am devenit conştientă de privirea lui Jon şi când, pentru o clipă, ochii ni s-au întâlnit, am înţeles că mi se ivise un prilej favorabil. Ştiam, de asemenea că, alegându-l pe el drept complice, voi contribui la căderea lui. Însă, în ciuda faptului că nu voiam să-i fac rău, el reprezenta şansa mea, poate singura pe care o aveam. Credeam atunci, la fel ca şi acum, că ar trebui să acţionăm în sensul dorinţelor noastre, în caz contrar trebuie să plătim preţul amărăciunii şi al dezamăgirii. Nu poţi da vina pe vulpe că a omorât puii, ea nu face decât să fie vulpe bună. Suntem cu toţii animale şi supravieţuirea ar trebui să fie ţelul fiecăruia dintre noi. M-am întrebat adesea de

ce natura a inclus sentimentul de vinovăţie printre trăsăturile noastre. Poate că a făcut-o în glumă.

Mi-am dat seama că nu-mi va lua mult timp să-l seduc pe Jon, dar mi-am reamintit în sinea mea că trebuia să iau lucrurile încet, căci altfel aş fi putut să-l pierd la fel de repede. O poftă prea curând îndestulată se uită uşor. Era mult mai bine să zăbovesc asupra paşilor pe care îi aveam de făcut ca să-l seduc, astfel încât unicitatea acestui lux pe care şi-l dorea să-i rămână în minte mult după ce mă poseda sexual. Plictiseala din Suiyuan începu treptat să dispară când m-am apucat să pun la cale planul de a-l seduce pe Jon. Deoarece pentru el costul avea să fie imens, ştiam că voi obţine mult mai uşor ceea ce voiam în numele dragostei. Asta era o lecţie învăţată de la Yamaga. Nu doar că trebuia să devin amanta lui Jon, ci că era necesar să-l fac să mă iubească, astfel încât, de dragul meu, el să rişte tot ce avea mai sfânt înainte de a mă cunoaşte. Asemenea sacrificii se fac de obicei din devotament sau în spiritul loialităţii şi pot trece ani până când astfel de sentimente ajung să se maturizeze. Însă iubirea, dacă împrejurările sunt prielnice, poate reuşi la fel de bine.

Deşi eram încă tânără la momentul în care Jon a intrat în viaţa mea, pierdusem şirul bărbaţilor cu care făcusem dragoste. De unii mi-era mai uşor să-mi aduc aminte decât de alţii, însă eram, cred eu, o bună judecătoare a slăbiciunilor şi punctelor forte ale bărbaţilor. Ştiam că Jon era un bărbat destul de bun, dar recunoşteam în el o urmă de nehotărâre care avea să-l facă maleabil şi uşor de manevrat. Dibăcia lui sexuală era, însă, ceva ce nu se putea ghici cu exactitate. Nu e obligatoriu ca bărbaţii frumoşi să fie buni amanţi, iar cei urâţi să fie amanţi slabi.

Jon nu era nici comun, dar nici foarte chipeş. Era scund, cu un trup zvelt şi musculos, şi avea pielea

cafenie ca tutunul. Avea buze subțiri, linia maxilarului puternică și ochi întunecați ca rășina și limpezi ca ai unui prunc. Fără ochii aceia, nu ar fi ieșit cu nimic în evidență.

Ca și Kanjurjab, Jon era un călăreț desăvârșit, un luptător bun la trântă și la tragerea cu arcul. Deși erau prieteni apropiați, când venea vorba de sport și călărie erau la fel de dornici de a se lua la întrecere ca niște frați. În ciuda diferenței de înălțime și de greutate, meciurile lor de trântă se finalizau întotdeauna indecis, căci adesea Jon compensa prin agilitate dezavantajul de a fi mai scund decât Kanjurjab.

Era însurat cu fiica mai mică a lui Xue, Nandak, o fată muncitoare și populară printre suratele ei, datorită mersului ei legănat, ca în pas de dans. Nandak părea să se bucure de compania tuturor acelora cu care intra în contact și putea fi văzută adesea dându-se de-a dura cu copiii mai mici sau alergând cu câinii ei. Cred că era o fată simplă, care nu avea suficientă minte ca să fie critică în vreo privință. Nu am văzut-o nici măcar o dată fără un surâs pe fața-i frumoasă, cu nasul ei micuț și turtit și buze pline. Ca pereche, ea și Jon păreau mulțumiți unul de celălalt și cam atât. Cum însă nici unul dintre noi, cei care privim din afară aceste uniuni, nu putem ști cu adevărat ce se petrece în cadrul acestora, se prea poate să fi fost și ceva iubire la mijloc. Jon avea două concubine, cam de aceeași vârstă cu Nandak. Avea trei fiice de la concubinele sale, dar nici un copil cu Nandak, deocamdată. Nu-mi puteam da seama care fiică era a unei concubine și care a alteia, dar nu prea conta, căci erau, toate cinci, nedespărțite.

Și așa se face că, în aceeași noapte în care soțul meu m-a luat prima oară în patul său, am început să pun la cale un complot care să-mi aducă evadarea din Mongolia cea rece. Fusese o zi memorabilă din mai multe puncte de vedere. M-am dus la culcare obosită, dar optimistă.

Înfășurată într-o blană, cu un câine lângă mine, am alunecat într-un somn adânc și am visat că stăteam lângă bazinul cu crapi din grădina lui Kawashima. Lângă mine se afla un coș cu fructe delicioase, iar degetele-mi erau pătate de la cireșele coapte pe care le mâncam. Purtam cerceii din sidef pe care mi-i dăruise logodnica lui Hideo, iar pe deget aveam talismanul norocos cu albina prinsă în chihlimbar, montat, acum, într-un inel. Natsuko culegea prune mici, albastre, de pe niște crengi spre care trebuia să-și întindă brațele ca să le atingă. Purta perla ei, care părea atât de neagră și de frumoasă, cuibărită pe mătasea lucioasă a chimonoului, încât tânjeam să fie din nou a mea. În preajmă fâlfâia din aripi un fluture minunat de viu colorat. Se așeză pe manșeta de la veșmântul lui Natsuko și am știut că era Shimako. Era fericită acum, având culori măiestre, chiar mai alese decât cele care împodobesc chimonourile celei mai răsfățate dintre gheișe. Era Shimako din legendă, binevoitoare și frumoasă, admirată de către toți cei care o priveau. Trupul meu se simțea relaxat și liber în bătaia soarelui. Când m-am întins spre coș, să apuc o caisă fără cusur, Natsuko îmi aruncă zâmbetul cel mai blând pe care-l văzusem vreodată.

M-am trezit plină de dor, știind că, chiar dacă voi reuși să fug din Mongolia, nu voi mai putea să merg niciodată acasă. Focul se stinsese. Camera, umedă și rece, era întunecată de umbre. Am încercat să mă consolez cu adevărul că în realitate viața domestică nu mi se păruse niciodată la fel de plină de bucurii, așa cum îmi apărea în vise. Însă nu am reușit să alung pe de-a-ntregul vidul ciudat pe care dorul de casă mi-l lăsase în inimă.

A doua zi, mi-am început lecțiile de călărie cu Kanjurjab și, din acel moment, am profitat de fiecare prilej care se ivea ca să fiu în apropierea lui Jon. Se afla adesea în țarc când duceam caii înapoi după plimbările noastre și, în timp ce vorbeam cu Kanjurjab, îl loveam ușor, atingându-l

ca din întâmplare. Uneori, mă aplecam să-i mângâi câinele și, atentă să nu mă uit cu prea mare îndrăzneală, priveam în sus spre el și îi susțineam privirea timp de o clipă. Nu uitam niciodată să-mi dau cu ulei de crizantemă la încheietura mâinilor și în mica scobitură a gâtului, acolo unde bate pulsul, astfel încât să-mi simtă apropierea chiar și atunci când nu eram în raza privirii sale. Odată, l-am surprins inspirându-mi adânc mirosul, cu o expresie pe chip de parcă ar fi fost esență de trandafir. Îmi plăcea faptul că devenea țeapăn în prezența mea, ca și cum nu ar fi fost foarte sigur ce să facă cu trupul lui, și felul în care nu se putea abține să nu se dea mare atunci când călărea în văzul meu. Uneori, călărea cu mine și Kanjurjab, atrăgându-mi atenția asupra anumitor detalii, așa cum îi oferi unei rude preferate cele mai bune bucăți de carne. Din câte-mi puteam da seama, Kanjurjab nu era conștient de interesul lui Jon față de mine. Cred că nici nu i-ar fi trecut măcar prin minte ideea că soțul surorii lui o dorește pe soția sa.

Boria, celălalt cumnat al meu, se nimerea uneori în țarc atunci când duceam caii înapoi. Mă saluta întotdeauna fără să-mi zâmbească, ca și cum s-ar fi adresat unui copil care în orice clipă putea să devină prea familiar față de el. Era doar cu puțin mai în vârstă decât Kanjurjab, dar părea mai sever, poate pentru că punea greutățile vieții la inimă mai mult decât ar fi fost necesar. Părea destul de mulțumit de căsnicia cu fiica cea mare a lui Xue, Alta, care era la fel de serioasă din fire pe cât era Nandak, sora ei, de lipsită de griji. Concubina lui Boria, Dokus, era singura femeie mongolă cu adevărat frumoasă pe care am cunoscut-o.

Îmi doream adesea să fi fost Boria, și nu Jon, cel care mă dorea, căci indiferența și lipsa lui de sentimentalism mi se păreau atrăgătoare. În comparație cu el, Jon părea un băiețel și, ori de câte ori puneam în balanță calitățile

unuia și pe ale celuilalt, Jon apărea micșorat în ochii mei. Însă bărbații ca Boria nu pun niciodată iubirea mai presus de onoare, așa că nu mi-ar fi fost de nici un folos. Totuși, nu te poți abține să nu-ți dorești tocmai cele mai inutile lucruri. Poate că mă simțeam atrasă de Boria pentru că îmi aducea aminte de Yamaga, cu trupul său ferm, buzele groase, senzuale, și părul negru care se armoniza atât de bine cu ochii lui negri-albăstrui ca fructele de porumbar, cum îi aveam și eu.

Pe măsură ce vremea se încălzea, culoarea cerului se preschimbă din cenușiu într-o nuanță uimitoare de albastru cobalt. Norii imenși, ca niște fântâni arteziene, deveneau trandafirii la apus, iar luna părea mai albă ca niciodată. Xue zicea cu resemnare că acesta era un semn al apropierii anotimpului cald și că în curând o vom lua din loc. Corturile de călătorie, având un singur stâlp, erau deja așezate grămezi în căruțe, în vreme ce din untul cu gust înțepător se făceau mormane de bucăți neregulate de săpun, ca să ne ajungă peste vară. Cu cât zilele deveneau mai calde, cu atât se intensificau pregătirile, iar Mai mi-a spus că ar trebui să-mi aleg niște blănuri pe care urma să le iau ca să dorm pe ele. Tot ea mi-a confecționat o pereche de cizme ușoare din pâslă și m-a sfătuit să-mi iau cu mine cutia cu miere, căci se gândea că dulceața acesteia adăugată în ceai avea să mai compenseze din supărările vieții nomade.

Însă Tsgotbaatar a murit pe neașteptate, deci planurile noastre de a pleca pe câmpii, pe răstimpul scurtei veri, au fost amânate. Nandak l-a găsit lângă zidul sudic, întins la pământ ca și cum ar fi dormit. Cu doar câteva minute mai înainte se comportase ca de obicei și fusese zărit urinând lângă o grămadă de bălegar uscat. Nandak își dădu seama că descoperise un lucru grav, dar nu-și putuse ascunde entuziasmul de a se afla în centrul atenției cu vestea ei.

Mai târziu, Xue zise că sângele lui Tsgotbaatar se îngroşase atât de mult, încât vreun cheag trebuie să-i fi ajuns de bună seamă la inimă, împiedicând-o să mai bată. Era sigură că murise fără să simtă nici o durere şi spera să aibă şi ea un sfârşit atât de îndurător. Mă sfătui să nu-i rostesc numele câteva zile, căci la puţin timp după moartea lui, zărise în foc o scânteie care însemna că Tsgotbaatar nu se afla încă în lumea de jos şi se putea să caute sufletul cuiva drag, pentru a-l lua cu el. Zicea că dacă nu-i pronunţam numele când plângem şi nici nu jelim prea tare, el avea să se liniştească în curând.

M-am dus să-l văd aşa cum era, întins în cea mai bună blană albă a sa, cu câinii potoliţi şi ei, stând lângă el cu ochii lăsaţi în jos. Chipul lui, care în viaţă exprimase uimire, se liniştise în moarte, părând o copie nedesăvârşită a chipului lui Kanjurjab. Concubina lui, Kara, nu era de găsit, însă cum adesea dispărea ore în şir, nu era nimic neobişnuit. Xue zise că era bine că nu se afla prin preajmă, căci ar fi fost la fel de confuză ca un câine bătrân care caută un os îngropat de multă vreme. Uneori, mintea Karei se fixa în trecut, nemaiputând face faţă prezentului. Ceilalţi sperau că va fi plecată suficient de mult timp pentru ca sufletul lui Tsgotbaatar să-şi înceapă călătoria spre lumea de jos, căci lacrimile ei nu ar fi făcut decât să-i întârzie voiajul. Xue adăugă mohorâtă că tovărăşia fantomelor, indiferent cât de iubită şi respectată fusese persoana decedată în timpul vieţii, era de natură să tulbure liniştea celor vii.

Era imposibil de ştiut ce era în mintea lui Xue în timp ce privea, aparent fără nici o emoţie, trupul nemişcat al soţului ei. Nu mi-am putut reprima imaginea care mi-a trecut prin minte, cu ea tăind de pe listă ultima şi cea mai grea îndatorire. Cred că, de-ar fi ştiu despre aşa ceva, Xue ar fi adoptat obiceiul indian *suttee*, potrivit căruia văduva, nemaiavând alt scop în viaţă în absenţa

soţului, se aruncă în rugul funerar. Întotdeauna am avut impresia că Xue era grăbită să moară. Stoicismul şi sentimentul datoriei pe care le-am observat la ea au acţionat ca un avertisment pentru mine. Nu îmi doream să mă trezesc văduvă, aşteptându-mi moartea în Suiyuan, cu buzele şi ochii ofiliţi.

La vreo oră şi ceva după moartea lui Tsgotbaatar, Kanjurjab îi chemă pe Boria şi pe Jon în iurta sa. Femeile au fost excluse pentru că stăteau grămadă în jurul focului, plângând nestăpânit şi jelind. Pentru prima oară de când îl cunoşteam, l-am auzit pe Kanjurjab ridicând glasul de mânie, când îşi trimise băieţii de-acolo, pentru că în joaca lor rădeau.

În toate societăţile în care am trăit, bărbaţii sunt aceia care iau decizii şi organizează formalităţile privitoare la un deces. S-ar părea că femeile se abandonează firii lor slabe şi se vaită de durere. Mie, una, nu-mi place să iau parte la un eveniment care ţine de declinul vieţii, căci asta se ciocneşte în mod supărător cu instinctul meu de a trăi.

Mai mă invită să stau cu Xue şi Alta, nevasta lui Boria, dar nu aveam stare şi voiam să mă plimb. Când ieşeam, lăsându-le ghemuite în jurul focului în iurta Altei, mi-am dat seama că soţia şi fiicele lui Tsgotbaatar nu vărsaseră nici o lacrimă. Din toate celelalte iurte din tabără se auzeau plânsete, dar căminul lui Tsgotbaatar era cufundat într-o tăcere aproape deplină. Ochişorii lui Mai erau umflaţi de plâns, dar cred că lacrimile ei erau mai mult pentru Kanjurjab, decât pentru Tsgotbaatar. Adevărul era că Tsgotbaatar, atât ca soţ, cât şi ca tată, le părăsise pe Xue şi pe fetele ei cu mult înaintea morţii sale şi ele erau deja obişnuite cu absenţa lui.

După câteva ore, am dat nas în nas cu Kara, în spatele casei mele. Se dădea cu capul de zid, strigându-l întruna pe Tsgotbaatar şi smulgându-şi părul năclăit cu

sălbăticie. Avea fața acoperită de sânge și, când am încercat să o îndepărtez ușurel de zidul tare din piatră, s-a lăsat la pământ, gemând încet. M-am întrebat cum de aflase de moartea lui Tsgotbaatar. Nu cred că-i spusese cineva; poate că a știut asta instinctiv, așa cum știau și câinii stăpânului ei. Am luat-o înăuntru, i-am curățat rana, i-am dat vodcă din butelcuță și am lăsat-o cu durerea ei.

În noaptea aceea, luna cea palidă pluti în înaltul cerului întunecat, învăluind Suiyuanul într-o lumină fantomatică și făcându-i pe câini să latre. Mai zicea că ăsta era semn că în ziua aceea o inimă pură părăsise pământul. Îmi spuse că fiecare mongol avea o bucățică din marele zeu Tengger, plasată în bolta craniului, și că acea fărâmă de energie pură avea drept corespondent o stea de pe cer, care se stingea la moartea sa. Apoi mi-a luat mâna și mi-a pus-o pe stomacul ei, ca să simt cum se mișca bebelușul. Când i-am spus că pruncul mi se părea foarte puternic, ea mi-a dat dreptate și mi-a spus că asta se întâmpla din cauza faptului că era vorba de un băiat.

Plecarea noastră către pășuni a fost amânată până după ceremonia de înmormântare, după ce familia lui Tsgotbaatar își făcea rugăciunile și ofrandele cuvenite. Printr-o fericită întorsătură de situație, Kanjurjab, ocupat cu pregătirile și șocat că era acum nu doar capul familiei sale, ci și al tribului, îl rugă pe Jon să călărească cu mine. Îi explică lui Jon că, deși eram neînfricată pe cal, nu aveam îndemânare și încă nu înțelegeam firea unui cal. Și așa se face că moartea lui Tsgotbaatar constitui începutul interludiului meu cu Jon.

La început, Jon s-a comportat politicos și formal cu mine. Nu-mi arătă deloc aceeași amabilitate pe care mi-o arătase atunci când fusese și Kanjurjab cu noi. Presupun că făcea tot ce putea ca să reziste atracției față de mine, dar ar fi putut la fel de bine să încerce să pescuiască în

iarbă, căci în firea lui nu exista tăria de a se opune atracției. Știa că o legătură cu mine ar destrăma pentru totdeauna atât legăturile de familie, cât și prietenia sa față de ceilalți, dar eu știam că nu va fi în stare să se abțină.

Am salutat bucuroasă căldura verii, cu speranța că va fi prima și ultima vară pe care o petreceam în Mongolia. Eram hotărâtă să plec înainte de venirea iernii. Dacă așteptam prea mult, călătoria avea să fie chiar mai rea decât cea întreprinsă la venirea în Suiyuan.

Într-una din plimbările noastre călare, care a fost mai lungă decât de obicei, am dat peste un turn octogonal care se înălța, ireal și elegant, în mijlocul peisajului de-abia înverzit. Jon îmi povesti că atunci când era copil, venea aici cu prietenii și organizau curse de alergare în jurul acestei minunate pagode vechi și că, odată, căzuse din vârful ei și leșinase. L-am întrebat dacă se rănise grav și mi-a zis că își rupsese brațul și rămăsese cu el strâmb până în ziua de azi.

— Ia să văd, i-am spus.

El își suflecă mâneca și-mi arătă brațul, care se îndepărta puțin, parcă rușinat, de trupul său. Mi-am trecut ușor degetul de-a lungul brațului său, oprindu-mă la pulsul de la încheietură, iar el gemu încet și făcu un pas înapoi.

— Îmi pare rău dacă te-am jignit, Jon, i-am spus, ca și cum aș fi fost rănită de retragerea sa.

El mă privi îndelung, apoi spuse repede:

— Nimic din ceea ce e legat de tine nu mă jignește, Yoshiko. Capul și inima îmi sunt pline de tot felul de lucruri legate de tine... care nu mă jignesc.

— Nu știi că și eu simt la fel? i-am spus. Capul și inima îmi sunt întotdeauna pline de tine, Jon.

— Și vorbind doar despre asta, Yoshiko, îl trădăm pe soțul tău și prietenul meu, zise el cu tristețe.

— Da, este adevărat, și trădarea e grea, Jon, chiar și pentru mine, care nu am vrut această căsătorie. Dacă femeile ar putea alege, nu l-aș fi ales pe Kanjurjab. Nu pot să sufăr viața mea aici. Cred că voi muri de tânără din cauza asprimii ei.

— Nu vorbi de moarte, Yoshiko, îmi zise el luându-mă de mână și lipindu-și palma mea de obraz. Nu pot îndura să mă gândesc la moartea ta, deși bănuiesc că tu ai putea să însemni moartea mea.

Am râs, ca să-i distrag atenția de la această idee, spunând că niciodată nu aș alege să-i fac rău și că gândul morții sale era mult prea sumbru pentru o zi de vară atât de luminoasă.

— Voi mai vorbi despre asta o singură dată, răspunse el, căci trebuie să-ți spun că, încă dinainte de a te întâlni, Yoshiko, te cunoșteam; de-asta nu-mi puteam lua ochii de la chipul tău în ziua nunții tale. Mi-ai apărut în vis în noaptea în care m-am căsătorit cu Nandak.

— Ai visat o altă femeie în noaptea nunții tale, Jon? l-am tachinat eu.

— Nu a fost genul de vis la care te gândești, zise el. În visul acela nu ți-am văzut chipul, dar în clipa în care am dat ochii cu tine la Port Arthur am știut că tu și femeia din vis sunteți una și aceeași persoană.

— Ce anume ai visat? l-am întrebat.

Îmi povesti că îi apărusem sub forma umbrei unei femei cu părul scurt și sâni minunați. Pe când Nandak dormea alături de el, eu scosesem un cuțit din mânecă și îl rănisem mortal. În timp ce el zăcea pe moarte, furasem un cheag din sângele lui și mi-l pusesem într-o fiolă pe care o aveam agățată la gât. Mă strigase când ieșeam din iurtă, implorându-mă să rămân, dar eu am plecat fără să arunc o privire înapoi. Își amintea că simțise o mare tristețe, văzându-mă că plecam. Când s-a trezit, Nandak i-a spus că plânsese în somn.

— Ce vis groaznic. Trebuie că-ți este frică de mine, Jon.

— Mi-e teamă de tine și te iubesc deopotrivă, Yoshiko, și, frământat între această teamă și iubire, nicicând nu m-am simțit mai viu.

În aceeași după-amiază am făcut dragoste cu el pe pământul tare de la temelia pagodei. Îmi zicea că mirosul meu nu era ca al nici unei femei pe care o cunoscuse și că parfumul meu ar avea puterea de a-l trezi chiar și din somnul morții.

Jon era o persoană romantică, senzuală, care, în ciuda înfățișării dure, avea o inimă care o egala pe cea a celor mai sensibili poeți japonezi. Își petrecuse tinerețea încercând să-și ascundă gingășia firii, într-o societate unde se considera nedemn din partea unui bărbat să arate emoții sau să plângă cu ușurință. Părere-de-Rău l-ar fi plăcut și, totodată, ar fi întristat-o felul în care intenționam să mă folosesc de el. Natsuko, desigur, nu s-ar fi mirat de cruzimea mea, în vreme ce Kawashima s-ar fi amuzat.

O femeie sinceră va recunoaște că a face dragoste cu un bărbat care te iubește mult mai mult decât îl iubești tu pe el este o experiență foarte seducătoare, care-ți încălzește inima, comparabilă, poate, cu momentele când te uiți în oglindă și descoperi că ești nu doar frumoasă, ci și animată de acel soi de putere care-ți face ochii să pară mai întunecați și pielea să strălucească. Sentimentul era nou pentru mine. Nici Kawashima, nici vreun alt bărbat dintre cei pe care-i trimisese la mine, inclusiv Yamaga, nu fuseseră îndrăgostiți de mine. Trăisem adesea senzația că dispun de o anumită putere sexuală, atunci când bărbații dependenți de felul în care făceam dragoste se întorceau la mine de fiecare dată. Însă nu mai trăisem niciodată această dăruire a sinelui față de celălalt, așa cum Jon mi se dăruise mie. Eram încântată că planul meu de a-l face să mă iubească dăduse roade atât de

repede și atât de bine. Însă poate că el mă iubise de la prima vedere, astfel că sarcina mea a fost îndeplinită încă dinainte de a mi-o începe. Am citit despre asemenea lucruri în literatura japoneză și cred că eu l-am iubit pe Yamaga din clipa în care l-am văzut prima oară. Iubirea lui Jon pentru mine îmi reamintea de propriile mele sentimente pentru Yamaga și de durerea înnebunitoare pe care o suferisem la pierderea lui. Simțeam că Jon nu va avea puterea mea de recuperare, dar avea să supraviețuiască, bineînțeles. Adevărul era că eu nu eram femeia-umbră din visul lui și că el nu avea să fie rănit mortal. Până la urmă, cu toții învățăm că în miezul iubirii se află viermele tragediei. Asta e legea dragostei și nu putem scăpa de ea. Chiar și Mai și Kanjurjab aveau să se piardă unul pe altul la sfârșit, căci în același moment în care se naște iubirea, se plantează și sămânța posibilului ei final. Majoritatea oamenilor tânjesc după iubire și se simt incompleți în lipsa ei. Nu se liniștesc până când nu-și găsesc geamănul, pentru că nu-și sunt suficienți lor înșiși. De când se întâmplase povestea cu Yamaga, am făcut tot ce mi-a stat în putință să evit iubirea, pentru că îmi place să învăț repede lecțiile vieții.

După acea primă dată, nu a trecut zi să nu facem dragoste, de obicei lângă pagodă, iar uneori pe pajiștile verzi, unde se simțea miros proaspăt de iarbă și firele ne făceau mici tăieturi pe piele, când ne rostogoleam goi prin ea. Jon era un amant atent, dar prea convențional ca să-mi stârnească pasiunea. L-aș fi putut învăța cum să-mi facă mai multă plăcere, dar voiam să creadă că eram nepricepută în astfel de chestiuni. În orice caz, Kanjurjab se dovedea un elev silitor și mă chemase în patul lui de mai multe ori de la moartea lui Tsgotbaatar. Cred că era nerăbdător să rămân însărcinată, astfel încât steaua tatălui său să poată fi înlocuită în ceruri. Dacă aș fi putut rămâne gravidă, poate că viața mea și-ar fi găsit locul pe

acele câmpii mohorâte ale Mongoliei Interioare[1]. Se spune că femeile născute în anul tigrului sunt mame bune.

Între timp, mi-am dat seama că lui Jon îi venea greu să fie prudent și îmi făceam griji că vom fi descoperiți înainte ca planul meu să poată fi pus în practică. Mă căuta în timpul zilei, când stătea de vorbă cu mine își ținea capul lăsat într-o parte, ca și cum tot ce-i spuneam merita atenția lui totală. Se purta de parcă nu putea suporta momentele în care nu eram în apropiere și nu mă vedea. O astfel de fascinație era exact ceea ce voisem să declanșez în el, însă ne punea în pericol. Uneori, noaptea târziu, când toată lumea dormea, Jon venea în casă, potolea mârâitul câinilor și mă acoperea cu trupul lui până când lumina zorilor se strecura prin crăpăturile obloanelor. L-am întrebat ce anume le spunea lui Nandak și concubinelor lui ca să-și motiveze absențele nocturne. Îmi zise că nu era obligat să le zică nimic concubinelor, iar Nandak credea că, de la moartea lui Tsgotbaatar, începuse să aibă probleme cu somnul și simțea nevoia de-a sta și a medita în solitudine.

— Chiar crede asta? l-am întrebat, cu îndoială.

— De unde să știu? Zâmbetul ei maschează tot ce simte.

Îl vedeam adesea pe Jon plin de o energie fără astâmpăr, plimbându-se de colo până colo printre iurte, ca și cum însăși conștiința celor ce se petreceau între noi l-ar fi putut face să explodeze. Se purta ca un puști care-și descoperise brusc capacitatea neașteptată de a iubi și spiritul de aventură și era plin de entuziasm din acest motiv. Mi-a spus că avea senzația că îi clocotește sângele în vene și că nu se putea concentra nici măcar asupra celor mai simple sarcini. Am fost uimită de faptul

1. Regiune autonomă din Republica Populară Chineză, în partea sudică a Mongoliei istorice.

că nimeni nu părea să bage de seamă purtarea lui Jon, dar am considerat înțelept să-l atrag în planul meu înainte ca personalitatea lui schimbată să ne dea de gol.

Mi-am ales bine momentul, așteptând până înainte de clipa în care am început să facem dragoste. Cu corpul strâns aproape de el lângă zidul pagodei, i-am spus că, dacă nu-l puteam avea pe el, singura mea dragoste adevărată, pentru totdeauna, nu puteam suporta chinul de a trebui să fiu în fiecare zi în preajma lui. O să fug și voi fi pierdută pentru el, chiar dacă asta ar fi însemnat să-mi petrec viața în nefericire.

— Unde să fugi, Yoshiko? mă întrebă el.

— Voi fugi în China, Jon, i-am zis cu inocență, ca și cum atunci îmi trecuse pentru prima dată prin minte gândul ăsta. Mi-aș putea reface viața acolo, chiar dacă, fără tine, aș fi nefericită.

— Ai muri dacă ai apuca-o pe câmpii de una singură, zise el atingându-mi ușor obrajii. Pentru tine, chiar și să petreci o noapte de vară în aer liber ar fi un chin, fără îndoială. Fără mine, ca să-ți citesc stelele, cum te-ai orienta?

— Atunci, vino cu mine, Jon, du-mă departe de Suiyuan, ca să putem avea o viață împreună. Nu pot să suport locul ăsta și, când vom fi descoperiți, așa cum se va întâmpla, cu siguranță, va fi cum nu se poate mai rău de noi.

În mod surprinzător, Jon nu opuse deloc rezistență la auzul ideii de a pleca împreună din Suiyuan. Cred că la început i s-a părut o fantezie, pe care îi plăcea să și-o închipuie sau despre care-i plăcea să vorbească. Toți cei cu adevărat îndrăgostiți visează la un viitor împreună cu obiectul dorinței lor și ideea de a fugi îi permitea lui Jon să-și imagineze cum ar fi putut să fie viitorul lui cu mine. Nu după mult timp, el ajunse să creadă nu doar că ideea asta îi aparținea, ci și că era singura noastră șansă de a

ne petrece viața împreună. Îmi zise că avea curajul de a iubi și că era gata să renunțe la tot pentru pasiunea pe care o credea a noastră, a amândurora. Deși îi părea rău că îi părăsea pe Nandak și pe copii, îi era rușine mai mult de trădarea față de Kanjurjab. În ciuda durerii pe care ruperea unor legături atât de puternice avea să i-o provoace, Jon era dispus să plătească orice preț pentru a fi cu mine.

Cu sângele înfierbântat, el a fost cel care a conceput un plan de fugă, aceasta urmând să aibă loc în prima noapte a păscutului de vară. Aveam să mergem pur și simplu la o plimbare călare și să nu ne mai întoarcem niciodată. Cei din tabără vor fi ocupați cu ridicarea corturilor și pregătirea mesei. O să fie întuneric și vom avea un avans de câteva ore înainte să-i treacă cuiva prin minte să ne caute. Dacă mai așteptam, avea să ne fie imposibil să mai fim împreună, căci Kanjurjab va dori să-și reia plimbările călare cu mine și va trebui să dorm în iurta soțului meu.

Orice plan am fi făcut, avea pericolele sale, dar Jon zise că și-ar fi riscat pentru mine toate cele trei suflete, pentru că mă iubea mai mult decât stelele din ceruri, mai mult decât pe Tengger însuși. Eu îi repetam ca un ecou cuvintele, dar mă miram că mă credea, căci în urechile mele, ele sunau goale și lipsite de pasiune.

Oamenii mă consideră crudă și au dreptate. Pot să fiu foarte crudă, dar nu sunt lipsită de milă față de victime. Îmi plăcea de Jon, însă mă simțeam obligată să acționez în propriu-mi interes. Îmi recunosc egoismul, fără ezitare, și cred că el este cel care ne mână pe toți cel mai adesea în viață.

Într-o dimineață, Boria se hotărî să vină cu mine și Jon la o plimbare călare până la pagodă. Nu ni se mai alăturase niciodată până atunci, iar Jon nu se simțea în

largul lui din cauza asta. Desigur că Boria, care nu acționa niciodată impulsiv, avea motivele sale și ar fi trebuit să avem mai multă grijă în privința locului unde-l duceam, decât am avut în ziua aceea. Privind înapoi, cred că observase probabil comportamentul neobișnuit al lui Jon sau poate că era bănuitor fără să aibă un motiv anume. Zise că era o zi frumoasă pentru a te plimba călare și că i-ar plăcea compania noastră.

Când am ajuns la turn, Jon și Boria se luară la întrecere în jurul acestuia, ca pe vremea când erau copii, și, într-un moment de veselie, Boria mă încurajă să intru și eu în cursă. Însă goana m-a făcut să amețesc și a trebuit să descalec și să mă întind pe pământ, cu ochii închiși, până când cerul a încetat să mai danseze în jurul meu. Am ridicat privirea și l-am surprins pe Boria uitându-se lung la trupul meu ghemuit și apoi la urzicile tinere culcate la pământ, acolo unde mă întinsesem cu Jon cu o după-amiază înainte. Dispoziția lui se schimbă brusc și mi-am dat seama că ne ghicise secretul. Refuză vodca pe care i-am oferit-o și se întoarse călare spre casă între mine și Jon, fără să scoată o vorbă.

Daca n-ar fi fost Boria, aș fi fugit cu Jon și l-aș fi părăsit în Port Arthur, să facă ce putea cu viața lui. Începusem deja să-mi cos banii în căptușeala tunicii pe care intenționam să o port în călătoria spre China. Jon se ocupa de alegerea celor mai buni cai și câini pe care să-i ia cu noi. Probabil că urma să trebuiască să dormim o singură noapte în aer liber, cel mult două. Asta depindea de lungimea distanței pe care reușea să o parcurgă tribul în acea primă zi, înainte de a așeza tabăra. Câinii aveau să ne țină de cald când dormeam și să ne avertizeze cu privire la musafirii nepofțiți. În afară de cai și de câini, Jon voia să ia trei pepite de aur, care-i parveniseră ca parte din zestrea lui Nandak, și o mică statuetă confecționată din argint, reprezentându-l pe Maitreya, Buddha

al viitorului, care purta noroc. Mi-a dat cele trei pepite, spunându-mi că ar trebui să le ascund în hainele pe care le purtam pe mine. Nu i-am zis de banii mei, dar i-am spus că îmi voi lua toate bijuteriile, inclusiv pandantivul de jad pe care mi-l dăruise Xue.

— Lasă pandantivul, Yoshiko, zise Jon. Kanjurjab ar trebui să-l dăruiască femeii care-i e sortită a-i fi cu adevărat soție.

Cu planurile gata și cu doar câteva zile rămase până la plecare, eram sigură de reușită. Am decis că-i voi da înapoi lui Jon pepitele când vom ajunge în siguranță peste graniță. Va avea nevoie de ele ca să-și înceapă o nouă viață, indiferent ce ar fi ales să facă. Înainte de a-l părăsi, voiam să i le las pe pernă, lângă el, în timp ce dormea; asta avea să-mi ușureze conștiința și să mă scutească de-a asista la suferința lui.

I-am spus lui Jon că, deoarece mai era foarte puțin timp înainte de-a fi împreună pentru totdeauna, nu ar trebui să ne punem planul în pericol, riscând să fim descoperiți. Probabil că Boria avea anumite bănuieli cu privire la noi, dar nu avea nici un fel de dovadă. Jon a fost de acord cu ce-i spusesem, așa că luarăm hotărârea de a nu mai pleca în plimbările noastre călare și de a întrerupe vizitele sale în fiecare noapte, în casă, la mine.

Însă el nu a putut să se abțină și, într-o noapte, după ce-am făcut dragoste și el a adormit culcat peste mine, am auzit câinii mârâind slab și, când am deschis ochii, l-am descoperit acolo pe Boria, care stătea lângă noi. N-a scos un cuvânt, doar s-a holbat câteva secunde la noi, apoi s-a răsucit pe călcâie și a plecat din cameră în deplină liniște, după cum venise.

Jon a dormit netulburat, dar eu am rămas trează, îngrijorată că, până dimineață, Boria îl va fi căutat pe Kanjurjab ca să-l informeze despre trădarea soției și a cumnatului său. Totuși, ceva îmi spunea că se putea ca

nu acesta să fie modul lui de a trata situația. Boria nu era genul de bărbat care să se precipite să facă un lucru fără să se gândească mai întâi. Nu ar fi avut nici o reținere în legătură cu pedeapsa mea, dar Jon îi era drag și nu-și dorea să-l vadă căzut în dizgrație și alungat din sânul familiei și al prietenilor. Era posibil ca eu și Jon să fim deja plecați înainte ca Boria să se decidă ce să facă în privința faptelor pe care tocmai le descoperise. În orice caz, nu avea nici un rost să îl rog să ne păstreze taina. El avea să hotărască singur și orice fel de rugăminți venite din partea unei simple femei, nu aveau cum să-i influențeze decizia.

Când s-a trezit Jon, nu i-am spus de vizita lui Boria. În loc de asta, l-am trimis în iurta lui cu un sărut și cu parfumul meu de crizantemă încă persistându-i pe piele.

S-a întâmplat ca Boria, care arăta ca un om care avusese o noapte de nesomn, să își clarifice intențiile chiar în aceeași dimineață. Stăteam așezată pe un maldăr de blănuri, fumând o țigară turcească, când intră agale în casă. Fără vreo urmă de politețe, fără măcar să-mi adreseze un salut, mi-a spus direct care-i erau planurile cu privire la viitorul meu.

— A fost o zi cu ghinion atunci când Kanjurjab a decis să te ia pe tine de soție, zise el cu răceală. Un ghinion pentru familia mea și pentru mine, și bănuiesc că și pentru tine, Yoshiko.

Am aprobat din cap.

— Poți să arunci vina asupra mea, dacă vrei, Boria, dar dragostea nu vine pur și simplu de niciunde. Nu-l iubesc pe soțul meu, nici nu-mi place felul său de viață, iar aceste două lucruri nu se vor schimba niciodată.

— Asta doar pentru că nu vrei să le lași să se schimbe, zise el. Ești prea încăpățânată pentru o femeie, mult prea lipsită de umilință și supunere. Vei provoca necazuri peste tot unde vei merge, Yoshiko, pentru că nu-ți stă în fire să-ți accepți soarta.

— Sunt de acord, Boria. Însă ce e de făcut în legătură cu asta, mai ales că nu am deloc dorința de a-mi schimba firea? Indiferent ce intenționezi să faci, să știi că nu-mi voi petrece restul vieții în locul acesta groaznic. Jon e singurul care e dispus să mă ajute să fug.

— Tu nu ții deloc la Jon, zise el disprețuitor. O să te folosești de el și apoi o să-l părăsești, fără să te gândești la soarta lui.

— Ba țin la el, Boria, i-am replicat, dar sunt disperată. Voi face tot ce este necesar ca să evit să trăiesc în lumea voastră rece. Este în firea mea să mă eliberez, așa cum în firea voastră este să fiți supuși datoriei.

Boria pufni cu dispreț:

— Chiar dacă tu crezi că ai dat dovadă de deșteptăciune în felul în care l-ai îmbrobodit pe Jon, Yoshiko, să știi că nu ai făcut decât să copleșești o fire mai puțin prefăcută decât a ta. Jon este o persoană prea bună ca să creadă că cineva ar putea să pună la cale un asemenea plan, fără ca motivul să fie iubirea. Sunt supărat pe el că e atât de prostănac, dar nu te voi lăsa să te folosești de el în felul ăsta.

— Nu-l poți împiedica pe Jon să mă ajute. Vom găsi o cale, indiferent cât de multe bețe în roate ne vei pune tu.

— Știu asta, zise el cu francheță. Însă pot să-l salvez pe Jon să aibă o viață care nu i se va părea demnă de a fi trăită. Când vei pleca, Yoshiko, o vei face fără el.

— Dar problema este că, pentru a pleca, am nevoie de Jon, ca să mă ghideze.

— Jon nu e singurul care te poate scoate din Suiyuan. Am un plan care te va ajuta să pleci la noapte, fără ca el să știe, un plan cu șanse mai mari de reușită decât al vostru.

Eram suspicioasă în ceea ce-l privea pe Boria; era un bărbat deștept, sigur de sine și hotărât. Îl credeam în stare să conceapă un plan prin care să mă amăgească.

— Aşadar, onorabilul Boria va fi cel care mă va ajuta să-mi părăsesc soţul?

— Eu voi fi acela. Nu pentru că mi-ar păsa de tine, ci pentru că, dintre două rele, acesta e cel mai mic.

— Totuşi, Boria, sunt soţia lui Kanjurjab şi îţi expui familia şi pe tine însuţi unui mare risc, ajutându-mă.

— Ca şi tine, Yoshiko, se pare că nu am de ales. În felul ăsta va fi răniţă doar mândria lui Kanjurjab, însă, fără familia sa, viaţa lui Jon va fi una nenorocită, care nu merită trăită, Nandak va rămâne cu inima frântă, iar familia mea va fi afectată fără putinţă de refacere. Aşa că, dacă faci exact cum spun eu, vei obţine ceea ce vrei atât de mult şi, cu timpul, noi ne vom reveni de pe urma ruşinii de a fi fost înrudiţi cu tine.

— Se pare că nu prea am de ales, Boria, aşa că spune-mi planul tău şi poate că voi fi de acord.

— Întâi de toate, Jon nu trebuie să vină la tine la noapte, fă în aşa fel încât să te asiguri de asta. Să fii gata de plecare de îndată ce se întunecă, lasă focul aprins şi câinii înăuntru, ca de obicei, astfel încât să nu atragi atenţia nimănui asupra casei. Dacă faci cum îţi spun şi nu-ţi iei la revedere de la nimeni, planul meu va merge.

— O să te aştept, Boria, dar, dacă mă vei dezamăgi, atât tu, cât şi Jon, veţi plăti preţul, l-am avertizat eu.

— la cu tine doar ce poţi căra cu uşurinţă, zise el, ignorându-mi ameninţarea. Şi ţine minte, nimic nu este încă sigur. Vom fi în pericol până în clipa în care mă voi întoarce aici nevăzut şi fără tine.

După ce a plecat el, m-am simţit plină de elan la gândul că nu se ştie unde s-ar putea să mă aflu atunci când soarele va răsări din nou. Cumva, ştiam că Boria avea dreptate când spunea că planul său avea şanse de succes mai mari decât ar fi avut al lui Jon. Boria avea capul limpede, pe când mintea lui Jon, înfierbântată de pasiune şi iubire, era oarbă la pericolul real al situaţiei în care ne aflam.

Cred că Boria ţinea foarte mult la Jon, dar dorinţa lui de a mă ajuta se născuse mai mult din teama de a nu-şi vedea întreaga familie sfâşiată, ceea ce s-ar fi întâmplat cu siguranţă dacă Jon fugea cu mine. Pentru micul trib al lui Kanjurjab, unitatea familiei şi onoarea acesteia erau asigurate de legătura de sânge şi de loialitate, iar aceste două valori constituiau piatra de temelie pentru o viaţă decentă. Pata care ar fi planat asupra familiei, ca urmare a ruperii lanţului într-un asemenea mod, ar fi atras după sine ani întregi de umilinţă. Ajutându-mă, Boria încerca să evite această umilinţă. Dacă planul său reuşea, eu aveam să fiu considerată singura ticăloasă, o femeie lipsită de loialitate, care-i înşelase. Vor da vina pe sângele meu străin şi nu vor mai căuta niciodată o mireasă în Japonia.

În după-amiaza aceea, sub un soare încântător de fierbinte, am plecat la o plimbare călare cu Jon, la pagodă. Îmi spuse că păream distrată, aşa că i-am răspuns că aveam mintea ocupată cu planurile noastre şi mă simţeam plină de entuziasm, nu eram nicidecum distrasă. I-am spus, de asemenea, că n-ar trebui să vină la mine în noaptea aceea, deoarece Mai mă anunţase de intenţia lui Kanjurjab de a mă vizita. Ştiam că Jon o să se perpelească toată noaptea gândindu-se la asta, dar nu puteam pune în pericol planul lui Boria. Văzându-i durerea întipărită pe chip, l-am sărutat tandru şi i-am spus că Kanjurjab nu însemna nimic pentru mine, dar că nu trebuie să ne riscăm viitorul împreună din cauza unei nopţi. Am făcut dragoste, cuprinşi de tristeţe, şi ne-am ţinut strâns în braţe. Jon n-avea de unde să ştie că-i spuneam adio, dar urma să înţeleagă asta atunci când va privi înapoi, chiar dacă, puţin mai târziu, am făcut din nou dragoste, de astă dată cu mai multă vigoare. Când am plecat de la pagodă, m-am aplecat peste spaţiul dintre cai şi l-am luat de mână. Nu ne-am dat drumul la măini decât atunci

când în raza privirii ne-a apărut Suiyuanul. Inima îmi era plină de milă față de el, dar hotărârea mea de a o termina cu tot ce ținea de Mongolia era la fel de puternică ca întotdeauna. În timp ce ne curățam caii de colb, el își puse posesiv mâna pe unul dintre sânii mei.

— Ține minte, Yoshiko, zise el pe un ton rugător, să te gândești numai la mine la noapte.

I-am luat cealaltă mână, i-am strecurat-o pe sub tunica mea, pe sânul gol, și i-am promis că așa voi face. Voiam să-l consolez, să îi amân nefericirea încă o noapte.

Mai era așezată în fața casei mele, supraveghindu-și copiii în timp ce se jucau. Burta și sânii i se umflaseră de la sarcină și părea foarte obosită, probabil pentru că bebelușul din pântece îi epuiza toate forțele. Mă salută și îmi zise că venise să mă roage să-l alin pe Kanjurjab, care era încă trist din cauza morții lui Tsgotbaatar. Se afla în iurta lui și nimic din ceea ce încercase ea să facă nu părea să-l înveselească vreun pic. Am îmbrățișat-o și i-am spus că voi face tot ce puteam. Mi-ar fi plăcut să-mi fi luat la revedere de la ea, dar cum asta era imposibil, m-am mulțumit cu o îmbrățișare ca între surori. I-am spus să se odihnească în patul meu un pic, dar ea îmi zise că trebuia să o ajute pe Xue să-și împacheteze lucrurile, căci urma să plecăm la pășunat peste două zile.

Kanjurjab nu mi s-a părut trist, deși părea, într-adevăr, dornic să uite de gândurile lui.

— Dă pagina în cartea ta cu poze, Yoshiko, și arată-mi ceva nou, zise el.

Pentru prima și ultima oară, am stat în fața lui și mi-am dat încet hainele jos, lăsându-mi doar pandantivul de la Xue să mi se legene între sâni. Kanjurjab era îmbrăcat într-o tunică lungă, descheiată, fuma una din țigările mele turcești și mă privea cu interes. I-am luat țigara din gură și am tras adânc din ea, înainte de a o arunca în foc. Desfăcându-i haina, mi-am lipit trupul gol

de corpul său pe jumătate dezbrăcat, punându-mi mâinile pe fesele lui și lipindu-mă de corpul lui atât de tare, că l-am putut simți cum se înfierbântă, tulburat. S-a mirat și mi-a spus că nu se aștepta ca trupul meu să fie atât de perfect. Crezuse că, în mod sigur, aveam ascunsă sub haine vreo mică diformitate, de vreme ce de obicei eram atât de puțin dornică să mă dezbrac. După ce mă mângâie și mă admiră, i-am așezat membrul între sânii mei și m-am frecat de el până s-a întărit, apoi mi-am aplecat capul să i-l ling, știind că nu-i voi mai simți niciodată gustul ciudat. M-am așezat pe burtă la picioarele lui, arcuindu-mi corpul peste șa, în așa fel încât să mă pătrundă pe la spate. Zvâcnirile lui au fost puternice și lipsite de atenție față de mine, ceea ce nu m-a deranjat. I-am rostit numele printre gemete până când s-a excitat atât de tare, încât a ajuns la apogeu cam prea repede pentru a-mi provoca și mie plăcere, dar mi-a plăcut ultima noastră împerechere, așa că am uitat să mă gândesc la Jon. Mai târziu, când s-a întins somnoros, m-am așezat dezbrăcată pe fesele lui și l-am masat cu mâinile strânse în pumn. L-am lins la subsuoară și în cuta de la ceafă, așa cum le văzusem odată făcând pe țărăncuțele lui Teshima. Lui Kanjurjab părea să-i placă la fel de mult pe cât îi plăcuse și lui Teshima. După ce am terminat, am întețit focul și m-am întins goală lângă el, sub o învelitoare din blană, lăsându-l să bea vodcă din gura mea până când flăcările focului și vodca ne-au făcut să aruncăm cât colo învelitoarea. Îmi spuse că aș fi fost mai bună pe post de concubină, decât de soție.

Când plecam din iurta lui, m-am întrebat fugar dacă lui avea să-i fie dor de mine sau dacă mai curând mă va urî, după ce voi fi plecat. Însă cum poate să-ți fie cu adevărat dor de cineva pe care nu-l cunoști?

Odată întoarsă înapoi în casă, am terminat de cusut banii în căptușeala tunicii și mi-am pus pe mine toate

bijuteriile pe care le aveam. Am umplut o traistă mică din postav cu caseta pentru scris, cutia cu miere de la Natsuko şi cele trei pepite de aur, pe care m-am gândit că Jon ar vrea să le păstrez. Am ascuns cuţitul de la Hideo în carâmbul cizmei şi mi-am umplut butelcuţa cu vodcă. Mi-am dat jos pandantivul din jad şi l-am pus pe lada de zestre a lui Xue, unde n-ar fi avut cum să nu-l vadă.

După ce s-a lăsat întunericul, l-am aşteptat timp de două ore pe Boria. Chiar când începeam să-mi pierd nădejdea în el, intră în casă atât de încet, încât nici măcar câinii nu se clintiră. Făcu un gest care invita la liniştе deplină, ducându-şi degetul la buze, şi îmi arătă să îl urmez pe uşa din spate a casei. Mi-am luat traista, mi-am acoperit capul cu eşarfa de la Mai şi am aruncat o ultimă privire prin camera care-mi aparţinuse pe durata celor câteva luni ale căsniciei mele. M-am rugat să n-o revăd niciodată. Dintr-un impuls, am luat înapoi pandantivul din jad şi mi l-am strecurat în buzunarul de la pantalonii de călărie. Lui Xue nu avea să-i pese, ea oricum şi-l tăiase de pe listă.

În timp ce ne croiam tiptil drumul, îndepărtându-ne de casă, am împietrit la auzul un sunet strident ce semăna cu urletul unui lup. Boria îmi şopti că nu era decât bătrânul câine al lui Tsgotbaatar, bocind după stăpânul său mort. Dinspre est sufla un vânt ascuţit, ca pentru a-mi reaminti de ostilitatea ţării înconjurate de o mare de uscat din care fugeam. Vântul rece pe care ajunsesem să-l detest zguduia Suiyuanul. De-abia aşteptam s-o termin cu Mongolia, ţinutul acela dintre Rusia şi China al cărui mod de viaţă actual nu ar fi părut cu nimic nelalocul lui acum o mie de ani şi ai cărui oameni, dacă nu erai atent, îţi furau inima şi te ţineau prizonier.

Curând, am lăsat iurtele în spatele nostru şi ne strecuram prin hăţişul străzilor înguste din Suiyuan, unde,

printre drumurile de noroi tare se înălţau, ca nişte cutii de ceai, case care de-abia dacă erau demne de această denumire. Orăşelul era liniştit, închis ermetic împotriva nopţii aspre. Nu am zărit ţipenie de om pe străzi şi, în afară de câteva sunete izolate, un om tuşind şi lătratul scurt al unui câine, nu se auzea nimic şi ai fi putut să crezi că Suiyuanul era cu desăvârşire părăsit.

Mersul lui Boria era rapid şi pentru mine era un efort să ţin pasul cu el. La un moment dat, pe când dădea colţul cu mult înaintea mea, am crezut că-l pierdusem. Mi s-a tăiat răsuflarea când am ajuns în micuţul cartier chinezesc, unde, pe a doua ulicioară, fără să ciocăne, el deschise uşa unei case care nu avea nimic deosebit faţă de cele din vecinătatea sa. Uşa căptuşită cu pâslă se închise în urma noastră cu un zgomot surd şi, pentru o clipă, cât a durat până când ochii mei s-au obişnuit cu obscuritatea, camera mi s-a părut cufundată total în întuneric.

Am auzit paşi uşori pe pardoseala din piatră apropiindu-se şi am presupus că erau ai unei femei. Însă era un chinez micuţ, care-l salută pe Boria. Era îmbrăcat într-o haină maro-gălbuie din stofă de lână şi avea pe cap o căciulă din blană atât de mare, încât îi făcea trupul să semene mai mult cu cel al unei păpuşi, decât cu al unui bărbat. Avea unghii lungi şi murdare şi umerii încovoiaţi, ca şi cum ar fi suferit de o boală care-i deformase coloana vertebrală. Printre cele trei mici cute de grăsime de sub bărbie îi ieşeau fire ţepoase de păr alb, iar nasul său cârn arăta de parcă nu crescuse până la mărimea potrivită. Înfăţişarea sa lăsa o impresia de viclenie şi de umilinţă în acelaşi timp.

Ne aflam într-un mic magazin, prost aprovizionat, care avea mănunchiuri de ierburi medicinale atârnate atât de jos din tavan, încât îl atingeau pe Boria în vârful creştetului. În colţul îndepărtat al încăperii, sub o colivie

goală, se afla un butoi mare, plin cu orez care părea mucegăit. Pe vasele cu vin obținut din cele cinci cereale și pe urcioarele din argilă cu bobițe de ienupăr, împrăștiate din loc în loc pe niște rafturi inegale, se strânsese praful. Dintr-o sticlă ciobită, pe jumătate plină cu sevă răşinoasă amară de iarbă de smirnă, picura o mică băltoacă lipicioasă. Prăfuită și neluminată, dugheana duhnea a orez vechi. Speram că Boria nu avea de gând să mă lase singură acolo; într-adevăr, preț de o clipă neliniștitoare, am crezut că fusesem adusă în acest loc complet lipsit de farmec pentru a fi ucisă. Însă nu credeam cu adevărat că Boria mă considera suficient de demnă de un asemenea act, încât să se coboare până la el.

Chinezul ne-a condus de-a lungul unui coridor îngust, spre care dădeau trei camere, așezate în șir, lipsite de uși, fiecare luminată de câte o singură lumânare. Două dintre aceste încăperi erau ocupate de ceea ce am recunoscut a fi fete-flori și clienții lor. Din camera aflată în fundul coridorului gemea un bărbat cu o așa plăcere, că Boria, plin de jenă, îmi evită privirea. Încercă să înăbușe zgomotul călcând apăsat și bătând din palme, chipurile pentru a și le încălzi după gerul de afară. Nu i-a plăcut faptul că eu am râs.

Am sesizat mirosul familiar de opiu și m-am gândit la Părere-de-Rău. Brusc, în bordelul ăla sărăcăcios, m-am simțit mult mai acasă decât mă simțisem vreodată în casa lui Kanjurjab sau în iurta lui. Aveam sentimentul că aici nu mi se mai putea întâmpla nici un lucru pe care să nu-l pot controla sau schimba printr-un târg.

Boria îmi spuse că Wu Yang, patronul, plănuise să plece din Suiyuan spre țara lui, în China, mai târziu în vara aceea, ca să cumpere o târfă nouă și provizii proaspete pentru magazin. Pentru prețul corect, era gata să plece chiar în ziua aceea, înainte de ivirea zorilor, și să mă ia cu el, ascunsă în căruță. Mă va duce în orașul mongol

Baoton, de unde puteam lua un tren căci se construise recent o linie de cale ferată. Trenul avea să mă ducă până în orașele de coastă din China. Odată ajunsă acolo, aveam de ales între a rămâne sau a mă întoarce la Tokio, după cum mi-era voia. Boria știa că nu mă puteam întoarce în casa lui Kawashima și îmi zise că, dacă îmi mai rămăsese vreo fărâmă de onoare în suflet, îmi voi schimba numele și voi dispărea într-o lume în care trăiau oameni asemenea mie. M-am întrebat în sinea mea care erau acei oameni pe care îi considera el că erau deopotrivă cu mine, dar nu m-am ostenit să-l întreb și pe el.

Cu un glas scăzut și pițigăiat, Wu zise că prețul lui era doar pentru a mă duce la Baoton. După aceea, eram pe cont propriu și nu-și mai asuma nici o responsabilitate. Accepta ca plată bani sau bijuterii, indiferent care, atâta timp cât era bine plătit. M-am gândit că s-ar fi putut să regret dacă-l lăsam să afle că aveam bani, așa că i-am oferit cerceii mei din sidef. Râse și îmi spuse:

— Pentru ăștia nu mi-aș pune în pericol nici măcar câinele.

Întorcându-se spre Boria, i se plânse că vrea să facă treaba pentru o sumă corectă, pentru că era un om bătrân, a cărui inimă se înmuiase la fel de mult ca și trupul, dar că nu era prost și că cerceii erau o insultă.

— Ai podoabe mai bune, Yoshiko, zise Boria fără ocoliș. Hai să ne înțelegem.

— Iei cerceii sau nimic, i-am spus lui Wu. Este o ofertă mai mult decât generoasă pentru un drum cu căruța.

— E un mare risc să ajuți o prințesă să treacă granița, pe ascuns, replică el, de parcă de obicei numai asta ar fi făcut. Aș fi un prost să-mi pun viața în pericol pentru niște astfel de nimicuri, de obiecte neînsemnate.

— Atunci n-o face, i-am răspuns. Voi găsi pe altcineva care să mă ducă.

— Dă-i ceea ce cere, zise Boria pe un ton sumbru. Nu mai e cale de întoarcere acum.

Simțind că Boria de-abia își putea stăpâni mânia și că se putea ca planul să fie pus în pericol dacă insistam prea mult, i-am oferit lui Wu cea mai mică dintre pepitele lui Jon, cu condiția să-mi ofere și o pipă cu opiu. Intenționam să parcurg drumul cu căruța în acel soi de somn care să mă apere de hârtoape și de frigul adus de vântul din est. Wu acceptă pepita atât de repede, că am știut că era mai mult decât se așteptă. Îmi zise că vom pleca într-o oră, apoi intră în camera neocupată ca să-mi pregătească pipa. M-am întors să-mi iau rămas-bun de la Boria, care ajunsese deja la ușa magazinului.

— Urează-mi noroc, Boria, i-am strigat.

— Dacă te întorci vreodată înapoi, Yoshiko, te omor cu mâna mea, zise el.

— Nu-ți fie teamă, Boria. Dacă ar trebui să mă întorc vreodată în Suiyuan, te-aș lăsa să o faci.

După toate închipuirile mele pline de teamă, călătoria de plecare din Mongolia se dovedi mult mai ușoară decât cea care mă adusese acolo. Mi-am dormit somnul indus de opiu în căruța lui Wu și am visat-o pe Xue stând la lumina unui foc uriaș. Era noapte, cerul era întunecat și fără stele, cu un vânt care împrăștia flăcările în evantai și le făcea să se ridice în sus, deasupra iurtei. Ardea lucrurile lui Tsgotbaatar, unul câte unul. De fiecare dată când arunca ceva în foc, devenea mai subțire. Pe măsură ce flăcările creșteau și devorau toate rămășițele vieții lui Tsgotbaatar, Xue, slabă ca un băț, cu chipul mai lipsit de orice expresie ca niciodată, se preschimbă într-un șoim și își luă zborul. În lumina focului, am privit cum aripile ei întunecate se contopeau cu cerul negru, până când se făcu invizibilă.

M-am trezit când m-a scuturat Wu, ca să-mi spună că trenul meu urma să plece în curând.

— Dacă vrei să fii în el, trebuie să urci imediat, zise el râzând.

Soarele se afla pe cer în acea poziție care-ți spune că e trecut cu mult de amiază. Gura mi-era uscată de la opiu și mă simțeam amețită din cauza somnului lung și orbită de strălucirea soarelui.

— De ce m-ai lăsat să dorm atâta? l-am întrebat.

— Nu mi se oferă deseori ocazia să privesc o frumoasă prințesă adormită, îmi răspunse el, cu o foarte ușoară urmă de sarcasm.

— Urci și tu în tren? l-am întrebat, luându-mi traista și sărind din căruță.

— Nu. Ar fi o onoare să te însoțesc, dar eu călătoresc pe un alt drum decât acela care e mai potrivit pentru tine.

I-am plătit pentru bilet unui paznic chinez, scoțând cei câțiva yeni pe care-i pusesem deoparte în cizmă pentru astfel de cheltuieli. În timp ce mă instalam într-un compartiment gol, trenul o luă din loc și l-am zărit pe Wu stând în căruță, făcându-mi cu mâna. Sub căciula imensă, fața lui cu trei bărbii era încrețită într-un zâmbet care exprima triumful.

După douăzeci de minute de călătorie, am fost suficient de treză încât să bag de seamă că-mi dispăruseră pandantivul de la Xue și cele două pepite de aur rămase. Sunt unele lucruri pe care pur și simplu nu ești sortit să le păstrezi. I-am urat lui Wu să aibă ghinion cu ele, în timp ce loveam ușurel umflătura liniștitoare care-mi căptușea tunica și pipăiam cu ușurare emblema familiei Su gravată pe prețioasa casetă pentru scris a mamei.

Am închis ochii și mi-am permis să-mi închipui o cadă plină cu apă fiartă, parfumată cu uleiul meu preferat, de crizantemă. Aveam de gând să-mi croiesc drum înapoi spre Tokio sub un nume fals, pentru a lua legătura cu Părere-de-Rău și a-mi face o viață care să nu fie nici

convențională, nici plictisitoare. Însă timp de câteva zile aveam să mă bucur de confortul, prin comparație mai civilizat, pe care-l putea oferi China. Aveam nevoie de timp ca să-mi fac un plan mai bun decât cel pe care-l aveam în minte. Voiam haine noi și voiam să mănânc mâncare delicat preparată, care să nu conțină nici carne de oaie, nici unt.

Mi-era greu să cred că în sfârșit eram liberă. Aveam să-mi amintesc de anul 1926 nu numai ca anul în care am împlinit douăzeci de ani, ci și ca anul eliberării mele.

Ouă pentru longevitate și testicule de gâscan

Hanul Liliacul Alb din Port Arthur se înalța în dreptul debarcaderului de unde plecau vasele cu aburi spre Shanghai. În mica grădină a hanului exista un liliac, nu alb, după cum arăta numele, ci plin cu flori mai comune, liliachii. Am deschis obloanele de la geamurile camerei mele și m-am lăsat copleșită de mirosul lor, un parfum care, ca și cel al căpșunelor coapte, e atât de amețitor încât te duce cu gândul la momentul în care plantele se vor ofili.

Casa, o clădire cu un singur etaj, avea camere spațioase, paturi joase și lumina ca filtrată printr-o prismă. Structura din lemn, un pic atinsă de umezeală din cauza apropierii de mare, era zugrăvită în alb, dar numai pe jumătate, ca și cum cineva s-ar fi săturat de muncă și o lăsase baltă. Și în ziua de azi, când miros liliacul, îmi reamintesc sentimentele de entuziasm și regret pe care le-am trăit în acea casă fermecătoare și bucuria pe care am încercat-o fiind curată, parfumată și aflată la căldură.

În ziua în care am ajuns, m-am dus la baia publică și am petrecut ore în șir spălându-mă cu un săpun rotund, fin, cu miros de castane. Aburul era reconfortant, dogoarea de acolo mi se părea minunată, dar cu toate acestea

eram copleşită de tristeţe. Tot ce puteam face era să mă strâng puternic în braţe, în vreme ce lacrimi sărate îmi şiroiau din ochi. În minte îmi veni, nepoftită, imaginea chipului micuţ al durduliei Mai, care-mi tulbură inima de dor. Se părea că eram sortită să-i pierd pe toţi cei pe care-i iubeam. Din vina mea, desigur. Boria avea dreptate, eram încăpăţânată şi incapabilă de compromisuri, dar asta nu însemna că nu aveam îndoieli sau regrete.

Imposibil să nu existe, în viaţa fiecăruia, persoane care să-i câştige afecţiunea, indiferent că vrea sau nu. Mai a fost o astfel de persoană în viaţa mea. Îi văd încă în minte chipul, conturat cu precizie, îmi amintesc bine aluniţa în formă de bobiţă de la colţul gurii, perna confortabilă a sânilor ei şi dintele din faţă, spart în unghi drept, pe care şi-l rupsese când muşca dintr-o monedă ca să suporte mai uşor durerea din timpul naşterii gemenilor. Dacă mă concentrez, pot invoca tonul răguşit al glasului ei ciudat şi îi aud râsul ca de copil. Lacrimile mele erau pentru Mai, pentru faptul că o dezamăgisem şi pentru că o pierdusem.

M-am pomenit că-mi doream să nu fi luat pandantivul lui Xue. Fie şi în străfundurile secrete ale minţii ei, mi-aş fi dorit ca Mai să gândească de bine în privinţa mea. Eram hotărâtă ca, pe viitor, să nu mai fiu lacomă la bogăţie. Banii vin şi se duc, dar amintirile pot fi pentru totdeauna întinate de un singur act de venalitate.

La han se servea o mâncare excelentă şi, în cele zece zile cât am stat acolo, am profitat din plin de asta. M-am îndopat cu scoici micuţe, fragede, cu midii aburind în sucul lor marin, cu stridii catifelate şi cu tocane savuroase din ţestoasă de mare. Am mâncat ouă proaspăt fierte, despre care se spune că prelungesc viaţa şi testicule de gâscan fierte înăbuşit până când deveneau o pastă vâscoasă, dar bună la gust, servite cu orez care avea aromă de migdale. În inima mea, sunt japoneză, dar când vine

vorba de mâncare sunt chinezoaică şi îmi plac la nebunie toate felurile de preparate. După privaţiunile din Mongolia, eram fericită la culme de atâta varietate şi mi-am făcut toate poftele. Mi-am cumpărat o cutie imensă cu prune conservate şi un borcan cu ghimbir în sirop, ca să mănânc în cameră, între mese.

Mi-am făcut planul de a călători spre Tokio pe mare, deghizată într-o chinezoaică sofisticată, poate o tânără văduvă ori fiica unei bogate familii de comercianţi. M-am apucat să-mi schimb înfăţişarea, astfel încât nici măcar Natsuko să nu mă recunoască, sau, cel puţin, nu de la distanţă. Deşi îmi plăceau nespus pantalonii de călărie şi cizmele, se găseau într-o stare jalnică şi constituiau atât de mult nota mea distinctivă, încât aş fi fost imediat recunoscută în Tokio. Le-am aruncat şi mi-am ales o colecţie de rochii cu guler pe gât, care se încheiau într-o parte şi îmi accentuau silueta. Erau croite din satin lucios, care capta lumina. Mi-am selectat cele mai splendide culori pe care le-am putut găsi, un roz floral care-mi lumina chipul, un ametist deschis care-mi amintea de cerul Mongoliei şi, pentru seară, ivoriul cel mai delicat, cu fire de aur. Mi-am cumpărat pantofi de satin cu tocuri mici şi cercei din jad care dansau deasupra gulerelor de la rochii, dându-le ochilor mei o culoare aurie.

Port Arthur era plin de comori. Mi-am procurat vopsele pentru buze şi uleiuri parfumate, creioane *kohl* ca să-mi conturez ochii, sake şi tutun rusesc şi, pentru amuzament, nişte gumă de mestecat cu aromă de cireşe.

Între timp părul îmi crescuse până la umeri şi mi l-am făcut ondulat permanent, imitând-o pe fata eurasiatică din poza de pe pachetele de ţigări, care izbutea să arate, în acelaşi timp, atrăgătoare şi bosumflată.

Ştiam că provocasem oarece agitaţie în Port Arthur, aşa cum era neîndoielnic că ar fi provocat orice tânără aflată acolo de una singură. Însă, cu excepţia fetei-floare

poloneze cu care se culcase Nobu, pe care am vizitat-o într-o noapte, nu am vorbit decât cu directorul hotelului și cu vânzătorii din magazine.

M-am dus la casa de toleranță pentru că voiam să văd părul auriu al fetei și să mă uit la trupul unei femei occidentale. A trebui să plătesc mult pentru timpul ei, dar a meritat, și numai ca să descopăr că părul auriu era mai degrabă de culoarea și textura paielor decât a aurului, iar în cazul polonezei nu mai apărea nicăieri în altă parte pe corpul ei. Avea membre mari și rotunde, iar coapsele ei păreau disproporționate față de mijlocul subțire. Îmi confirmă prejudecata că femeile orientale nu numai că sunt cele mai frumoase, dar au și cel mai plăcut miros. Mirosul ei era lăptos, însă mi-au plăcut ochii ei albaștri și rotunzi și nasul drept. Îmi spuse că-l ținea minte pe Nobu, deoarece o obligase să-i asculte poeziile, pe care ea nu le-a înțeles.

Cât am stat acolo, am fumat o pipă cu opiu și am fost masată de o femeie oarbă, la vreo cincizeci de ani, care în tinerețe fusese o fată-floare populară printre bărbații urâți, care-i spuneau că erau chipeși și că era norocoasă că o aleseseră pe ea. Îmi spuse că, deși oarbă, își putea da seama întotdeauna dacă un bărbat era urât, după felul în care acesta făcea un pas înapoi când se prezenta.

Noaptea, la han, stăteam întinsă în pat, cu obloanele deschise, privind stelele. Fumam țigări turcești, beam sake și, de obicei, mă scufundam într-un somn de beție cu câteva ore înainte de ivirea zorilor. În visele mele apăreau grădini luxuriante, pline cu arbuști întunecați și copaci cu ramurile lăsate, unde laurul uleios era lipit de niște tufe de hurmuz, iar volbura se încolăcea printre glicinele negre. În fiecare noapte, în aceste jungle domestice, mă luptam pentru aer, în timp ce plantele care se tot înmulțeau mă amenințau cu respirația lor nemișcată.

Dormeam întotdeauna până dimineața târziu, trezindu-mă pentru a lua un mic dejun delicios, pe care mi-l aducea o servitoare care nu-mi atrăgea niciodată privirea. Nu mă grăbeam deloc cu îmbrăcatul, răsfățându-mă cu senzația lăsată pe piele de apa fierbinte, parfumată, și de mângâierea satinului, atunci când îmi aluneca pe trup. M-am deprins să merg în pantofi cu tocuri și să mă unduiesc în rochiile ce permiteau doar pași mici, ca să nu se despice la poale. Am savurat din plin statutul meu de femeie liberă și independentă, pe cale de a-și începe, în sfârșit, aventura propriei vieți.

Într-o zi, mi-am cumpărat biletul pentru o cabină pe un vas care să mă ducă la Yokohama și de-abia așteptam lunga călătorie.

În ziua în care vasul a plecat din port, am stat pe punte și am privit îndelung spre casa de pe stâncă, unde mă întâlnisem prima oară cu Kanjurjab. Părea singuratică și neîngrijită. La nivelul ochiului, portul aglomerat era animat de oameni, zgomot și viață, și mă simțeam acasă. Cred că mi se potrivește mult mai mult să trăiesc la nivelul ochiului, decât în vârful dealului. Cred că asta nu este ceva ce se poate spune despre majoritatea prințeselor manciuriene.

După două zile, în portul Kagoshima, am coborât de pe vas ca să pășesc pe pământ și să privesc chipuri noi. Spre deosebire de Port Arthur, Kagoshima avea puține magazine și nu era deloc cosmopolit, dar am reușit să-mi cumpăr săpun și să-mi împrospătez provizia de sake. Într-un restaurant mic, sub cerul liber, de lângă docuri, unde trebuia să mănânci în picioare, am comandat un bol de tăiței simpli făcuți la aburi, ca să-mi potolesc stomacul. Era o senzație plăcută să calc din nou pe pământ japonez.

Când m-am întors pe vas, am observat o tânără japoneză elegantă care tocmai se îmbarcase, îmbrăcată într-o fustă lungă până la genunchi și, în ciuda vremii frumoase, cu o jachetă cu guler din blană și căciulă asortată. Se sprijinea de balustradă, fumând ceea ce am recunoscut după miros a fi tutun franțuzesc. Purta niște pantofi cu cele mai înalte tocuri pe care le văzusem vreodată, iar la picioarele ei se afla o valiză mică din piele de șarpe, care părea scumpă. Părul negru-albăstrui era tuns scurt și lipit de cap, umbrind prin strălucire blana închisă la culoare a căciulii.

Mă salută cu un „*Hi*" american și îmi oferi o țigară dintr-un pachet albastru, mototolit. Se prezentă drept doamna Hidari și mă întrebă în japoneză dacă vorbesc engleza.

— Da, un pic, dar nu mai sunt obișnuită, i-am răspuns, acceptând țigara. Dar ești japoneză, de ce vrei să vorbești în engleză?

— A, doar ca să exersez, zise ea, cu un ușor bâlbâit. Îmi p-place tot ce e american, limba, moda, muzica lor. O, p-pur și simplu totul. Mi-ar p-plăcea să vorbesc p-perfect engleza.

Râse, îmi aprinse țigara cu o brichetă din argint și apoi, ca și cum am fi fost deja în termeni familiari, își puse mâna pe brațul meu și îmi spuse că mă considera frumoasă și că de-abia așteptă să se bucure de tovărășia mea pe parcursul voiajului.

Din clipa când am văzut-o prima oară pe Tamura Hidari, pozând pe punte, ca și cum ar fi jucat într-un film, am simțit că vom deveni prietene. Îmi plăcea cum se îmbrăca, felul în care fuma țigară de la țigară, aprinzându-și mereu o altă țigară înainte ca precedenta să fi ars până la jumătate, și felul în care îmi susținea privirea când vorbea, ca și cum aș fi fost singura persoană demnă de interes din întreaga lume. Îmi plăcea, de asemenea,

sentimentul de senzațional pe care-l crea în juru-i, ca și cum lucrurile obișnuite de fiecare zi, atunci când i se întâmplau ei, căpătau mai multă culoare, mai mult dramatism, decât atunci când li se întâmplau altora. Tamura avea acea calitate, rară în Japonia, de *glamour*. Era o frumusețe aparte și, ca majoritatea femeilor frumoase pe care le-am cunoscut, părea uneori atât de comună, că te făcea să te întrebi de ce ți se păruse atrăgătoare. Nu găseai nimic remarcabil când te uitai la chipul ei, dar acesta avea o eleganță simplă care-ți vorbea despre independență și modernitate. Luate una câte una, trăsăturile ei nu erau deosebite, dar împreună erau, în mod surprinzător, captivante. Își accentua ochii prea mici cu o umbră fumurie trasată sub genele inferioare, fapt care le conferea mister. Avea un nas delicat și buze pline, care erau mereu pale, pentru că nu și le dădea niciodată cu ruj. Avea un trup drept și zvelt, ca de băiat, și mirosea a iasomie, parfumul ei preferat. Mânca puțin și nu stătea aproape niciodată potolită. Se bâlbâia întotdeauna când îl pronunța pe „p", ceea ce mi se părea drăgălaș. Și în fragilitatea trupului ei exista, prin contrast, o aluzie la puterea minții ei, care semăna cu a mea.

Tamura era văduva unui om de afaceri care murise de tânăr, lăsând-o cu o fetiță, ceva afaceri și niște proprietăți în cartierul studenților chinezi din Tokio, pe care le închiriase, în majoritate, unor studenți și patroni de magazine. Fusese la Kagoshima ca să inspecteze mica firmă de import pe care o deținea și pe care era pe cale de a o vinde.

— Afacerile reprezintă o lume a bărbaților, zise ea. Însă este uimitor cât de bine ne putem descurca și noi, femeile, la asta, dacă ni se oferă ocazia.

Tamura îmi povesti că era singură pe lume, deoarece nu se avea bine cu familia soțului ei și nici nu avea încredere în ei. Aceștia o țineau pe fiica ei departe de ea

și nu o lăsau să o vadă. Îmi zise că încercaseră să-i fure și afacerile, dar, cum soțul ei o trecuse și pe ea pe actele de proprietate, nu reușiseră.

— Însă nu se vor da bătuți niciodată, spuse ea. Dacă voi rămâne în Japonia, până la urmă va fi rău de mine.

Socrul lui Tamura era paralizat în urma unui atac cerebral, așa că nu putea să se miște sau să vorbească – sau să o poarte pe Tamura prin tribunale, pentru a revendica afacerile răposatului său fiu, așa cum și-ar fi dorit.

— Deocamdată, suntem unu la unu, o femeie contra unei femei, îmi zise Tamura, iar eu sunt capabilă să-i fac față soacrei mele, dar în curând, când ea își va da seama că soțul ei nu o să se facă bine, o să apeleze la ajutorul ginerelui ei și aș putea pierde totul.

Socrii ei voiau ca ea să locuiască în casa lor, sub ochiul atent al soacrei, o soartă care ar fi împins-o pe Tamura la sinucidere. Soțul ei fusese singurul fiu între șapte fiice. Mama sa îl iubise nebunește și nu putea suporta ideea ca văduva lui să se bucure de vreun pic de fericire.

— Ar fi p-preferat să fi fost eu cea care să moară, îmi zise ea, pe același ton pe care l-ar fi folosit pentru a mă informa de un lucru cât se poate de obișnuit. Norocul meu că zeii sunt cei care aleg cine moare și cine trăiește.

De curând, Tamura, deloc preocupată de reputația ei, începuse o afacere cu dame de companie, noile rivale populare ale gheișelor. Ea le făcea acestora cunoștință cu oameni de afaceri și politicieni. Îmi spuse că, în aceste vremuri moderne, gheișele li se păreau plictisitoare bărbaților tineri, în vreme ce bărbații vârstnici erau dornici să se delecteze cu ceva nou. Damele de companie se îmbrăcau cu haine occidentale, își făceau părul permanent și știau să danseze în stil american. Fumau în public și erau companii incitante pentru bărbații care nu doreau

nici să adopte o gheișă, nici să îndeplinească ritualul, plin de formalități, al curtării unei gheișe. Ele acceptau bani, cadouri și favoruri, își ofereau trupul cu ușurință, dar, spre deosebire de prostituatele de rând, erau educate, moderne și, adesea, aveau multe relații sociale sus-puse.

— Nu-mi pasă că nu mai sunt o femeie respectabilă, zise Tamura. Într-o bună zi, în curând, voi vinde tot ce am, o voi lua pe Sachiko, micuța mea fiică, și voi pleca la New York. În America voi fi respectabilă, voi avea grijă de educația lui Sachiko și o voi ajuta să se căsătorească bine. Sper să găsească un bărbat american. Soțul meu era o raritate printre bărbații japonezi, pentru că mă trata ca pe egala lui. Mi-ar plăcea ca soțul lui Sachiko să o considere egala lui.

Pe măsură ce vasul se apropia de Yokohama, prietenia mea cu Tamura devenea din ce în ce mai trainică. I-am încredințat povestea mea și a fost uluită să afle că trăiesc o perioadă ca soție a unui prinț mongol. Când i-am vorbit despre Jon, mi-a spus că nu ar trebui să mă simt vinovată în legătură cu el, căci, cel puțin, îi făcusem viața interesantă și îi dăruisem o istorie mult mai diferită decât ar fi putut spera să aibă înainte de a mă fi cunoscut pe mine.

— O p-prințesă și o aventurieră fac casă bună împreună, zise ea. Noi două vom fi la fel de apropiate ca niște surori, Yoshiko. Simt asta – și atunci când sunt atât de sigură, niciodată nu mă înșel. O să ajungem să ne încredințăm secretele una alteia, căci, chiar dacă tu ești p-prințesă, suntem amândouă croite din același material.

A avut dreptate. Nu că am fi semănat cu adevărat în chestiunile mărunte, dar aveam aceeași hotărâre de a ne construi propria viață, indiferent de preț. Ca și mine, în ciuda tradiției, Tamura nu ținea seamă de clasa socială și de convenții și adopta calea care i se părea cea mai ispititoare.

Călătoria se termină destul de repede în compania ei și, în ultima zi, în timp ce treceam pe lângă muntele Fuji, i l-am arătat, spunându-i:

— Cât este de frumos, Tamura, cu zăpada-i neatinsă. În vârf, trebuie să fie la fel de frig ca la Suiyuan.

— Nu-mi p-prea p-pasă de munți și de spațiul deschis, de p-priveliștile din natură, zise ea. Mă simt în largul meu numai acolo unde clădirile se p-profilează pe cer și străzile sunt p-pline de oameni.

— Ai urî Mongolia, Tamura. Acolo nu vezi nimic altceva decât spațiu nesfârșit.

Știam ce voia să spună despre faptul că spațiul deschis este înfricoșător, dar, în ciuda iubirii mele pentru orașe și a nefericirii mele în Mongolia, natura încă avea puterea să mă emoționeze fără să-mi producă teamă. Cu toată forța ei, Tamura nu avea deplină încredere în ea însăși când venea vorba despre supraviețuire. Credea că banii rezolvă orice problemă, că fără ei viața este un lucru periculos. Însă banii, deși folositori, nu pot face orice problemă să dispară și i-ar fi fost de prea puțin ajutor în vârful muntelui Fuji.

Poate că faptul că avea un copil o făcea pe Tamura mai vulnerabilă decât mine. În vreme ce eu eram sigură că eu însămi reprezentam plasa de siguranță în propria-mi viață, Tamura credea că plasa ei de siguranță era averea, dar, în ciuda acestui lucru, ea a fost una dintre cele mai curajoase femei pe care le-am cunoscut. Nu aveam nici o îndoială că va fi mai fericită în America, unde banii puteau cumpăra orice stil de viață ți-ai fi dorit. În acea țară a giganților, regulile nu erau făcute de bătrâni având în sânge tradiții șoviniste. Era ușor să ți-o închipui pe Tamura legănându-se pe tocurile-i înalte pe străzile din New York, împrăștiind în jur parfum de iasomie și făcându-se remarcată.

Înainte de sfârșitul călătoriei, s-a oferit să mă lase să locuiesc într-una dintre locuințele ei mai mici din cartierul studențesc, despre care-mi spuse că era o zonă foarte animată. Dacă eram de acord să accept bărbații pe care mi i-ar fi trimis, mă putea asigura că, în scurt timp, voi avea destui bani pentru a pune bazele propriei mele afaceri sau chiar pentru a o însoți la New York. Nu simțeam deloc dorința de a pleca în America, căci Japonia reprezenta singura mea familie, dar i-am acceptat oferta. Îmi rezolva problema locuinței și știam că bărbații cu care Tamura îmi va face cunoștință vor fi plasați în vârful ierarhiei sociale și că viața mea nu va fi plictisitoare. Avea să mi se potrivească foarte bine până când urma să vină vremea să merg mai departe.

Voiajul acela de la Port Arthur la Tokio rămâne una dintre cele mai frumoase călătorii pe care le-am făcut vreodată, iar ziua în care am cunoscut-o pe Tamura Hidari a fost printre cele mai norocoase din viața mea.

Mi-am sărbătorit cea de-a douăzecea aniversare a zilei de naștere la Tokio, exact așa cum sperasem cu multe luni în urmă, când mă aflam pe câmpiile reci din Mongolia. Era grozav să mă aflu din nou în orașul meu și mi-a plăcut foarte mult casa în care m-a instalat Tamura și asta, nu în ultimul rând, pentru că fiecare cameră îmi vorbea despre ea. Era o casă cu trei etaje, cu câte două camere la fiecare nivel, și avea la ferestre storuri de culoarea pergamentului. Era zugrăvită în galben pal, iar pe zidurile din față creșteau tufe de glicină, care aproape că ajungeau până la acoperiș. Primul etaj avea o verandă unde era plăcut să stai seara, când se răcorea, și să asculți țârâitul greierilor. O scară lungă din lemn, cu balustradă răsucită, se înălța prin casă precum un copac spre lumină. În fiecare cameră era cald, lucru care, mai mult decât oricare altul dintre numeroasele sale avantaje, făcea să-mi fie și mai dragă casa. La parter era o bucătărie

care mirosea a zeamă de orez și a legume. Avea două chiuvete, una la înălțimea la care ajungeai dacă stăteai în genunchi, cealaltă încastrată în pardoseala din piatră. În încăpere se mai afla și o masă joasă, albită de soarele verii, care inunda camera din zori până la amiază. Strânse în sul, ordonate, trei sau patru rogojini pentru dormit erau puse lângă o ușă care dădea spre o curte împrejmuită de un zid, care era goală, cu excepția unei lespezi mari din piatră, pentru spălat rufele.

Mi-am stabilit reședința la ultimul etaj, unde, în briza foarte ușoară, acoperișul șoptea, pentru sine, plângeri mărunte. Patul meu, un cadru jos din lemn cu o saltea subțire, avea o cuvertură albastră făcută din mătase rigidă ca hârtia. Era brodată cu caprifoi alb și bujori. În spatele unui paravan înalt, se găseau un vas, un lighean pentru spălat și un coș pătrat plin cu prosoape din bumbac. Razele de soare își croiau drum prin materialul subțire al transparentelor, când la ivealã particulele de praf din aer.

Camerele de la etajul întâi erau folosite, în general, pentru primire, deși, dacă mă simțeam obosită după-amiaza, dormeam într-una dintre ele. Erau mobilate cu obiecte din lemn de bambus, care îi plăcea mai mult Tamurei decât lemnul închis la culoare. Zicea că lemnul de trandafir sau de abanos, cu nuanțele lor mohorâte, îi aducea aminte de casa soacrei sale. Pe pereți se înșiruiau desene delicate cu berze și smochini plângători, încadrate în rame pictate. Exista și o pictură în ulei, cu o fată cu părul lung, care ținea în mână un evantai deschis. Bea ceai alături de un bătrân care semăna cu Wu, cel cu trei guși, doar că nu părea atât de șiret. Ambele camere dădeau în verandă și, atunci când tufele de glicină erau în floare, parfumul lor părea să răcorească încăperile. Una dintre ele avea o canapea în stil occidental, acoperită cu un chimonou vechi, iar pe podea se găsea un gramofon lângă care era pus un vraf de discuri cu jazz și

muzică la modă, de dans. Lângă ușa din sticlă, care dădea spre verandă, un mic cufăr pictat adăpostea nu doar sake și vodcă, ci și recent-importatul gin, care arăta ca apa, mirosea a ienupăr și avea gust de porumbele. Tamura umpluse cu generozitate o cutie din lemn de cedru cu țigări turcești și franțuzești, cât să ajungă pentru o lună.

A doua cameră era mai lungă și decorată într-un stil mai tradițional. Avea un pat jos, tipic japonez, care se ridica la doar doi centimetri deasupra podelei, un paravan din hârtie, care ascundea un vas mare, făcut din ceramică Satsuma, pentru spălat, și o bancă joasă care servea la prepararea ceaiului, servit apoi în boluri simple, albe, făcute dintr-un porțelan atât de fin că puteai zări ceaiul strălucind prin el.

Îmi plăcea la nebunie casa, pentru că era doar a mea și pentru că era situată, în mod anonim, între alte case de același fel, oferind acel tip de intimitate care vine din lipsa unor caracteristici distinctive. Zilele mele întunecate se retrăgeau în fața celor însorite și mi se părea mai ușor să lupt cu demonii mei, atunci când aceștia ieșeau la suprafață.

Tamura mi-a trimis o slujnică micuță, pe nume Miura. Avea cincisprezece ani, muncea cu hărnicie și făcea ceea ce i se cerea fără a fi cătuși de puțin servilă. Miura ar fi fost uimitor de frumoasă dacă pe chipul ei, altfel încântător, nu ar fi existat o diformitate din naștere. Se născuse cu o pleoapă căzută, care îi acoperea aproape complet ochiul drept, astfel încât părea că tot timpul face cu ochiul. Mama ei, disperată să-și ajute fiica, își vânduse părul unui peruchier ca să poată plăti un doctor care să îndrepte pleoapa Miurei. Doctorul avea vreo șaizeci de ani și e suficient să spun că ar fi fost un croitor prost. Pleoapa Miurei fusese ridicată doar puțin la margini, iar acum mai avea și o cicatrice inegală pe toată lungimea ei.

Am lăsat-o să doarmă în cămăruța de lângă bucătărie, al cărei tavan era pe jumătate din sticlă. Ei i s-a părut un mare lux, căci ar fi fost cât se poate de mulțumită să doarmă și pe jos, în bucătărie. Nu avea două rânduri de haine și purta încălțări cu două numere mai mari, pe care le lega cu cârpe de jur împrejur, să nu-i scape din picioare. Avea un canar într-o colivie, căruia îi spunea „iubitule" și cu care vorbea tot timpul, cu vocea ei care semăna cu un ciripit de pasăre.

O trimiteam în fiecare zi la piață după flori proaspete, deoarece nu voiam să văd nici cel mai mic semn de ofilire la crinii și crenguțele cu flori de portocal, preferatele mele, cu care îmi plăcea să decorez casa. Nu-mi păsa deloc de cheltuiala exagerată și, oricum, cred că Miura vindea mai departe florile de o zi unui hotel din apropiere, care închiria camere cu ora. Din punctul meu de vedere, nu avea decât să facă și ea câțiva bănuți din aceste tranzacții. Întotdeauna am considerat că e o politică bună să fii o stăpână generoasă. Căci, la urma urmei, invidia și privațiunile sunt dușmanii loialității.

M-am familiarizat foarte repede cu hățișul complicat al străzilor, micilor piațete și străduțelor înfundate care alcătuiau noul meu habitat. Era o zonă aglomerată, în care se îmbulzeau laolaltă atât studenți japonezi, cât și studenți chinezi, îmbrăcați în uniforme elegante, când se duceau la cursuri. Existau o puzderie de magazine, câteva hoteluri mici și o curățătorie de nădejde. Două străzi mai încolo era o baie publică, renumită pentru apa pură și aburul parfumat pe care le oferea.

Familiile bogate din China începuseră să-și trimită odraslele în Japonia, la academiile militare, pentru a învăța tradiția disciplinei și a li se insufla hotărârea de a scăpa China de comunismul care amenința modul lor de viață privilegiat. Îmbrăcați în uniforme care-mi aduceau

aminte de Yamaga, studenții ieșeau în timpul liber, pentru a socializa. Pe străzile cartierului meu, puteau să vorbească în limba lor și să-și mănânce mâncarea națională, pregătită pe trotuar de alți învățăcei, care-și finanțau astfel propria educație.

Eram bucuroasă să văd că familiile bogătașilor chinezi recunoșteau calitățile superioare ale învățământului militar japonez, și asta nu doar pentru că, de obicei, soldații chinezi sunt doar niște terchea-berchea neinstruiți, fără meserie sau pământ, ci și pentru faptul că comunismul este străin firii umane. Voința puternică o va înfrânge întotdeauna pe cea slabă, uleiul se va ridica întotdeauna deasupra apei, pentru că toate acestea au un motiv. Fie el împărat sau dictator, amândoi au nevoie de o clasă de jos peste care să domnească. Indiferent de naționalitate și de limbă, viața omului obișnuit va fi întotdeauna făurită de alte mâini decât ale lui.

Îmi plăcea priveliștea oferită de studenții chinezi care pășeau țanțoși prin preajmă, însă, după mine, ei nu se comparau cu cei japonezi care, deși erau, de obicei, mai scunzi, aveau o cantitate mai mare de fier în sânge.

Mi-ar fi plăcut la nebunie să port eu însămi astfel de uniforme, dar Tamura mă sfătui să mă deghizez, mai bine, într-o misterioasă chinezoaică de rang înalt, despre care se zvonea că ar fi chiar de neam regesc. Credea că bărbații japonezi vor veni grămadă la o asemenea creatură și vor plăti pentru a fi în compania unei femei dintr-o clasă socială superioară clasei lor. I-am atras atenția că o astfel de deghizare nu era prea departe de adevărata mea origine, dar ea mi-a replicat că știa asta, doar că trebuia să o ascund pe Kawashima Yoshiko, nu pe Perla Orientului.

Așa că purtam rochiile mele elegante și am început să mă machiez elaborat și să mă încalț cu pantofi de import, cu tocuri la fel de înalte ca ai pantofilor Tamurei. Îmi fumam țigările așezate într-un port țigaret lung din fildeș

și purtam în păr flori proaspete. Îmi spuneam Yáng Guifēi, numele unei legendare concubine imperiale chineze, despre care, precum Elena din Troia, se spune că a dus imperiul la ruină. Aș fi preferat haine mai confortabile, dar a trebuit să fiu de acord cu Tamura că nu numai că arătam minunat în ținutele pe care mă îndemna să le port, ci și că, în acest fel, deghizarea mea era desăvârșită.

Nu aveam de-a face decât cu bărbații care mă atrăgeau. Nu trebuiau să fie frumoși, dar cum Tamura îmi trimitea numai bărbați bogați, averea mea creștea într-un ritm mulțumitor. Când și când, pentru propria mea plăcere și fără să-i coste nimic, îmi aduceam în pat unul dintre numeroșii băieți în uniformă care umpleau străzile, aflați ei înșiși în căutare de aventură. Nu aveam nimic împotrivă să-mi împart patul cu bărbați mai în vârstă, dar nimeni nu vrea să mănânce doar pește, iar diversitatea m-a încântat întotdeauna.

Tamura îmi spuse că reputația mea de femeie cu sânge regal, talentată în arta de a face dragoste, se răspândea și că avea mai multe solicitări de la bărbații care doreau să mă cunoască, decât era posibil să îndeplinească o singură femeie.

— O să ne îmbogățești pe amândouă, zise ea. Indiferent cât de mult cer ca să vă fac cunoștință, există întotdeauna o listă de așteptare cu pretendenți nerăbdători, dornici să plătească prețul.

— Să profităm din plin de asta, i-am spus. Sezonul următor, vor vrea numai virgine sau țărănci.

— Atunci le vom oferi ceea ce vor, replică Tamura, încrezătoare.

Știam, însă, că viața pe care o duceam nu mi se va potrivi pentru multă vreme și că, în cele din urmă, voi fi atrasă de ceva nou. În orice caz, Tamura începuse deja să-și vândă afacerile și avea să aibă în curând suficienți bani ca să trăiască viața pe care și-o dorea, pentru ea și

fiica ei, în America. Eram de părere că ar trebui să plece cât mai repede, căci, în ciuda efortului pe care-l făcea de a părea fericită, îmi dădeam seama că se prăpădea de dorul fiicei ei, Sachiko.

Am întrebat-o cum intenționa să-și revendice fiica de la socrii ei, căci era puțin probabil ca aceștia să-i dea pur și simplu copilul. Îmi spuse că plănuise totul și că nimic nu o va opri, cu siguranță nu soacra ei cea nesuferită, care era o femeie proastă, lipsită de imaginație sau istețime, și care era ușor de păcălit. Tamura deținea, încă, o cheie de la casa familiei soțului ei și îmi zise că avea de gând să intre în casa lor înainte de ivirea zorilor, când toată lumea dormea profund. Avea să-și ia fiica și, în cel mai scurt timp, ea și Sachiko își vor începe călătoria spre America.

— Și dacă Sachiko țipă? am întrebat-o.

— N-o să țipe, râse Tamura. E obișnuită cu vizitele mele. Intru în casa aia, în camera ei, în câteva nopți se săptămână. În clipa în care o trezesc, zâmbește și vrea să se joace. Știe că o iubesc și o să vină cu mine bucuroasă. E o fată deșteaptă și și-a respectat promisiunea de a ține secrete vizitele mele.

Îmi făceam griji în legătură cu tentativele Tamurei de a se furișa în casa socrilor ei și mă cutremuram la gândul că va fi prinsă. Timp de o săptămână, după ce-mi povestise despre vizitele ei nocturne, toate visele mele au fost legate de fugă și de prindere și nu am putut să dorm bine, știind că se expunea unui asemenea risc. Dacă Tamura era descoperită, soacra ei avea să o mute pe Sachiko în casa uneia dintre fiicele ei, unde Tamurei avea să-i fie imposibil să o mai vadă. Putea fi arestată sau chiar internată într-un ospiciu pentru că faptele ei ar fi fost considerate ca fiind un comportament nefiresc. E foarte posibil ca o femeie independentă, despărțită din proprie voință de familie, să fie considerată în Japonia nebună.

Ştiam că începuse deja să-şi schimbe în dolari banii obţinuţi din afaceri. Urma să aibă îndeajuns pentru a face călătoria şi a se stabili în America înainte de a veni din nou vara la Tokio. Încerca adesea să mă convingă să merg cu ea la New York, dar, oricât de mult ţineam la ea, nu mă puteam închipui trăind acolo.

Timpul trecea repede, aşa cum se întâmplă întotdeauna când ai o viaţă plină. Mă gândeam deseori la familia mea japoneză, care era aproape de mine, ca distanţă, dar care ar fi putut să fie foarte bine la milioane de mile depărtare, de vreme ce îmi era interzisă compania lor. Totuşi, într-o zi mohorâtă şi umedă, pe când intram într-un hotel ca să iau prânzul cu Tamura şi cu un nou client, mai că nu m-am ciocnit de Kawashima când am intrat pe uşa rotativă în hol. Pleca împreună cu un coleg care, ca şi el, era îmbrăcat în costum occidental, cu pantofi închişi la culoare, ţinând în mână o servietă din piele. Îmi aruncă o privire plină de interes. Cu toate acestea nu m-a recunoscut, s-a înclinat uşor în semn de scuză, iar eu mi-am întors faţa de la el. Am fost atât de şocată de această scurtă întâlnire, încât a trebuit să mă aşez în hol până când mi s-au mai domolit bătăile repezi ale inimii.

Am avut un fior de bucurie când am constatat că încă mai avea, gravată pentru totdeauna în alb pe buza-i plină, cicatricea mică, în zigzag, pe care i-o făcusem. În timp ce îl priveam cum îşi ia rămas-bun de la însoţitorul său, am avut un moment de slăbiciune şi m-am simţit cuprinsă de pasiune. Tânjeam să fiu cu spatele la el şi să-i simt dorinţa şi mânia, în timp ce mă penetra, în modul său dur de a face dragoste, care rareori varia. I-am simţit parfumul, acolo unde mă atinsese din greşeală, şi am savurat încă o dată mirosul familiar de sudoare şi săpun de fenicul, pe care-l folosea întotdeauna.

În aceeaşi noapte, cel care se afla în compania mea, un oarecare doctor Atarki, a fost beneficiarul întregii pasiuni pe care Kawashima o stârnise în mine. Lui Atarki, un chirurg respectat din Tokio, îi plăcea să joace rolul victimei, al servitorului prinţesei. Îl încânta să-i poruncesc să fie jucăria mea în pat. Însă în acea noapte plăcerea mea a fost extrem de mare. L-am legat la ochi, ca să-mi pot imagina chipul lui Kawashima în locul lui. Deşi îi plăcea să se lase comandat de mine, nu cred că în noaptea aia Atarki a fost mulţumit pe deplin şi, simţind că mă folosisem de el mai mult decât se folosise el de mine, am refuzat darul lui bănesc, lucru care l-a făcut să se simtă jenat.

— Trebuie să-mi permiţi să-ţi fac un cadou, prinţesă, zise el. Nişte jad, poate? Cunosc un meşteşugar care lucrează cu o piatră atât de deschisă la culoare, că e aproape albă.

— Poţi să-mi rămâi dator cu un favor, şi cu asta basta, i-am ordonat eu şi el a fost de acord.

În această perioadă am luat hotărârea să reiau legătura cu Părere-de-Rău. Ştiam că puteam să o aştept pur şi simplu pe înserat lângă uşa vânzătorului de opiu la care mergea cel puţin o dată la trei zile ca să-şi refacă rezerva. Însă, în loc de asta, m-am aşezat peste drum de casa lui Kawashima, deghizată în rochia mea, încălţată în pantofi cu tocuri înalte, având la mine, pentru un plus de siguranţă, un evantai.

Speram că poate o voi zări pe Natsuko, ceea ce era puţin probabil, de vreme ce ea rareori pleca de acasă. Nu pot să explic dragostea mea faţă de Natsuko. I-am furat soţul, i-am adus necazuri în casă şi i-am tulburat băieţii. Nu i-am oferit nici măcar o singură dată vreun motiv ca să mă iubească, însă, în ciuda raţiunii, tânjeam după afecţiunea ei. Nu am văzut-o în ziua aceea, şi nici nu aveam să o mai văd vreodată, dar îmi amintesc de ea

ori de câte ori zăresc perle negre sau crapi cu solzii strălucitori. Ea trăiește în umbrele din viața mea, în visele mele și în temerile mele cele mai adânci. Cine ar fi crezut că Natsuko va ajunge să ocupe un loc atât de important în inima mea?

Casa se schimbase oarecum, dar la început nu am putut să identific care era cauza. Apoi am observat că nu mai era nici un paznic la poartă, după cum fusesem obișnuită din copilărie. Dar acum obiceiul acesta nu mai era atât de frecvent în Tokio. M-am simțit mândră că trăisem în acea perioadă de îngemănare dintre lumea veche și cea nouă. Îmi petrecusem copilăria într-o țară în care femeile exersau ceremonia ceaiului pentru stăpânii lor, unde fetele nu primeau o educație adecvată și bărbații luau toate deciziile care aveau vreo însemnătate. Cu câțiva ani înainte, Kawashima era practic proprietar al unui paznic pe care-l lăsa să ne păzească poarta și care, fără patronajul lui, ar fi murit de foame. Acum, deși încă existau cerșetori pe străzi, se găseau multe locuri de muncă prin fabrici și se puteau închiria ieftin camere mici. Modernul Tokio se ridicase uimitor de rapid după cutremurul care însemnase nu doar sfârșitul clădirilor vechi, ci și al multora dintre vechile tradiții.

Mă durea inima că nu puteam intra în fostul meu cămin. Mi-ar fi plăcut să mă plimb prin aripa vestică și să stau tăcută lângă altarul unde Shimako își pusese capăt zilelor. Îmi era dor să aud din nou scârțâitul podelei din lemn sub pașii lui Kawashima și să simt aroma mâncărurilor pe care Părere-de-Rău mi le aducea în cameră. Se întâmplaseră foarte multe lucruri care mă schimbaseră față de vremea în care fusesem o fiică a casei Kawashima, dar aveam convingerea că, atâta timp cât clădirea aceea va rămâne în picioare, în ea va exista o parte din mine pe care nu o voi putea cere niciodată înapoi.

Am stat acolo până când și-au făcut apariția licuricii, dar Părere-de-Rău nu a apărut. A trebuit să aștept încă

trei zile până să iasă din casă. Când a făcut-o, m-am ținut după ea pe străzile familiare până la ușa negustorului de opiu și apoi am strigat-o pe nume. Am fost șocată că m-a recunoscut imediat și că, pentru ea, deghizarea mea era complet transparentă. Mi-a spus că vocea era cea care mă dăduse de gol. Că, față în față, arătam atât de diferit de Micuța Stăpână, încât chiar dacă vederea ei ar fi fost la fel de bună ca în tinerețe, tot nu m-ar fi recunoscut. Ea părea aceeași Părere-de-Rău cumsecade, dar căpătase o tuse cronică și mâinile bătrâne îi tremurau niței. Avea paloarea pe care o dădea de obicei consumul exagerat de opiu, iar ochii ei, altădată plini de viață, erau stinși.

Am luat-o cu mine, în căsuța galbenă, și am stat pe verandă să bem sake, până când a căpătat o urmă de roșeață în obraji. Știa că fugisem de la Kanjurjab și îmi spuse că Kawashima fusese informat de acest lucru și că, plin de dezgust, zisese că acum eram moartă pentru el și că era interzisă rostirea numelui meu în casa lui.

Părere-de-Rău era destul de mulțumită de bătrânețile ei, dar îmi spuse că, fără mine, nu se mai putea simți pe deplin acasă nicăieri. De la plecarea mea, nu mai avea cui să povestească bârfele servitorilor, nu mai era nimeni care să înțeleagă cu adevărat subtilitățile unei minți chineze. Era dornică să-mi povestească totul despre familia Kawashima și ochii ei străluceau de bucurie pentru că putea din nou să-mi împărtășească noutățile.

Îmi spuse că Natsuko era satisfăcută de faptul că numele meu fusese interzis și că dăduse camerele mele lui Hideo și tinerei sale soții, Taeko, o fată crudă, care găsea mereu ceva de care să se plângă și care cheltuia într-un stil extravagant.

Mintea lui Teshima o luase razna. Trebuia adesea să fie cules de pe străzi, unde hoinărea fără să aibă idee încotro mergea. Țărăncile lui îl chinuiau, în taină, cu supă călduță, băi cu apă rece și masaje prea puternice

pentru oasele lui bătrâne. Îi lăsau unghiile de la picioare să crească și nu-i curățau niciodată dinții. Noaptea, dormeau de o parte și de alta a lui ca să-l trezească din oră în oră, să nu ude salteaua. Uneori, ele adormeau la loc, lăsându-l să stea pe oală cu orele.

— Are o înfățișare sălbatică, de parcă mintea i-ar fi într-un supusă la cazne, zise Părere-de-Rău.

Nu simțeam milă față de el. La urma urmei, era proprietarul fetelor de când se născuseră și ele nu deveniseră decât ceea ce el le făcuse să devină, prin propriu-i exemplu.

— Au o viață bună acum, răse Părere-de-Rău. Ele sunt cele care mănâncă mâncarea cea mai bună, iar el se alege cu resturile. Bineînțeles că, dacă ar afla vreodată Kawashima, ar fi bătute, dar sunt la fel de pricepute cum era Teshima pe vremea când era întreg la minte și se apără să nu fie descoperite.

După prima noastră întâlnire, Părere-de-Rău veni să mă vadă în fiecare după-amiază. Îmi plăcea foarte mult să stau cu ea și să aud toate noutățile din casa Kawashima. Ca pe vremuri, ea îmi gătea, îmi cumpăra opiu și, în fiecare seară, înainte de a se întoarce acasă, mă pieptăna. O învățâ pe Miura unele dintre rețetele ei chinezești și îi istorisi povești despre copilul aventuros care fusesem. Eram eroina din poveștile lui Părere-de-rău și în ele triumfam întotdeauna împotriva adversităților.

Părere-de-Rău îmi spuse că Natsuko era cumsecade cu ea și îi oferea adesea fructe în dar. Uneori, se plimbau împreună prin grădină și Natsuko își amintea de vremurile mai fericite petrecute cu sora ei Shimako. Nu pomenea niciodată de mine și nici nu vorbea de șederea mea în casa ei, dar o trata bine pe Părere-de-Rău și îi eram recunoscătoare pentru asta. Chiar dacă Părere-de-Rău zicea că îi era dor de mine, găsise o casă bună în care să-și petreacă ultimii ani din viață.

Kawashima își luase o nouă gheișă, mai tânără, în Tokio, despre care Părere-de-Rău povestea că îi oferea plăceri deosebite. Cea din Osaka fusese lăsată, cu cele o sută de chimonouri ale ei, să viseze la vremuri mai fericite.

În 1926, la începutul iernii, Tamura îmi trimise un politician pe nume Sesyu Hanaoka. Acesta provenea dintr-o familie bogată, de vază, din Tokio, care se ocupase timp de un secol cu negoțul de vin, ceai și sare. Avea cei mai albi dinți pe care-i văzusem vreodată, părul negru și ochi pe măsură. Era ridicol de generos și, cu toate că îi plătise Tamurei un bonus neobișnuit de mare ca să-l pună în fruntea listei de așteptare, el tot îmi făcea cadouri peste cadouri. În scurt timp, căsuța începu să se umple de valuri de mătase, brichete din aur, parfum de import, șiraguri de perle și provizii nesfârșite de tutun și alcool.

Sesyu era un bărbat căruia îi plăcea să se distreze. Mă ducea la cele mai noi filme americane și mă scotea la cină în separeurile celor mai bune restaurante. Dădea petreceri la mine acasă, la care prietenii lui veneau cu damele lor de companie și rămâneau până în zori. Deși era un membru al Dietei[1], cu mine nu discuta niciodată politică, dar vorbea uneori despre afacerea familiei sale.

Ca majoritatea prietenilor săi care veneau acasă la mine, și el se însurase cu cineva de rangul său. Avea patru copii, toți băieți, pe care-i iubea și îi răsfăța. Tamura îmi spuse că soția lui era cu zece ani mai tânără decât el și că era frumoasă, dar Sesyu pomenea rareori de familia sa. Mie îmi convenea să nu discut cu el despre ei. Avea viața lui împreună cu ei, care nu avea nici o legătură cu mine. Știam că ei îi vor rămâne alături mult timp după ce eu îl voi fi părăsit și așa trebuia să fie. Era ușor să nu fiu

1. Adunarea legislativă japoneză.

amanta cea geloasă, căci nu-l iubeam pe Sesyu, deşi era imposibil să nu-mi placă, pentru că avea simţul umorului şi o generozitate vecină cu nebunia – şi nu se limita doar la mine. Adeseori le făcea cadouri în bani lui Părere-de-Rău şi Miurei şi, odată, i-a cumpărat acesteia din urmă o colivie frumoasă din metal pentru canarul ei, care să o înlocuiască pe cea din lemn, foarte veche. Ea rămase fără cuvinte, plină de recunoştinţă, şi plânse ore în şir.

Când făceam dragoste, îl plăcea să rămân încălţată cu pantofii cu tocuri înalte şi uneori îmi picta sfârcurile cu miere şi, în culmea pasiunii, o lingea apoi de parcă ar fi fost nectarul zeilor. Mirosul de miere şi sex îmi aducea întotdeauna aminte de Teshima şi de cea de-a cincisprezecea aniversare a zilei mele de naştere.

Îmi plăcea felul în care, după sex, Sesyu se întindea în patul meu şi fuma cu mine, spunându-mi bancuri şi cerându-mi părerea în diverse chestiuni. Comparat cu ceilalţi bărbaţi japonezi, avea o concepţie mai puţin tradiţionalistă cu privire la femei şi era mult mai relaxat decât oricare alt compatriot al său pe care-l cunoscusem înainte. Ca şi Tamura, admira tot ceea ce era american. Îmi cumpăra ciorapi din nailon şi portjartiere drăguţe, ca să-şi poată lăsa mâna să alunece în sus pe lungimea mătăsoasă a picioarelor mele, în timp ce făcea dragoste cu mine, sprijinită de peretele din dormitor şi nepurtând nimic altceva decât dresul şi pantofii care mă făceau să fiu mai înaltă decât el.

La câteva luni după ce m-a cunoscut, Sesyu îi făcu Tamurei o ofertă financiară care reprezenta o sumă imensă, pentru a putea să fie singurul meu amant. Tamura, care între timp terminase pregătirile pentru a pleca în America, a acceptat şi mi-a dat, corectă, jumătate din sumă. Continuam să mă văd, în secret, cu doctorul Atarki, nu numai pentru că, datorită dependenţei lui, găsise în

mine un prieten, ci şi pentru că nu doream să fiu proprietatea lui Sesyu.

În toamna anului următor, când copacii erau dezgoliţi de frunze şi serile întunecate, Sesyu îmi spuse că era îndrăgostit nebuneşte de mine. Îmi zise că voia să-mi cumpere o casă mai mare, unde să pot trăi elegant, cu servitori, şi unde să se simtă şi el mai ca acasă. Deşi era o ofertă tentantă, nu am luat-o în considerare, nici măcar pentru o clipă. Eram deja plictisită de viaţa în căsuţa galbenă şi ştiam că, după ce Tamura va pleca din Tokio, nu-mi rămânea nimic care să mă împiedice să fac altceva. Nu aveam deloc intenţia să îmi petrec viaţa în calitate de amantă a lui Sesyu sau să sfârşesc precum gheişa lui Kawashima din Osaka, singură şi dependentă de favorurile sale. I-am spus că voi avea în vedere oferta lui, care era una generoasă, dar că îmi trebuia timp de gândire. El nu a fost prea fericit de răspunsul meu, dar simţindu-se sigur de faptul că până la urmă voi accepta, mi-a acordat timp. Noroc că nu-l iubeam, căci altfel soarta mea ar fi fost pecetluită sub protecţia lui exclusivă. Aş fi fost condamnată la viaţa pe care mi-ar fi trasat-o Sesyu, până când înfăţişarea mea ar fi început să se ofilească şi el s-ar fi plictisit de mine.

Aveam chef să merg o vreme la Shanghai. Auzisem că viaţa oraşului era palpitantă şi că femeile nu erau atât de îngrădite de tradiţie ca în Japonia. Sesyu însuşi îmi spusese că Shanghaiul era considerat Parisul Orientului şi că era plin de străini, de mărfuri de import şi de puşcaşi marini americani. Entuziasmul lui era molipsitor şi mi-a stimulat dorinţa de a merge acolo. Japonia era adevăratul meu cămin, dar nu mai puteam trăi aici lipsită de recunoaşterea după care tânjeam atât de mult. Aveam nevoie să fac ceva nobil, astfel încât, la un moment dat, să mă pot întoarce în ţara mea ca fiică bine primită, cu reputaţia restabilită. Poate că la Shanghai aveam să mă gândesc la un mijloc de a realiza ce-mi propusesem.

Iarna aceea a fost urmată de o primăvară friguroasă, dar în luna mai Tokio devenise canicular și plin de umezeală. Sesyu mă bătea întruna la cap să mă mut într-o casă mai mare și i-am spus că voi face asta, dar că voiam să mai rămân câteva săptămâni în casa Tamurei ca să-mi împachetez lucrurile și să-i acord răgazul de a găsi alt chiriaș. Sesyu, nerăbdător ca de obicei, a cumpărat totuși casa și, generos ca întotdeauna, mi-a dat actele de proprietate în dar. Consimți în silă să-și respecte cuvântul dat și să nu se aștepte să mă mut acolo înainte de sfârșitul verii.

Ca într-o secvență filmată cu încetinitorul, aceste ultime săptămâni se scurseră greu, târându-se în zile lungi, umede, și nopți scurte, cu ploi torențiale. Îmi ocupam timpul cu o serie de plăceri, care-mi păreau cu atât mai delicioase cu cât se apropiau de sfârșit. Îl primeam pe Atarki dimineața, când știam că Sesyu lucra. În majoritatea zilelor luam prânzul cu Tamura, care, aproape gata pentru fugă, era plină de o energie neastâmpărată și nu reușea niciodată să stea liniștită prea mult sau să se potolească suficient pentru a purta cu adevărat o conversație. M-am molipsit oarecum de la entuziasmul ei și am început să-mi fac în minte propriile planuri de plecare. După-amiaza dormeam pe canapeaua de la etajul întâi, învelindu-mă cu un șal din mătase. În vise, purtam discuții intime cu Natsuko sau le priveam pe fetele lui Teshima cum chicoteau împreună pe seama disconfortului său. Mă trezeam exact înainte să fiu pătrunsă de Kawashima și eram cuprinsă de dezamăgire.

Nu eram deloc nerăbdătoare să-i spun lui Părere-de-Rău că plecam din nou din Tokio. Știam că o să se întristeze. Pusese bazele unei prietenii emoționante cu Miura, care găsise în ea o altă mamă. Veneau amândouă în dormitorul meu pline de entuziasm, în timp ce eu mă îmbrăcam de seară. Beam gin aromat cu suc de porumbele și fumam

țigările franțuzești care mergeau atât de bine cu el. Miura mă ajuta să fac baie și îmi pregătea hainele, în vreme ce Părere-de-Rău, căreia îi venea greu să se aplece sau să se miște repede, se așeza pe pat și îi explica Miurei preferințele mele cu privire la aceste treburi.

De obicei, luam cina în oraș cu Sesyu și prietenii lui, în vreunul din restaurantele în vogă, unde, deoarece cheltuiau precum niște împărați, erau tratați regește. Odată, m-a dus la teatrul kabuki[1], unde toate rolurile feminine erau jucate de bărbați. Mergeau țăcănind pe scenă de parcă ar fi avut picioarele legate, cu chipurile pictate, cu viclenie, în măști lipsite de personalitate, care maimuțăreau femeile adevărate. În ciuda machiajului și a mișcărilor exagerate, unii dintre ei izbuteau să aibă o înfățișare mai frumoasă decât ai fi crezut că era posibil.

În timpul unui spectacol, mi-am zărit un fost amant de pe vremea când eram în casa lui Kawashima. Era cu o damă de companie care avea jumătate din vârsta lui, iar palma lui groasă se odihnea în poala ei. Era membru al cabinetului Wakatsuki Reijirō[2]. Îmi aminteam că este un amant brutal și, după cum se dovedi, un prieten al lui Sesyu, care îl salută cu entuziasm. Credeam că nu m-a recunoscut, dar în timp ce își lua rămas-bun îmi șopti:

— Secretul tău e în siguranță, Yoshiko.

A doua zi după vizita noastră la teatrul kabuki, i-am spus lui Părere-de-Rău că intenționam să plec la Shanghai și că putea veni cu mine, dacă dorea. Nu am fost surprinsă când, folosind ca pretext vârsta și obișnuința, m-a refuzat. Îmi spuse că Natsuko îi povestise de Războiul Civil din China și că nu dorea să devină comunistă. Nu

1. Gen de teatru tradițional japonez în care dialogurile alternează cu părți cântate și cu balet.
2. Politician japonez care a ocupat funcția de premier al Japoniei între 1926-1927 și în 1931.

m-am obosit să-i explic că Shanghaiul era neatins de lupte, căci asta nu i-ar fi schimbat hotărârea. Printre lacrimi de regret, îmi pregăti o pipă cu opiu, spunând că va fuma și ea cu mine și vom putea merge pe tărâmul viselor induse de opiu, unde întotdeauna ne vom regăsi una pe alta.

Nimeni nu prepara o pipă la fel de bine ca Părere-de-Rău. Reteza mucul perfect, folosind cel mai bun ulei de lampă și încălzind tija exact cât trebuie. Îmi plăcea la nebunie felul în care trupul i se arcuia peste vas exact în unghiul corect pentru a încălzi fiola deasupra flăcării. În acest timp, fredona încet, ca și cum ar fi potolit un prunc. Ca și mine, Părere-de-Rău nu alăptase niciodată, dar mă simțeam ca un bebeluș care e pus la sân ori de câte ori fumam opiul pregătit de ea.

Cu o lună înainte să fiu gata de plecare, Tamura veni la mine să-și ia rămas-bun. Îmi spuse că într-o noapte, foarte curând, avea să o ia pe Sachiko și vor pleca la New York, pentru totdeauna. Dacă voiam să o caut vreodată acolo, trebuia să mă uit în cartea de telefoane după numele „doamna Iasomie". Mă asigură că voi găsi întotdeauna un cămin la ea și că nu va înceta niciodată să spere c-o să mă vadă la ușa ei. Vânduse casa mea unei *mama-san* despre care zicea că avea creier bun pentru afaceri și o inimă destul de miloasă. Se convenise ca eu să pot sta până la sfârșitul verii. Am sărutat-o pe buzele nerujate, pătându-le cu roșu de pe ale mele. I-am urat noroc și i-am spus să aibă grijă.

Am fost ușurată după aceea când am aflat că reușise să plece și că ea și Sachiko fugiseră înainte ca soacra ei să apuce să le zădărnicească planul. Când mă gândeam că peste doar câteva zile își va croi drum în ceea ce ea numea „țara tuturor posibilităților", aveam o senzație stranie.

După plecarea Tamurei, viața din Tokio a dispărut. Simțeam aceeași tristețe ca atunci când o părăsisem pe Mai în Mongolia, dar fără sentimentul de vinovăție care însoțise acea plecare. În ciuda faptului că înțelegeam motivele plecării ei, mă simțeam abandonată de Tamura și șocată de reacțiile mele, din nou. Cât de mult mă înșelasem în ceea ce privește forța atașamentului meu față de un prieten de sex feminin!

Am avut vise în care găseam în oraș copilași și îi ascundeam în pivnița unei case care-mi era familiară, dar nu-mi aparținea. Uitam întotdeauna unde îi lăsasem și îi căutam cuprinsă de panică, să nu moară de foame. Miura zicea că strigam adesea în somn numele Yoshiko, ca și cum aș fi căutat o fată pe care o chema așa. I-am spus că era numele unei vechi prietene din școală, de care îmi era dor câteodată.

Brusc, totul în jurul meu se schimba și, deși mare parte din această schimbare se datora alegerilor mele, zilele negre veniră să mă chinuie încă o dată. Japonia se întorcea la vechile sale tradiții și devenea din ce în ce mai antioccidentală. Reacționa la problemele din China cu o pudoare prefăcută, lucru care făcea ca unei femei ca mine să-i vină greu să mai locuiască aici. Curând s-a interzis chiar părul făcut permanent și s-a adoptat o interdicție împotriva predării limbii engleze în școli. Gheișele, care țineau de un mod de viață mai tradițional, deveniră din nou la modă, în vreme ce micile progrese înregistrate de femei au fost șterse printr-o orgie de naționalism și o revenire a acelor valori străvechi care-i făceau pe bărbații japonezi să se simtă în largul lor.

Sosise vremea să plec, dar înainte de asta mi-am făcut timp, între împachetat și organizat, să vorbesc cu Atarki despre Miura. Voiam să-i refacă micuței mele Miura chipul. Cu o operație, ea avea să fie o frumusețe care putea beneficia de posibilități mai bune în viață decât

cele pe care le avea în prezent. Când i-am spus ce intenționam, îmi zise că ea se simțea fericită așa cum era. Nu avea încredere în Atarki, pe care-l văzuse odată dansând ca și cum membrele sale nu i-ar fi aparținut. Gândul că un astfel de om ar mânui bisturiul o îngrozea. După câteva zile, totuși, am reușit să o conving de frumusețea ei. Vanitatea a scos la iveală ce era mai bun din ea și Miura a consimțit să-l întreb.

Atarki îmi zise că nu era domeniul său, dar cunoștea pe cineva care era în stare să facă o asemenea operație și că era bucuros să-mi fie de folos. S-a oferit să plătească el și să facă toate demersurile necesare. Era un om care se ținea de cuvânt și Miura a fost operată la pleoapă de unul dintre cei mai buni chirurgi plasticieni din Tokio. Când a venit timpul să i se scoată bandajele, am fost amândouă surprinse și încântate de reușita intervenției. Nu se mai sătura privindu-se în oglinda mea și speram ca ea să poată aspira, cu frumusețea nou-dobândită, la viața mai avantajoasă a unei prostituate. Mă gândeam că s-ar descurca bine în acea meserie. Trupul ei delicat, mâinile și picioarele mici aveau să atragă foarte mulți clienți.

În semn de recunoștință pentru o treabă atât de bine făcută, i-am oferit lui Atarki vreo două ore de plăcere în stilul bizar care-l încânta atât de mult. I-am dat ordine și l-am pus să-mi aducă vodcă, pe care i-am aruncat-o apoi în față, pretextând că îi cerusem sake. L-am bătut cu un băț, în timp ce stăteam deasupra lui, și am insistat să rămână nemișcat cât timp eu făceam ce voiam cu el. L-am mușcat de buză, așa cum îi făcusem lui Kawashima, și am scos de la el sânge și un geamăt adânc de satisfacție. Cred că i-a plăcut seara aia mai mult decât oricare alta petrecută în compania mea și m-am gândit că a fost bine răsplătit pentru favorul făcut Miurei.

Nu i-am spus lui Sesyu că părăsesc Tokio și, implicit, și pe el. Nu aveam chef să mă asalteze cu rugăminți la

care ar fi trebuit să rezist. Nu aveam nici o îndoială că va supraviețui cu ușurință plecării mele și că nu va trece mult și va găsi o fată care să trăiască în casa plăcerilor pe care o cumpărase pentru mine. Sesyu era un bărbat care avea nevoie să se creadă îndrăgostit, să aibă pe altcineva în afară de soția sa pe care să o răsfețe cu cadouri. Pentru o persoană atât de generoasă ca el, o nouă pasiune nu avea să fie greu de găsit. Știam că nu-i voi frânge inima, la fel de sigur cum știam că faptul că-l părăseam nu o va frânge pe a mea. Dacă rămâneam cu el, eram sigură că voi apuca ziua în care să regret această decizie.

Înainte de a pleca, i-am dat Miurei bani și i-am asigurat un loc la *mama-san* cea cu „inima miloasă" a Tamurei. Părere-de-Rău îmi zise că, de vreme ce nu mă putea avea pe mine, va oferi dragostea pe care o mai avea micuței Miura, pe care ajunsese să o îndrăgească. M-am simțit mulțumită de faptul că adusesem laolaltă două prietene care ar fi avut puține șanse să se întâlnească altminteri.

M-am tuns scurt, am revenit la pantalonii de călărie și la cizme și mi-am împachetat doar câteva haine și acele lucruri care erau prețioase pentru mine. Nedorind să repet greșeala pe care o făcusem luând cu mine pandantivul de jad al lui Xue, i-am lăsat lui Sesyu actele de proprietate ale casei pe perna din patul meu.

În timp ce Miura dormea, mi-am luat rămas-bun de la casa galbenă și am plecat din oraș înainte de a se fi evaporat ceața ușoară a dimineții. Am trecut pe lângă acoperișul de aramă al Palatului Imperial, colorat de coclealã, exact când soarele se ridica deasupra pinilor întunecați care-l înconjurau. Mi l-am închipuit pe Hirohito, Împăratul Păcii Radioase, adormit în patul său aurit și le-am urat noroc lui și Japoniei. Plecam prea devreme pentru ca arțarii să se fi îmbrăcat în culori, dar anemonele albe, crescute din abundență, mi-au făcut semn de adio.

Această perioadă petrecută la Tokio fusese interesantă; reprezenta un interludiu care-mi permisese să petrec timp cu Părere-de-Rău și să o văd pe Tamura îndeplinindu-și ambiția. Eram mulțumită că Miura va avea o viață mai bună decât ar fi putut spera înainte de a mă fi cunoscut pe mine. Cât despre doctorul Atarki, lui avea să-i fie dor de mine și se va bucura de nefericirea sa.

Simțeam că nu o voi mai revedea pe Părere-de-Rău și se dovedi mai apoi că am avut dreptate. În primăvara anului care a urmat, ea a murit din cauza groaznicului virus gripal care a ucis mulți copii și bătrâni la Tokio. Vestea morții ei a ajuns la mine, la Shanghai, într-o zi mohorâtă, când mă simțeam deja posomorâtă. O pierdusem pe buna mea Părere-de-Rău.

Rareori se întâmplă să îmi pregătesc opiu fără să mă gândesc la ea sau să mănânc *lycbee* uscate fără ca mirosul lor să îmi aducă aminte de vremurile petrecute cu Părere-de-Rău când eram o copilă, bârfind și ciugulind din ele așezate pe pat, noi două împotriva lumii întregi. Nu am mai găsit niciodată o altă Părere-de-Rău care să aibă grijă de mine, era cu neputință de înlocuit.

Piersici Longhua și sake

Există un proverb care zice că, indiferent ce alți factori intervin în viața noastră, factorul timp este cel care ne pecetluiește soarta. Nimic nu-mi dovedi mai bine că proverbul e adevărat decât perioada pe care am petrecut-o la Shanghai. Pe străzile acelea supraaglomerate, unde bogăția fabuloasă și sărăcia extremă se ciocneau față în față, unde exista un preț pentru fiecare plăcere crudă, iar pruncii uciși erau aruncați la gunoi și apoi purtați de râuri, am devenit lacomă în ceea ce privește experiența și am pierdut partea de bunătate din firea mea. Mi se părea, pe atunci, că fusesem croită după chipul și asemănarea acelui oraș și nu aș fi luat în serios nici un fel de avertisment că voi ajunge să fiu sedusă de decadența lui copleșitoare.

În ziua în care am ajuns la Shanghai, m-am cazat la Hotelul Central de pe strada Nanking și am făcut o plimbare lungă pe țărmul cunoscut sub numele de Faleza. Când m-am întors la hotel, la ora ceaiului, care se servea în stil englezesc, aveam capul plin cu milioane de imagini din Shanghai, pe care le mai port și astăzi în minte. Am ajuns să cunosc atât de bine orașul, încât și acum aș putea desena o hartă din memorie. M-am îndrăgostit nebunește de el. Cred că ceea ce m-a cucerit a fost combinația unică de virtute și viciu care plutea în aer precum mirosul de opiu, îmbibându-l cu promisiunea unei fericirii extatice.

În aglomerația străzilor din Shanghai, îmi atingeam umerii de bătrâni bogați care se plimbau agale cu frumoasele lor amante rusoaice. Le zâmbeam marinarilor care zoreau spre „Aleea Sângelui", unde fetele din Canton care-i serveau erau numite „surorile de apă sărată". Admiram viteza băieților care goneau cu ricșele și automobilele noi, negre și strălucitoare, care rulau ostentativ pe drumurile înguste. Flirtam cu polițiștii *sikh*[1], având pe cap turbane roșii, care țipau la mașini și îi loveau cu bastoanele de cauciuc pe ricșari. Și după acea primă zi am învățat să-mi întorc capul de la „căruțele cu miere" umplute cu excremente umane, provenind din coloniile internaționale, în timp ce erau transportate la debarcaderul urât mirositor. Încărcătura puturoasă era pusă în bărci și dusă în susul râurilor, la ferme. Atât de îmbelșugat era traiul celor avuți din Shanghai, că fermierii chinezi prețuiau deșeurile produse de corpurile lor, considerându-le foarte fertile.

La Shanghai se puteau găsi toate felurile posibile de oameni, nu doar de naționalități diferite, ci și buni, răi, bogați sau nevoiași, oameni credincioși și oameni fără nici o religie, oameni cu sănătatea înfloritoare, dar și ologi și, desigur, morți, care trebuiau să fie adunați tot timpul din murdarul râu Huangpu. Cerșetorii își sfârșeau zilele prin canale, ori trebuia să calci peste ei, când mureau pe străzi. Țăranii chinezi din Shanghai erau atât de săraci, încât pruncuciderea era o crimă obișnuită, care nu ajungea niciodată în fața justiției. Vânzarea de copii era atât de răspândită, că am auzit străini care spuneau că chinezii cereau mai mult pe un porc decât pe un copil.

La Shanghai, puteai cumpăra orice doreai: mâncare exotică, băuturi de import, cele mai la modă haine

1. Adept al unei doctrine religioase indiene numite Sikhism.

franțuzești, pudră împotriva ploșnițelor, gem de căpșuni, pe care să ți-l amesteci în ceai, delicioase piersici Longhua și minunate blănuri de la Magazinul Siberian. Existau librării și saloane de frumusețe, ceainării și cinematografe în care puteai să vezi cele mai noi filme americane și chinezești. Și, de asemenea, erau o sută de săli de dans și șapte sute de bordeluri. Localurile unde se fuma opiu nu se găseau niciodată la o distanță mai mare de câțiva metri și existau cluburi și lupanare deținute de gangsteri coreeni.

În prima mea plimbare mi-am cumpărat o cutie de țigări negre rusești. În jurul filtrului aveau benzi aurite, care le dădea un soi de farmec sumbru. Cred că am fost abordată de zeci de ori de cerșetori și oameni care încercau să-mi vândă de toate, de la bilete la Opera Pekin, la greieri ținuți captivi în mici cuști din lemn.

Singurul lucru pe care l-am mai cumpărat în acea primă zi a fost un ghid al „florilor" din Shanghai. Cuprindea o sută dintre cele mai populare fete, cele mai rafinate curtezane, gheișe japoneze și tineri actori care adesea aveau și statutul de prostituați. Cele mai scumpe „flori" erau curtezanele virgine, pe care doar cei foarte bogați își permiteau să le defloreze. Atunci când erau solicitate, aceste fete erau duse la destinație pe umerii peștilor lor, pentru ca praful străzii să nu le pângărească înainte de a o face clienții. Erau fete foarte tinere, unele neavând mai mult de zece ani, dar erau machiate ca niște păpuși, cu gurițele vopsite roșu ca sângele. Păreau să-și fi pierdut deja inocența.

Fiorul Shanghaiului mi-a intrat în vene ca nicotina și m-a făcut dependentă de gustul său ciudat, dar ușor de însușit. Doar cei mai încrezători, mai curajoși, supraviețuiau cu bine la Shanghai. Iar eu eram hotărâtă să mă număr printre aceștia.

În decurs de o lună sau două, îmi făcusem un mic cerc de cunoştinţe, alcătuit din oaspeţi ca şi mine, întâlniţi în barul internaţional care era mereu plin de lume de la Central Hotel. Urmându-le exemplul, mă îmbrăcam elegant la cină şi beam gin tonic înainte de masă şi coniac după. Majoritatea noilor mei tovarăşi erau străini aflaţi în trecere, jurnalişti americani şi britanici, reprezentanţi comerciali francezi şi antreprenori chinezi şi coreeni. Însă alţii, atraşi, ca şi mine, de atmosfera palpitantă a oraşului, îşi stabileau reşedinţa aici pentru mai mult timp.

Una dintre aceste cunoştinţe, o femeie rotofeie, dar elegantă, care pretindea a fi fiica unui maharajah indian, m-a îndrăgit şi m-a cooptat în cercul ei. Îşi zicea Rajkumari, care, am aflat mai târziu, înseamnă „prinţesă" în limba hindi. Îmi spuse că puteam să o strig Mari, aşa cum făceau şi ceilalţi prieteni ai ei. Avea un cerc uriaş de cunoştinţe şi o puteai găsi adesea bând cu aristocraţi europeni, playboy japonezi sau ruşi albi[1], care întotdeauna se pretindeau a fi prinţi ori conţi, indiferent care era originea lor reală. Deşi Mari avea maniere alese şi imita accentul doamnelor englezoaice care luau ceaiul la Hotel Astor, nu era sub demnitatea ei să fie văzută în compania celor mai bădărani dintre gangsteri.

Nu cred că Mari ar fi putut fi considerată o frumuseţe nici măcar când era mai tânără, însă emana o energie care o făcea atrăgătoare. Dacă ar fi avut doar trei-patru centimetri în minus, ar fi fost considerată scundă. Faţa ei era destul de umflată, iar ochii imenşi îi erau înconjuraţi de umbre întunecate. Avea părul vopsit negru şi o încredere exagerată în propria-i frumuseţe. Avea o înclinaţie pentru lumea interlopă. Nu se culca niciodată înainte de

1. Ruşi albi – (în timpul Războiului Civil Rus) grup de monarhişti, conservatori, liberali şi socialişti care se opuneau revoluţiei bolşevice.

ivirea zorilor şi nu-şi părăsea apartamentul decât după ce servea prânzul în pat, pe o tavă. Era convinsă că soarele dimineţii era dăunător pentru pielea ei, care avea culoarea caramelului ars şi era netedă ca o măslină.

Era excesiv de ordonată, fapt care pe mine mă amuza, dar care era o povară pentru personalul hotelului. Nu putea suporta ca vreun lucru să nu fie la locul său ori să fie acoperit de praf şi îi chema întruna să-i facă curăţenie în camere. Îi plăcea să controleze totul şi pe toată lumea şi cea mai mică sugestie de haos o supăra cu adevărat. Cred că suferea de o teamă permanentă de moarte, însă, oricât de mult îşi organiza universul, moartea era, desigur, singurul lucru pe care nu-l putea controla.

La fel ca şi mie, lui Mari îi plăcea să fie o femeie care-şi lua propriile-i hotărâri şi susţinea că n-avea de gând să se mărite niciodată, ca să nu trebuiască să dea socoteală unui bărbat pentru faptele sale. Era asociata din umbră a unui club de noapte deţinut de doi fraţi coreeni, care conduceau, de asemenea, nişte bordeluri, precum şi o afacere foarte profitabilă cu îngrăşământ natural.

Cei doi fraţi arătau ca nişte oameni duri, dar erau chipeşi în felul lor. Cel mai tânăr avea o cicatrice subţire pe toată lungimea obrazului drept, care-i strica chipul altfel perfect armonios, însă adăuga un plus de atracţie, făcându-l să pară băiat rău. Cel mai vârstnic era bine legat, cu buze pline, senzuale, şi ochi vigilenţi. Avea o fire bănuitoare, dar putea fi generos cu cei care-i plăceau, cum părea să fie Mari.

Mari nu intra niciodată în amănunte în legătură cu proveniența banilor ei, dar toată lumea care o cunoştea spunea, pe la spate, că sursa lor era ilegală. Îi credeam, deoarece, deşi ea îmi spusese că primea o mică alocaţie de la tatăl ei, cheltuia ca o moştenitoare bogată, nerefuzându-şi nimic şi locuind în cel mai scump apartament pe care îl putea oferi Hotelul Central.

Fraţii se bucurau de relaţiile şi de compania ei, fiind ei înşişi o companie plăcută, deşi eu n-aş fi avut încredere în ei nici măcar o clipă. Îi furnizau lui Mari fetele frumoase pe care aceasta le prefera bărbaţilor şi o luau cu ei când mergeau să parieze la Clubul Chinez de Echitaţie, situat dincolo de parcul Hangkou. Mari era o jucătoare înrăită şi pierdea o avere pariind pe aşa-numiţii „ponei chinezeşti", importaţi din Mongolia. Împrumuta bani de la coreenii ei ca să-şi plătească datoriile şi sfârşea prin a le face favoruri a căror natură probabil m-ar fi şocat, zicea ea. Mari se lăuda adesea că, dacă ar fi fost vreodată într-o situaţie disperată în ceea ce priveşte banii, avea suficiente informaţii despre cei doi fraţi ca să-şi asigure venitul pe mulţi ani.

Prin intermediul ei mi-am făcut şi eu o mulţime de relaţii interesante şi am învăţat că succesul la Shanghai era determinat de oamenii pe care-i cunoşteai. Mari mă lua cu ea la cocteiluri organizate în reşedinţele francezilor bogaţi care locuiau pe bulevardul Joffre şi în casele britanicilor, mai calmi în comparaţie cu francezii din capătul rezidenţial al şoselei Nanking. Grădinile acestora, zicea ea, le imitau pe cele din căminele grandioase ale aristocraţiei engleze.

Purtam tot pantaloni de călărie şi cizme şi, ori de câte ori ieşeam împreună în oraş, contrastul dintre ţinuta mea şi minunatele ei sariuri provoca rumoare. Rochia la modă printre chinezoaicele din Shanghai era o versiune seducătoare a *cheongsam*-ului manciurian care, influenţat de gustul occidental, devenise mai scurt şi mai strâmt, dezvăluind mai mult din formele feminine decât modestele cute drapate ale originalului. Îmi plăceau şi mi-am cumpărat câteva, dar m-am plictisit repede de ele. Căutam o imagine diferită de cea a unei frumuseţi chinezeşti obişnuite. Ghidată de Mari, am devenit atrasă de rochiile franţuzeşti din şifon şi pantofii cu baretă care îmi şerpuiau

sinuos în jurul gleznelor. Cel mai adesea purtam tot pantaloni de călărie, dar nu voi uita niciodată senzaţia acelui şifon mătăsos pe pielea mea sau felul în care mă făceau să mă simt pantofii aceia – puternică şi dezirabilă.

Mari detesta modul în care bărbaţii roiau în jurul meu, „ca nişte şacali în jurul unui hoit", cum mormăia ea. Nu era genul care să facă complimente cu uşurinţă. Zicea că succesul meu se datora doar faptului că eram „carne proaspătă". Se înşela, desigur. Nu mi-a fost niciodată greu să atrag bărbaţii şi îi găseam întotdeauna pe cei generoşi, gata să îmi finanţeze stilul de viaţă.

Însă nu era o viaţă cu adevărat satisfăcătoare. Nu prea ştiam încotro mă îndrept. Îmbătată de varietatea şi unicitatea ameţitoare a Shanghaiului, am ales să ignor mica insulă de vid din interior. Îmi spuneam că era, desigur, vorba de dorul de casă. Mă consideram japoneză şi vedeam Japonia ca fiind căminul meu, şi încă mai intenţionam să mă întorc acolo, într-o bună zi, acoperită de glorie, atunci când avea să se ivească ocazia.

Astfel că, atunci când chinezii din Shanghai au devenit antijaponezi, nu am avut nici o îndoială de care parte a baricadei mă situam. Ei detestau Japonia din cauză că oficialii japonezi îl sprijineau pe Puyi şi îi bănuiau pe japonezi că încercau să revendice Manciuria pentru ei înşişi. Însă cu toată ura lor, erau laşi, astfel că japonezii puteau umbla pe străzile din Shanghai fără să se teamă de atacuri.

Timpul a trecut şi, în 1931, cu o săptămână înainte de cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a zilei mele de naştere, mă gândeam dacă să mă combin cu un industriaş german care îmi tot dădea târcoale, când un englez pe nume Harry Sanger mi-a făcut cinste cu o băutură la barul de la Hotelul Central şi a devenit pentru o vreme prietenul şi iubitul meu.

Harry era, fără îndoială, cel mai arătos european pe care-l cunoscusem vreodată. Fiecare trăsătură a chipului său era perfect proporționată, de la ochii albaștri, atât de închiși la culoare că erau aproape bleumarin, la nasul subțire și buzele pline. Avea părul castaniu și era înalt chiar și pentru un european. Purta cămăși din pânză, pantofi din piele netăbăcită și, uneori, o pălărie panama având înfășurată în jurul borurilor cravata sa de la Clubul Garrick, atunci când soarele se ridica la amiază. Avea un miros dulce, ca de portocale, și un râs strașnic, gata oricând să răzbată la suprafață. Harry nu era primul european cu care făceam dragoste, dar am descoperit la el o pasiune care-i contrazicea exteriorul acela calm, pe care, ca majoritatea englezilor, îl înfățișa lumii. Îi plăcea să se distreze, era înnebunit după mâncare bună și nu refuza niciodată un pahar. Harry a fost cel care mi-a făcut cunoștință cu vinul, care nu mi-a plăcut, pentru că mi se părea că are un gust ușor rânced și mirosul aducea a blană udă și mucegai. Când m-am obișnuit cu gustul, Harry a încercat să mă învețe diferența dintre un vin bun și unul grozav de bun, dar nu am deprins-o niciodată. Preferam băuturile spirtoase, care îți încălzeau imediat sângele.

Harry mă tachina tot timpul, lucru pe care la început nu l-am înțeles, deoarece nu era un comportament obișnuit printre orientali. Glumele lui puteau fi crude, căci avea o anumită agerime la a băga de seamă ceea ce alții încercau să ascundă despre ei înșiși și nu se putea abține să nu-i facă să se simtă jenați. De exemplu, Mari avea o problemă cu părul de deasupra buzei superioare și se rădea zilnic, ca un bărbat. Observându-i umbra de deasupra gurii, Harry i-a spus în glumă că probabil se transforma în bărbatul care întotdeauna își dorise să fie. Cum lui Mari nu-i plăcea să se discute despre preferința ei pentru fete și era foarte vanitoasă în legătură cu înfățișarea ei,

s-a simțit foarte ofensată. Cred că obiceiul lui de a-i pune pe oameni în încurcătură era o modalitate de a se ține departe de lumina reflectorului. Bănuiam că nu era în totalitate așa cum lăsa să se vadă. Mi-a spus că urma să se însoare cu o englezoaică pe nume Jenny, pe care o iubea pentru firea ei necomplicată și pentru că era dispusă să-l însoțească în excursiile lui pe munte. Îmi povesti că era o fată înaltă, cu ochii verzi și mâini puternice și că, spre încântarea lui, călărea la fel de bine ca un bărbat. Logodna lui nu însemna nimic pentru mine. Harry era amuzant și asta mi se părea suficient pentru moment.

În orice caz, nu puteam să pretind că eram exclusiv a lui. În această perioadă, mă culcam la fel de des și cu fratele mai tânăr dintre cei doi asociați gangsteri ai lui Mari. Acesta fiind un bărbat care, ca și Kawashima înaintea lui, nu numai că se credea superior oricărei femei, dar era și nemilos în pat. Deși nu mi-a pomenit niciodată de asta, cred că Harry știa și nu avea nimic împotrivă. Ca majoritatea bărbaților din Shanghai, era captivat de ideea că orice fantezie sexuală putea fi satisfăcută și că putea obține orice își dorea. Poate că i se părea excitant să își împartă amanta cu un gangster. Îi ofeream ceva de care să-și aducă aminte în nopțile lungi de iarnă din Anglia, când avea să stea lângă foc cu nevasta lui cu ochii verzi.

Harry se afla la Shanghai ca să facă afaceri în numele unei firme deținute de familia sa, firmă specializată în vânzarea de porțelan. I se părea amuzant că putea să vândă porțelan în China și că englezii expatriați considerau produsul lui ca fiind superior, ca stil și calitate, porțelanului local.

De la prima noastră întâlnire, m-am simțit în largul meu cu Harry, ca și cum l-aș fi cunoscut de-o viață. În lunile pe care le-am petrecut cu el înainte să se întoarcă

în Anglia, am reușit să ne distrăm pe cinste și ne-am făurit amintiri legate de lucruri care nu s-ar fi putut întâmpla decât la Shanghai.

Odată, în miez de noapte, îmbrăcată în straie de servitor, m-am dus cu el la faimosul Shanghai Club, așa-numitul Cartier General al comunității britanice din oraș, ai cărui membri erau, chipurile, stâlpii cercurilor conducătoare. Chinezii nu aveau voie să intre, însă Harry îmi spuse că avea relații și, cum era târziu și eram deghizată în servitor, vom reuși să ne strecurăm. Întotdeauna mi s-a părut ciudat că englezii erau atât de antiorientali – și asta, presupun, se datorează mai ales faptului că mă simțeam superioară lor.

Am umplut butelcuța mea cu brandy și, deși nu era decât o distanță scurtă de la Central Hotel până la club, am luat o ricșă până în fața impresionantei uși a acestuia. Harry făcu doar un scurt semn de salut către portar, care era evident că îl cunoștea și care, fără a-mi arunca măcar o privire, îi zise un „bună seara, domnule" și apoi se întoarse la cartea pe care o citea.

Am trecut printr-o mică bibliotecă, unde Harry se opri un pic la o masă rotundă pe care erau împrăștiate ziare, ca să citească titlurile articolelor din *North China Daily*. Apoi se întoarse, mă trase spre el și își băgă limba în gura mea sărutându-mă lung. Am gustat ciudata aromă de lapte prins, specifică europenilor, și m-am întrebat oare cum îi păream eu la gust. Luându-mă de mână, mă conduse în jos pe niște scări, spre coridoarele pline de ecouri de la subsol, și apoi pe o ușă dublă care dădea într-o sală cu coloane ce adăposteau un elegant bazin de înot, cu apa sclipind în lumina slabă.

Doi bărbați goi se îmbrățișau în apă, unul dintre ei fiind cu spatele la mine, astfel încât nu-i zăream fața. Avea picioarele încolăcite în jurul mijlocului celuilalt și

se sărutau înfocat. Mișcarea trupurilor lor în apă provoca niște mici plescăituri încântătoare, al căror ecou se auzea în toată încăpere. Pielea lor, care din cauza reflexiei în gresia bazinului căpătase culoarea lămâilor verzi, îi făcea să arate, în lumina întunecată, ca un animal cu formă stranie. Nu ne acordară nici o atenție, se îmbrățișau în continuare de parcă noi nici n-am fi existat. Presupun că îl considerau pe Harry unul de-ai lor și credeau că eu eram vreun băiat plătit pentru o scurtă întâlnire. Scena, încadrată de coloanele grecești și de pereții cu frunze aurii ai spectaculoasei piscine, ar fi constituit un tablou nemaipomenit. I-am spus asta lui Harry și el îmi răspunse:

— Într-un bordel mai ciudat, poate că da.

Chiar dacă el pretindea că dezaprobă ceea ce văzuserăm, cred că, la fel ca și mine, Harry a fost excitat de sportul lor. Mă împinse după un stâlp și mă sărută de zor, spunându-mi că arătam minunat îmbrăcată în băiat și apoi mă asigură că nu era decât o glumă, căci el era pe de-a-ntregul bărbat când venea vorba de femei. Ne-am dat hainele jos într-una din cabinele înșirate de-a lungul unei laturi a bazinului. Aveau uși doar pe jumătate, ca acelea ale unui grajd, astfel că picioarele și capetele ocupanților se puteau vedea de afară. Când am ieșit dezbrăcați de acolo, piscina era goală.

Harry mă aruncă pur și simplu în apă și apoi execută un salt perfect și mi se alătură. L-am tachinat, spunându-i că poate îi păream atrăgătoare din cauza pantalonilor de călărie, a cizmelor și a părului scurt, băiețesc, pe care-l aveam. Eu râdeam, însă Harry nu schiță nici un zâmbet. Mă împinse spre marginea piscinei și îmi spuse să tac din gură. Am înotat câteva lungimi de bazin fără să ne atingem, apoi el m-a tras spre trepte și, în clipa în care ieșeam din apă, am văzut că deja era excitat. Am făcut dragoste în cabină, eu stând în picioare pe banca îngustă, cu spatele la perete, astfel încât Harry, care era cu cel

puțin treizeci de centimetri mai înalt decât mine, să se poată sprijini cu brațele întinse de pereții laterali și să mă poată pătrunde cu ușurință. Arăta precum Hercule ținând stâlpii înțelepciunii, din tabloul pe care-l zărisem în holul de la intrare al clubului.

Când eram la jumătatea împerecherii, am auzit două plescăituri în apă și un râs ciudat, ascuțit. Harry înjură și își reținu strigătele, crezând probabil că nu vom fi observați dacă păstram tăcerea. Mișcările lui deveniră din ce în ce mai rapide, ca și cum de-abia aștepta să termine, și când o făcu îmi spuse că eram un băiat bun și apoi trase o înjurătură.

I-am spus că făcea dragoste minunat și el îmi zise că ceea ce făcuserăm noi era „un futai", nu dragoste. Mi-a plăcut acest cuvânt, dar eram obișnuită cu eufemismele orientale și, când am încercat să-l folosesc, suna ciudat – iar pe Harry îl făcea să râdă. Îmi spuse că era, oricum, un cuvânt pe care-l foloseau bărbații și că nu suna bine când era rostit de o femeie.

Îmi amintesc că m-am gândit în noaptea la energica mireasă alpinistă a lui Harry, care se va alege, avându-l ca soț, cu mai mult decât se aștepta. Speram, pentru binele ei, că avea, ca și mine, un anume farmec băiețesc care-l va împiedica să se încurce cu băieții.

Pe când plecam, am băgat de seamă că unul dintre bărbații nou-veniți de la piscină era vedeta unei piese populare din această stagiune a teatrului chinezesc, *Frumusețea beată*. Îl văzuserăm împreună cu Mari, la Lyceum, cu o seară înainte, și mi se păruse minunat. Avea încă machiajul de scenă pe față, iar în lumina slabă de la piscină, acesta părea straniu de amenințător. L-am recunoscut pe partenerul său ca fiind neamțul bogat care putea fi găsit, în mai toate nopțile, la clubul Casanova, cu câte o fată la fiecare braț și un trabuc gros în gură. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, mătăhălos, cu pielea

rozalie, cu degete precum cârnăciorii și cu cei mai reci ochi pe care-i văzusem vreodată. Își ținea tânărul amant strivit cu fermitate de marginea bazinului și îl pătrundea pe la spate cu o asemenea forță, că făcea valuri, aruncând stropi de apă afară din piscină. Tânărul trebuia să se țină atât de strâns de margine, încât i se albiseră degetele de la efort.

M-am întrebat fugar ce-ar fi zis nevestele acelea englezoaice, cu mănușile lor albe, vocea rezervată și reguli rigide, despre ceea ce se petrecea în piscina clubului după miezul nopții.

Treceam prin faimosul bar lung, cu scaune înalte și oglinzi strălucitoare, când Harry mă ridică brusc și mă așeză pe suprafața lucioasă a tejghelei. Ne-am servit cu câte o porție generoasă de whisky dintr-o carafă din sticlă șlefuită, ne-am încrucișat brațele și, din poziția aceea, am dat paharele pe gât dintr-o singură înghițitură.

— Hai să ne futem din nou, zise el, desfăcându-și catarama de la curea și trăgându-mă pur și simplu pe podea.

Știam că dorința îi fusese stârnită de împerecherea violentă dintre neamțul cel gras și zveltul său amant oriental, dar, indiferent de unde-i venea inspirația lui Harry, îmi plăcea întotdeauna felul lui entuziast de a face amor.

— Asta o să te ajute să-ți aduci aminte de mine, dacă o să reușesc vreodată să-mi impun să plec din Shanghai, zise el.

I-am spus că nici o femeie nu și-ar uita cel mai pasional amant, ceea ce păru să-i facă plăcere. Rezista bine comparației cu toți ceilalți amanți ai mei și nu numai că nu l-am uitat niciodată, dar, de-a lungul anilor, m-am gândit adesea la el cu tandrețe și cu o doză de regret, din cauza absenței lui.

Cred că Harry a găsit în Shanghai un mod de a fi care-i satisfăcea partea întunecată a firii sale, pe care o

ținea probabil ascunsă în Anglia. Erau nopți când nu putea fi de găsit nicăieri și în anumite ocazii am observat că avea niște vânătăi care vorbeau despre un tip de sex mult mai nebunesc decât ceea ce împărtășeam împreună. Dacă ar fi rămas la Shanghai, poate că s-ar fi complăcut prea mult în această latură a personalității sale și ar fi pierdut acea parte din el care era plină de fericire și lumină.

Peste câțiva ani, Shanghai Club avea să fie ocupat de japonezi, care au scurtat picioarele scaunelor și meselor pentru a le face comode pentru ofițerii lor mici de statură. Presupun că și ei s-au purtat în același fel ca și membrii englezi ai clubului, doar că limba ipocriziei lor a fost cea a onoarei, spre deosebire de cea a bunelor maniere, utilizată de britanici. Mă întreb, oare când noaptea se făcea zi, samuraii sărutau samurai în piscina iubirii de la clubul englezesc?

Nu mi-am pierdut niciodată atracția față de bărbații de origine japoneză, dar după Harry Sanger gusturile mele în privința amanților au devenit mai liberale. A început să-mi placă nu doar mirosul de frișcă al europenilor, ci și generozitatea lor și simțul umorului, care, odată ce te obișnuiești cu ele, îți colorează pentru totdeauna modul de gândire.

În drum spre ieșirea din club, Harry se opri la biroul portarului și îi oferi fățiș o bancnotă mare, pe care acesta o luă fără să se uite măcar o singură dată la mine. Îi zise lui Harry că bănuia că, într-o noapte cu așa zăpușeală, să înoți la miezul nopții era foarte înviorător. Harry îi răspunse că repriza de înot îl făcuse să se simtă cu totul alt om. Ne-am dus la Venus Café și am mâncat cu lăcomie tocăniță de ciuperci cu carne de vită și pască, o plăcintă delicioasă cu cremă de brânză și caise uscate. Apoi, cu stomacul ars de vodcă, l-am dus pe Harry într-un local unde se fuma opiu, situat după colț, lângă Hotel Astor, ca să guste pentru prima oară macul. După

șase ore, îmi spuse că i se părea că ne aflăm acolo de doar câteva minunată, deși își amintea că visase că se afla pe o plajă cu pietricele netede, moi la atingere. Apa era precum catifeaua, iar tovarășii săi de joacă erau niște vechi prieteni din școală, pe care-i iubea și îi admira.

În timpul ultimei săptămâni a lui Harry la Shanghai, aerul a fost greu din cauza umidității, au bătut vânturi puternice, care au măturat gunoiul de pe stradă, împingându-l în fața intrărilor, și au zguduit ferestrele prost montate de la Central Hotel. Toată lumea zicea că se apropia un taifun, ultimul din vara aceea, înainte de venirea iernii. Noaptea, aerul de plumb îngreuna respirația și îmi transforma visele în coșmaruri în care mă priveam cum merg pe străzi pustii, neavând drept companie nici măcar gândurile mele. Când furtuna izbucni în cele din urmă, desprinse țiglele de pe acoperișuri și le prăvăli în stradă. Împânzi Faleza cu gunoaie purtate de mare și inundă canalizarea, astfel că pe drumuri curgea atât de multă apă, că le ajungea ricșarilor până la genunchi.

În momentul acela mă aflam la Cinema Nanking, cu Harry, unde vedeam un film american numit *Forty Winks*[1]. Beam sake din butelcuța lui Kawashima și fumam țigările englezești ale lui Harry. Ploaia torențială de pe acoperiș acoperea coloana sonoră a filmului, așa că am plecat, fugind înapoi până la hotel pentru a ne petrece ultima noapte împreună. Când am ajuns, eram uzi leoarcă și tremuram. Am făcut împreună o baie fierbinte, am băut în continuare mult sake și am făcut dragoste de două ori. Harry mă rugă să-mi dau părul scurt spre spate, ca un băiat, și să port pantofii cu tocuri înalte, portjartierul și ciorapii negri pe care mi-i dăduse Sesyu. Îi plăcea să fiu jumătate băiat, jumătate fată; asta îi satisfăcea toate

1. Film american din 1925, în regia lui Frank Urson și Paul Iribe.

nevoile, presupun. Mai târziu, când m-am așezat pe podea ca să joc cărți cu el, îmbrăcată așa și fumând una dintre țigările mele negre, îmi spuse că, dacă îi va lipsi vreodată tragerea de inimă ca să facă dragoste cu soția lui, o să-și închipuie imaginea mea, așa cum stăteam acolo, și era sigur că asta va rezolva problema. Am băgat de seamă că spunea „a face dragoste" și nu „futai" și m-am simțit un pic invidioasă pe viitoarea lui mireasă.

A doua zi dimineața, ne-am dus să luăm micul dejun la o ciocolaterie, pe Șoseaua Fântânii Agitate. Harry mâncă ouă și clătite, iar eu mi-am luat înghețată, ceva ce nu mai mâncasem niciodată. El îmi dădu bani și o monedă cu Sfântul Cristofor, prinsă pe un lănțișor. Îmi zise că Sfântul Cristofor era apărătorul drumeților. Și apoi că își făcea griji pentru viitorul meu și că nu mi-ar strica să am de partea mea un sfânt. Am plecat de la ciocolaterie braț la braț și ne-am dus la Magazinul Siberian de blănuri, de unde mi-a cumpărat o haină de astrahan și două gulere din blană de vulpe argintie, să-mi țină de cald în lunile de iarnă. Ochișorii negri ai vulpilor erau făcuți din mărgele de ochi-de-tigru. O bridă din brocart le ținea cozile într-un nod simbiotic, iar labele le atârnau, în mod realist, peste umerii mei.

Ne-am întors pe jos la Central Hotel, de-a lungul străzilor aglomerate, unde a trebuit să ne lipim de un zid ca să lăsăm să treacă o lectică de nuntă bogat împodobită. Era acoperită cu flori proaspete și însoțită de muzicanți și de familia miresei. Harry strigă „noroc", dar ei îl ignorară. El mă întrebă ce părere am despre căsătorie și i-am spus că e, probabil, un lucru bun pentru un bărbat. Râse și îmi spuse că o să-mi dea de veste dacă era așa.

Îmi puteam da seama că era trist din cauza plecării, dar îmi spuse că intenționa să vină înapoi și că nu era ultima oară când îl vedeam. M-am gândit că era pur și simplu unul dintre acei oameni care urăsc să spună adio.

Pe vremurile acelea, cine apuca să guste o dată din delicliile Shanghaiului, nu putea să creadă că nu va mai face asta din nou. Însă, după acea zi, nu l-am mai revăzut niciodată pe Harry.

Mă simțeam ciudat de pustie fără el, ca și cum nu aveam habar ce să fac. Mi-am făcut o baie, m-am lipsit de masa de prânz și bănuiesc că mi-a lipsit și el, cel puțin în restul zilei aceleia. Însă la Shanghai era greu să fii singură prea mult timp.

Mari, bucuroasă că scăpase de Harry, m-a acaparat din nou. Avea o fire geloasă și nu-i plăcuse că mă îndepărtasem de intimitatea relațiilor ei. Nu suporta ca prietenii ei să hoinărească sau să aibă experiențe din care să nu facă și ea parte. Când i-am povestit despre baia din piscina de la clubul britanic, îmi zise că făcuse și ea ceva similar în India, numai că împreună cu soția unui colonel din armata indiană. Mari mă enerva adesea și ar fi o minciună să spun că o plăceam, dar era o cunoștință folositoare și mi-a ținut de urât în lunile premergătoare acelei seri de Anul Nou, când lucrurile aveau să se schimbe în mod dramatic pentru amândouă.

Mari a fost cea care mi-a găsit frumoasa vilă de pe Rue Lafayette, la jumătate din prețul camerei mele de la Central. M-am mutat în acea lună de decembrie, când Shanghaiul părea să fi uitat că era chinezesc și sărbătorea Crăciunul de parcă asta ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Cu multe săptămâni înainte de Crăciun, în vitrinele magazinelor erau ornamente și zăpadă artificială. De-a lungul promenadei de pe Faleză, în copaci atârnau stele strălucitoare din sticlă, iar în fața la Shanghai Club era un pom de Crăciun. Ciocolateria servea budincă de Crăciun cu înghețată, iar pe bulevardul Foch puteai să cumperi migdale în staniol auriu și argintiu, puse în cutii legate cu funde din satin roșu.

Era ceva plin de culoare, distractiv și străin, iar Mari, care mai petrecuse în Europa perioada sărbătorilor de Crăciun, era chiar mai entuziasmată de acest moment decât eram eu. Mă lua la cumpărat de cadouri și la câte o petrecere în fiecare seară. Ne-am cumpărat lenjerie intimă roșu-deschis, tivită cu dantelă în culori pale și rochii din șifon care pluteau ca un voal la cea mai mică adiere. Cuprinsă de frenezie, Mari mi-a cumpărat un inel care avea montat o imensă piatră a lunii și, de fiecare dată când ne opream să ne odihnim, comandam de băut șampanie. La primele ore ale dimineții, mă întorceam epuizată la vila mea închiriată și dormeam până după prânz a doua zi, când amândouă o luam din nou de la capăt. Uneori, Mari venea la vilă să mă ia. Stătea de vorbă cu mine cât mă îmbăiam în minunata încăpere cu pardoseală din marmură, care avea pereți cu oglinzi și robinete din bronz. Stând pe marginea căzii și pufăindu-și țigările Camel, umplea mica încăpere cu fum și bârfe. În baie erau etajere din piatră, pe care-mi țineam uleiul de crizantemă, iar din tavan atârna un candelabru unde agățasem lanțul de care era prinsă moneda cu Sfântul Cristofer de la Harry. Cum era camuflată printre șiragurile din picături de cristal care alcătuiau candelabrul, am uitat de ea și am impresia că încă se mai află acolo, legându-se în aerul umed al acelei băi parfumate.

În prima noapte petrecută la vilă, am visat că micuța pasăre cântătoare a Miurei era captivă în cameră. Zbura panicată, izbindu-se de pereți, încurcându-se în faldurile perdelelor din creton care atârnau la ferestrele lungi. Când, în cele din urmă, am prins-o în palme, am văzut că avea chipul sărmanei Shimoko și, gândindu-mă că o să-și ia zborul, i-am dat drumul afară pe geam, doar ca să o privesc cum cade la pământ.

Nu contează cu cât de puține bagaje am alege să călătorim; în umbre și în vise, compania fantomelor este

întotdeauna cu noi. Shimako vine adesea în visele mele sub forma unei ființe zburătoare, poate pentru că îmi place să o consider în sfârșit liberă de povara piciorului ei olog. Cred că Natsuko ar fi mirată să descopere că sora ei mă însoțește chiar și moartă, stârnindu-mi dorul de casă.

După plecarea lui Harry, zilele mele negre și-au îndesit vizitele. Mă temeam de ele, căci mă făceau să mă simt neputincioasă. Știam când erau pe cale să pună stăpânire pe mine, deoarece în perioada respectivă nimic nu-mi convenea, nici cum arătam, nici cum mă simțeam, nici cum interacționam cu ceilalți. Mă adânceam în meditații asupra dezamăgirilor din viața mea și retrăiam sentimentele acelor perioade dureroase, într-un acces de complacere în nefericire. Pierderea mamei, felul în care mă abandonase Yamaga, răceala lui Natsuko față de mine, toate păreau vii în prezent și oricât de mult aș fi ieșit în lume, nu găseam consolare. Mă urcam în pat, mă făceam criță cu sake sau mă alinam cu opiu până treceau orele negre. Și treceau întotdeauna, lăsându-mă amețită și dornică de companie.

Într-o dimineață luminoasă din timpul acelor săptămâni din perioada Crăciunului, m-am trezit cu acea groaznică durere provocată de senzația de vid și am știut că nu avea să fie o zi bună. Suferința era inexplicabilă. Existau amintiri dureroase din trecut, dar viața mea prezentă, deși lipsită de direcție, era interesantă și, credeam eu, plină de speranță. Însă în ziua aceea, mâhnirea îmi era atât de adâncă, încât nu am avut energia să merg la localul meu preferat unde se fuma opiu. M-am apucat să beau devreme, ca să curm durerea și să amorțesc senzația pe care o aveam cum că eram total lipsită de valoare. Nu puteam să-mi șterg din minte imaginea chipului blândei mele mame, nici să amortizez sunetul vocii lui Shimako, care-mi spunea, când aveam doar doisprezece ani, că perla neagră a surorii ei se potrivea cu firea mea.

Am lipsit de la întâlnirea cu Mari și ea a venit la vilă, furioasă pe mine că o lăsasem baltă. Îmi zise că depresiile mele erau un lux căruia îi cedam mult prea ușor.

— Uneori, Yoshiko, și eu mă simt nițeluș pusă la încercare de viață, dar e o prostie să-ți strici ziua. Doar știi că nu suport să fiu lăsată baltă. Te-am așteptat la ceainăria Virtutea aproape o oră.

Mi-am cerut scuze și m-am hotărât să nu mai permit ca următoarea pasă proastă să pună stăpânire pe mine așa cum o făcuse în ziua aceea.

Poate că eram prea liberă, prea lipsită de obligații ca să mă simt în siguranță. Eram singură, precum o orfană, și frustrată în dorința mea de a fi o adevărată fiică a Japoniei. Familia Kawashima mă respinsese, dar în inima mea simțeam că țara mea nu o va face niciodată. Trebuia să găsesc o modalitate de a o sluji care să-mi ofere recunoașterea și țelul după care tânjeam atâta. Oricât de mult m-ar fi captivat Shanghaiul, voiam să mă întorc din nou acasă, să fiu prețuită și apreciată de singurul părinte care-mi mai rămăsese, Japonia.

Catalogând melancolia mea drept răsfăț, Mari interveni, ținându-mi o predică. Îmi zise că eram o persoană hotărâtă și că puteam să mă abțin, dacă voiam cu adevărat asta.

— Încearcă și cu o fată, Yoshiko. Jur că asta o să-ți înlăture starea de spirit mohorâtă într-un fel în care nici un bărbat nu ar putea-o face vreodată.

Am consimțit, doar de dragul experienței, deși aveam îndoieli că-mi va plăcea. Mă simțeam aiurea, neliniștită, la gândul acestei încercări, ca și cum m-aș fi pregătit să construiesc o casă pe un teren mlăștinos.

Cu câteva zile înainte, Mari cunoscuse o rusoaică interesantă la casa de amanet ținută de un evreu francez de pe șoseaua Nanking. Tânăra, care încercase să evite privirea lui Mari, îi înmânase cămătarului, cu lacrimi în

ochi, o broșă frumoasă cu diamante, primind în schimb un mic teanc de bancnote uzate. Casa de amanet era un loc familiar pentru Mari, care rămânea întotdeauna fără bani din cauză că, zicea ea, tatăl ei avea de susținut financiar atât de mult fiice, că adesea uita să-i trimită fondurile alocate ei. Nu credeam că tatăl ei îi trimitea vreun ban și, cum de obicei își recupera în decurs de câteva săptămâni comorile amanetate, era evident că avea mijloace secrete de obținere a banilor, despre care nu dorea să se știe.

Sub fațada sociabilă a lui Mari exista ceva întunecat și de nepătruns, care ieșea la iveală din felul în care suspecta că orice faptă bună era motivată de alt fel de intenții și din firea ei lipsită de astâmpăr. Era ca și cum, dacă ar fi stat potolită prea mult timp, parcă i-ar fi fost teamă să nu fie copleșită de propriii ei demoni. Cred că ascundea ceea ce considera ea că i-ar fi revoltat pe ceilalți sub o mantie de sofisticare și o aparență de veselie. Deși nu o plăceam, eram atrasă de aerul de pericol care o înconjura.

În maniera ei obișnuită de a colecționa oameni, Mari se împrietenise cu rusoaica și descoperise că aceasta fusese amanta unei moștenitoare din Cairo, care de dragul respectabilității și pentru a pune mâna pe averea tatălui ei, se măritase cu un politician de vază, renunțând la iubita ei lesbiană. Pentru a asigura tăcerea iubitei îi dăduse o mică sumă de bani, cu condiția ca aceasta să părăsească țara și să nu mai ia niciodată legătura cu ea. După spusele lui Mari, fata începuse un tur al lumii și venise la Shanghai, având puțini bani și puțini prieteni, dar mult farmec. Pretindea că era contesă, desigur, una care, fugind de bolșevici, ajunsese singură în Egipt, aproape lefteră. Mari zicea că era o frumusețe din zona climei reci, cu ochi cenușii, înguști, și pielea palidă, la fel de mată ca hârtia. Se afla la Shanghai doar de câteva

săptămâni și își amaneta deja bijuteriile pentru a plăti camera lipsită de fasoane pe care o închiriase la un mic hotel de lângă pârâul Yanglingbang, la marginea concesiunii franceze.

Când starea mea de spirit reveni la normal, Mari o aduse la cină la Central și mi-o prezentă.

— Spune-mi Valerie, zise ea cu glasu-i cristalin, cu tonalități egale. Era un nume care-i plăcea și pe care și-l alesese singură. Numele ei real, zicea ea, i-ar fi trădat legăturile regale și ar fi pus-o în pericol, din cauza revoluționarilor care, afirma ea, erau peste tot în Shanghai.

Cum metropola era plină de oameni care pretindeau că sunt descendenți ai unor familii regale, era greu să fii impresionat de povestea lui Valerie, dar, ce e drept, ea avea ceva patrician. Nici unui străin din Shanghai nu-i plăcea să fie considerat un om obișnuit. Nu am condamnat-o mai mult decât mă condamnam pe mine însămi pentru faptul că își promova o imagine cât mai strălucitoare posibil. Valerie era cu un an sau doi mai mare decât mine, dar reușea să pară mai tânără. Se îmbrăca mereu în alb, ca nevestele de ofițeri din marina americană care-și făceau cumpărăturile la Hall and Holtz, și imita accentul englezilor din clasa superioară. Folosea apă de colonie bărbătească, mirosind a lămâie verde și busuioc, și nu o vedeai niciodată fără șiragul ei de perle, despre care zicea că îi pune în valoare paloarea pielii.

Îi plăcea să dea impresia că era mai cinică decât în realitate, dar am descoperit că avea o fire foarte blândă. Deși era strâmtorată, dădea bani cerșetorilor și iubea copii, mai ales pe cei provenind din familii nevoiașe. Nu mă prea dădeam eu în vânt după aerul ei de superioritate morală, dar avea o fire plină de bunătate, fapt care încuraja prietenia. Era ceva la Valerie care câștiga încrederea oamenilor și îi făcea să se simtă în largul lor. Poate că asta se datora felului încrezător în care se mișca sau

modului copilăresc în care accepta pe toată lumea cu care venea în contact, dar indiferent care ar fi fost motivul, nu puteai să pășești alături de ea fără să o iei de braț sau să n-o iei de mână atunci când traversai strada.

Mari credea că vom deveni bune prietene și, din dorința de a controla totul și pe toată lumea, mă încurajă să devin iubita lui Valerie.

Astfel că Valerie a fost cea care mi-a făcut cunoștință cu jocurile pe care le practică femeile în dormitor. Și cam atât reprezentau acestea pentru mine, doar niște jocuri, cu care să-mi petrec în mod plăcut timpul în lungile după-amiezi când Shanghaiul dormea. Valerie era prea blândă în pat ca să mă satisfacă, dar găseam alinare în atingerea ei și nu am suferit niciodată de acele momente de singurătate pe care le trăisem după ce făceam sex cu bărbați. Pielea ei albă, osatura delicată și aerul ei de fragilitate erau atât de feminine, încât nu mă puteam gândi la ea ca la o amantă, deși în compania ei aveam întotdeauna parte de orgasme minunate. Cred că felul lui Mari de a face dragoste trebuie să fi fost, cu siguranță, foarte diferit de cel practicat de Valerie. Îmi arătase odată un dildo din piele confecționat pentru ea în India și țin minte că m-am gândit atunci că, dacă îi plăcea obiectul acela, cu atât mai mult trebuie să-i fi plăcut chestia adevărată. Când i-am spus asta, mi-a răspuns că ea era cea care îl folosea cu fetele care-i intrau în pat, și niciodată invers. Valerie recurgea la un stil mult mai senzual de a face dragoste, care nu implica jucării. Îmi plăcea strania perversitate a acestui fapt, dar o puteam compara cu un masaj bun sau o farfurie de sushi. Ambele sunt lucruri plăcute, dar fără de care pot să trăiesc. Am descoperit că a face sex cu o femeie e ca și cum ți-ar fi poftă de carne și ți s-ar oferi, în schimb, o supă; nu mori de foame, dar nici nu e de ajuns.

Valerie nu era de acord cu mine cum că dragostea sexuală între femei e o perversitate. Zicea că ea credea

că tot ce există în natură era, prin definiție, firesc și că Dumnezeu alesese ca ea să fie așa cum era.

În Ajunul Crăciunului, la câteva zile după prima mea întâlnire amoroasă cu Valerie, eram în căutare de distracție și am consimțit să împart cu Mari o fată-floare la un stabiliment care se numea Casa Satisfacției Sigure, unde clienții bărbați, crezându-ne prostituate, ne tratară cu familiaritate, unul dintre ei spunând chiar că ne-ar fi luat pe amândouă în noaptea aia. Când aflară că eram acolo cu același gen de treabă ca și ei, unii au fost amuzați, dar majoritatea s-au declarat scârbiți. Nu am priceput niciodată de ce bărbații se simt atât de amenințați de apetitul sexual al femeilor, când de alte feluri de lăcomie nu pare să le pese la fel de mult. Poate că asta contravine ideii lor că sămânța dorinței unei femei nu ar trebui să vină de la sine, ci să fie plantată de un grădinar priceput.

În ce mă privește, nu m-am simțit rușinată niciodată de alegerile mele, dar recunosc că, de prima dată când m-am culcat cu Valerie, am pierdut ceva înrădăcinat în mine și am devenit, în prezența ei și a tuturor celorlalte femei cu care m-am culcat după aceea, o bună actriță. Știam că Valerie era cinstită cu ea însăși și credincioasă propriei firi, pe când eu mergeam împotriva firii mele și căutam consolare în lucruri false. Mi se părea neliniștitor și am început să trăiesc sentimente de dezgust față de mine însămi. Nu voiam să sfârșesc ca Mari, răsfățându-mă cu prea mult din toate, fără să mă mai incite nimic. În orele de nesomn ale nopții, o luam pe cărări ciudate, unde, deși stăteam nemișcată, temeri fără nume îmi făceau inima să bată nebunește. Au existat momente în acele zile nesfârșite din Shanghai când am tânjit să fiu din nou alături de Natsuko și Părere-de-Rău, fără să știu că, pe lângă distracție și senzațional, exista un preț mare care trebuia plătit pentru libertate. Când eram copil, voisem să sfărâm cele câteva bariere care mă țineau. Ca adult, mă jeleam că nu mai rămăsese niciuna.

Însă, în ciuda presimțirilor mele rele, Valerie se dovedi a fi unul dintre cele mai bune lucruri din viața mea, cel puțin la acea vreme. Era interesantă și generoasă și îmi făcea plăcere tovărășia ei calmă și felul în care își croia, cu pași ușori, drumul în viață. Cel mai bun aspect al faptului că faci dintr-o femeie iubita ta este că îți devine confidentă intimă și cea mai bună prietenă. Așa a fost cu Valerie. Să facem dragoste nu era nimic mai mult decât un aperitiv la o nouă ședință de împărtășire a confidențelor și un mod de a lega camaraderie. Nu se supăra că aveam și alți amanți și îmi spuse că planul ei era să se mărite cu un bogătaș, pentru ca astfel să nu-și mai facă niciodată griji în privința banilor. Totuși, în ciuda planurilor ei venale, Valerie avea ceva puritan. Și, deși îmi plăcea mult de ea, îmi era greu să o iubesc, pentru că aveam senzația că-și păstrează o parte din ea în rezervă.

Mă așteptasem să o văd pe Mari la petrecerea de Crăciun de la Clubul American, dar ea nu-și făcu apariția. Era ciudat, căci știam că de-abia așteptă petrecerea. M-am gândit că poate era încă la Casa Satisfacției Sigure, unde o lăsasem dormind în brațele unei prostituate ca o păpușă, care părea să o fi cucerit.

Mi-am petrecut ziua de Crăciun în pat, cu Valerie, revenindu-mi după excesele nopții anterioare și discutând despre cât de neobișnuit era ca Mari să rateze toată distracția. Așa că, după ce ne-am odihnit și am mâncat o cină bună, eu și Valerie ne-am dus la Central să vedem ce pățise. Am întrebat de ea la recepție, unde mi se spuse că predase cheile fără să lase o adresă sau să dea o dată a reîntoarcerii ei. Era greu de crezut că ar fi plecat atât de brusc fără să își ia rămas-bun de la noi. M-am dus în camerele ei și le-am găsit goale, nici urmă de lucrurile ei. Patul era făcut, cuvertura netezită, pernele umflate. Dulapurile goale miroseau a parfumul ei, dar în rest nu se mai vedea nici un semn că ocupase vreodată acel

apartament de hotel. Până și scândurile din lemn de cedru din sertarele ei dispăruseră. Numai o ușoară urmă de parfum sugera că Mari își petrecuse ultimii cinci ani în acele încăperi ordonate, care păreau la fel de anonime ca oricare alte camere neocupate de la Hotelul Central.

L-am luat la întrebări pe portarul hotelului, care-mi spuse că nu o văzuse pe Mari plecând, dar că ea își trimisese niște prieteni după aceea să-i ia lucrurile. Nu a vrut să-mi spună cine erau acei prieteni, cu toate că i-am dat un bacșiș generos. Mi-am dat seama că era speriat și nu l-am forțat. Nu era greu de ghicit ale cui erau numele pe care nu le putea zice.

Când m-am interesat la asociații ei coreeni, aceștia îmi spuseră că Mari plecase înapoi în India. O văzusem cu doar o zi înainte și nu-mi zisese nimic despre plecarea din Shanghai. Știam că intenționa să-și revendice partea ei din clubul pe care-l dețineau ei și să investească banii în niște acțiuni despre care primise un pont. Nu m-am putut împiedica să nu simt că acest fapt se afla la rădăcina problemei și asta mă neliniști. Nu trecuse decât o săptămână de când își comandase o brățară cu diamante la talentatul bijutier rus care lucra într-un mic atelier de pe așa-numitul Nevski Prospekt[1]. Petrecuse mult timp să conceapă modelul și îi dăduse în avans o mare sumă de bani. Părea puțin probabil să fi plecat fără bani sau fără brățară.

Am așteptat două zile înainte de a anunța poliția despre dispariția ei. Nu mă așteptam cu adevărat ca ea să își facă apariția pe neașteptate. Mi se spuse că se vor face cercetări, dar polițiștii subliniară faptul că la Shanghai oamenii veneau și plecau după cum aveau chef. Cum predase camera de la Central de bunăvoie, nu puteau să facă mare lucru.

1. Bulevardul Nevski, faimos bulevard din orașul rusesc Sankt Petersbug, situat lângă râul Neva, care străbate orașul.

Valerie îmi zise să nu-mi fac griji. Îmi spuse că mai întâlnise femei ca Mari înainte și că rareori acestea își fixau rădăcinile undeva. Probabil că se plictisise de Shanghai și plecase, dornică să nu stârnească agitație. Nu puteam găsi consolare în perspectiva pe care o avea Valerie asupra acestei întâmplări. Și asta pentru că, în primul rând, ea nu prea o cunoștea pe Mari, iar în al doilea rând, eu o cunoșteam pe Mari îndeajuns de bine ca să știu că încă era îndrăgostită de Shanghai.

Nu știu de ce m-a tulburat atâta dispariția lui Mari. La urma urmei, nu simțeam decât un pic de atașament față de ea. Însă chiar bănuiam că se întâmplase ceva rău în viața ei și simțeam că, de-ar fi plănuit să plece, eu aș fi fost printre primii care ar fi aflat. Asta era neliniștitor și, la rândul meu, poate că aș fi vrut ca și ea să se intereseze de soarta mea, în caz că aș fi dispărut. Căci până la urmă există o astfel de obligație implicită în orice prietenie, de a le purta de grijă celor ce-ți sunt prieteni.

După mulți ani, într-o vreme când nu aveam nimic altceva de făcut decât să mă gândesc la trecutul meu, mi-am amintit că, la momentul dispariției lui Mari, ajunsesem la o răscruce în propria-mi viață. Eram conștientă că aveam o fire neastâmpărată și că, dacă era ca spiritul meu să rămână în esență bun, trebuia să preiau frâiele. Dar instinctul mă împingea să explorez acele umbre ale firii mele; am ales cărarea mai întunecată și am uitat de Mari. Ar fi trebuit să nu renunț atât de ușor la căutări, însă, așa cum aveam să descopăr, indiferent ce aș fi făcut, nu ar fi ajutat la nimic, căci cred că Mari era moartă încă dinainte ca eu să raportez dispariția ei.

M-am mai culcat doar o dată cu asociatul coreean cu ochi vicleni al lui Mari. Ajunsesem să mă satur de brutalitatea lui și de firea-i de țăran, lacomă și nesăbuită. Ca și alți amanți pe care i-am ales din cauză că îmi aminteau de Kawashima, el se dovedi a fi, ca toate substitutele, o

proastă imitație. Știam, fără să am nici o dovadă, că era răspunzător de dispariția lui Mari și după ce-am făcut amor, iar el băuse o treime dintr-o sticlă cu gin, l-am rugat să-mi povestească ce se întâmplase cu ea. Tot ce a vrut să-mi spună a fost că, poate, vreun fermier sărac avea să se aleagă cu o livrare mai mare de îngrășământ de noapte decât cea pentru care se târguise și că ar fi fost înțelept din partea mea să o uit pe Mari și să nu mai pun întrebări în legătură cu ea.

Mari strânsese datorii imense la pariuri și le ceruse coreenilor ei să i le plătească, din profitul clubului. Poate că-i amenințase pe frați că o să le dea în vileag afacerile ilegale și devenise o pacoste pentru ei. Era foarte probabil ca, în loc să-i dea voie lui Mari să-și recupereze banii și să continue să se bage în afacerile lor, ei să o fi omorât și să fi scăpat de cadavrul ei.

Pe vremurile acelea etosul din Shanghai era de așa natură, încât nu am fost peste măsură de surprins. Știam că, în decurs de câteva săptămâni, Mari avea să fie cu desăvârșire uitată. Mă înspăimânta să mă gândesc că, dacă supăram pe cine nu trebuia, ce i se întâmplase ei aș fi putut cu ușurință să pățesc și eu. Și era tragic ca Mari, care în timpul vieții fusese atât de greu de mulțumit și atât meticuloasă, la modul obsesiv, în privința curățeniei, să sfârșească amestecându-și sângele cu tina pișcătoare la miros a solului obținut din îngrășământul de noapte din Shanghai. Am visat-o zăcând pe fundul unui lac, cu părul-i negru încălcit printre ierburi, cu ochii ei mari translucizi și deznădăjduiți.

Poate că ar fi trebuit să părăsesc Shanghaiul atunci, când încă îmi mai era frică și mai puteam fi uimită de ceva. În loc de asta, mi-am cumpărat un mic revolver cu mâner din sidef și, deși mă simțeam un pic rușinată că nu insistasem să i se facă dreptate lui Mari, mi-am văzut de viața mea. Mi-am petrecut următoarele câteva zile în

compania opiului și a unei varietăți de bărbați banali și am consimțit să merg cu Valerie la petrecerea de revelion de la Cathay Hotel.

Când am ajuns în splendida sală de bal de la Cathay, acesta era plină până la refuz cu lumea bună din Shanghai, orchestra era în toiul unui *swing*, iar eu și Valerie eram nevoite să țipăm una la alta ca să ne înțelegem. Solistul, un puști chinez, cu pantofii lustruiți la perfecție, semănând cu păpușa unui ventriloc așa cum era îmbrăcat, în frac occidental și cu cravată, cânta cu prea mult sentiment o melodie despre lună și dragoste. Părul îi era pieptănat lins spre spate, lucios și el, ca să se potrivească cu pantofii, și țin minte că am observat că era machiat. Uriașa sală de bal era împodobită într-un stil extravagant cu sute de luminițe înșirate în jurul oglinzilor înalte din podea până-n tavan, montate în rame din ipsos ornat. Ghirlande din crini albi decorau stâlpii de malahit care sprijineau cupola din tavan a enormei încăperi, în care nu rămăsese nici un locșor neînfrumusețat.

Localnici, ruși albi, britanici, desigur, și destul de mulți japonezi, care păreau uimiți de toate, stăteau la coadă la bar și se înghesuiau pe ringul de dans. Erau acolo vedete de la noile studiouri de film, îmbrăcate în rochii de seară din satin și purtând bijuterii false spectaculoase, cu ochii negri ca cerneala pe chipurile pudrate în exces. Marinari americani în uniforme albe, ce păreau prea mici pentru trupurile lor voinice, se înălțau cu câteva capete deasupra tuturor celorlalți. Chinezoaice și rusoaice frumoase își etalau rochiile de import și părul proaspăt coafat permanent, lângă amanții lor gangsteri. Erau acolo, de asemenea, încercând să pară că se distrau, evreii ruși cu ochi triști, care beau prea mult și prizau tutun. L-am văzut pe directorul de la Venus Café, însoțit de superbul său amant pe jumătate francez, pe

jumătate chinez, și de fata care îmi coafase părul în acea după-amiază, la salonul de frumusețe din concesiunea franceză.

După ce am băut două pahare de vodcă și aproape o sticlă de șampanie cu Valerie și alte câteva persoane, pe care le agățasem la barul de la Central, mă simțeam plină de viață și eram dornică de distracție. În grupul nostru se afla neamțul cu piele rozalie care fusese în piscina de la Shanghai Club. De data asta, era cu o chinezoaică îmbrăcată într-un *cheongsam* strâmt, auriu, la fel de strălucitor precum crapii norocoși ai lui Natsuko. Cei doi coreeni ai lui Mari ni se alăturară, împreună cu noul lor asociat, un rus mic și gras care fuma țigară de la țigară și avea obiceiul de a-și lustrui chelia cu mâna la fiecare câteva minute. Aceștia beau whisky din malț și flirtau cu Valerie, care arăta minunat în rochia de seară din șifon alb, ca un nor, pe care și-o cumpărase la Cairo în vremurile când avea mai mulți bani. Și eu alesesem șifonul, dar al meu era verde ca marea și asortasem la el pantofi argintii. În păr aveam o floare de glicină din mătase și purtam inelul cu piatra lunii pe care mi-l dăruise Mari. Valerie zicea că nu mă văzuse niciodată mai frumoasă.

Se făcuse deja seara târziu când am observat un soldat japonez, mai înalt decât restul, care se sprijinea de un stâlp, holbându-se la mine. Avea un cap imens, mustață deasă, dreaptă, și purta cizme înalte cărora nu le-ar fi stricat să fie lustruite. Era îmbrăcat în uniformă de ofițer japonez de front, cu haina atârnată pe umeri, în stil american. În ciuda înghesuielii, în jurul lui părea să fie un spațiu liber, ca și cum oamenii nu ar fi ținut să stea prea aproape de el.

Din motive pe care nu mi le mai amintesc acum, m-am dus la el și m-am prezentat drept prințesa Perla Orientului. Poate că am vrut să-l impresionez, să ies în evidență printre oaspeții strălucitori din seara aceea de la

Cathay. Era ceva neobișnuit pentru mine să fac așa ceva, pentru că întotdeauna voiam să fiu acceptată ca fiind o adevărată japoneză, mai ales când mă aflam în prezența lor. Ajunsesem să disprețuiesc firea servilă a chinezilor, cu care rareori recunoșteam că mă înrudesc. După cum reieși mai apoi, nu ar fi contat sub ce formă m-aș fi prezentat. Căpitanul Tanaka Takayoshi știa deja cine eram. Cunoștea toată lumea importantă sau interesantă din Shanghai, așa cum era de așteptat din partea directorului Serviciului Secret japonez din oraș. Auzisem de sosirea lui cu câteva luni înainte, dar nu-l întâlnisem. Se învârtea în alte cercuri decât mine, iar eu evitam, intenționat, oficialii japonezi, temându-mă ca nu cumva Kawashima sau Kanjurjab să afle pe unde eram.

Tanaka a făcut rost de o masă pentru noi și am băut și am flirtat tot restul serii. Destul de des, câte cineva venea la masă și îi mulțumea pentru vreun favor sau îi cerea părerea în legătură cu ceva. Mi-am dat seama că era considerat o persoană importantă și m-am bucurat că mă aflam în compania lui. Am fost uimită să descopăr că știa despre viața mea în casa lui Kawashima și de căsătoria mea cu Kanjurjab. Era amuzat și impresionat de fuga mea din Mongolia și îmi spuse că mă urmărea de câteva luni, știa unde locuiam și credea că vila mea era prea izolată pentru o japoneză care trăia singură. Mi-a făcut plăcere faptul că mă considera japoneză. I-am spus că rareori eram singură, iar el m-a aprobat din cap, ca un cunoscător. Eram tulburată că știa atât de multe despre mine, când eu nu aveam nici cea mai mică bănuială că eram supravegheată.

Eram atât de fascinată de el, că am lăsat-o pe Valerie singură și i-am permis lui Tanaka să mă ducă acasă cu mașina pe care o conducea chiar el. Eram sigură că mă dorea, dar oricât am încercat în acea primă noapte să-l ademenesc în patul meu, el mă refuză pe motiv că nu

era egalul meu din punct de vedere social, căci eu eram prințesă, iar el era un om de rând. Bău sake cu mine și îmi spuse să fiu mai prevăzătoare. Mi-a sugerat să-mi zăvorăsc ușile și să iau în considerare ideea de a mă muta înapoi la Central.

— Chinezii sunt precum o mie de muște care zumzăie peste tot cu insurecțiile lor enervante, zise el. Dacă vor continua, o să le dăm o lecție pe care n-o vor uita, dar ar trebui să fii atentă.

Îmi lăsă cartea lui de vizită și îmi spuse că, dacă mă putea ajuta vreodată cu ceva, va considera asta o onoare.

Multe zile după întâlnirea noastră, nu mi l-am putut scoate din minte și nici n-am putut uita parfumul lui, cald ca o gutuie coaptă. Îmi aminteam că nu zâmbise nici măcar o singură dată în timpul petrecut împreună, deși îi simțisem aprobarea. Eram nespus de atrasă de el și faptul că era spion mă incita foarte mult. Am așteptat cât de mult am putut ca el să ia legătura cu mine, dar până la urmă am luat chestiunea în propriile mâini. Cred că dacă n-o făceam, Tanaka nu ar fi venit la mine din proprie inițiativă și ar fi putut să treacă o veșnicie înainte ca dorința lui să învingă acel snobism de clasă răsturnat. Valerie îmi spuse că mai bine m-aș lipsi de prietenia unui om ca Tanaka. Dar eram cu îmbucătura între dinți și, apoi, ce știa ea despre el, la urma urmei?

Amintindu-mi de oferta lui Tanaka de a mă ajuta în caz de nevoie, l-am sunat la apartamentul lui și l-am întrebat dacă aș fi putut împrumuta de la el o sută cincizeci de dolari americani. Mi i-a dat fără nici o ezitare. M-am oferit să îi restitui în natură, în patul lui, dar nu a vrut să audă de așa ceva. Așa că am pus la cale un plan prin care nu numai că urma să-l seduc, dar să-l și eliberez de limitele de clasă socială pe care și le impusese. Eram amândoi la fel – și acum știu, privind în urmă, cât de periculoasă poate fi o astfel de unire. Un sfânt și un

păcătos își fac foarte bine unul altuia, dar doi păcătoși formează o combinație volatilă. Ar fi fost mai bine dacă nu ne-am fi cunoscut niciodată, căci odată ajunși împreună, nu exista nici o modalitate să putem supraviețui intacți după această ciocnire.

Am început să-i dau telefon zilnic, întotdeauna cerând bani, pe care nu mi-i refuza niciodată. Sumele pe care le împrumutam deveneau din ce în ce mai mari, până când într-o zi îmi spuse că va trebui să aștept un pic, deoarece nu avea atâția dolari asupra lui. I-am spus că eu aș fi putut aștepta o veșnicie, dar că el nu era nevoit să o facă.

— Tanaka, oi fi eu prințesă, dar sunt și o femeie care are nevoie de protecția ta. Vezi și tu cât de mici sunt mâinile mele în comparație cu ale tale, trupul tău l-ar putea lăsa fără suflare pe al meu fără nici un efort. În timp ce eu sunt slabă, tu ești puternic. Cum poți nega această compatibilitate, când ea este atât de evidentă?

Mi-am scos rochia și am lăsat-o să cadă pe jos. Apoi m-am întors cu spatele la el, m-am aplecat și mi-am desfăcut micile catarame de la pantofii cu barete la glezne, astfel încât am rămas în picioarele goale având pe mine doar portjartierul și niște ciorapi transparenți pe care mi-i dăruise Valerie de Crăciun. Erau atât de fini, că atunci când i-am desfăcut din clamele cu care erau prinși, îmi alunecară în josul picioarelor, ca niște șerpi de mătase, și îi smulseră lui Tanaka un suspin. M-am așezat pe patul lui și i-am spus că trebuia să mă ia sau îi voi fi pentru totdeauna datoare, lucru la care nu ar trebui să fie supusă o prințesă, mai ales din partea unui om de rând. Nu sunt sigură dacă goliciunea mea sau apelul la onoarea sa a fost ceea ce l-a determinat, până la urmă, să pună capăt duelului nostru. Însă sub plasa contra țânțarilor, care mirosea a camfor, Tanaka mă luă pentru prima oară.

Era un bărbat uriaș în toate privințele, îi plăcea sexul la fel de mult ca și mie și în focul pasiunii putea fi crud

și tandru, stăpân și sclav, niciodată temându-se să nu mă rănească, niciodată temându-se că ar putea fi prea blând. Pielea lui avea gust de lămâie și sare și îmi plăcea felul în care îmi aluneca printre degete părul lui negru.

Era secretos și curajos și îi plăcea la nebunie pericolul de dragul pericolului. Setea lui de informații era nesfârșită, avea o memorie atât de extraordinară, încât niciodată nu uita vreun nume sau vreo dată și își putea aminti conversațiile cuvânt cu cuvânt. Îmi găsisem perechea, dar mult prea târziu în viață ca să mă mulțumesc cu un singur bărbat ori să fiu capabilă să-mi asum un rol subordonat în viața lui. În afară de asta, îmi lăsasem o mare parte din inima mea în trecut, lui Yamaga, și îmi jurasem să nu mai iubesc niciodată.

Preferințele sexuale ale lui Tanaka nu cunoșteau nici o limită, cu excepția celei a genului. Nu făcuse niciodată dragoste cu un bărbat, chiar dacă îi plăcea când mă costumam așa. Îi plăcea de mine goală, îi plăcea de mine îmbrăcată în mătase, îi plăcea de mine în haine de băiat, în haine de fată, pe tocuri și, mai ales, în cizme. Vizita în mod regulat o prostituată cantonează dintr-un bordel, unde dădea și petreceri private pentru prietenii asemenea lui. Se zvonea că femeia era micuță de statură și că avea cele mai mici picioare legate din Shanghai, dar ea îl putea satisface nu doar pe el, ci și pe oricât de mulți prieteni ai săi ar fi vrut el să-i răsfețe. Fetele cu picioare legate nu erau de obicei pe gustul bărbaților japonezi, dar, din experiența mea, ideea unei femei transformată din punct de vedere fizic pentru a plăcea unui bărbat le mărește acestora apetitul. Gândiți-vă la chipul pictat al gheișelor, ale căror buze roșii, semnificând pasiunea, ar putea fi contrazise de buzele lor palide de la natură, sau la ochii întunecați, dați cu creion, ai concubinelor, care mimează dorința sexuală.

După acea primă oară de sub plasa contra țânțarilor, din camera puțin mobilată care mirosea a camfor, am

început să petrecem mai mult timp împreună și, deși cizmele lui Tanaka nu erau întotdeauna lângă patul meu, asta nu conta, de vreme ce nici unul dintre noi nu îi era credincios, din punct de vedere sexual, celuilalt. Nu-mi păsa deloc de infidelitățile sale, iar Tanaka, în afară de vreo ieșire ocazională de gelozie, nu părea să fie deranjat de aventurile mele.

Pentru mine, el reprezenta combinația de iubit și protector pe care o căutasem toată viața. Cred că pentru Tanaka eu eram o forță a naturii care pur și simplu punea stăpânire pe el. Iar acest lucru a creat între noi o formă de loialitate care avea legătură, cumva, nu doar cu relația dintre noi doi, cu felul în care ne purtam unul față de altul, ci și cu Japonia însăși și cu ambițiile sale. Ne consideram amândoi copiii noii Japonii, acea Japonie care avea să cucerească lumea și să împartă cu noi respectul și privilegiile care vin odată cu puterea.

Valerie începu să se îndepărteze de mine, deoarece nu-l plăcea pe Tanaka. Însă eram atât de captivată de el, că am lăsat-o să plece fără să mă împotrivesc în vreun fel. Era prima oară în viața mea când aveam un bărbat care mă accepta și mă cunoștea așa cum eram. Credeam că, indiferent ce s-ar fi întâmplat în viețile noastre, ceea ce era între noi nu avea să se sfârșească niciodată.

În acele amețitoare luni de început ale relației noastre, făceam adesea sex de mai multe ori pe zi. Uneori, împărțeam o amantă sau mergeam fiecare pe drumul său câteva zile, pentru a reveni împrospătați. Am devenit din ce în ce mai apropiați, fără obișnuitul sentimentalism care vine odată cu o asemenea intimitate, și am ajuns să aflu că latura întunecată a caracterului lui Tanaka era la fel de nestăpânită ca a mea. Îi plăcea să asculte despre aventurile mele, dar destul de des exista câte un amant care-i stârnea mânia și îi provoca una dintre lungile sale bosumflări. Atunci amenința că o să pună ca bărbatul

respectiv să fie omorât, dacă nu renunţam la el, şi uneori eram tentată să nu renunţ, doar ca să văd ce s-ar fi întâmplat, dar nu am ajuns niciodată atât de departe. În ciuda abaterilor noastre, pasiunea dintre noi părea nelimitată, iar loialitatea noastră de nezdruncinat. Înainte de a-l întâlni pe Tanaka, minciunile erau pentru mine ceva obişnuit, dar dacă-l minţeam pe el mă simţeam de parcă m-aş fi trădat pe mine însămi. Nu exista nimic în legătură cu care să nu pot fi sinceră cu el. Era o persoană care înţelegea binele şi răul din mine şi căruia îi plăceau ambele laturi ale caracterului meu. Însă am ştiut întotdeauna când mă minţea, pentru că atunci stătea nemişcat şi mă privea drept în ochi, ceva ce oamenii nu fac, de obicei, în mod obişnuit atunci când stau de vorbă.

Relaţiile lui Tanaka la Shanghai erau nenumărate. Avea acces în locuri în care nu mai fusesem niciodată şi era tratat cu foarte mult respect oriunde mergea. Nu ţin minte să fi avut prieteni apropiaţi, dar avea atât de multe cunoştinţe, încât dădea impresia că era o persoană populară. De fapt, oamenii se temeau de Tanaka şi nu se simţeau în largul lor în prezenţa sa. El găsea alinare în parteneriatul nostru. Eram singurul lui prieten adevărat şi îi făcea plăcere să se fălească cu mine.

Ne duceam la meciurile de box de la Sokols, clubul sportiv rusesc, să ne uităm la tinerii frumoşi care-şi concentrau forţa şi îndemânarea unul împotriva celuilalt în arenă. Preferam boxul sumo-ului, căci adversarii erau mai chipeşi, publicul mai interesant şi mirosul de vodcă şi sânge de-a dreptul îmbătător. A venit şi Valerie cu noi o dată, dar detesta ceea ce ea numea „cruzimea" acestui sport şi ştiam că nu se prea dădea în vânt după compania lui Tanaka. Ca şi Mari, Tanaka era înnebunit după cursele de cai şi mă ducea la clubul hipic din Shanghai, de pe şoseaua Nanking. Îi plăcea mai mult acesta decât cel situat dincolo de parcul Hangkou, pe care îl preferase

ea. În majoritatea cazurilor pierdeam bani, dar în acele ocazii în care câştigam, sărbătoream asta cu sex şi şampanie. Uneori, ne duceam la Clubul Ambasador şi invitam pe toată lumea pe care o consideram importantă să bea cu noi până la ziuă. Tanaka plătea fetele de la cabaret să se culce cu oaspeţii săi în cămăruţele întunecate aflate la etajul clubului luxos decorat. Beam la popota ofiţerilor lui, unde se servea numai sake din cel mai bun şi partenerii noştri de jocuri de noroc erau aroganţii tineri ofiţeri din clica lui Hirohito.

Lui Tanaka îi plăcea foarte mult mâncarea bună şi mă ducea în localuri din cartierul chinezesc, unde aceasta era gătită cu veneraţie. Pentru preţul cuvenit, puteai să mănânci omletă din larve de orez sau mistreţ sălbatic capturat în pădurile de lângă Kyoto, înăbuşit în miere provenită de la albine care se hrăniseră cu trifoi alb. Mâncam nişte bomboane minunate cu migdale şi sirop de pere şi încheiam invariabil banchetul cu o supă din iarbă sărată sau castane. Bucătarii erau grozavi, dar trebuie recunoscut faptul că chinezii, cu nemaipomenita lor poftă de mâncare, sunt aceia care excelează în arta gastronomică.

Pe acele străzi înguste din cartierul chinezesc, unde se auzea tot timpul zăngănitul pieselor de mah-jong, unde la uşile caselor aglomerate cântau cinteze domestice şi rufele erau puse la uscat pe culmi întinse între case, Tanaka începu să mă prezinte reţelei sale de aşa-zişi spioni, care în realitate erau bătăuşii şi hoţii din cartier.

Lângă Poarta Longevităţii, într-o casă cu înfăţişare sărăcăcioasă, am cunoscut o bătrână zbârcită căreia i se spunea Mama. Băieţii ei erau o legiune, deşi nu de acelaşi sânge cu ea. La o singură înclinare a capului Mamei, ei executau orice ordin pe care l-ar fi dat Tanaka. Mama purta întotdeauna o eşarfă pe cap, legată cu un nod la ceafă, şi o jachetă vătuită, prost vopsită, ca să o

apere la piept, despre care zicea ea că era șubred. Tanaka spunea că purta eșarfa pentru că era cheală și că jacheta era căptușită cu bani.

Ea îi zise lui Tanaka că eram frumoasă ca jadul, dar că firea îmi era făurită din fier. Spuse că îi aduceam aminte de ea însăși când era tânără și spera că mă voi bucura în viață de norocul de care avusese și ea parte. Era greu de imaginat că fusese vreodată o frumusețe și nu mi-a plăcut să fiu asemănată cu ea. Detestam ideea îmbătrânirii și nu-mi dădeam niciodată voie să meditez prea mult la propria-mi mortalitate. Nu te poți bucura de tinerețe decât dacă te aperi de gândul că o vei pierde. În orice caz, era evident că se trăgea dintr-un mediu de țărani și, precum un fruct neudat, cele de felul ei se usucă încă de când sunt pe ramură.

Mama era proprietara câtorva case din cartier, iar într-una dintre ele ținea fete de pe la satę, pe care le vindea în funcție de înfățișarea lor. Dacă erau urâte, ajungeau chelnerițe muncite din greu prin ceainării, iar dacă erau frumoase, ajungeau prostituate. Tanaka putea să aleagă gratis și uneori alegea una cu înfățișare comună în detrimentul uneia frumoase.

Pe măsură ce am devenit din ce în ce mai implicată în toate aspectele vieții sale, zilele mele negre se împuținară și nevoia mea de a mă proteja de plictiseală dispăru. Astfel încât mi se părea ciudat că visele mele, pe vremea aceea, erau despre pământul pe care stăteam, care se prăbușea în apă, lăsându-mă să plutesc pe un cer atât de tăcut, că-mi puteam auzi bătăile inimii.

După ce Tanaka află mai multe despre firea mea și descoperi că-mi putea încredința orice secret, îi trecu prin minte că aș fi fost un spion bun și, nu după multă vreme, eu eram cea care îi transmitea Mamei ordinele sale și cea care-i cunoștea după nume pe băieții ei. Într-un efort de a mă face și mai utilă, mă trimise la cea

mai bună școală de limbi străine din Shanghai, ca să-mi perfecționez engleza. Mă trecu pe statul de plată al Serviciilor Secrete și, la rugămintea mea, aranjă să iau lecții de zbor. Astfel, am ajuns să-mi îndeplinesc ambiția de a pilota un avion, pe care o aveam încă de când zburasem prima oară, de la Tokio la Port Arthur, cu Kawashima și Nobu. Îmi doream ca Nobu să mă fi putut vedea pilotând, ca să fie nevoit să își înghită cuvintele.

Sub tutela lui Tanaka, am învățat repede meserie. Am aflat cum să mă așez într-un restaurant astfel încât să pot auzi conversațiile purtate la trei mese distanță și cum să mă ascund în toalete, unde obțineam adesea informații surprinzător de utile. Am devenit prieptută în a lega prietenii cu tot soiul de oameni, cum ar fi indiscretele neveste ale ofițerilor superiori din marina americană, cărora li se părea tare boem să fie prietene cu mine. Le curtam la barul de la Hotel Palace unde, plictisite de cumpărături, se adunau să bea gin roz sau cocteilurile care arătau scârbos, garnisite cu atât de multe fructe, că semănau mai mult a mâncare decât a băutură.

În general, se părea că îi admirau pe japonezi, aspirau să fie ca aristocrații britanici și se gândeau la chinezi numai în termeni de servitori și negustori. Pălăvrăgeala lor era despre haine și parfumuri și despre aventurile colegilor ofițeri ai soților lor. Vorbeau despre locurile unde erau trimiși la post și despre ce se discutase la popotă cu o seară înainte. Libere să fie ele însele, spre deosebire de soțiile japoneze, profitau din plin de situația lor de femei emancipate, făcând și spunând ce voiau, ajungând, chiar, să își ridiculizeze soții una față de alta.

Tanaka zicea că, indiferent cât de inofensivă părea o informație, ea putea fi importantă și putea conduce la lucruri mai mari. Ținea un dosar în care avea notat cine era infidel, cine se droga, cine paria peste posibilități. Îi îndatora pe oameni, plătindu-le datoriile sau făcându-le

rost de cele mai bune fete ori chiar de cei mai buni doctori, atunci când era nevoie de un avort sau de un tratament. Părea că toată lumea îi era datoare cu un favor sau dorea să-i câştige tăcerea. Îmi spuse că asta era o poziţie periculoasă, căci nimănui nu-i place ca secretele sale să fie la discreţia altora sau să fie dator, dar că asta făcea din el un bun spion şi că-i plăcea să trăiască periculos.

Era anul 1931, aveam în jur de douăzeci şi cinci de ani şi mă bucuram de viaţa mea la Shanghai. Aveam un iubit, un salariu şi o profesie nouă şi fascinantă. Lucrurile mergeau bine când, din senin, într-o bună zi, superiorul din nord al lui Tanaka, colonelul Doihara, solicită ca eu să mă prezint la el, la Tianjin, în trei zile. Zise că are o misiune pentru mine, pentru care doar eu eram calificată, una prin care puteam, în caz de reuşită, să înlesnesc înaintarea Japoniei în nord-estul Chinei. Trebuia să fiu pregătită să rămân în Tianjin atât cât era necesar pentru îndeplinirea misiunii şi aveam nevoie, zicea el, de haine potrivite ca să mă amestec în cea mai înaltă societate.

Tianjin era locul de naştere al împărătesei chineze Wan Rong. Auzisem că era un oraş interesant şi eram dornică să merg. Împăratul Puyi, exilat din Oraşul Interzis, îşi stabilise acolo reşedinţa. Trăia, împreună cu soţia sa, sub controlul japonezilor, în condiţii mai limitate decât era obişnuit. Nu era greu de ghicit că referirea lui Doihara la „cea mai înaltă societate" însemna Puyi şi soţia lui, Wan Rong, „cea cu înfăţişare minunată".

Tanaka îl ura pe Doihara, care punea întotdeauna sub semnul întrebării uriaşele cheltuieli pretinse de biroul din Shanghai. Nu voia să mă lase să merg, dar nu putea încălca ordinele superiorului său şi, în silă, făcu pregătirile necesare pentru călătoria mea în nord. Era foarte agitat şi îmi zise că ştia că Doihara va încerca să mă seducă şi că nu putea suporta acest gând. I-am promis că

n-o să mă culc cu Doihara, dar nu a fost mulţumit şi m-a pus să jur pe prietenia noastră că nu o să fac din colonel amantul meu.

Cu toate astea, eram încântată că Doihara mă recunoştea drept unul dintre agenţii săi şi îmi oferea o slujbă a mea, care nu-l implica pe Tanaka. Era un pas înainte pe drumul acceptării mele depline ca fiind o adevărată fiică a Japoniei. Mi-am făcut bagajele cu grijă, alegând în majoritate haine occidentale, precum şi o ţinută orientală cu care, în ciuda jurământului pe care i-l făcusem lui Tanaka, plănuiam să-l seduc pe Doihara.

Vișine și miere de salcâm

Am zburat spre Tianjin pilotând eu însămi aparatul, făcând schimb la panoul de comandă cu un tânăr pilot japonez, pe care-l întâlnisem prima oară pe vremea când luam lecții de zbor. Era un amant ocazional de-al meu, un bărbat spiritual și arogant, a cărui companie îmi făcea plăcere, căci nu voia nimic altceva decât sex în schimbul căruia era dispus să-mi facă favoruri. În cabină era frig și ne încălzeam luând regulat câte o dușcă dintr-un termos cu ceai fierbinte, îndoit cu sake. După un zbor fără incidente am aterizat în orașul Tianjin cu o zi înainte de cea în care mă aștepta colonelul. Tanaka mă învățase că elementul surpriză îți creează un avantaj și aveam un plan care, credeam eu, nu numai că avea să-l intrige pe Doihara, dar avea să și etaleze priceperea mea de a mă deghiza și de a induce oamenii în eroare.

Hotelul la care Tanaka făcuse rezervare pentru mine era la o scurtă distanță de parcurs cu mașina față de sediul lui Doihara. Era un hotel masiv cu patru etaje, construit pe ruinele unei vechi case de comerț cu pretenții de grandoare occidentală. Avea un portar cu înfățișare demnă, personal chinez în uniformă, covoare indiene și o lumină destul de obscură. Pe aceeași stradă se afla un Country Club, un local imens condus de englezi, care egala Shanghai Clubul atât ca stil, cât și ca lux. Bineînțeles, chinezilor nu le era permisă intrarea,

dar am auzit că se făcea excepție pentru Puyi și soția lui, datorită rangului lor. În timp ce se bucura de ospitalitatea clubului, marele împărat nu era tratat cu prea mult respect, ci cu o atitudine vecină cu insolența, pe care chiar și cei mai de jos englezi sunt capabili s-o adopte în fața chinezilor care le sunt superiori.

Tianjin era un oraș elegant, cu restaurante, piețe și teatre bune și cu o filială a lanțului de magazine Laidlaw and Company care era aproape la fel de bine aprovizionată ca firma-mamă din Shanghai. Marele magazin de lux era unul dintre preferatele lui Puyi și se făcea vinovat de ridicolele sale veșminte occidentale, care cuprindeau jachete și pantaloni de golf din tweed, ca și sacourile scurte, crăpate în spate în două cozi, pe care împăratul le purta cu pantaloni în dungulițe și cravate din mătase. Existau magazine pe Bulevardul Victoria și chiar și un hipodrom, dar orașul nu avea atmosfera îmbătătoare a Shanghaiului, nici puterea de a le insufla locuitorilor săi senzația că trăiau în centrul lumii. Avea, totuși, o comunitate internațională, cu fabrici străine și, de asemenea, cu trupe străine. Erau spectacole de operă Pekin și orașul se mândrea cu un cinematograf modern, precum și cu obișnuitele bordeluri și localuri unde se consuma opiu.

Eram entuziasmată de aventura care mă aștepta la Tianjin, dar țineam minte, în sinea mea, ultima conversație avută cu Tanaka, înainte să plec din Shanghai. Generos ca întotdeauna, îmi dăduse bani și mă sfătuise să nu-i încredințez lui Doihara informații personale pe care mai târziu le-ar fi putut folosi împotriva mea.

— Ar trebui să trimit un însoțitor cu tine, Yoshiko, nu m-aș încrede în colonel în legătură cu nici o femeie, darămite cu una atât de frumoasă ca tine.

Știam că gelozia sa avea de-a face mai mult cu rangul superior al lui Doihara, decât cu sentimentul de posesie

asupra mea. Dar îmi propusesem să-i ascult sfatul de a fi atentă să nu-i dezvălui prea multe colonelului.

Am fost foarte pretențioasă în legătură cu camera pe care am ales-o și i-am pus să-mi arate vreo trei înainte de a mă instala în cea cu cel mai mare pat și cu cele mai moi covoare. Avea o baie surprinzător de bine dotată, cu robinete mari din bronz și o cadă din lemn, cu pereți foarte groși. Principalele camere de primire, deși slab luminate, aveau lămpi electrice, dar dormitoarele și holurile, încă neelectrificate, erau cam întunecoase. Existau lămpi cu ulei pe noptiere, lumânări în baie și un imens felinar de vânt așezat pe un cufăr, la picioru patului. Cufărul era sculptat cu libelule atât de veridice, încât mai că le auzeai bătăile aripilor, în timp ce planau deasupra unor crini la fel de realist executați. Am deschis capacul și un miros persistent de eucalipt îmi îmbătă simțurile. Îmi aminti de Shimako, căci ea îl folosea în cuferele în care-și ținea rufăria și purta adesea în păr mirosul parfumului împrumutat de la lenjeria de pat. M-am rugat să nu o visez pe Shimako în noaptea aceea, căci visele cu ea îmi răpeau întotdeauna din fericire. Având în minte obiceiul ei, am parfumat așternuturile cu esența de crizantemă, care era preferata mea, și m-am dat cu puțină pe la ceafă și pe la încheieturile mâinilor. Am trimis un servitor să-mi cumpere vișine și miere de salcâm și niște lumânări din ceară de albine, care să îmblânzească lumina albastră dată de lămpile cu ulei. Îmi adusesem șampanie și sake și niște țigări din acelea rusești, negre, perfecte pentru a fi fumate noaptea.

După ce am dormit vreo oră, mi-am făcut baie și m-am îmbrăcat într-o robă lungă, specifică unui domn chinez de rang mijlociu. Mânecile-i lungi îmi acopereau mâinile atât de evident femeiești, în vreme ce gulerul se încheia suficient de sus încât să-mi mascheze gâtul subțire. Mi-am îndesat părul într-o tocă și, cu excepția unui *obi*

cu care-mi legasem strâns sânii, nu mai aveam nimic pe dedesubtul veșmântului lărguț.

Portarul hotelului se uită cercetător la mine când am urcat în mașina chemată în numele prințesei Perla Orientului din familia Su, titlul sub care zisese Doihara că trebuia să mă afișez în Tianjin. Cum luna nu se vedea nicăieri, cerul era negru ca un creion *kohl*. Nici o stea nu ne lumina drumul, doar farurile palide ale mașinii aruncau două raze de lumină pe șoseaua dreaptă.

Tanaka îmi spusese că Doihara era extrem de ambițios și că de obicei lucra până seara târziu la sediul Serviciilor Secrete din Tianjin. Era neobosit în urmărirea succesului și, datorită relațiilor sale din Manciuria, era cunoscut jurnaliștilor occidentali drept „Lawrence al Manciuriei". Ceea ce însă nu-mi spusese era că Doihara, chiar dacă nu părea cu adevărat chipeș, era un bărbat cu o înfățișare puternică, avea o descendență înaltă și însuși împăratul Hirohito îi acorda încrederea sa. Presupun că Tanaka nu voise să mi-l prezinte pe superiorul său ca fiind un bărbat impresionant, știind că astfel de vigoare și influență mă va atrage. Colonelul Doihara avea reputația nu doar de afemeiat, ci și de bărbat care nu se dădea în lături de la nimic pentru a obține ceea ce dorea. Știam că aveam să-mi încalc în curând promisiunea făcută lui Tanaka, dar, cu puțin noroc, el nu urma să afle vreodată, iar promisiunile nu sunt decât niște simple convenințe pentru a ușura cărarea prin viață. Nu am smuls niciodată nimănui vreo promisiune și nu le-am acordat nici o valoare în cadrul relațiilor sau al negocierilor.

Pentru a spori senzația de mister și de senzațional pe care voiam să i-o dau colonelului, am sosit la sediul său exact când bătu miezul nopții. Cu vocea cea mai scăzută pe care mi-am putut-o lua, i-am spus ofițerului de serviciu că trebuia să-l văd pe Doihara și că scopul vizitei mele era atât de secret, că nu i-l puteam dezvălui decât

colonelului, în persoană. Am fost percheziționată de un tânăr paznic, care-și trecu mâinile cu atenție peste haina mea, de la gât la poale, înainte de a se uita la mine ușor jenat. Îmi spuse să rămân pe loc, ca să se ducă să vadă dacă-mi va fi acordată o întrevedere.

După cinci minute, am fost condusă în biroul colonelului, care era așezat o masă imensă și completa niște document cu un stilou de aur care părea scump. Era un bărbat bine clădit, cu obrajii bărbieriți complet, cu fața lată, nasul îngust și ochi severi. Am bănuit că avea spre cincizeci de ani. Nu ridică privirea la intrarea mea, ci scoase în mod ostentativ un revolver din sertarul biroului și îl așeză lângă mâna sa dreaptă, continuând să scrie. Credea poate că venisem să-l asasinez cu mâinile goale sau poate că doar voia să mă intimideze.

După un lung răstimp de tăcere, îmi aruncă o privire scurtă și mă întrebă cum mă cheamă, pipăind revolverul în timp ce vorbea. Mi se adresă într-o formă elegantă de chineză, fără urmă de accent japonez. I-am răspuns în aceeași limbă, coborându-mi vocea la un timbru pe care-l consideram masculin.

— Nu e nevoie să-mi știți numele, i-am răspuns, ci doar că am venit să vă fiu de folos.

Se aplecă spre mine, mijindu-și ochii ca pentru a mă vedea mai bine.

— Glasul tău este acela al unui eunuc, zise el disprețuitor. Ești din anturajul lui Puyi?

— Sunt de același sânge cu el, dar nu din anturajul său, i-am replicat.

Colonelul se lăsă pe spătarul scaunului, măsurându-mă cu privirea din cap până în picioare. Apoi, foarte încet, se ridică, își încheie nasturele de sus de la haină, puse capacul stiloului și bagă revolverul la loc în sertar.

— Păi atunci, cred că știu cam cine-ai putea fi, zise el, împingând scaunul și luându-și sabia de unde era sprijinită

de birou. Dar, ca să fiu sigur, trebuie să văd ce se ascunde sub deghizarea ta.

Veni spre mine, întinzând sabia, cu privirea încă atintită în ochii mei. Fără cea mai mică schimbare a expresiei, făcu brusc o mișcare lungă, grațioasă, și tăie bridele din mătase care-mi încheiau haina. Am rămas complet nemișcată. Doihara scoase un mormăit de satisfacție și, cu o mică lovitură cu vârful sabiei, sfâșie *obi*-ul din mătase care-mi strângea sânii. Când acesta căzu pe jos, mi-am scos toca și colonelul izbucni în râs:

— Ești o fată foarte curajoasă. O singură lovitură și ți-aș fi putut face o cicatrice pe viață.

— Aveți o mână sigură, colonele. Îmi pot da seama că sunteți un bărbat în care se poate avea încredere.

— Complimentele nu sunt ceva la care să fi fost vreodată sensibil, prințesă, zise el pe un ton pompos. O femeie frumoasă, însă, este ceva la care nici un bărbat adevărat nu poate rezista.

Din ziua în care l-am pierdut pe Yamaga, nici eu nu am mai căzut vreodată victimă complimentelor. Îți pot întuneca mintea. Doihara era un bărbat care avea să fie greu de manipulat, nu pentru că se credea imun la tertipurile unei femei, ci mai mult din cauză că avea o fire vicleană, neîncrezătoare. Știam că avea puterea de a mă promova și de a face ca funcția mea la Shanghai să fie absolut sigură. Trebuia să-l impresionez pe Doihara la toate capitolele, dacă era ca steaua mea în Serviciile Secrete să se ridice. Bănuiam că era afemeiat mai degrabă din dorința de a-și hrăni vanitatea, decât dintr-o mare sensibilitate față de farmecul feminin, și că trebuia să îngraș această vanitate cu suspine și gemete de târfă în patul lui.

Acceptă bucuros propunerea mea de a merge la mine la hotel ca să ne cunoaștem mai bine, deși îi luă enervant

de mult timp să își aranjeze sabia și să cheme mașina. Zise că era ceva rar în viață să întâlnească o aventurieră adevărată și că i-ar fi plăcut să ajungă să mă cunoască mai bine, dar manierele sale erau reci și arogante și colonelul începea să-mi displacă.

Îmi părea rău că nu voi putea să-i împărtășesc lui Tanaka cum l-am sedus pe colonelul Doihara. Să discutăm despre cucerirle noastre era o modalitate de petrecere a timpului care ne plăcea amândurora, dar știam că, deși eram în stare să fac față geloziilor sale ocazionale, când venea vorba de superiorul său, pe care-l ura, nu ar fi făcut decât să i se accentueze convingerea profundă că el, ca om de rând, nu avea ce să caute în patul unei prințese. Îmi era dor de camaraderia lui Tanaka. Ar fi fost distractiv să discut cu el despre cucerirea colonelului Doihara, dar, smulgându-mi o promisiune de fidelitate, el pusese acest subiect sub interdicție. De la această distanță, mă puteam sili să fiu critică în privința lui. Când era în compania sa, personalitatea lui era de așa natură, că nici un bărbat nu strălucea la fel de puternic. Poate că era nevoit să joace rolul căpitanului în fața lui Doihara, care era colonel, însă, din câte credeam eu, îi era net superior acestuia. Tanaka avea să fie mereu o influență uriașă în viața mea, dar mă simțeam bine să fiu din nou autoarea propriilor mele aventuri.

În interiorul întunecat al mașinii, aflați la ceva distanță unul față de celălalt, colonelul închise ochii, fără să vorbească cu mine. Exista între noi acea tensiune care apare înainte de a face prima oară sex cu cineva, când mai e puțin până să atingi, până să descoperi cum vor merge lucrurile. În acele momente minunate, gâtul ți se usucă, inima îți bate mai repede, totul pare a se desfășura cu încetinitorul. E ca și cum timpul pur și simplu stă în loc. Tocmai pentru a trăi iar și iar această senzație îmi iau atâția amanți, căci în această distragere a atenției sunt

atât de departe de moarte, pe cât este posibil fără ajutorul opiului.

A durat doar câteva minute până să ajungem la hotel cu mașina, condusă de un soldat tânăr, care-l trata pe colonel cu mare deferență: aproape că a atins pământul înclinându-se, atunci când Doihara îi ordonă să-l aștepte și să-și păstreze mintea trează. Colonelul părea nervos în lumea exterioară. Plecase de la birou cu o armă în buzunar și trăsese în jos transparentele de la geamurile mașinii din clipa în care urcase.

— Poate că e o idee bună că ești deghizată, Yoshiko, îmi șopti el pe când intram în hotel. Acum, că invadăm Manciuria, nici un japonez nu se mai poate simți în siguranță acolo unde mișună în voie chinezii.

Mă urmă în tăcere până în camera mea și se uită la mine cum aprindeam lumânările și turnam câte un pahar de șampanie. Nu bău dintr-al său, zicând că o considera o băutură supraapreciată, potrivită doar pentru târfe și occidentali. Sake era pe gustul lui și acceptă butelcuța mea în speranța că băutura se va ridica la calitatea recipientului în care era servită. Neluând în seamă critica pe care o adusese șampaniei, am băut repede ambele pahare și am fost de acord că sake, ca toate lucrurile japoneze, era superior.

Cum Doihara tăiase închizătorile de la haina mea, mi-o legasem cu ce mai rămăsese din *obi*. În mașină, haina se desfăcuse, dezvăluindu-mi picioarele încălțate în cizme, care eram sigură că îl stârniseră pe colonel, deși nu dăduse vreun semn în acest sens. Stând în fața lui, mi-am desfăcut nodul de la *obi* și mi-am lăsat haina să alunece la podea. Colonelul îmi spuse să mă așez pe pat în timp ce se dezbrăca, încet, împăturindu-și cu grijă cămașa și atârnându-și haina pe spătarul scaunului. Era ceva jignitor în felul lui de a nu se grăbi deloc, sorbind din băutură și holbându-se la mine de parcă mă controla

de defecte. Am dat să-mi scot cizmele, dar el mârâi un „lasă-le". Am zâmbit și m-am întins pe spate în pat.

În ciuda reputației de mare crai, Doihara era un amant dezamăgitor. Îi plăcea să stea deasupra și se chinuia de parcă era un muncitor care săpa un șanț. Era și gălăgios, gemând și mormăind de parcă efortul îl epuiza. Mirosea rece, a metal, ceea ce nu era neplăcut, dar nu pot spune că experiența sexului cu el a depășit-o pe oricare alta pe care am trăit-o. Pe când mă sufoca cu pieptul lui imens, acoperindu-mi fața în așa fel încât mi-era greu să respir, m-am trezit că-mi doream ca el să fi avut înțelegerea lui Tanaka în privința trupului unei femei. Părea să nu-și dea seama că avea sub el o ființă vie. Aș fi putut la fel de bine să nu exist decât ca receptacul pentru sămânța lui. Aveam să fiu în stare să-i spun sincer că era un samurai adevărat, ceea ce știam că va lua drept compliment. Felul în care făcea dragoste era complet egoist, astfel încât era cu atât mai amuzant faptul că el se considera un amant grozav. Speram că era mai bun ca spion decât era ca amant.

Mirosul lui Doihara era cu totul nou pentru mine, dar exista ceva în legătură cu trupul său care-mi părea familiar, de parcă ar fi fost cineva de care îmi aminteam, dintr-un vis de demult. În timp ce se străduia să ajungă la punctul culminant, mi-am dat brusc seama că tatăl meu, prințul Su, era acela cu care semăna atât de mult Doihara din punct de vedere fizic. Am conștientizat, de asemenea, că ceea ce simțisem pentru tata era dorință, un lucru interzis. Dorința trupească poate fi găsită adesea acolo unde există tabuuri. Însă cum aș fi putut să nu recunosc acele frământări din copilărie ca fiind dorință? Ce ciudat era să descopăr acele sentimente interzise, după atât de mulți ani, sub trupul greu al colonelului. Nu puteam să condamn copilul care fusesem pentru asemenea dorințe față de atotputernicul meu tată. El era, la

urma urmei, centrul lumii în care trăiam. Doar cele mai frumoase femei ajungeau în patul lui. Concubinele erau în concurență pentru atenția sa și o duceau bine când o obțineau. Cum stăteam întinsă lângă colonel, mi-am dat seama care erau originile dorinței mele față de bărbații cruzi și puternici și am știut, de asemenea, că nu aveam puterea de a schimba acele tipare adânc înrădăcinate în mine cu atâția ani în urmă.

Ca omagiu față de amintirea reînviată a fetei cu picioare legate care-l servise pe tata și pe care o spionasem, am umplut un vas cu apă parfumată și l-am șters cu grijă pe Doihara între picioare, spunându-i întruna ce amant priceput era. Se înfierbântase atât de mult, că a trebuit să facem amor pentru a doua oară și, din nefericire, se căzni și mai mult să ducă actul la îndeplinire.

Doihara era, în ciuda protestelor sale, la fel de sensibil la flatări ca orice bărbat, și cu cât stăteam mai mult în compania sa, cu atât îmi părea mai mic ca statură. Deși îi respectam funcția și înțelegeam că avea puterea de a influența poziția pe care o aveam, nu-l puteam admira. Și totuși, din motive în întregime venale și ținând de ambiție, tot voiam să-l impresionez.

Când ne-am trezit, câteva ore mai târziu, am mâncat vișine cu miere, o combinație dulce-acrișoară de gusturi care mi-a plăcut întotdeauna după ce făceam sex. Colonelul își clăti gura cu restul de șampanie trezită, spunând că doar pentru așa ceva era bună. Îmi zise că eram cu adevărat delicatesa orizontală pretinsă de reputația mea, dar că nu-i plăcea părul meu scurt.

— O femeie ar trebui să aibă părul lung, Yoshiko. Este funia cu care bărbatul o trage spre el.'

Camera se răcise cât timp dormiserăm noi, lumânările arseseră aproape de tot, iar lămpile încă mai împrăștiau strălucirea obscură a luminii lor albastre. Afară, cerul lipsit de stele era negru ca tăciunele și dezarmant într-un

mod straniu. Îl visasem pe Jon, plângând cu capul în poala soției sale, în timp ce ea, ca întotdeauna, zâmbea cu surâsul ei gol.

Detest să mă trezesc în încăperi care au fost cândva calde și pregătite pentru pasiune, dar au devenit reci în realitatea așteptărilor neîmplinite. Nu la fel stăteau lucrurile și pentru Doihara, care era țanțoș și mulțumit de sine. Se dădu jos din pat și se îmbrăcă surprinzător de repede. Îmi spuse să vin la el la birou după micul dejun, ca să mă informeze în legătură cu misiunea pe care o avea în minte pentru mine.

— Sunt încântat de tine, prințesă. Știu că vei face treabă bună.

După ce plecă, am trezit un servitor și i-am spus să-mi aducă un bol de supă cu un ou în ea și niște fructe. Știam că nu mai puteam să adorm la loc cât timp mai ținea întunericul. În zori, am văzut un roi de stele pe cerul care se lumina și mi-am amintit că Părere-de-Rău le considera întotdeauna un semn bun.

— Nimic nu e mai norocos ca luceafărul de dimineață, Micuță Stăpână, zicea ea. E darul zeilor pentru cei care se trezesc devreme.

Nu sunt o persoană superstițioasă, dar mai bine un semn bun decât unul rău.

Misiunea mea nu era atât de palpitantă cum sperasem, dar, așa cum îmi explică Doihara, era una vitală. El crezuse, dintr-o greșeală, că eram prietenă din copilărie cu soția lui Puyi, Wan Rong, și voia să mă alătur ei și împăratului la vila lor, Grădina Liniștită, din Tianjin. Trebuia să o conving pe Wan Rong, care se împotrivea, să consimtă să plece cu soțul ei în Manciuria, în nord-estul Chinei, unde Japonia își extindea imperiul. Acolo, Puyi urma să fie proclamat împărat al acelei provincii, care era și locul de baștină al strămoșilor lui –

și ai mei. Era un ținut deprimant, un pământ cu sol ostil și climat aspru.

În ciuda dorinței lui de a fi restabilit pe tron și de a-și recâștiga poziția, Puyi ar fi dorit, cel mai probabil, să i se ofere o altă regiune decât cea de la granița cu Mongolia. Nu numai că această regiune de graniță era detestată de chinezi, dar zona era una în care comunismul se infiltrase destul de puternic. De la omorârea Romanovilor de către comuniști, nici un împărat nu aproba această filosofie. Cu toate astea, eu trebuia ca, până la urmă, să-i aduc aminte lui Puyi că nici măcar Marele Zid Chinezesc nu reușise să le reziste magnificilor noștri războinici manciurieni. Nu degeaba fuseseră numiți cei de un sânge cu noi „tătarii Orientului".

— Poate că e scris în stele ca un împărat manciurian să intre în China venind de la granițe, am spus eu, deși știam că unul cum era el nu se prea putea mândri cu curajul strămoșilor noștri. Dacă reușea într-adevăr să-și realizeze ambiția de a-și redobândi tronul, asta avea să se întâmple cu el ca marionetă a Japoniei.

Imperiul Soarelui avea nevoie de acel avanpost manciurian în China și, sub pretextul de a fi susținătorii lui Puyi, japonezii aveau de gând să-l transforme în marioneta lor și să-și sporească propria putere. Doihara era nerăbdător să-și îndeplinească ordinele și să îndepărteze cuplul regal din Tianjin, pentru a-l plasa acolo unde ar fi fost cel mai util intereselor Japoniei. Puyi avea să trăiască având titlul de împărat, sub un cer vast și pe un pământ aspru, unde avea să descopere că japonezii erau cei care conduceau, și nu el. În cele din urmă va afla, de asemenea, că o dată cu privilegiile și puterea cu care se născuse, împăratul dinastiei chineze Qing fusese blestemat și cu un noroc infernal. Se prea putea ca el să trăiască în Manciuria în condiții mult mai luxoase decât o făcusem eu în învecinata Mongolie, însă, cu toate

acestea, clima și cea mai mare parte a terenului erau atât de asemănătoare, încât, de-aș fi fost în locul lui, nu m-aș fi dus acolo, nici măcar pentru un tron. Doihara nu avea decât dispreț pentru Puyi. Îl considera un om slab, al cărui sânge era atât de subțiat, încât nu ar fi putut hrăni nici țânțarii. Față în față, era respectuos, dar, pe la spate, îl defăima pe Puyi ca fiind un bărbat decadent și lipsit de coloană vertebrală, ultima și cea mai slabă creatură a unei dinastii moarte. De fapt, Doihara, în ciuda faptului că era un savant în privința istoriei Chinei și vorbea fluent mai multe dialecte chineze, îi disprețuia pe toți chinezii, indiferent de rang. Mă avertiză să nu mă las sedusă de manierele alese ale împăratului. Îmi zise că acestea mascau adevărata slăbiciune a caracterului său și că, în inima sa, Puyi era un copil răzgâiat, un tiran cu cei mai prejos decât el și un prost judecător al caracterelor.

— Dă-mi voie să-ți ofer ceva caracteristic lui, prințesă, zise el. Când trăia în Orașul Interzis, cea mai mare plăcere a sa legată de copilele care-i erau concubine era să le biciuiască până le dădea sângele, apoi să le îmbăieze la lumina lumânărilor, în timp ce plângea în semn de milă față de suferința lor.

Puyi nu avea concubine la Tianjin, căci era obsedat de redobândirea tronului și asaltat de vise legate de asasinarea sa. Deși împăratul Qing nu-și putea lua drept concubină decât pe cineva din propriu-i clan, el nu avea încredere în nimeni și vedea o sabie în fiecare chip nou pe care-l cunoștea. La vremea aceea, nu găsea în el puterea de a avea încredere nici măcar într-o fată manciuriană. Doihara credea că această stare de lucruri nu va mai dura mult, căci Puyi avea întotdeauna nevoie de tinere care să-i gădile orgoliul și să-l liniștească.

— Soția lui, zise el, e plictisitoare și dezamăgită de el, nici nu mai doarme în patul lui. Wan Rong nu stă decât din cauză că prețuiește poziția pe care o are mai mult decât orice altceva în viață.

Wan Rong nu dorea să plece din Tianjin decât dacă era vorba să părăsească Asia sau să se reîntoarcă triumfătoare în Orașul Interzis. Tianjin era orașul ei natal, avea familie și prestigiu în comunitatea de acolo. Se bucura de mai multă libertate decât în Orașul Interzis și, de vreme ce Wen Xiu, consoarta soțului ei, se despărțise de acesta, ea era singura femeie cu poziție oficială din casa lui. La Tianjin, se putea complace – și făcea asta – în a-și răsfăța firea extravagantă, cumpărând orice lucru occidental pe care putea pune mâna. Cheltuia o avere pe bijuterii, haine și pantofi, tutun și parfumuri de import și odată, într-un elan de extravaganță, cumpărase două piane cu coadă.

Informându-mă despre eticheta purtării față de împărat și soția lui, Doihara îmi spuse că Wan Rong insista să i se spună Elizabeth, nume pe care i-l alesese Puyi de pe o listă cu nume englezești pe care i-o oferise bătrânul său profesor, *Sir* Reginald Johnston. Puyi alesese pentru sine numele de Henry și, după acest moment, în cercurile antiimperialiste ei au fost tot timpul numiți în glumă domnul și doamna Henry și Elizabeth Puyi. Doihara spuse că Wan Rong era o femeie proastă, care voia să meargă în America, unde, chiar dacă nu avea să fie o împărăteasă adevărată, va fi tratată ca atare. Zise, cu un dispreț batjocoritor, că America era o țară în care, neavând o regalitate proprie, oamenii se gudurau pe lângă personalele de viță regală de aiurea, indiferent cât de minore erau acestea ca importanță. Chiar dacă mă consideram la fel de patriotă precum colonelul când era vorba de Japonia, nu credeam că împăratul Chinei ar fi fost considerat neînsemnat, oriunde ar fi ales să trăiască.

Doihara nu avea nici un pic de respect pentru nici o dinastie care nu era japoneză. Considera regalitatea din Occident ca lipsită de sens, de vreme ce, pentru el, indiferent dacă erau prinți ori oameni de rând, toți

occidentalii erau ființe inferioare. Era furios că era nevoit să-i trateze cu respect pe Puyi și pe soția lui, și cu greu se silea să vorbească normal cu Wan Rong, dărâmite să i se adreseze cu politețe.

— E o dependentă de opiu, lipsită de tărie, nu mai e frumoasă, dar are o influență asupra soțului ei pe care nu am fost în stare să o înfrâng, zise el pe un ton enervat. Cât timp ea se împotrivește să meargă, el nu va lua hotărârea de a părăsi Tianjinul. Trebuie să o convingi, Yoshiko, că Puyi are supuși loiali în nord-est, care tânjesc după reîntoarcerea sa. Convinge-o că își poate relua acolo viața ca împărătească și că, în cele din urmă, va fi repusă pe tronul din Orașul Interzis. În tine, ca prințesă manciuriană și fostă tovarășă de joacă din copilărie, va avea încredere.

Nu eram în totalitate încrezătoare că Wan Rong o să-și amintească de mine și nu-mi păsa de permanentele referiri ale lui Doihara la originea mea chineză. Dar îmi puteam da seama că, pentru această misiune, originea va lucra în favoarea mea, așa cum o făcuse adesea în trecut. Propriile mele amintiri despre Wan Rong erau vagi. Țineam minte că, odată, a venit la noi acasă împreună cu mama ei, care era soră cu una dintre concubinele tatălui meu. Cred că mama mi-a spus să fiu drăguță cu ea, pentru că venea dintr-o călătorie lungă și era un copil delicat. Nu-mi aminteam să mă fi jucat cu ea, deși credeam că surorile mele s-ar putea să fi făcut asta. Abia dacă-mi aminteam acea fetiță frumoasă, pe care o disprețuisem pentru că semăna prea mult cu surorile mele. Chiar dacă aș fi știut că va fi sortită să ajungă împărătească, tot nu aș fi fost impresionată de ea. Și atunci, ca și acum, „împărătească" era sinonim pentru mine cu „soție", supusă și ascultătoare.

Am decis să nu-i spun de amintirile mele atât de palide, în cel mai bun caz, despre copilăria lui Wan

Rong. Habar nu aveam de unde primise el informațiile despre apropierea noastră, dar speram ca Wan Rong să fi auzit, măcar, de mine, și să aibă politețea de a mă întâmpina ca pe o cunoștință. Nădăjduiam ca memoria influențată de opiu a lui Wan Rong să fie slabă și ca ea să mă creadă pe cuvânt despre cât de bune prietene fuseserăm. Eram încrezătoare în puterea mea de convingere și mă credeam temeinic pregătită pentru ceea ce mi se cerea. Dacă Japonia hotăra că împăratul chinez ar trebui să fie un om de paie în Manciuria, atunci aveam să fac tot ce puteam pentru a-l încuraja pe Puyi să se întoarcă pe pământul strămoșilor noștri comuni.

Doihara stabili să vină el însuși să mă ia în zori cu mașina și să mă ducă la Grădina Liniștită. Urma să mă înfățișeze lui Puyi ca tovarășă pentru Wan Rong. Îmi spuse că, dacă nu puteam să o conving doar din vorbe să-l însoțească pe soțul ei în Manchukuo, numele japonez al Manciuriei, atunci trebuia să fac orice era necesar ca să o fac să-și schimbe părerea. Decizia lui Puyi de a pleca în Manchukuo trebuia să pară alegerea lui, indiferent cum fusese obținut consimțământul soției sale. Cu toată încrederea sa în Japonia și în ciuda mariajului său lipsit de dragoste, Puyi asculta de soția sa și s-ar fi dus în Manciuria numai cu acordul ei. După părerea lui Doihara, teama avea să o facă să se răzgândească pe potrivnica împărătească mai repede decât orice altceva. Trebuia să o conving că viața lor era într-un pericol iminent și devenise primejdios ca împăratul să mai rămână în Tianjin.

— Fă ceea ce e necesar, zise el. Vreau rezultate, Yoshiko, și le vreau repede. Japonia nu poate fi ținută pe loc de toanele acestei femeiuști jalnice.

Doihara îmi spuse că Wan Rong își dormea somnul ei drogat după-amiaza, făcându-și apariția la cină, oarecum trează, o stare care ținea cam două ore, după care se

întorcea în camera ei și se apuca din nou să-și fumeze pipa.

— Stă la masă, în timp ce se servește fel după fel, dar nu ia niciodată vreo îmbucătură. Femeia e slabă ca un puiet.

Câteodată, după cină, împărătesei îi plăcea să bea șampanie și să joace cărți cu Puyi. Însă în ultimul timp chiar și această mică ceremonie lipsită de cuvinte căzuse victimă neplăcerii lor crescânde de a se afla unul în compania celuilalt. Împărăteasa juca cărți prost, iar Doihara își imagina că pentru Puyi era o ușurare să nu trebuiască să dea ochii în fiecare seară cu soția sa neiubitoare și suferindă.

Înainte de a pleca spre Grădina Liniștită, mi-am petrecut după-amiaza făcând cumpărături de prin magazinele de provincie, dar bine aprovizionate, din Tianjin. I-am luat lui Tanaka un ceas de mână bun și o carte ilustrată despre pozițiile sexuale, cu desene complicate, făcută de un eunuc din vechime din Orașul Interzis. Mi-l închipuiam pe artistul antic spionând pe după paravane, așa cum făcusem și eu cândva, dar pe câtă vreme eu de-abia mai puteam respira din cauza senzualității scenei din fața ochilor mei, el, mai practic, își făcuse de lucru cu cărbune și hârtie. Mi-am făcut singură cadou niște parfum franțuzesc care mirosea a frangipani[1], iar pentru Wan Rong am cumpărat un minunat caleidoscop din argint, gândindu-mă că, dependentă fiind, îi plăcea orice lucru care distorsiona realitatea.

După o plimbare prin vechiul port, unde am petrecut o jumătate de oră în compania unui gigolo, care era dornic, dar nu era atât de frumos, m-am întors la hotel și m-am spălat în baia care avea o toaletă la care se trăgea apa și prosoape subțiri din bumbac, mari cât niște

1. Floare deosebit de frumoasă din India, cu parfum intens.

cearșafuri. Apa era rece pe pielea mea. Mirosea vag a noroi, bănuiesc că din cauză că gândindu-mă la copilărie, mi-am amintit de mirosul care-mi rămânea pe mâini după ce mi le vâram în bazinul cu crapi al tatei. Era o plăcere interzisă care-mi permitea să simt bucuria de a nu fi cuminte. Mi-am făcut bagajele și m-am schimbat în ținuta occidentală pe care știam că o prefera Wan Rong. Am ales o fustă din lână moale și o jachetă albastru închis și mi-am pus în jurul umerilor vulpile pe care mi le cumpărase Harry. Mi-am dat discret cu roșu în obraji și cu ruj pe buze, ceva ce nu obișnuiam să fac, dar Doihara îmi spusese că Wan Rong avea pielea cenușie și obișnuia să se dea cu mult roșu ca să imite o piele sănătoasă. Voiam ca ea să se simtă în largul ei cu mine, să-și amintească faptul că eram amândouă din aceeași clasă superioară și că eu reprezentam o persoană în care putea avea încredere și căreia i se putea confesa.

Lui Doihara îi luă cincisprezece minute să ajungă cu mașina la vilă, care, deși era o clădire destul de solidă, era remarcabil de lipsită de pretenții pentru un împărat. Se ridica impunătoare în grădinile presărate cu arțari și sălcii cu scoarță argintie. La ferestre erau obloane și în jurul lor șerpuiau glicine răsucite, care dădeau reședinței înfățișarea unei vilișoare, semănând mai degrabă cu cele construite de englezi pe șoseaua Nanking din Shanghai. E posibil ca înserarea cenușie să fi fost motivul care făcea casa să pară lipsită de viață. Lumina era pe cale să dispară, dar locul avea, oricum, ceva întunecat, ca și cum ocupanților săi nu le-ar fi păsat de el. Grădina era bine îngrijită, cu cărări ordonate și pomi curățați, dar avea aspectul deprimant al pământului care e îngrijit fără dragoste, astfel că nu dă nimic înapoi. Sentimentul de tristețe al locului era atât de pregnant, că, pentru o clipă, am rămas uitându-mă la casă și mi-am închipuit-o plângând încetișor.

Doi soldați japonezi stăteau afară pe o bancă din fața ușii, fumând și glumind. Preveniți de apropierea noastră de țipetele unei perechi de cocori ținuți într-o cușcă, săriră în poziție de drepți, prea târziu, însă, pentru ca lipsa lor de formalism să nu fie observată de colonel. Doihara se mânie, iar furia lui era rece ca gheața. Îl plesni peste obraz pe unul dintre ei și le spuse că erau o rușine pentru Japonia și că se va ocupa mai târziu de ei, pedepsindu-i pentru purtarea lor delăsătoare. Ochii îi erau duri ca fierul, buzele subțiri ca o linie. Am remarcat cum, într-o clipă, furia sa putea căpăta proporții uriașe, de la cea mai măruntă chestiune.

Am pătruns într-un hol plin cu oficiali japonezi care intrau și ieșeau din camerele de la parter, ducând dosare și cutii. Peste tot erau ofițeri în haine obișnuite sau uniforme, bocănitul făcut de încălțările lor pe podelele tari subliniind faptul că împăratul și soția sa nu erau ocupanții exclusivi ai așa-numitei Grădini Liniștite.

Într-o conversație avută mai târziu cu Puyi, mi-a spus că el însuși dăduse numele casei. Alesese „Grădina Liniștită" nu pentru a semnifica un loc liniștit, ci pentru a implica faptul că va aștepta liniștit până când se va ivi ocazia de a-și relua locul de drept pe tronul Chinei. Era un bărbat care toată viața sa așteptase ca alții să-i ordoneze zilele și care-și pierduse puterea de a prelua controlul asupra propriei sale vieți. Lipsa lui de acțiune trebuie să fi fost dezamăgitoare pentru soția sa, care, fără îndoială, sperase la o viață mult mai interesantă ca împărăteasă. Nu constituia, așadar, nici o surpriză faptul că ea prefera să-și petreacă acele zile de așteptare în visuri induse de mac, unde culoarea, viața și lumina îi umpleau ființa de bucurie, atâta timp cât își dormea somnul de opiu.

Puyi și soția lui ocupau camerele de la primul și de la ultimul etaj al casei. Trăiau haotic, dar confortabil, în stil

occidental, cu mobilă bună, covoare luxoase, un gramofon și multe discuri cu muzică instrumentală americană. Wan Rong avea o singură doamnă de onoare, care se îngrijea de hainele ei și o însoțea în escapadele de mers la cumpărături. Camerele de locuit erau atât de dezordonate, că se putea ghici numaidecât că existau puțini servitori. Din cauză că Puyi considera că este periculos să se deschidă ferestrele, în aer plutea, neplăcut, un miros de câine.

Casa era bine aprovizionată cu vinuri fine, inclusiv o rezervă excesiv de mare de șampanie. Existau lăzi de sherry scump, de care nu se atingea nimeni, și obișnuita gamă de lichioruri. Se găseau, din belșug, gin, whisky și sake, chiar dacă îi provocau împăratului durere de cap, și vin chinezesc din cinci cereale, despre care Wan Rong credea că are puterea de a o menține tânără.

Doihara îmi spuse că singurul venit al lui Puyi venea din amanetarea bijuteriilor pe care le adusese cu el din Orașul Interzis. Dar, cum această sursă limitată începuse să se împuțineze, costisitoarea sa echipă de consilieri îl părăsise pentru patroni mai bogați. Colonelul considera dezertarea lor un lucru bun, căci acum Puyi avea mai puțini oameni care să-i șoptească la ureche și era mai probabil să-i asculte pe consilierii săi japonezi.

În perioada petrecută la Tianjin, împăratul acumulase datorii enorme în oraș. Cei care se ocupau cu comerțul aveau rezerve în a permite ca datoriile lui să crească, în ciuda cinstei și faimei pe care împăratul o împrumuta afacerilor lor. Datora o mare sumă de bani la Laidlaw and Company, pentru garderoba în stil occidental pe care aceștia i-o furnizau, și multe restaurante și magazine de bijuterii din oraș încă nu văzuseră nici un bănuț din sumele promise.

În primii ani la Tianjin, când numeroasele casete cu bijuterii erau pline și podoabele din jad fin păreau

nesfârşite, el le dăruise cu generozitate coruptelor căpetenii războinice din oraş. Crezuse că ei vor face tot ce le stătea în putere pentru a-l ajuta să-şi recapete tronul. Ei îi promiseseră, în schimb, loialitatea lor până la moarte, apoi, unul câte unul, îl părăsiseră pe împăratul Qing în ceasul său de restriştе.

Am fost surprinsă şi uşurată când, în faţa lui Doihara, Puyi spuse că nu am nevoie de nici o prezentare. Mă ţinea bine minte din copilărie – eu eram fata care voia să fie băiat. Zise că era încântat că venisem, căci soţia sa avea nevoie de o tovarăşă, cu care să-şi împartă zilele de singurătate. Timpul lui, zicea el, era petrecut cu rezolvarea chestiunilor apropiatei sale reînscăunări, pe care era de datoria sa să o urmărească cu devotament. Se plânse de faptul că trebuise să lase la o parte până şi pasiunea sa pentru golf şi că renunţase să meargă la cinematograf şi la restaurante, deoarece voia ca poporul său să înţeleagă cât de multe era gata să sacrifice pentru ca ei să poată să-l aibă înapoi pe împăratul lor.

După mine, Puyi semăna mai degrabă cu un elev de şcoală decât cu un împărat. Avea o constituţie fragilă, părul scurt dat cu ulei şi un tic nervos la ochiul stâng. Avea un aer de aristocrat privilegiat şi o privire nesigură în ochi. Îmbrăcat într-un costum după moda prinţului de Wales, în carouri, şi cu pantofii lustruiţi, mirosea ca un englez, a săpun şi apă de toaletă. Avea manichiura făcută, cu unghiile lustruite până la o strălucire fină, iar dinţii, uşor îngălbeniţi, păreau prea mari pentru gura lui cu buze subţiri. Părul negru era lins pe spate şi purta ochelari cu rame subţiri, care-l făceau să arate studios şi neatrăgător. Era un bărbat cu inimă rece, cum aveam să descopăr mai târziu, care nutrea un dispreţ secret pentru aproape toţi cei cu care intra în contact. Era plin de obsesii şi superstiţii cărora le permitea să-i conducă viaţa. Fără să ţină seama de locul în care se afla, scuipa când

întâlnea ceva care aducea ghinion, nu mânca niciodată mâncare verde înainte de mâncare albă şi întotdeauna şovăia înainte de a intra într-o încăpere, dezbătând în sinea sa dacă să calce peste prag cu piciorul stâng sau cu cel drept. Era uşor de influenţat în păreri şi se răzgândea frecvent, în funcţie de persoana cu care vorbise ultima oară. Era incapabil să ia şi cea mai mică decizie de unul singur. Nu ar fi o exagerare să zic că trebuia să i se sugereze până şi faptul că era, probabil, momentul să urineze, să mănânce sau să doarmă. Pentru mine era de mirare cum de această fiinţă avea în vene sânge manciurian, căci nu avea nimic de războinic nici în purtare, nici în gândire.

Colonelul mă avertizase să nu mă las prostită de aparenta indiferenţă a împăratului faţă de soţia sa, căci deşi nu o iubea, avea încredere în dragostea ei pentru tronul dragonului şi ştia că dorinţa ei de a-l redobândi era la fel de mare ca şi a lui. Totuşi, o învinuia pentru faptul că fusese părăsit de către consoarta sa, Wen Xiu, pentru care avea un palid soi de afecţiune. După plecarea ei, Wan Rong insistase ca fata să fie decăzută din rangul de consoartă în cel de femeie de rând. Încă îl mai rodea că Wan Rong se arătase nespus de încântată atunci când Wen Xiu obţinuse divorţul, lucru de care Puyi fusese îngrozit. Dacă o femeie de rând putea să divorţeze de un împărat, atunci chiar că lumea reprezenta pentru el un mister, şi mai întunecat de când cu fuga sa din Oraşul Interzis. Existase o mare rivalitate în casă între cele două femei, care lui Puyi i se păruse amuzantă şi pe care nu încercase să o descurajeze. Însă de la plecarea consoartei sale, îşi simţea căminul micşorat şi patul i se părea mai rece ca niciodată.

Mi s-a dat o cameră la ultimul etaj, lângă cea a doamnei de onoare a lui Wan Rong. Era confortabilă, cu covoare groase şi pereţii zugrăviţi în aceeaşi culoare ca modelul cu maci roşii de pe cuvertura patului şi draperii.

Culorile îmi stârneau amintiri despre visele acelea cu sânge și pansamente pe care le avusesem în Mongolia. Camera era prăfuită și rece și am căutat o slujnică, să-i spun să facă curat în cameră și să-mi aşeze hainele. I-am zis să pună o piatră fierbinte în pat și am adăugat că, dacă voi mai găsi vreodată camera neîngrijită, voi pune să fie bătută. Din posacă, slujnica deveni pe loc servilă, aşa cum face orice servitor când întâlneşte o stăpână despre care ştie că nu va ezita să-şi pună în practică ameninţările. I-am retezat cuvintele cu care încerca să mă asigure că nu voi mai avea a mă plânge de nimic și am trimis-o să-mi aducă fructe și ceai.

Aveam să vorbesc cu Doihara și să aranjez să i se dea cuplului regal mai mulţi servitori și un şambelan care să-i supravegheze. Nu era potrivit ca împăratul, care trăia în grija japonezilor, să locuiască într-un asemenea haos.

Doamna de onoare a lui Wan Rong îmi spuse că împărăteasa de-abia aştepta să se întâlnească cu mine și că mă va vedea la cină, pentru care îi plăcea ca oamenii să se îmbrace elegant. Am ales o rochie neagră, simplă, și am purtat la ea perla neagră pe care mi-o cumpărasem, fără să mă gândesc prea mult, la Shanghai. Nu egala frumuseţea nestematei lui Natsuko, care trecuse de la una la alta cu asemenea resentimente, dar îmi amintea de ea, ceea ce era, în mod ciudat, o alinare.

Puyi se afla deja în sufragerie când am ajuns eu. Era îmbrăcat cu un sacou de seară și cravată neagră, mânecile îi erau prinse cu butoni cu diamante și la mână avea un ceas care părea scump.

— Și eu am o colecţie foarte frumoasă de perle, zise el, privind-o atent pe a mea. Îmi plac mai ales cele ivorii, căci sunt mai mult aşa cum le-a intenţionat natura, fiind în acelaşi timp și flatante pentru piele.

Sosi și împărăteasa și mi-a fost prezentată de Puyi, care îi spuse că eram una dintre multele sale verişoare îndepărtate.

— Da, am auzit de tine, Perla Orientului, rosti ea cu o voce surprinzător de puternică.

Deși încă tânără, Wan Rong părea răvăşită de experienţa anilor. Păşea la fel de încet ca o femeie având de două ori vârsta ei și își aranja întruna, cu un gest nervos, șiragul lung de hematite care păreau prea grele pentru gâtul ei delicat. Niște pui de pechinez lătrau scurt la picioarele ei, încălţate cu pantofi cu tocuri înalte, un pic prea largi pentru tălpile ei înguste. În ciuda fragilităţii sale, mi-am putut da seama de unde provenea reputaţia ei de mare frumuseţe. Avea o osatură fină, nasul delicat și gura moale, dulce, iar în ochi avea o tristeţe emoţionantă, care nu dispărea nici măcar când zâmbea. Era frumoasă într-o manieră morbidă și atât de slabă, încât atunci când i-am luat mâna ca de pasăre într-a mea, am simţit că și cea mai slabă apăsare ar fi putut s-o zdrobească. Dependenţii de opiu au adesea un ten livid, însă Elizabeth era atât de palidă, încât nici măcar obrajii daţi cu mult roşu n-aveau ce face pentru a înlătura impresia că era grav bolnavă și s-ar putea prăbuși în orice moment. Sub ochi avea umbre întunecate și rujul de un roşu închis îi scotea în evidenţă dinţii pătaţi de opiu. Își punea mâna la tâmplă foarte des, cu o expresie de suferinţă, ca și cum, pentru o clipă, uitase ce anume făcea. Degetele ei aveau nuanţa maronie care vine de la înmuierea opiului în fiole, iar mâinile îi tremurau uşor, făcând să i se miște ţigara. Și totuși, în ciuda acestor neajunsuri, ea părea să aibă, cel puţin în ochii mei, o frumuseţe eterică, fără vârstă. Trăsăturile ei aveau o simetrie plăcută, iar ochii întunecaţi de sub arcul perfect al sprâncenelor erau de un negru luminos.

Am simţit imediat o legătură puternică cu ea și, cu totul neobișnuit pentru mine, am fost copleșită de ceea ce-mi părea a fi o dorinţă de soră de a o salva de demonii ei și de a o reda unei vieţi sănătoase.

— Poate vom fi prietene, îmi zise ea, fără nici o emoție.

I-am replicat cu sinceritate că speram să fie așa și în secret am regretat că adevărata noastră relație se va baza pe minciuni.

Acea primă cină împreună, ca toate cele care aveau să-i urmeze, a fost un eveniment chinuitor, desfășurat aproape în tăcere. Puyi mâncă fel după fel, concentrându-se cu lăcomie asupra mâncării, în vreme ce soția sa fuma țigări franțuzești una după alta și bea șampanie. Când și când, Wan Rong lua câte o bucățică de mâncare și o arunca pe jos, unde patrula marea de cățeluși pechinezi adulmecând cu speranță. M-am trezit și eu, o dată în viață, fără poftă de mâncare și recunoscătoare pentru vin, care avea un buchet minunat de bogat.

După cină, Wan Rong și-a luat în brațe cei doi cățeluși preferați și m-a invitat în camera ei să jucăm mah-jong. Îi ură noapte bună lui Puyi, iar el îi răspunse pe un ton formal că-i dorea o seară plăcută.

— Sper să dormi bine aici, în Grădina Liniștită, îmi zise el. Și sper să nu te deranjeze faptul că lucrez până târziu.

Camera lui Wan Rong era un omagiu mișcător adus Occidentului, față de care împărăteasa avea, în mod evident, toată admirația. Pe măsuța ei de toaletă era un talmeș-balmeș de parfumuri franțuzești și apă de lavandă englezească. O cutie rotundă de pudră Max Factor stătea lângă o oglinjoară de mână din email roz, care trebuia lustruită. Peste tot erau fotografii în rame de argint cu ea și cu Puyi împreună cu lideri occidentali și, de asemenea, poze cu vedete americane de film pe care mă îndoiesc că le cunoscuse. Pe noptieră ținea operele lui Shakespeare și poemele lui Byron, deși auzisem că se chinuise din greu să prindă măcar câteva cuvinte în engleză. Cărțile păreau neatinse și aveau la mijloc semne de carte cu ciucuri.

Într-o comodă cu sertare și cu fronturile confecționate din sticlă, de felul celor care se găsesc pe la magazinele de mercerie, se aflau niște mănuși albe din piele de căprioară și ciorapi de nailon puși în teancuri ordonate în pungile lor de celofan. Așezate pe măsuțe lângă patul ei, în cutii aurite, erau țigări străine și brichete din aur, lângă scrumiere din porțelan cu trandafiri pictați. Pe o masă rotundă din mahon, sub o fereastră soioasă, o tavă din argint cu gin și apă tonică englezească era însoțită de o farfurie cu feliuțe de lămâie. Singura influență chinezească din încăpere se vedea într-un colț, unde se găsea o sofa joasă, umflată, cu perne învelite în mătase, așezată lângă o cutie metalică înaltă de cam treizeci de centimetri care adăpostea toate lucrurile de care un dependent de opiu ar fi putut avea nevoie pentru a se răsfăța cu pasiunea sa.

N-am jucat mah-jong în seara aia. În loc de asta, am fumat o pipă cu opiu și ne-am împărtășit confidențe, de parcă eram niște vechi cunoștințe. Am simțit o căldură sinceră față de fragila împărăteasă, ceea ce m-a luat prin surprindere, căci nu mă așteptasem ca ea să-mi placă.

Wan Rong mă rugă să-i spun povestea vieții mele și astfel i-am povestit despre copilăria mea în casa Kawashima. Îmi spuse că ei nu i s-ar fi potrivit, căci nu-i plăcuseră niciodată japonezii, care i se păreau plini de brutalitate și orbi față de arta adevărată. I-am spus că, în mare, bărbații japonezi mi se păreau amanți interesanți și că-mi plăcea aroganța lor. Ea râse și zise că era de părere că aveau picioarele prea scurte și nasul atât de prost modelat, că mai degrabă fornăiau decât să rostească cuvintele.

Îmi mărturisi că, la început, nu voise să se mărite cu Puyi, căci, deși era împărat, nu era genul de bărbat la care majoritatea fetelor visează ca fiind soțul ideal. Însă, de-a lungul anilor, ajunsese să prețuiască poziția ei de soție a celui de-al doisprezecelea împărat al marii dinastii Qing. Zise că, deși nu trăise niciodată iubirea adevărată,

auzise că aceasta avea, oricum, viață scurtă, și credea că poziția era cea care avea să-i țină de cald la bătrânețe. Nu i-am atras atenția asupra faptului că poziția și viața care-i fuseseră impuse erau cele care o reduseseră la starea ei actuală, de sănătate șubredă și indecizie.

Spunea cu sinceră convingere că va renunța la opiu atunci când Puyi va fi reinstalat în locul care i se cuvenea de drept în Orașul Interzis. Nu avea să fie nici o greutate, zicea ea, căci nu era dependentă și fuma doar ca să scape de dificultățile vieții ei de zi cu zi din Tianjin. Dorul ei față de bătrânul palat, spunea ea, era atât de puternic, că fără opiu și-ar fi petrecut zilele în nefericire. Recunoșteam un dependent de opiu atunci când vedeam unul, iar Wan Rong era printre cei mai înrăiți pe care-i întâlnisem. În realitate, era pe moarte, din cauza robiei față de macul sângeros.

În noaptea aceea am dormit în camera ei și am visat albastrul vis indus de opiu, de felul celor pe care le mai trăisem și înainte. Albastrul este culoarea cea mai lipsită de sânge și m-am trezit liniștită. Și Wan Rong părea liniștită, numai că arăta chiar mai rău decât arătase în seara precedentă. Ochii îi erau roșii și încercuiți de pete întunecate, pielea căpătase o tentă verzuie, iar vocea își pierduse puterea și era răgușită și tremurătoare. Chiar și așa, era încă posibil să vezi cum de acea ființă palidă, care se ofilea, meritase cândva numele de „Înfățișare Radioasă". M-am gândit că până și celei mai încântătoare fotografii cu ea pe care le văzusem, din vremurile de dinainte să se îndrăgostească de opiu, probabil că erau doar niște copii palide și nedrepte ale originalului.

Când m-am întors în camera mea, m-am felicitat pentru cât de ușor îi câștigasem încrederea. Îmi spusese chiar și că știa că eram cineva în care putea avea încredere și că, de fapt, își amintea de mine din copilărie. Îmi zise că numele meu era o amenințare pe buzele

concubinelor față de fiicele lor. Ele le spuneau acestora că ascultarea le va salva de soarta Perlei Orientului, o fată care, precum un pui de tigru, se zbătea și mușca pentru a-și croi drum prin viață și nu avea să-și găsească niciodată un soț în această viață sau în cea viitoare.

Știam că pentru a rămâne prietenă cu Wan Rong, trebuia să trăiesc cu două minciuni. În primul rând, trebuia să nu par a fi de partea japonezilor, pe care ea îi ura. În al doilea rând, trebuia să pară că fumez opiu cu ea în fiecare noapte, căci altfel aveam să-i pierd prietenia tot atât de repede pe cât de repede se părea că i-o câștigasem. Nu avea să fie ușor să mă prefac, dar trebuia să învăț asta degrabă, ca să nu fiu la fel de lipsită de control precum împărăteasa însăși. Iubind opiul așa cum îl iubeam, îmi era ușor să înțeleg dependența lui Wan Rong. Am și eu viciile mele, dar ele nu-mi otrăvesc sângele vieții așa cum o face opiul, dacă este singurul tău iubit.

După acea primă noapte de confidențe, nu aveam nici o îndoială că voi fi în stare să o determin să-l convingă pe soțul ei că viitorul cuplului imperial se afla în Manciuria. Însă, în ciuda multor săptămâni petrecute după un model asemănător, în care prietenia noastră creștea și ea îmi zicea că îi luminasem zilele, hotărârea lui Wan Rong de a nu pleca în Manciuria rămase neclintită. Avea o încăpățânare în caracter care era în contradicție cu înfățișarea ei fragilă și îl detesta atât de mult pe Doihara, că era decisă să se împotrivească oricărui lucru care avea ștampila aprobării lui.

— Are trucul jucătorului de poker, care minte cu fața prefăcută, zicea ea. Cum să poți avea încredere într-un astfel de om? În orice caz, este o insultă să trebuiască să acceptăm sfatul unui simplu colonel.

Am încercat să-l ridic pe Doihara în ochii ei spunându-i că, deși nu-l plăcea, trebuia să creadă că el avea

în vedere interesele împăratului. Cât despre rangul inferior al lui Doihara, i-am spus că, așa cum un fermier era mai bun decât un prinț când aveai nevoie de sfaturi despre cultivarea plantelor, așa și colonelul era un expert, nu doar în politică, ci și cu privire la regiunea de nord-est a Chinei, unde servise în armată și învățase limba și istoria.

Însă pe când eu îi vorbeam la o ureche, Chen Tseng Shou, profesorul din copilărie al lui Wan Rong, îi șoptea în cealaltă. Îi spunea că nu era convins că japonezii aveau sub control toate cele trei provincii nord-estice și că auzise că, în orice caz, intenționau să-l numească pe Puyi șef executiv, și nu împărat al Manciuriei. O sfătui să fie prevăzătoare cu promisiunile lui Doihara și îi sugeră să-l avertizeze pe împărat că Japonia nu fusese sinceră cu el. Chen Tseng Shou o cunoștea pe Wan Rong dintotdeauna și ea avea încredere în el mai mult decât în oricine altcineva. Era evident că el o iubea și era loial familiei ei, așa cum era la fel de evident că îl disprețuia pe Doihara și era suspicios față de toți japonezii.

În ciuda părerii lui Doihara că Wan Rong era o femeie proastă, trebuie să spun că eu, una, m-am trezit că eram de acord cu instinctele pe cale le avea în privința binelui ei și al lui Puyi. Când îmi spuse că, după părerea ei, plecarea în Manciuria va fi sfârșitul lor și că le-ar fi fost mai bine dacă ar fi părăsit China împreună, mi s-a părut că are dreptate. Dacă aș fi fost eu împărăteasă, aș fi plecat din țară și i-aș fi lăsat pe ceilalți să caute să mă reinstaleze. Însă nu-i puteam spune, desigur, așa ceva, și am continuat să încerc să o conving să plece pe meleagurile acelea aspre, unde știam că va suferi nu doar neplăcerile călătoriei, ci și, odată ajunsă acolo, rușinea de a-și privi soțul făcând temenele stăpânilor săi japonezi.

Trebuia să fiu martorul tăcut al propriei mele înșelăciuni nemiloase față de fragila împărăteasă și îmi puteam da seama că începea să aibă efect. Wan Rong știa că

valul evenimentelor îi era potrivnic. Fratele lui Puyi, studiind în Japonia și impresionat de reușitele poporului nipon, îi scria împăratului sfătuindu-l să aibă încredere în japonezi și să meargă în nord-est. Însuși Puyi, deși asculta încă de soția sa, devenea mai receptiv la sfaturile lui Doihara. Dorința copleșitoare de a-și relua rolul de împărat îi influența toate gândurile și provoca adesea certuri între el și Wan Rong.

Temerile ei în privința Manciuriei erau viscerale, intestinele ei se revoltau literalmente la gândul călătoriei spre locul acela. Dacă erau descoperiți de chinezi, aveau să fie omorâți în bătaie. Și îi era frică să-și piardă căminul și familia și să se trezească lipsită de puterea de a scăpa din ceea ce ea credea a fi o situație groaznică. Deși nu ar fi recunoscut-o niciodată, își făcea griji pentru chestiunile practice legate de obiceiul ei de a consuma opiu într-un mediu nou și nefamiliar și se temea de coșmarurile care știa că vor veni dacă nu se va putea droga.

Avea dreptate să o preocupe astfel de lucruri, însă în preajma mea instinctele o părăsiră, căci mă credea prietena ei sinceră. Din cauza singurătății și a nevoii de prietenie, avea încredere în mine. Și chiar dacă nu ținea seamă de sfaturile mele și știa că prezența mea în casa ei îi influența soțul, ea era în continuare bună cu mine. Îmi spuse că, în ciuda faptului că nu eram capabile să fim de acord în chestiunea manciuriană, credea că o sfătuiam așa cum consideram eu că era mai bine pentru ea.

Mi-au trebuit ani să învăț, și atunci abia în cele mai cumplite împrejurări, că oamenii, și nu țările, sunt cei cărora le datorăm loialitatea noastră. Privind în urmă, mi-aș dori din toată inima să o fi sfătuit pe Wan Rong să plece din China cu sau fără Puyi și să-și croiască drum spre Occident, unde ar fi putut să joace în siguranță rolul împărătesei aflate în așteptare. În loc de asta, în timp ce zăcea drogată în lungile ei reprize de somn, eu concepeam

planuri care să o facă, îngrozită, să plece din Tianjin spre nord-est. Mă plictiseam de viața pe care eram nevoită să o duc în limitele reședinței lor și tânjeam după plăcerile din Shanghai.

Doihara, deși era un vizitator zilnic la Grădina Liniștită, nu mă mai abordase în particular, în mod intim, așa cum o făcuse în acea primă noapte. În ciuda sexului mai puțin decât memorabil de atunci, îi sugerasem că era posibil să-l amuze să-și petreacă noaptea în camera mea, în timp ce Puyi visa la restaurare, la câțiva metri depărtare, în camera lui. El mă refuză, spunând că nu ar fi fost o idee bună, deoarece, dacă eram descoperiți, Puyi avea să fie mai puțin înclinat să aibă încredere în mine. Wan Rong mi-ar fi întors spatele și ar fi fost și mai înverșunată împotriva plecării în nord-est.

— Și, oricum, îmi plac aromele noi, prințesă. Dar sunt flatat că ai dori să mănânci de două ori din același fel de mâncare.

De frustrare, am încercat să-i consolez pe cei doi soldați pe care Doihara, sub amenințarea acțiunii disciplinare, îi lăsase de pază. Dar îi speriase atât de rău, că în ciuda ofertei mele de a le dărui plăcere amândurora, ei crezură că era un truc pentru a-i pune la încercare și refuzară. Așa că am recurs la știutele cărări și am găsit alinare la băieții-cu-ora care se îndeletniceau cu meseria lor pe ulițele întunecate din jurul docurilor. Însă acești băieți-cu-ora se ridică la înălțimea numelui lor și, la fel ca opiul, satisfac doar provizoriu, astâmpărând doar foamea, fără să stingă dorința.

M-am hotărât să îmi pun toată energia în a motiva cuplul regal să se mute cât mai repede posibil în Manciuria. Astfel că a fost pentru mine un noroc chior când bătrânul profesor al lui Puyi, Reginald Johnston, apăru în vizită la Grădina Liniștită. Venise să-l roage pe Puyi să scrie prefața unei cărți la care lucra el, despre

perioada petrecută în calitate de profesor al împăratului. Se numea „Amurg în Orașul Interzis" și Johnston, descriindu-se drept un „slujitor credincios și iubitor al Majestății Sale, Împăratul", îi dedicase acestuia cartea. Puyi a fost nespus de flatat și i-a scris lui Johnston o scurtă prefață, lăudându-l ca pe unul care nu era întrecut nici măcar de către cei mai buni învățați de origine chineză.

În timpul vizitelor lui Johnston, Puyi insista întotdeauna ca seara să se dea banchete, la care se aduceau la masă feluri după feluri de mâncăruri elaborate, în porții care ar fi hrănit miile de eunuci din Orașul Interzis. Se consumau peștele, carnea și vinul cele mai bune, în vreme ce Johnston îl ridica în slăvi pe Puyi, lustruindu-i ego-ul, până când împăratul ajunsese să strălucească de atâta prețuire de sine. Puyi și bătrânul său profesor stăteau împreună de vorbă de parcă nu ar mai fi fost nimeni altcineva de față. Asta îl enerva pe Doihara, căruia nu-i plăcea de acest străin care se bucura de deplina atenție a împăratului, și nici nu avea încredere în el. Dacă ar fi putut, colonelul ar fi ținut departe de urechile împăratului toate vocile care nu erau japoneze.

Cu unul dintre prilejuri, Puyi porunci să se servească din belșug creveți-tigru, știind că aceasta erau una dintre mâncărurile favorite ale lui Johnston. La mai puțin de o oră după ce s-a îndopat cu ei, Puyi a fost singurul de la ospăț care s-a ales cu o toxiinfecție alimentară. Suferea de niște dureri de stomac chinuitoare, pielea lui căpătase o tentă verzuie și a avut grețuri violente ore întregi. Am profitat de ocazie ca să-l conving că exista, cu siguranță, un agent chinez în casă, care urmărea să-l asasineze și că, de acum încolo, toată mâncarea lui trebuia gustată înainte ca el să se atingă de ea. Bineînțeles, adevărul era că, urmărit de ghinionul său obișnuit, el alesese și mâncase un crevete stricat. Însă după discuția noastră,

nimic nu ar fi putut să-l convingă de așa ceva. Sugestia mea, cum că erau asasini în casă, îl băgase atât de tare în sperieți, încât zile în șir după aceea reședința noastră a fost cuprinsă de zarvă. Dăduse ordin ca tot personalul să fie interogat, inclusiv japonezii.

Wan Rong rămase netulburată de toată această agitație și de temerile soțului ei. Credea că e vorba doar de veșnicul ghinion, care lovise din nou, și avea convingerea că lăcomia era cauza bolii lui. Cum nici o viață întreagă de discuții nu ar fi convins-o pe împărăteasă că ar fi fost mai în siguranță în Manciuria, am început să cred că nici ciudata presupusă tentativă de curmare a vieții soțului ei nu ar fi avut vreo șansă de reușită. Însă Puyi era mai sensibil la teamă decât fragila lui soție și, în starea sa de neliniște, începu să-și îndrepte privirile spre Manciuria, trimițându-le jad în dar acelor generali din nord-est care se supuseseră forțelor japoneze de ocupație. Doihara consideră asta un semn bun și zise că Puyi își făcea aliați în Manciuria pentru a-și crea propria bază de putere acolo, pentru când avea să sosească.

După câteva zile, însă, Grădina Liniștită reveni la rutina ei obișnuită, iar Puyi începu să asculte din nou de soția sa. Dar era cuprins de tulburare și nehotărâre, într-o zi era de acord că ar trebui să plece în nord-est, pentru ca în ziua următoare să spună că ar trebui să plece în Occident, până când opinia publică, pe care o credea de partea sa, îl va rechema acasă, pe tronul care i se cuvenea de drept.

Următoarea mea mișcare a fost să aranjez ca unul dintre chelnerii preferați ai lui Puyi de la Victoria Café să-i dea un telefon acasă, la Grădina Liniștită. L-am mituit pe chelner să facă asta și l-am amenințat cu viața copiilor săi, dacă pomenea vreodată cuiva despre acest lucru. Trebuia să-i spună lui Puyi că, dorind să-l protejeze pe împărat, se simțea obligat să-l informeze personal că

niște bărbați dubioși la înfățișare puseseră întrebări în legătură cu prilejurile în care Puyi dorea să mănânce la local. Întrebaseră, chiar, și care erau felurile sale preferate, pe care le comanda cel mai des. Chelnerul îi spuse că observase umflăturile de la armele pe care le țineau sub haine și că se temea că doreau să-i facă rău împăratului. Credea că, pentru propria-i siguranță, Puyi ar trebui să nu mai mănânce acolo.

Planul meu era să fac în așa fel încât viața lui Puyi în Tianjin să fie stăpânită de teroare. Într-o asemenea măsură, încât să-i fie frică să iasă până și în grădină, darămite să se ducă în oraș. Ca prizonier al fricii, mă gândeam că va fi mult mai motivat să fugă din casa aceea, care începea să semene cu o închisoare. Însă, cu toate că a fost îngrozit de telefonul primit de la chelner, au trebuit să aibă loc alte trei episoade de aceeași natură ca să-l pună pe fugă.

Am avut o întrevedere cu Doihara și am conceput un nou plan. Acesta consta în a trimite la reședință un coș cu fructe, având alături un bilețel de la un cunoscut simpatizant, cu mesajul „Pentru Henry și Elizabeth, fie ca ei să prospere", în care scrisul să fie astfel falsificat încât Puyi să-l recunoască drept al prietenului său. Cuibărite sub portocale, ca niște asasini care dormeau, urmau să se afle două grenade.

În casă se lăsă o liniște deplină, în timp ce aceia care știau de plan așteptau, cu inimile galopând, ca Puyi să descopere fructele mortale. Când în sfârșit se întâmplă aceasta, Wan Rong începu să țipe, iar Puyi se înfurie atât de tare, încât Doihara se văzu nevoit să-l calmeze făcându-i promisiunea că va dubla paza la Grădina Liniștită. Colonelul îi spuse lui Puyi că în China lucrurile mergeau prost pentru împărat și că existau dușmani peste tot. Dar îi dădu asigurări că nu se va mai primi nimic în casă fără o inspecție meticuloasă în prealabil.

Mi-a fost milă de Wan Rong, trebuia să reacționeze la niște evenimente care se derulau prea repede pentru ea ca să mai poată gândi clar, dincolo de toanele ei schimbătoare și accesele de furie împotriva lui Doihara. Îl insultă, făcându-l incompetent, și solicită să fie adus altcineva în locul lui, de rang mai înalt, care să îndeplinească rolul persoanei de legătură cu ea și cu Puyi. Deși era politicoasă cu mine, căldura dispăruse din relația noastră și o surprindeam uneori uitându-se la mine ca un copil care a fost lovit de o mamă în care avea încredere. M-a durut să-i pierd afecțiunea, dar nu o puteam învinui: încălcasem granițele prieteniei noastre și ea știa acest lucru. Profesorul ei îi spuse că, în timpul copilăriei mele în Japonia, sângele meu suferise influențe care mă îndepărtaseră de manierele elegante și loialitatea proprie chinezilor, fiind acum infectat cu răceala și ambiția caracterului poporului meu adoptiv. Îi zise lui Wan Rong că nu mai putea avea încredere în mine. Doamna ei de onoare, aflată în solda lui Doihara, îmi spuse că profesorul o convinsese pe stăpâna ei că lucrurile începuseră să meargă tot mai rău din ziua în care sosisem eu în casă și că nu credea că asta era o coincidență. Era cu adevărat un bun prieten al împărătesei și, deși îi pierdusem încrederea, mă bucuram că avea pe cineva de partea ei. Nu aveam nici o îndoială că Puyi va pleca, în cele din urmă, în Manciuria, dar nutream speranța tainică că ar putea exista o posibilitate ca Wan Rong să evite această soartă.

Următorul pas în campania noastră a fost să introducem un șarpe hidos, dar inofensiv, sub plapuma împăratului. Acesta a fost așezat pe cearșaf aproape de locul unde ar fi venit inima lui și semăna, la prima vedere, cu un excrement oribil. La descoperirea lui, atât Puyi, cât și Wan Rong, cu inima înghețată de frică, simțiră în sfârșit nevoia să fugă. El încă mai aspira la un tron, fie el și manciurian, în vreme ce ea tot mai tânjea după Occident.

În timp ce dezbăteau la nesfârșit unde ar trebui să meargă și consultau ghicitoarele pentru un sfat, am pus în aplicare ultimul plan cu care să-i speriem, astfel încât să plece din Tianjin.

Această ultimă tentativă, reușită, era un plan conceput de mine și s-a dovedit un triumf. Am pus la cale o serie de revolte în cartierul chinezesc al orașului, de unde se auzea limpede, în aerul nopții, zgomotul armelor. Împăratul se cutremură când auzi bubuiturile și se albi de teamă. Ochii săi, în spatele ochelarilor cu rame din sârmă, care-i dădeau înfățișarea unui intelectual, erau ca ochii unui copil înfricoșat. I se spuse că chinezii scăpau de sub control și că în concesiunea japoneză fusese instaurată legea marțială. De teama unei invazii în masă la Grădina Liniștită, casa a fost împresurată de trupe și mașini blindate. Colonelul Doihara îl sfătui pe împărat ca nici el, nici împărăteasa, să nu se arate pe la ferestre, care acum erau ținute zi și noapte nu doar închise, ci și cu storurile lăsate în jos.

Și astfel, în anul 1931, în mohorâta lună noiembrie, cu o ultimă asigurare primită din partea lui Doihara cum că va domni ca monarh peste Manciuria și își va păstra titlul de împărat, Puyi ceru să fie dus acolo fără întârziere. Scos din minți de spaimă și gata să accepte orice sfat pe care colonelul i l-ar fi oferit, consimți fără nici o împotrivire că ar fi mai sigur pentru el să călătorească spre noul său imperiu fără soția lui, Wan Rong. I se promise că ea avea să-l urmeze în câteva săptămâni, însoțită de majoritatea bagajelor și de animalele lor de companie.

Puyi își luă rămas-bun, foarte pe scurt, de la împărăteasa uluită, care stătea în cămașă de noapte în holul Grădinii Liniștite, și apoi se despărți într-un mod mai adecvat de mine, spunând că atunci când va fi restabilit pe tronul său din Pekin, eu voi fi un oaspete de vază în Orașul Interzis. Cum stăteam privindu-i din ușa deschisă,

contrastul dintre împărat, deghizat în paltonul militar japonez și cu șapcă pe cap, și bolnava sa soție, în veșmintele-i de noapte subțiri, nici că ar fi putut fi mai mare. El – îmbrăcat de călătorie, cu mintea concentrată asupra siguranței proprii, ea – înspăimântată și tremurând de frig, încercând să-și stăpânească teama. Fără o urmă de empatie în fire și obișnuit ca propriile-i dorințe să fie cele mai importante, Puyi nu avea habar de spaima și panica pe care le trăia soția lui. Mi-am pus un braț pe după umerii ei și am strigat-o folosind apelativul de împărătească, pentru a-i reaminti să aibă curaj. Ea încetă să mai suspine și îi întoarse spatele soțului ei, urcând încet scările spre camera ei.

Marele împărat Qing a fost scos din Grădina Liniștită ascuns în portbagajul luxoasei sale mașini decapotabile. Un servitor personal conducea, în vreme ce un consilier al lui Puyi juca rolul pasagerului pe scaunul din spate. Mașina își croi drum spre doc, situat în concesiunea britanică, pe malurile râului Pai. A fost o călătorie scurtă, dar nu lipsită de peripeții, căci șoferul, neliniștit, se propti într-un stâlp de telegraf, făcându-l pe împărat să se lovească la cap suficient de rău încât să sufere de o vânătaie și un cucui destul de grave. Amețit, și fără ca măcar să beneficieze de politețea unui salut, Puyi a fost zorit din portbagajul mașinii de-a lungul unui chei din ciment până la o șalupă cu motorul nepornit, care avea să-l ducă pe mare până la vasul cu aburi *Awaji Maru*. Fără ca Puyi să știe, ofițerii japonezi aflați la bord aveau ordin ca, dacă erau descoperiți de către chinezi, să dea foc unei rezerve ascunse de benzină de la bord și să-l trimită pe împărat la tronul său ceresc.

În Grădina Liniștită, Wan Rong își petrecu restul nopții fumând țigară după țigară, consolată de bătrânul ei profesor. O puse pe doamna ei de onoare să se apuce să-i împacheteze rochiile, chiar dacă aveau să treacă multe

săptămâni până să i se permită să-l urmeze pe soțul ei. Cu puțin timp înainte de miezul nopții, mă chemă în camera ei ca să-și poată lua rămas-bun de la mine. Colonelului îi făcuse plăcere să-i spună că mă trimitea înapoi la Shanghai în dimineața următoare și că îl lăsa pe subordonatul său să se ocupe de Grădina Liniștită.

— Chiar dacă nu ești cu adevărat prietena mea, ai fost o companie bună și-mi va fi dor de tine, Perla Orientului. O împărăteasă e sortită să fie singură, presupun, mai ales atunci când e măritată cu un împărat care se gândește doar la el însuși. Ascultă-mi sfatul, Perla Orientului, și nu te încrede în japonezi. Indiferent de ce crezi tu, ei nu te consideră una de-a lor.

Ar fi trebuit să o ascult pe Wan Rong, ale cărei instincte știam că erau bune. Dar ea era victima în acea noaptea și nu o puteam vedea în altă lumină decât aceea. Nu puteam accepta că sfatul ei avea cu adevărat sens. Îmi pusesem toată încrederea în Japonia, îi promovam ideile cu tot zelul și îmi doream din răsputeri să o slujesc bine. Mi-am luat rămas-bun de la Wan Rong cu un sărut pe buze, ceea ce o făcu să râdă, și spunându-i că speram să o revăd.

— Trebuie să mă vizitezi în Manciuria, Perla Orientului. Asta dacă, bineînțeles, nu am suficient noroc să mor în somn înainte de a pleca în acel loc străin.

Mi-era teamă pentru ea, dar m-am simțit iertată.

Anul următor, când ea a fost în sfârșit lăsată să se alăture soțului ei, mi-a parvenit vestea că ura Manciuria. Suferea din cauza climei foarte aspre și era victima viselor urâte și a sănătății șubrede.

M-am gândit adesea la împărăteasa bolnavă, cutreierând holurile palatului ei inferior, suferindă și singură, dar mândră știindu-se soția numărul unu a adevăratului împărat al Chinei. Fusese manipulată în mod grosolan, victimă a politicii și a snobismului propriu, precum și a

trădării mele față de prietenia noastră, care, în circumstanțe mai favorabile, ar fi putut fi una adevărată și deosebită.

Doihara, cu obișnuita-i ușurință în astfel de chestiuni, îl mințise pe Puyi, care, la sosirea în nord-est, fusese numit șef executiv, și nu împărat. A obținut un fel de victorie câțiva ani mai târziu, însă, și a fost în cele din urmă încoronat ca împărat al statului japonez Manchukuo, în compania suferindei și drogatei sale împărătese.

În timpul acelor ani reci petrecuți în Manchukuo, Puyi avea să-și ia o a doua soție, o fată din clanul manciurian Tatala, pe nume Tan Yu-ling. Avea șaisprezece ani, aceeași vârstă pe care o avusese Wan Rong când se măritase cu el. Tan Yu-ling a murit la patru ani după căsătorie, se pare din cauza febrei tifoide, deși se zvonea că fusese otrăvită de către japonezi, pentru ca astfel Puyi să nu aibă moștenitori. Cei care răspândiră zvonul spuneau că Japonia voia ca fratele lui Puyi să-i succeadă la tron acestuia, deoarece era căsătorit cu o aristocrată japoneză, iar un fiu rezultat din acest mariaj ar fi avut sânge japonez.

Mi-am luat rămas-bun de la colonelul Doihara cu ușurare. Îmi spuse că făcusem o treabă bună pentru Japonia și că eforturile mele nu vor rămâne nerăsplătite. Mă sfătui să mă gândesc cu atenție înainte de a mă reîntoarce la Tanaka, pe care-l considera nepotrivit pentru mine.

— Tanaka nu este ucigașul de monștri pe care-l crezi tu. În orice caz, nu se face ca o prințesă să se coboare la cineva din clasa lui. Dacă vrei să prosperi, Yoshiko, găsește-ți un bărbat pentru care să poți avea o deosebită considerație.

La sosirea mea în Shanghai, Tanaka îmi spuse că mama mea vitregă, Natsuko, murise cu câteva săptămâni

înainte. Vestea îi parvenise printr-un coleg din armată care știa de legătura mea cu familia Kawashima. Inima lui Natsuko încetase să mai bată în timp ce se plimba prin grădină, sub prunii de iarnă, la doar câțiva pași de locul în care Shimako, sora ei, se spânzurase în noaptea celei de-a cincisprezecea mele aniversări.

Tanaka a fost plin de compasiune, dar nu înțelegea profunzimea pierderii mele. Credea că o urâsem pe Natsuko și, ca mulți oameni care cred numai ceea ce văd, nu putea concepe cât de aproape sunt ura și iubirea una de alta sau cât de mult își împrumută una alteia culoarea. I-am spus să plece și m-am închis în vila mea până când am putut îndura să înfrunt din nou lumea. Noapte după noapte, visele mele erau parade nesfârșite de morți, unde mama mea de sânge și Shimako stăteau lângă Natsuko, ca niște sălcii într-un trio fantomatic, în spatele unei uși din sticlă care nu se sfărâma, oricât de tare aș fi lovit în ea.

A trebui să renunț la fantezia mea că, într-o bună zi, avea să existe poate o reconciliere între mine și mama mea vitregă, adorată în taină. Nu aveam să trăiesc nicicând experiența unui gest iubitor din partea ei sau să-i aud vocea blândă rostind cuvinte de iertare. La vestea morții lui Natsuko, ceva s-a frânt în mine, ceva ce știam că nu se va mai repara niciodată. Gândul de a nu o mai revedea niciodată era atât de supărător, că singura alinare pe care am putut-o găsi a fost opiul. Însă mă trezeam cu aceeași durere, deloc scăzută în intensitate, până și din cel mai fericit somn.

Dacă Natsuko m-ar fi iubit, oare firea mea ar fi fost altfel? Oare dragostea împărtășită te susține ferm, așa cum face o ancoră cu o barcă pe vreme de furtună? Se afirmă atâtea despre puterea iubirii, dar pe mine aceasta nu a făcut decât să mă rănească. Mă simțeam furioasă și

lăsată orfană – și nu era pentru prima oară când simțeam asta. Există atât de multă deznădejde în durerea provocată de moartea cuiva drag. În durerea ta, însă, nu poți schimba realitatea morții lor, nici îngropa certitudinea propriei tale morți, ce va să vină.

Bourbon și pește crud

Pentru rolul avut în operațiunea de a încuraja fuga lui Puyi în Manciuria, Japonia m-a lăudat și m-a răsplătit cu gradul de maior, pe care cred că l-am meritat. Pentru a-mi sărbători avansarea, am pus să mi se facă, special croită pentru mine din cea mai fină lână disponibilă, uniforma completă a unui ofițer japonez. Am dat instrucțiuni ca haina să fie îngustată pe talie, ca gulerul să fie pus mai jos decât în mod obișnuit, astfel încât gâtul meu lung și neted să poată fi admirat cu mai multă ușurință. Mi-am tuns părul și mai scurt decât înainte și l-am dat cu briantină, ca să strălucească și să pară negru ca noaptea.

Tanaka, care era în toane proaste de când mă întorsesem de la Tianjin, zise că, după părerea lui, mersesem, ca de obicei, prea departe. Avansarea mea ca maior fusese una onorifică, iar noua mea înfățișare scandaloasă avea să îi enerveze în mod sigur pe acei ofițeri japonezi care erau mai convenționali decât el.

— Și așa le este destul de greu să accepte ca spion o femeie, Yoshiko, darămite să trebuiască să socializeze la popotă cu ea, îmbrăcată ca o versiune de operă a lor.

Nu m-am simțit afectată de părerile lui; la urma urmei, eram obișnuită cu criticile, căci fusesem supusă la ele în cea mai mare parte a vieții mele. Știam că la rădăcina iritabilității sale stătea gelozia lui pe alți bărbați, cărora le plăcea ceea ce vedeau. Însă, ca niciodată înainte, el

părea incapabil să se lepede de pasa lui proastă. Nu trecea zi să nu ne certăm şi nimic din ce făceam nu părea să-i îmbunătăţească starea.

Făceam dragoste la fel de mult ca întotdeauna, dar exista în împreunarea noastră un soi de disperare, de parcă el ar fi căutat ceva ce pierduse. Am încercat să-l eliberez de starea lui mohorâtă cu trucuri noi, pe care le învăţasem de la ofiţerii mai tineri, dar în loc să-i facă plăcere, asta păru să-l chinuie şi mai mult. Părea să-şi fi pierdut gustul pentru inovaţie şi în afară de a împărţi o fată după-amiaza şi alta noaptea, nimic nu-i mai făcea plăcere. Nu mă deranja să-i fac pe plac, dar am cerut ceva mai multă varietate şi uneori îmi luam câtva timp liber, pe care îl petreceam departe de compania lui, ca să-mi satisfac propria plăcere. Când mă întorceam în patul lui, se bosumfla şi mă lua fără vorbe, cu mâinile acoperindu-mi gura, ca să nu pot vorbi şi să-l enervez şi mai mult. Adesea, prefera să mă pătrundă pe la spate, spunându-mi că nu voia să-mi vadă chipul – care-şi dorea să nu fi aparţinut unei prinţese.

— Unui bărbat îi e oricând mai bine cu o târfă, zicea el posac.

Şi totuşi, în ciuda mâniei care-l rodea, îmi plăcea felul lui îndurerat de a face dragoste mai mult decât compania siropoasă a fetelor prostituate.

Am fost mirată că nu m-a întrebat dacă mă culcasem cu Doihara la Tianjin. La un anumit nivel, credeam că nemulţumirea lui vizavi de mine îşi avea miezul în gelozia faţă de colonel. Însă nu pomeni niciodată numele lui Doihara, iar când am făcut eu asta, se prefăcu neinteresat.

Tanaka îmi spunea deseori că mersesem dincolo de limitele bunului-simţ cu purtarea mea, care nu ţinea seama de nimic, şi că din cauza asocierii cu mine risca să-şi întârzie promovarea. Nu puteam să fiu de acord cu el, căci mă simţeam o fiică onorată a Japoniei, care-şi

dobândise gradul pe merit şi căreia i se încredinţau cele mai înalte chestiuni de stat. Era adevărat că reputaţia mea la Shanghai era de asemenea factură încât toată lumea ştia cine eram, dar credeam că asta se datora în egală măsură reuşitelor mele în slujba Japoniei, cât şi aventurilor mele sexuale. Poziţia acordată mie era surprinzător de modernă venind din partea ierarhiei masculine a Japoniei, dar ea confirma convingerea mea că orice femeie îndeajuns de curajoasă pentru a-şi lua viaţa în propriile-i mâini putea să reuşească. Majoritatea bărbaţilor, mai ales japonezi, au dificultăţi în a accepta succesul unei femei, dar mi-l închipuisem pe Tanaka mai presus de astfel de sensibilităţi. În trecut, îmi încurajase întotdeauna ambiţiile şi, deşi ştiam că era capabil de gelozie, nu-mi plăcea noua lui tendinţă de a mă critica şi de a mă îngrădi.

În ciuda supărării sale, Tanaka îmi oferi un cadou de felicitare, sub forma unui *netsuke*[1] minunat sculptat, ataşat de o punguţă din piele în care se afla, strânsă în sul, copia unui poem al lui Chikamatsu, un dramaturg japonez din secolul al XVII-lea. Poemul vorbea de fidelitate şi onoare, iar glasul lui Tanaka tremura când mi-l citi.

Un *netsuke* ca ăla trebuia să fi costat o grămadă de bani şi, dorind să-l răsplătesc pentru generozitate şi să-l fac să se simtă mai bine, i-am spus că era cel mai bun amant pe care-l avusesem vreodată. I-am zis, de asemenea, că, în ciuda a ceea ce poate că credea el, nu mă culcasem cu Doihara.

— Eu ştiu altceva, Yoshiko, îmi răspunse el tăios. Am pus să fii urmărită în Tianjin. În orice caz, tu crezi că un bărbat ca Doihara va păstra secret faptul că a călărit o

1. Sculptură miniaturală japoneză, creată în secolul al XVII-lea, al cărei rol funcţional era de a servi drept mijloc de depozitare a unor obiecte personale de mici dimensiuni (o pipă, de exemplu), deoarece hainele tradiţionale nu erau prevăzute cu buzunare.

prințesă, când asta îi crește atât de mult reputația și o micșorează atât de mult pe a mea?

— De ce te-ar deranja, Tanaka? l-am întrebat. Doar tu ești important pentru mine; el nu înseamnă nimic.

Râse amar și mă trase spre el.

— Te-am rugat să nu te culci cu el, îmi zise cu severitate. În ceea ce-l privește pe Doihara, era important pentru mine ca tu să fii prințesa mea, nu a lui.

În ciuda cadoului de la Tanaka, despre care știam că era felul lui de a-mi declara dragostea, singura și cea mai apropiată modalitate de a o face de care aveam să am vreodată parte în ceea ce-l privea, puteam să-mi dau seama că era inutil să încerc să-l consolez cu vorbe. Am pus poemul în caseta mea pentru scris, alături de cele câteva lucruri sentimentale pe care simțeam nevoia să le păstrez. Cu intenția de a-i ușura mânia și de a-mi diminua și mie vina, l-am încurajat spre cruzime de câte ori făceam sex. Noapte după noapte, aveam urme de mușcături pe spate și pe coapse. Aveam vânătăi purpurii pe fese, unde mă plesnea, pătrunzându-mă atât de violent că trebuia să fac baie cu apă sărată de două ori pe zi. Când, până la urmă, starea sa de spirit se îmbunătăți și el își reveni la vechiul său fel de a fi, m-am simțit ca un copil care fusese pedepsit și al cărui tată își domolise, în sfârșit, mânia. Cred că mie mi-a plăcut mai mult descătușarea mâniei sale decât i-a plăcut lui Tanaka însuși.

Nu puteam, totuși, să regret prezența lui Doihara în patul meu. Raportul lui fusese cel care îmi asigurase gradul și care-mi putea aduce și alte avansări în viitor. Tot ceea ce merită să ai se obține cu un preț, iar sexul cu colonelul a fost un preț mic de plătit pentru niște câștiguri atât de nemaipomenite.

Cu Tanaka potolit, am fost din nou în stare să chefuiesc, bucurându-mă de delectările Shanghaiului. Cheltuiam în exces pe haine și bijuterii, continuam să mă răsfăț cu o

viață amoroasă variată și, când zilele negre reveneau, le alungam cu somn și vise opiacee.

Visele induse de opiu nu au asemănare. Culorile nu sunt deloc precum culorile pe care le vezi în orele când ești treaz, mâncarea pe care o mănânci e cea a zeilor, iar sake-le pe care-l bei este mai fin decât pielea focilor. Ești una cu tigrii și cei pe care i-ai iubit îți apar binevoitori ca un frate geamăn. Darurile opiului sunt atât de seducătoare, încât, dacă n-aș fi fost o persoană mai puternică decât era Wan Rong, aș fi putut să mă alătur ei în dependența de droguri cu mulți ani în urmă.

La câteva luni după ce m-am întors în Shanghai, Tanaka a fost chemat la o ședință cu colonelul Doihara, în Tianjin. Era neliniștit, crezând că era chemat la ordine pentru cheltuielile prea mari, dar se întoarse după două zile binedispus, cu vești despre noua noastră misiune. Tanaka fusese însărcinat să plănuiască o misiune secretă care avea să aducă enorme beneficii Japoniei, în caz de reușită. Colonelul Doihara dăduse instrucțiuni precise ca eu să-l asist pe Tanaka și să joc un rol-cheie.

Împreună, eu și Tanaka cheltuiam sume imense pentru a ne finanța stilul extravagant de viață și el era sigur că, mai devreme sau mai târziu, va fi chemat să dea socoteală pentru asta. Glumeam adesea pe seama devizelor de cheltuieli, care ar fi putut include cântărețe-dansatoare, opiu și un șir nesfârșit de târfe. Așa că era bine că aveam o sarcină importantă, care să ne permită cheltuieli generoase.

Japonia, care se săturase de chinezi și voia să transmită un avertisment lumii întregi că nu e cazul să ne pună la încercare, ordonase să concepem un atac asupra cartierului Zhabei din Shanghai și să revendicăm acest teritoriu ca fiind al nostru. Ni se acordau fonduri nelimitate din fișetele Armatei din Kwangtung. De asemenea, am fost

informați că în larg se afla în așteptare o armată de invazie gata să-și trimită trupele. Sub pretextul protejării comunității japoneze, aflată chipurile sub atacul decadenților chinezi, urma să scăpăm de criticile lumii ca de o muscă picată în farfurie.

Atacul urma să aibă, în plus, avantajul de a distrage atenția de la eforturile Japoniei de a revendica Manciuria, sub conducerea așa-zis independentă a împăratului Puyi. Nu cred că misiunea mea de a-l încuraja pe Puyi să plece în nord-est ar fi avut succes dacă el ar fi știut cât de fragilă era poziția Japoniei în regiune. Deși Manciuria se afla sub protecția sabiei de samurai, supremația sa era pusă la încercare de către chinezi, care-i urau pe cuceritorii lor japonezi și ripostau prin mii de mici insurecții. Japonia dorea să le demonstreze chinezilor, o dată pentru totdeauna, că ea era stăpâna.

Îmi părea rău de Wan Rong, știam că ar fi înspăimântat-o orice atacuri asupra forțelor Japoniei. Iar manciurienii, care s-au simțit mereu superiori în raport cu chinezii obișnuiți, erau conștienți de faptul că sunt detestați și că pot deveni victimele răzbunării mult mai numeroșilor conaționali ai lor.

Rolul meu în acest plan era să-i angajez pe bătăușii cu care Tanaka îmi făcuse cunoștință prin Mama, pentru a face ravagii în comunitatea japoneză din Shanghai, în contul chinezilor. Băieții Mamei trebuiau să le tâlhărească locuințele și afacerile, pentru a oferi un pretext forței de invazie japoneze, iar eu trebuia să mă asigur că făceau asta. Am fost extrem de meticuloasă cu transmiterea instrucțiunilor, iar Mama și băieții ei și-au făcut treaba cu entuziasm, bătându-i cu brutalitate pe frații noștri japonezi, distrugându-le căminele și înspăimântându-le familiile. Nu mi-aș fi dorit o asemenea nenorocire pe capul lor, dar, așa cum obișnuia să spună Harry, „nu poți să faci omletă fără să spargi ouăle". Uneori, cetățenia se plătește scump.

Făceam parte din ambițiile de viitor ale Japoniei și savuram pe deplin momentul, inclusiv felul în care, în decurs de câteva zile, Shanghaiul devenise palpitant și plin de pericole. Sângele îmi cânta în vene când soldații infanteriei marine japoneze se adunară în Zhabei, la gara din cartier, pentru a tăbărî pe chinezi. Îmi plăcea la nebunie sentimentul că știam ce anume era pe cale să se întâmple și puteam să anticipez succesul care venea o dată cu asta. Eram atât de prostită de națiunea samurailor, că nu mi-a trecut deloc prin cap că Japonia nu-și va realiza țelurile sau că voi apuca să regret din tot sufletul rolul jucat de mine în acțiunile ei triumfătoare. Priveam cum avansa micul război și mă simțeam vie și plină de elan. În timp ce tancurile noastre înaintau de-a lungul șoselei Sichuan, aerul se umplu cu o ceață galbenă de la gazele de eșapament și am simțit tunetul șenilelor vibrându-mi prin tot trupul. Cu sângele înfierbântat, eu și Tanaka făceam dragoste peste tot, la el în birou, pe bancheta din spate a mașinii, în toaletele restaurantelor și, o dată, chiar sprijiniți de un tanc de-al nostru.

Soldații noștri au avut de întâmpinat, pentru scurt timp, rezistență, din partea unor soldați chinezi despre care Tanaka a zis că erau mult mai disciplinați decât văzuse vreodată înainte – dar, oricum, numai pentru scurt timp. Eram invincibili și aveam de partea noastră factorul surpriză. Tanaka era în elementul său și îi plăcea la nebunie să se afle în mijlocul evenimentelor. Stăteam la el în birou și beam păhărele de sake, primind vești despre cum se desfășurau lucrurile din rapoartele de la Cartierul General. Scoteam adesea oaspeți occidentali și japonezi la restaurantul de la ultimul etaj de la Hotel Park, de pe Șoseaua Fântânii Clocotitoare. Exista o lungă listă de așteptare pentru mese, dar Tanaka era tratat ca un rege și avea rezervată permanent o masă. Mâncam mâncarea nici bună, nici rea de la Park, însoțită de

zgomotul avioanelor noastre și de obuzele de pe navele noastre de război.

Japoniei îi luă doar câteva scurte săptămâni să devasteze orașul chinezesc de peste pod și să reamintească lumii că eram o națiune de războinici, care nu lăsa nimic să-i stea în cale.

Am zburat deasupra Shanghaiului în flăcări, într-un avion japonez. Puteam să ne dăm seama, după distrugerea din oraș, ce mare succes repurtase atacul. Îmi pare rău acum să spun că l-am aplaudat. Mulți dintre locuitorii Shanghaiului muriseră în luptă, dar părea lipsit de sens să fii sentimental în legătură cu pierderea lor. Shangaiul era oricum supraapopulat, iar majoritatea locuitorilor din cartierul chinezesc mureau de foame. Dacă nu ar fi fost ambițiile Japoniei, ar fi pierit oricum de foamete și boli. Zhabei a fost ras de pe fața pământului, iar locuitorii săi au rămas pe drumuri. Ca apa de la robinet, se revărsau cu toții în Colonia Internațională și în concesiunea franceză.

Trecură săptămâni în șir înainte ca Shanghaiul să revină la ceva semănând cât de cât cu normalitatea. Iar acțiunea avu efectul de a-i pune pe chinezi la locul lor, de a-i demonstra lui Puyi strășnica determinare a aliaților săi japonezi și de-a neliniști nițel lumea. Însă Shanghaiul, ca o târfă bună ce era, se adaptă noilor săi stăpâni și înflori din nou. În cele din urmă ne-am retras trupele când apărură plângeri la nivel mondial, dar nu înainte ca aliații noștri să se fi folosit de atac ca pretext pentru a-și lărgi propriile colonii din Shanghai. Dacă n-o știam deja, oportunismul lor m-a învățat cum să evoluez în funcție de circumstanțe.

După ce bombardamentele artileriei au încetat și ne-am asigurat perimetrul, m-am plimbat prin ceea ce mai rămăsese din cartierul chinezesc în compania unor ofițeri superiori japonezi. Nu ar fi trebuit să fac asta, căci mila pe care mi-a stârnit-o orașul mă cuprinde și în ziua de

azi, cu imaginii care îmi vin în minte și mă fac să mă simt dezgustată de mine însămi. Din aer, distrugerile îmi păruseră ca o curățare reușită a mahalalelor, dar la sol am devenit conștientă de prețul pe care umanitatea îl plătise din cauza ambițiilor țării mele. Trebuia să călcăm peste cadavrele celor morți și să ne acoperim gura ca să ne protejăm de fumul incendiilor mocnind continuu luni în șir. Mirosul de carne arsă era dezgustător și a trebuit să-mi feresc privirea de la membrele umane care împânzeau străzile. Micul oraș era sinistru de tăcut, câinii dispăruseră de pe străzi și mi-era dor de sunetele scoase de piesele de mah-jong.

Cei câțiva chinezi rămași în cartier se înclinau adânc în timp ce treceam, dar nu ne puteau privi în față. Am văzut o bătrână scormonind patetic într-un morman de moloz. Îmi aminti de Părere-de-Rău și atunci a fost prima oară când mă izbi șocul celor petrecute. Asemenea împrejurări, precum cele din devastatul cartier chinezesc, au făcut să-mi fie greu să uit că sângele meu era chinez. Chiar dacă inima mea ținea atât de mult la Japonia pe vremea aceea, în acea zi nu am putut să-mi neg originea chineză și m-am simțit copleșită de nenorocirea pe care o ajutasem să se abată asupra conaționalilor mei. Voiam să mă țin de cineva, să simt atingerea iertătoare a unei mâini omenești, dar triumfătorii ofițeri japonezi m-ar fi crezut nebună, iar chinezii s-ar fi retras la atingerea mea.

După acea victorie, pe străzi au răsărit și mai mulți cerșetori și prețul opiului a crescut, dar orașul în sine părea să-și mențină echilibrul. În viața Mamei, însă, se schimbară multe, căci își pierduse unii dintre băieți, care fuseseră fără voia lor prinși în luptă, și trăia acum strâmtorată în singura ei casă rămasă, distrusă pe jumătate. Pentru a-i opri văicăreala, Tanaka aranjă să i se dea suficienți bani ca să-și refacă afacerea, dar pentru ea viața n-a mai fost niciodată la fel ca înainte. Existau

gangsteri mai tineri și mai puternici care, profitând de pagubele suferite de ea, îi luară locul. Ea continua să facă un ban, dar își pierduse poziția fruntașă. Erau pești mai mari în baltă, e adevărat, dar cel puțin înota și ea, încă, în aceeași apă.

După succesul repurtat de noi în revendicarea cartierului Zhabei pentru Japonia, sângele meu fredonă plin de așteptări zile în șir, de parcă nu puteam să cred că se terminase totul. Am descoperit cum te poți simți când zgudui un pic lumea – și anume, o combinație tulburătoare de avânt și teamă. Și totuși, în ciuda îndoielilor mele, credeam pe atunci că întreaga mea viață fusese o pregătire pentru acel moment și că îmi găsisem adevăratul loc în lume în slujba Japoniei. Dar, în mod contrar, exact când mă simțeam, în sfârșit, acceptată de către Japonia, am început să am niște coșmaruri atât de groaznice, că mi-era teamă să adorm.

În lunile care au urmat după acele evenimente, care au devenit cunoscute sub numele de „războiul cel fals", am pierdut prietenia lui Valerie. Îmi zisese că indiferența mea la suferința propriului meu popor – prin care înțelegea chinezii – i se părea atât de nemiloasă, încât avea senzația că parcă nu m-ar fi cunoscut niciodată cu adevărat. Presupun că aș fi putut să-i zic că se înșela în această privință, dar cred că Valerie ajunsese la propriile-i răscruci și că oricum aș fi pierdut legătura cu ea, până la urmă. Avea în caracter mai multă stofă de martiră decât aveam eu și prietenia noastră nu era sortită să dureze. Se părea că asta se aplica vizavi de majoritatea femeilor din viața mea, dar nu am putut să jelesc prea mult după Valerie. Pentru mine, ea nu era Natsuko, Mai sau Tamura. După despărțirea noastră subită, am zărit-o uneori la piața de fructe Sanjiaodi, în căutare de chilipiruri. Renunțase la ideea de apune mâna pe un soț bogat și se

înscrisese la misiunea catolică franceză, care se dedica hrănirii și educării copiilor orfani de pe străzile din Shanghai. Nu mai avea perlele și nu se mai îmbrăca în alb, dar în purtarea ei se vădea un țel, ceva ce nu observasem la ea niciodată înainte. Poate că își găsise și ea adevărata rațiune de a fi la Shanghai. Nu mi-a trecut atunci prin cap, dar acum înțeleg că Valerie reacționa la lumea în care se găsea cu bunătatea pe care o avea în fire, pe când eu păream să evit bunătatea care mai rămăsese în firea mea. Dacă ar fi să aleg, nu sunt sigură că aș alege o inimă bună în locul uneia egoiste: ar exista prea multe lucruri în viață care să o tulbure.

La Shanghai exista o nouă stare de spirit în rândul chinezilor din oraș, care-i făcea pe japonezi să se simtă neliniștiți. Mai secretoși ca niciodată, chinezii împărtășeau opinii diferite din punct de vedere politic, dar erau ca unul în ura lor față de japonezi. Puteai să simți asta din insolența lor tăcută și din felul în care ți se adresau cu glas lipsit de emoție și-ți luau banii fără să-ți mulțumească. Chiar și Mama, pe care o plăteam ca să mă țină la curent cu ceea ce se petrecea în cartierul ei decimat, căpătase o anumită răceală față de mine și mă sfătuise să nu mai vin să o vizitez fără să fiu însoțită de un bodyguard. Chinezii știau cum arăt, se pare, căci după războiul fals circulase un afiș cu portretul meu. Afișul mă numea ucigașa propriului meu neam și chema la răzbunarea sângelui pruncilor chinezi prin vărsarea sângelui meu. După ce mi-a spus asta, am făcut-o întotdeauna pe ea să vină la mine. Nu am mai vizitat-o niciodată la căsuța de lângă Poarta Longevității. Nu puteam să am încredere în ea că n-o să mă trădeze ca să obțină un preț pe capul meu. Era o femeie fără principii și ar fi făcut orice pentru bani.

Am început să mă simt tulburată și izolată ori de câte ori mă aflam singură în vila mea. I-am făcut vânt servitoarei

mele chineze şi am înlocuit-o cu o rusoaică, o fată care era o spălătoreasă destul de proastă, dar care reprezenta un motiv mai mic de îngrijorare pentru mine.

Visele îmi erau bântuite de imaginile copilaşilor morţi şi mă trezeam adesea noaptea, crezând că le auzeam plânsetele ca nişte mieunaturi. La lumina zilei, raţiunea îşi reintra în drepturi şi ştiam că plânsetele veneau de la legiunile de pisici din Shanghai, ale căror tânguieli deveneau mai îndrăzneţe pe întuneric.

Pe măsură ce treceau lunile de după războiul cel fals, zilele mele negre deveneau mai frecvente şi mă trezeam cufundându-mă în trecut. Moartea lui Natsuko mă făcuse neplăcut de conştientă cu privire la timp şi îmi atrăsese atenţia asupra faptului că atât de multe dintre relaţiile mele cu cei pe care-i iubisem merseseră prost. Nu mai era în regulă să fiu îndeajuns de bună pentru mine însămi; nu fusesem suficient de bună pentru Yamaga şi poate că eram prea mult pentru Tanaka, trădasem prietenia lui Mai, o pierdusem pe Tamura în faţa altei ţări şi o înşelasem, cu cruzime, pe emoţionant de fragila Wan Rong.

Numai atunci când priveşti în urmă şi descoperi că ai genul de istorie pe care poate că nu ai fi ales-o pentru tine însăţi, vârsta începe să te necăjească. Aveam aproape treizeci de ani, oglinzile îmi reflectau, încă, frumuseţea, dar, chiar dacă timpul fusese blând cu mine, în jurul ochilor îmi apăruseră nişte linii micuţe şi păream să-mi fi pierdut iubirea de sine. În unele dimineţi, mă simţeam ca un nou-născut, ca şi cum aş fi putut să-mi încep viaţa de la zero şi să devin ceva mai mult decât eram, dar pe măsură ce ziua înainta, povara firii mele mă copleşea şi făcea adesea imperioasă nevoia de opiu.

Tanaka era dezamăgit că nu fusese avansat după cucerirea cartierului Zhabei din Shanghai şi redeveni schimbător şi certăreţ. Ne vedeam mai puţin ca niciodată,

dar tot îl consideram drept adevăratul meu partener în viaţă, până într-o zi, când am intrat în Park Hotel şi i-am fost prezentată lui Jack Stone, un jurnalist american care lucra pentru *New York Herald Tribune*.

Stătea la barul de la Park cu un braţ în jurul lui Lauren Brodie, o reporteră irlandeză cu păr roşcat, una dintre puţinele femei jurnalist din Shanghai. Jack se afla la Shanghai de numai două zile, dar era deja înconjurat de un grup de admiratoare, din câte puteam eu să-mi dau seama.

Prima oară când l-am zărit pe Jack, m-am simţit de parcă aş fi stat pe marginea prăpastiei, pierzându-mi centrul greutăţii. Din clipa în care i-am auzit numele, al cărui sunet îmi aminti de zăngănitul pieselor de mah-jong, ceva în mine se îmblânzi. Era cu cinci ani mai în vârstă decât mine şi cu câţiva centimetri mai scund, dar întotdeauna am avut impresia că mă uitam în sus la el. Avea o buză de iepure delicat reconstruită, care conferea gurii sale o atracţie fragilă, senzuală, părul castaniu şi ochii cenuşii, de culoarea cerului înaintea ninsorii. Jack nu era cu adevărat chipeş, dar avea o putere de atracţie magnetică şi femeile îl iubeau. Poate că ceea ce le atrăgea la el era umorul lui potolit sau poate felul în care asculta, cu trupul nemişcat şi capul uşor lăsat într-o parte, de parcă ar fi vrut să audă fiecare cuvânt care ieşea din gura lor. Indiferent de sursa acestei atracţii, am fost imediat sedusă şi, deşi n-am reuşit imediat să-l fac să fie al meu, l-am dorit la fel de mult pe cât mi-l dorisem pe Yamaga.

La câteva zile după ce ne-am cunoscut, Lauren Brodie veni să mă vadă şi mă întrebă dacă aş fi de acord ca Jack să-mi ia un interviu. Făcea un articol despre personalităţi din Shanghai şi dorea să mă includă şi pe mine. Am spus da şi am stabilit să mă întâlnesc cu el în restaurantul de pe terasa acoperişului de la Park Hotel. Făcea parte din slujba mea să îi cunosc pe corespondenţii străini şi să

încerc să îi influenţez în relatările lor. Însă m-am îmbrăcat ca să mă întâlnesc cu Jack de parcă m-aş fi dus în patul unui iubit, mai degrabă, decât la o întâlnire în interes de serviciu.

Jack era genul de bărbat pe care Tanaka ar fi fost gelos şi unul care ar fi putut să ofere mai multă bătaie de cap, decât plăcere. În orice caz, ajunsesem la concluzia că a ceda dorinţelor mele, aşa cum făcusem întotdeauna în trecut, era în sine lucrul răspunzător de depresiile şi visele mele neliniştitoare. Cu toate acestea, am probat trei ţinute pentru acea întâlnire, înainte de a mă hotărî la o fustă frumoasă şi la sandale cu tocuri înalte. Am adăugat o bluză din satin moale, lăsându-mi nasturii de sus descheiaţi şi dându-mă cu pudră în adâncitura dintre sâni. Ca singură podoabă, purtam o pereche de cerculeţi cu perle, pentru ca el să-mi poată observa urechile mici. În locul obişnuitului meu parfum de crizantemă, am ales moscul, pentru dorinţă, şi mi-am atins uşor cu el gâtul şi încheieturile mâinilor.

L-am văzut în restaurant înainte ca el să mă observe şi am simţit acelaşi nod în stomac pe care-l avusesem în ziua în care-l zărisem prima oară. Vorbea cu directorul hotelului şi când mă văzu îmi zâmbi şi veni imediat la mine. A dat dovadă de profesionalism şi a fost foarte meticulos în interviul său. Mă sili să vorbesc despre ceea ce el numea poziţia mea pro-japoneză, punând sub semnul întrebării loialitatea mea faţă de o ţară care voia să „zdrobească" patria mea natală.

— China este locul în care m-am născut, i-am spus. Dar am fost trimisă de acolo când eram copil şi nu o consider patria mea. Japonia mi-a oferit un cămin şi o identitate; ne aparţinem una alteia. Indiferent ce s-ar întâmpla, Japonia va avea întotdeauna loialitatea mea.

— America este patria mea, zise el. Însă putem fi critici cu privire la o ţară, nu? Oamenii sunt cei care contează în primul rând, nu crezi?

Nu i-am răspuns. Loialitatea mea faţă de Japonia era ceva ce nu pusesem niciodată la îndoială înainte şi subiectul mi se păru tulburător.

Am stat de vorbă câteva ore, în cea mai mare parte despre gradul meu în armata japoneză şi despre cum vedeam eu aşa-numitul „război fals". Mă întrebă despre relaţia mea cu Tanaka, dar nu notă nimic în carneţelul său despre asta. În felul ăsta părea o discuţie mai degrabă neoficială, nu semăna cu un interviu, şi am aflat şi eu la fel de multe lucruri despre el, ca şi el despre mine. Am descoperit că fuma Camel, ţigară după ţigară, că bea whisky sau, dacă putea să facă rost, bourbon, whisky-ul american, că era convins că purtarea unei pijamale din mătase pe sub cea obişnuită îl apăra de tifos şi că se înstrăinase de soţia lui, care-l ura pentru că o lăsa singură atât de mult timp. L-am întrebat dacă o iubea şi îmi zise că, în mod evident, simplu fapt că se afla la Shanghai demonstra că îşi iubea mai mult libertatea.

— Şi Lauren Brodie? l-am întrebat.

— E doar o prietenă, zise el şi zâmbi.

Am plecat de la restaurant destul de necăjită. Nu flirtase cu mine şi nu-mi adresase nici măcar un singur compliment. După multe luni, Jack mi-a mărturisit că întâlnirea noastră de la Park Hotel îl afectase profund şi că de-abia mai putea gândi limpede când venise vorba să scrie despre mine pentru ziarul său. Îmi spuse că, deşi era bun la a-şi masca sentimentele, fusese copleşit de înfăţişarea şi parfumul meu. Încercase, fără succes, să-şi domolească sentimentele în privinţa acestei atracţii nepotrivite, cum o numea el – asta nu pentru că veneam de pe continente diferite, ci din cauză că eu iubeam Japonia şi el o disprețuia.

Când i-am povestit lui Tanaka despre întrevederea noastră, el îmi spuse că majoritatea jurnaliştilor străini din Shanghai erau pro-chinezi şi că occidentalii aveau un

soi bolnăvicios de admirație pentru cei inferiori. Zise că Jack Stone se bucura de multă considerație în rândul colegilor săi americani, dar că ar trebui să fiu precaută cu el.

— Lasă-l pe el să te caute, îmi spuse. Iar apoi, furnizează-i numai ceea ce vrem noi să știe.

Trecură șase săptămâni înainte să-l revăd pe Jack. În acest răstimp, Tanaka primise ordinul să se prezinte la Doihara, în Mongolia Centrală, pentru a-l ajuta la înființarea unui guvern independent sub conducerea prințului mongol Teh. Nu-l întâlnisem niciodată pe Teh, deși mi-era rudă, prin căsătoria cu Kanjurjab. Auzisem povești cum că era un războinic neînfricat și foarte iubit de tribul său. L-am sfătuit pe Tanaka să nu pomenească de legătura lui cu mine, căci eram sigură că acest lucru n-ar fi fost văzut cu ochi buni în cercurile mongole.

Mi-era milă de el, cum știam că detesta să lucreze în strânsă legătură cu colonelul. Îmi spuse că nu putea să mă ia cu el, pentru că eu aveam ordin să rămân la Shanghai și să-i netezesc drumul succesorului său, dar cred că era mai mult din cauză că nu ar fi putut suporta să mă vadă în compania lui Doihara. Oricum, nimic nu m-ar fi putut face să plec în Mongolia. Am glumit cu el pe seama climatului, l-am prevenit să nu mănânce untul și i-am spus că-i vor plăcea fetele mongole, care erau durdulii și aveau suflet cald. I-am spus că vor fi impresionate de statura și de inventivitatea sa în actul erotic.

În ziua în care a plecat, îmi spuse că ura acea atmosferă rece a despărțirii dintre noi. Zise că va păstra întotdeauna în inimă imaginea chipului meu și că nu va înceta niciodată să mă apere, în orice mod putea. Mă imploră să renunț la opiu, despre care credea că mă va distruge în cele din urmă.

— Este singura trăsătură chinezească la tine, Yoshiko, și cea mai rea meteahnă a ta.

Era adevărat că japonezii desconsiderau opiul și disprețuiau firea slabă a chinezilor pentru că-l foloseau, dar nu eram de acord cu el că mă va duce la distrugere. Eu eram cea care se folosea de opiu, și nu opiul de mine. Fumam opiu de mică și știam cum să mă mențin de partea bună a dependenței.

Tanaka îmi lăsă puțini bani, dar, pentru a-și salva fața, fusese nevoit să-și plătească datoriile, care erau considerabile. Îmi spuse că nu-mi putea garanta că succesorul său avea să fie la fel de generos ca el în privința cheltuielilor mele, așa că făcu demersurile necesare ca eu să pot primi un salariu lunar, ceva ce nu mă deranjasem să fac înainte.

— Va trebui să trăiești mai chibzuit, îmi spuse. Ar putea trece luni, poate chiar un an, până la întoarcerea mea.

În realitate, aveau să treacă mulți ani înainte ca Tanaka să plece din Mongolia și nu s-a mai întors niciodată înapoi la Shanghai. Luasem deja hotărârea de a fi mai prevăzătoare, dacă nu în privința banilor, atunci măcar în privința sentimentelor mele. Întâlnirea cu Jack Stone avusese un efect straniu asupra mea și nu mi-l puteam scoate din minte. Eram nemulțumită de mine și de felul meu de viață de ceva vreme și simțeam că se putea ca în compania lui Jack să găsesc ușurare. Tanaka credea că opiul era problema, dar opiul nu era decât bandajul de pe rana unei vieți pustii. Ajunsesem la concluzia că un șuvoi permanent de iubiți mai degrabă îndepărta decât oferea alinarea și simțeam dorința de schimbare.

Trecură săptămâni până să mă văd din nou cu Jack. Între timp, mă autoeducam să fiu o altfel de femeie. Una care să nu aibă atât de mulți amanți, care să ia mai puțin opiu și care, drept rezultat, să aibă parte de un somn mai odihnitor și de mai multă mulțumire.

A fost o noapte când am visat că îl vedeam pe Jack pe un pod, traversând fluviul Huangpu. L-am strigat pe nume și s-a întors, și-a întins mâinile făcute căuș și mi-a arătat fericirea, așezată într-un bol din sticlă. Era ca o boabă de fasole, de forma unui rinichi, întunecată la culoare, ghemuită ca și cum dormita. „O putem împărți", mi-a zis el. Nu mi-a venit să o ating, de teamă că nu dormea, ci era moartă.

Înlocuitorul lui Tanaka, maiorul Muto, era un bărbat care număra fiecare yen și nu aproba datoriile sau extravaganțele. Puteam să-mi dau seama că lucrurile nu aveau să fie ușoare pentru mine sub conducerea lui. Părea să dezaprobe faptul că aveam sânge chinez și refuză să mi se adreseze altfel decât fie cu gradul militar, fie cu titlul de prințesă. Nu contestă salariul pe care aranjase Tanaka să-l primesc, dar era meticulos în verificarea cheltuielilor mele, pe care adesea refuza să le deconteze, spunând că Japonia nu ar trebui să plătească pentru plăcerile mele. Era evident că nu avea înțelegerea lui Tanaka cu privire la felul în care trebuie să trăiască un spion.

Muto era cam cu zece ani mai în vârstă decât Tanaka. Era căsătorit și avea opt fiice, dar nici un fiu, ceea ce îl adusese într-o stare de sărăcie și-l făcea să se simtă nelalocul său. Era de o cruzime înveninată cu subordonații și slugarnic cu superiorii. Nu mi-a plăcut de el de la prima vedere și am căpătat obiceiul de a trece pe la biroul lui doar o dată sau de două ori pe săptămână. Îi transmiteam orice informație pe care mi-o aducea Mama, precum și informațiile pe care le aflam singură prin intermediul propriilor mele contacte. În restul timpului, îl evitam. Această legătură nu prea frecventă îi convenea lui Muto, deoarece nu se simțea în largul său în preajma mea și nu știa cum să se poarte cu o femeie japoneză care nu doar că avea sânge aristocratic, ci și grad militar.

Tanaka îmi scria scrisori în care-mi spunea că-i era dor de mine, dar că simțea că se putea descurca bine în beneficiul Japoniei – și al lui însuși – în Mongolia. Știam că avea ambiția de a se întoarce în Japonia acoperit de glorie. Aveam convingerea că-și va realiza dorința. Însă, cu toate că-mi lipsea, nu el era cel care-mi umplea gândurile, ci Jack Stone. Chiar dacă nu-l mai văzusem din ziua aceea la Hotel Park, știam de la Lauren Brodie că era tot în Shanghai.

Într-o seară, când ploaia mirosea a praf, m-am dus la oficiul de telecomunicații și am izbutit să dau nas în nas cu el. Tocmai venise să-și predea materialul. Nu păru încântat să mă vadă, dar în tăcerea stânjenitoare care se lăsă între noi, îi scăpă invitația de a-l însoți la cină, dacă eram liberă. Bineînțeles că am acceptat. Respirându-i mirosul de pin și whisky, l-am așteptat în micul oficiu telegrafic să-și trimită textul. Mă simțeam ciudat de timidă cu el, o experiență foarte puțin obișnuită pentru mine. După ce a terminat, am luat o ricșă spre un restaurant japonez nu prea la modă situat la nord de pârâul Suzhou, într-un cartier cunoscut drept Micul Tokio. Jack îmi spuse că îi plăcea la nebunie peștele crud pe care-l serveau acolo și faptul că nici un alt occidental nu părea să fie atras de local. Îmi spuse că, de obicei, mânca singur acolo, că îi plăcea simplitatea locului și că nu mai dusese pe nimeni acolo înainte. Am permis vorbelor lui măgulitoare să se topească în mine, dulci ca mierea, evitând obișnuitul meu cinism. Chiar și atunci, atât de devreme în relația noastră, descopeream la mine, în prezența lui, un sine mai puțin precaut.

A fost, poate, cea mai minunată și cea mai stranie noapte din viața mea, căci alături de Jack mi-am pierdut dorința de-o viață de a păstra secrete. Eram uimită de cât de deschisă puteam să fiu dintr-odată, fapt care mă făcu să mă simt mai ușoară și oarecum eliberată. Am stat de

vorbă ore în şir despre viaţa noastră, despre speranţele şi regretele noastre. Jack voia să ştie totul despre mine, iar eu, în mod contrar firii mele, l-am lăsat să pătrundă în labirintul vieţii mele.

I-am povestit despre avort, despre cum mă sedusese Teshima, despre purtarea lui Kawashima şi despre toţi ceilalţi bărbaţi care-şi croiseră drum spre camerele mele în propria lui casă. Când mi-am terminat de povestit copilăria, Jack s-a întins peste masă şi m-a mângâiat pe obraz.

— Nu ai avut nici cea mai mică şansă, zise el. E de mirare şi doar că ai supravieţuit.

În glasul lui era milă, dar, pentru prima oară în viaţa mea, nu am obiectat la asta. Îmi povesti despre copilăria lui în Noua Anglie[1].

— A fost liniştită, ordonată şi cumplit de plictisitoare, zise el. Tata era profesor de matematică, o materie care, spre uluirea lui, nu am reuşit niciodată să o pricep. Cred că mă iubea. M-a învăţat să pescuiesc şi să joc tenis şi, fără s-o ştie, mi-a insuflat dorinţa de a fi cât mai diferit de el cu putinţă. Mama era grijulie şi timidă cu mine, până în ziua în care s-a prăbuşit cu discreţie pe podeaua bibliotecii oraşeneşti şi a murit fără prea mare agitaţie. Atac cerebral masiv, au zis doctorii. Nu-ţi pot spune cât de mult regret că nu am încercat niciodată să răzbat dincolo de timiditatea aceea a ei. Îmi dau seama acum că nu am cunoscut-o niciodată cu adevărat.

Jack îmi mărturisi că se simţise întotdeauna neliniştit în viaţă şi că avea o fire fără astâmpăr. De obicei, când obţinea ceea ce dorea, îşi pierdea interesul pentru acel lucru. Îşi dorise căsătoria, dar în decurs de câteva săptămâni de la nuntă îi era deja necredincios soţiei sale. Se

1. Regiune din nord-estul Americii, cuprinzând statele Maine, New Hampshire, Vermont, Massachussets, Rhode Island şi Connecticut.

simţise prins în capcană şi răspunsul lui fusese fuga. Se îndoia că-şi petrecuse mai mult de câteva luni, din cei trei ani de căsnicie, în compania soţiei lui.

— E frumoasă şi inteligentă, zise el. Nu-i va fi greu să-şi găsească pe cineva mai bun decât mine cu care să-şi petrecă viaţa.

Jurnalismul i se potrivea. Era un reporter bun şi îi plăcea că nu trebuia să accepte o versiune a evenimentelor alta decât a sa. Slujba îi permitea un mod de viaţă care nu cerea un angajament din toată inima nici faţă de familie, nici faţă de ţară.

Încă ploua când am plecat de la restaurant şi Jack mă sili să pun pe mine sacoul lui. Am mers împreună prin ploaie, el cu braţul petrecut în jurul meu, până când am găsit o ricşă care ne-a dus la vila mea. Până în zori, îi spusesem totul despre viaţa mea. Nu am omis nimic, voiam ca el să ştie ce era mai bun şi ce era mai rău despre mine. Sub privirea intensă, concentrată, a ochilor săi cenuşii, m-am pomenit vărsând lacrimi. Nu-mi dădusem seama că aveam atâtea pentru care să plâng sau că îmi părea atât de rău pentru copila din mine care ajunsese o asemenea femeie.

Jack îmi spuse că ar trebui să găsesc consolare în faptul că viaţa mea, ţinând cont că trăiam în secolul XX, fusese una extraordinară, mai ales judecând după standardele propriei sale copilării banale. Deşi nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca mine, o parte din el regreta că ne cunoscuserăm, deoarece acum eram legaţi unul de altul şi nu avea să mai fi niciodată liber cu adevărat.

Nu aveam nimic de mâncare la vilă, aşa că în loc de micul dejun am pregătit nişte ceai dulce şi, epuizaţi, ne-am prăbuşit la mine în pat. Jack s-a întins după mine în somn şi eu am plâns din nou, dar el nu s-a clintit.

Când ne-am trezit, mi-a zis că avea de gând să-şi ia lucrurile de la Hotel Park şi să se mute cu mine. Mi-a

plăcut felul în care se hotărâse, așa, pe loc, precum și faptul că uitase să mă întrebe dacă eu voiam să se mute la mine. Voiam, bineînțeles, chiar dacă credeam că vom face o pereche ciudată. Nici măcar nu făcuserăm dragoste și știam foarte puține despre obiceiurile celuilalt; cu toate acestea mă simțeam, în mod stupid, optimistă.

Shanghaiul, curățat de ploaie, mirosea amețitor, a zi proaspătă. Soarele strălucea și nu aveam nevoie de opiu, nici de nimeni altcineva, cu excepția lui Jack, ca să mă facă să simt că viața merită trăită. Era adevărat că pentru mine încă era un străin, un bărbat întâlnit din întâmplare, dar parcă aveam senzația că trupul meu îi cunoștea deja mirosul și atingerea. Nimic nu mi se părea nefamiliar la el, deși îmi zisese că, pentru el, era tocmai pe dos, că totul în legătură cu mine era o nouă încântare.

Felul lui Jack de a face dragoste se dovedi a fi la fel de complex ca și firea sa. Când era într-o dispoziție mai proastă, așa cum se întâmpla ocazional, mă lua încet, de parcă ar fi dezbătut în sinea sa dacă mă dorea câtuși de puțin, și părăsea patul de îndată ce actul se termina. De obicei, cu starea de spirit restabilită de apropierea dintre noi, se întorcea în câteva minute, având în mâini două pahare de whisky și două țigări aprinse. Îmi plăceau acele prilejuri mai mult decât cele în care era atât de distant, încât mă simțeam neimportantă pentru el, ca și cum aș fi fost o oarecare, nu iubita lui. Îi plăcea varietatea și îi plăcea să mă surprindă atunci când mă așteptam mai puțin, de parcă dreptul său asupra mea era indiscutabil. Odată, în timp ce vorbeam cu menajera mea rusoaică, el o dădu afară din cameră și mă împinse la podea, penetrându-mă fără să se uite la chipul meu și apoi, după ce termină, mă lăsă acolo, pe jos, fără un cuvânt. După aceste împreunări pline de răceală, părăsea casa și dispărea ore în șir. Când îl întrebam ce anume îl făcea să fie așa, zicea că purtarea lui izvora din resentimentele

sale față de mine, pentru că îl stăpâneam, și din mânia față de el însuși, pentru că nu era în stare să-mi reziste.

De cele mai multe ori, însă, Jack se baza pe umor ca să mă seducă și râdeam mult împreună. Când era în cele mai bune toane, putea fi cald și spiritual, plin de viață și solicitant într-o manieră pasională. „Să porți doar mosc în pat", îmi zicea. Iubea parfumul ăsta atât de mult, că am renunțat la uleiul de crizantemă și nici acum nu mai pot să simt mirosul de mosc fără să mă gândesc la el.

Adesea, după sex, mă ținea atât de strâns lângă el, că mi-era greu să respir. În acele momente, vechiul meu eu ieșea la suprafață și mă simțeam sufocată și prinsă în capcană. Dacă mă zbăteam, nu făcea decât să mă țină și mai strâns, spunând: „Nu poți muri de prea multă dragoste, Yoshiko, să știi". Eu știam asta deja, dar mă gândeam că poate o spune pentru sine însuși, că simțea nevoia să își dădea singur asigurări.

Cu toată împotrivirea mea de a mă lăsa stăpânită de el, nu m-am gândit niciodată să-l înșel cu vreun alt bărbat. El nu era ca Tanaka și s-ar fi putut să nu mi-o ierte. Încă mă mai uitam, încă mai simțeam obișnuitele impulsuri, însă niciodată, în acele lungi zile din Shanghai, nu m-am lăsat purtată de dorință cu altcineva în afară de Jack.

Îmi plăcea de mine însămi în compania lui, mă simțeam ca și cum aș fi fost refăcută în ceea ce privește bunătatea. În mod ciudat, el avea mai multe zile negre decât mine, zile când bea și fuma peste măsură. Odată, a luat opiu cu mine, dar mi-a zis apoi că nu ținea să repete experiența. Îl făcuse să se simtă atât de bine, că știa că nu trebuia să mai ia vreodată. Cred că avea firea unui dependent și simțea că opiul l-ar distruge.

În modalități subtile, ne-am schimbat unul pe celălalt, până când devenirăm acel melanj care se numește cuplu. Lui Jack îi plăcea să port haine feminine, și astfel am

renunțat la pantalonii de călărie și la cizme, ca să-i fac pe plac. Mi-am păstrat, însă, părul tot scurt, pentru că-i plăcea așa. Zicea că buzele mele îi aminteau de guma de mestecat, moale și roz, din care se putea face baloane. I se părea o crimă să le ascund cu ruj, așa că nu o făceam.

Poate că Jack mă punea la încercare, dându-și asigurări că, dacă eram ascultătoare în lucrurile mărunte, până la urmă voi putea fi făcută să gândesc ca el cu privire la singurul lucru care stătea între noi, Japonia. Cât despre mine, dacă voiam să-l schimb pe Jack într-un alt mod decât în privința părerilor sale despre Japonia, nu eram conștientă de asta. Îmi plăcea nespus felul în care îl puteam identifica într-o încăpere aglomerată după aureola părului său negru, îmi plăcea mirosul de aer liber al pielii sale și îmi plăceau mâinile sale pătrate, prea mari în raport cu corpul său. Pielea-i palidă și ochii verzi, trăsături atât de occidentale, atât de diferite de cele ale bărbaților japonezi, îmi stimulau dorința. Adoram la el simțul umorului, felul în care nu repeta niciodată o glumă, și eram întotdeauna mândră să fiu lângă el. Dar nu mă dădeam în vânt după latura tăinuită a firii sale, care-l făcea să-și încuie sertarele de la birou și să-și sigileze scrisorile înainte ca eu să le pot citi. Poate pentru că mă eliberase de sub tirania propriilor mele secrete, nu puteam suporta ca el să și le aibă pe ale sale.

Cred, totuși, că eu l-am schimbat pe Jack mai profund decât m-a schimbat el pe mine. În trecut, încercase din răsputeri să evite, în toată viața lui, legăturile emoționale; alesese întotdeauna fuga în locul luptei. În viața pe care o aveam împreună, nu putea suporta ideea că vom fi despărțiți. Voia să mă păstreze pentru el și, în ciuda temerii lui de a fi prizonier, știam că nu va zbura niciodată de bunăvoie de lângă mine. Nu eram sigură că puteam să spun același lucru și în privința mea.

Am fost uimită de cât de repede a acceptat lumea din Shanghai faptul că eu și Jack eram împreună. Noul meu șef, maiorul Muto, a fost unul dintre puținii care să mă dezaprobe, căci era revoltat de legătura mea cu un jurnalist occidental și îmi spuse că raportase despre acest lucru superiorilor săi din Japonia. Știam că îi scrisese și lui Tanaka, în Mongolia, pentru că găsisem copia la indigo a scrisorii sale în coșul pentru hârtii al secretarei lui.

Tanaka îmi scria la câteva luni. Nu mi-a pomenit nici măcar o singură dată de Jack în acele scrisori, și nu am făcut-o nici eu în scrisorile mele de răspuns. Le primeam prin intermediul biroului lui Muto și nu simțeam nevoia de a vorbi cu Jack despre ele. Mă gândeam că el nu ar fi înțeles legătura indestructibilă dintre mine și Tanaka și că nu avea nici un rost să ne ciondănim pe tema asta.

Jack își lua corespondența de la Hotel Park și am învățat, pe parcursul lunilor, să știu când primise o scrisoare de la soția sa. În acele zile căuta ceva să-și distragă atenția, petrecând ore în șir în librării și cumpărându-mi, de obicei, vreun mic suvenir în semn că se gândise la mine. Bănuiesc că se simțea vinovat, ca și cum, citind cuvintele soției sale, mă înșelase în vreun fel.

Maiorul Muto avea dreptate să fie preocupat de relația mea cu Jack. Jack încerca adesea să mă convingă să mă întorc la rădăcinile mele chineze și să reneg Japonia. Era unul dintre puținele lucruri în legătură cu care ne certam și, așa cum el nu putea fi convins de superioritatea înnăscută a Japoniei în lume, nici eu nu puteam să mă întorc înapoi la China. Subiectul era întotdeauna viu între noi și era adesea cauza proastei dispoziții a lui Jack. El considera China o țară care se zbătea cu curaj să răzbată în secolul XX, în timp ce eu eram de părere că nu va prospera decât sub stăpânirea Japoniei.

— Admirația ta față de Japonia este singurul lucru vulgar la tine, Yoshiko, îmi spunea el.

În pofida certurilor noastre, eu și Jack ne completam într-o asemenea măsură, că am ajuns să mă tem de cât de ușor îmi puteam imagina viața fără el. Într-adevăr, mi-era greu să-mi închipui împrejurările care ne-ar fi permis să fim împreună pentru totdeauna. Vorbea adesea despre plecarea mea cu el în America și, deși îl iubeam pentru asta, nu mă puteam imagina trăind într-o țară atât de îndepărtată, care dezaproba Japonia. O mulțime de bărbați occidentali se îndrăgostesc și rămân în Orient, dar oricât de mult aș fi vrut ca Jack să se numere printre ei, știam că nu era probabil ca el să fie unul dintre aceștia.

Mă bucuram că nu eram nevoită, niciodată, să ascund de el secretele Japoniei. Știa deja la fel de multe ca și mine despre ceea ce se întâmpla la nivel mondial. Neîncrederea maiorului Muto în mine se manifesta prin faptul că rareori îmi arăta corespondența din Japonia și părea să-mi ceară să-i raportez numai despre bârfe. Eram mai puțin bine informată decât pe vremea când Tanaka avea degetele puse pe pulsul evenimentelor. Devenea tot mai greu să descopăr lucruri pe care să i le raportez lui Muto. Pe Jack nu-l interesau vechile mele hoinăreli și mergeam numai ocazional în cluburile de noapte. Nu paria niciodată și nu se omora după mâncare deosebită, preferând meniul în stil occidental de la ciocolaterie celor din renumitele restaurante rusești și franțuzești. Mâncam încă în ceea ce consideram a fi restaurantul nostru din Micul Tokio, unde el era întotdeauna singurul occidental.

Jack îmi arăta un Shanghai din care nu făcusem parte cu adevărat înainte. Corespondenții străini erau un grup eclectic, ținut laolaltă de liantul umorului și cinismului. Jack spunea că erau, în cea mai mare parte, bine informați și inteligenți, dar că văzând deja prea multe din

partea urâtă a vieții erau lipsiți de optimism. Dar mi se păreau amuzanți și aveau un mod diferit de a se bucura de viață, față de cel cu care eram eu obișnuită. Să stea de vorbă era distracția lor preferată și conversațiile se întindeau până noaptea târziu, întotdeauna însoțite de băutură și râsete, multe râsete. La sfârșit de săptămână, ne alăturam adesea unui grup de-al lor și închiriam una dintre multele case plutitoare de pe fluviu. Ambarcațiunile aveau nume occidentale, ca *Daphne* sau *Enid*, însă Jack le reboteza *Perla Orientului* sau *Prințesa* pe durata plimbării noastre.

Nu eram singura asiatică din grup. Chipeșul reporter rus Mișa Salmonov, care lucra pentru *Pravda*, avea o slăbiciune pentru chinezoaice și lua de fiecare dată câte una cu el. Jack și el păreau să aibă o legătură specială și dezbăteau politică și filosofie ore în șir.

Navigând pe râurile mici, prin zonele rurale, unde locuințele murdare ale fermelor se aliniau pe maluri, mâncam prânzuri delicioase alcătuite din creveți gătiți cu *cbilli* și beam cantități copioase de vin alb, care avea gust de lămâie verde. Se găsea și bere, dar eu nu mă dădeam în vânt după ea, deși Jack o prefera vinului. În arșița lungilor după-amiezi, dormeam în vreuna dintre cabinele micuțe de sub punte, făcând dragoste, alene, atunci când ne trezeam. În drumul spre casă, bând și dansând pe punte pe muzica unui gramofon, Jack era în dispoziția sa cea mai bună.

Uneori, ne duceam la Clubul American, unul dintre puținele cluburi străine din Shanghai care permiteau intrarea membrilor chinezi. Am mers acolo cu Jack la petrecerea de Ziua Recunoștinței, la care Jack s-a îmbătat cu whisky, atât de tare încât a fost nevoie ca Teddy Black, reporterul de la *Chicago Tribune*, să mă ajute să-l duc acasă. Nu era prima oară când avusesem nevoie de ajutor ca să-l duc acasă pe Jack, dar, ca și cum ar fi vrut

să se scuze, îmi spuse că era din cauză că-i e dor de America, iar clubul și whisky-ul îi aminteau de barurile pe care le frecventa la New York.

Cunoșteam acel dor chinuitor de a fi acasă. Îl aveam încă undeva în mine, încă știam că nici un loc nu îmi va mai aparține așa cum îmi aparținuse casa lui Kawashima. Cu toate astea, nu i-am spus lui Jack că înțelegeam. Nu suportam ideea că putea fi rechemat oricând la New York, dar, cum știam că plecarea lui mă va răni, îmi alungam din minte acest gând. Jack nu voia niciodată să audă despre munca mea. Îl înfuria că încă mai lucram pentru Serviciile Secrete japoneze. Mă ruga întruna să renunț și nu pricepea deloc cum de puteam să am încredere, să simt acea dragoste față de Japonia.

De câte ori mă duceam să îi dau raportul lui Muto, mă amuza că se simțea atât de puțin confortabil în compania mea. Îl consideram odios și profitam din plin de faptul că eram prințesă. Pomeneam numele unor aristocrați japonezi pe care-i cunoscusem când eram copilă și-l priveam cum se agita când afla că aveam relații mai sus-puse decât el. Dar, în ciuda faptului că aveam asemenea atuuri, împotriva neobositei sale limitări în gândire, am început să-mi pierd speranța că-mi va mai plăcea vreodată munca mea. Eram încă lipsită de popularitate printre chinezii din Shanghai și știam că lui Jack i se părea greu de suportat notorietatea mea. El și-ar fi dorit eventual nu doar să nu mai lucrez pentru Japonia, ci să și denunț public acest lucru. De dragul lui, făceam mai puține valuri decât de obicei. Dar mai mult de atât, n-aș fi fost dispusă să fac.

La fel ca Jack, Muto încerca să mă convingă să renunț la serviciu:

— Aveți o viață nouă acum, zicea el. De bună seamă, faptul sunteți în relații atât de apropiate cu acest american intră în conflict cu datoria dumneavoastră față de Japonia, nu?

— Dimpotrivă, domnule maior, îi răspundeam eu. Cred că acest aspect mă ajută să fiu mai bine informată.

Tanaka încă îmi scria cu regularitate. Eu îi răspundeam destul de rar. Voiam să-i spun că mersesem mai departe, dar nu puteam să pun cuvintele pe hârtie. El se descurca bine în Mongolia și îmi scria adesea despre succesele sale, spunând că, atunci când avea să sosească timpul să ne întoarcem în Japonia, vom fi răsplătiți pentru serviciile aduse țării noastre. Afecțiunea mea pentru el era la fel de puternică, dar indiferent ce avea să se întâmple între mine și Jack, știam că niciodată lucrurile nu vor mai fi la fel ca înainte cu Tanaka.

Încercam să mă imaginez trăind cu Jack în America. Bănuiam că mulți japonezi își făuriseră o viață bună acolo. Puteam să o caut pe Tamura, sub noul ei nume de „doamna Iasomie". Puteam să-mi fac prieteni noi, să fiu împreună cu Jack și să ne continuăm povestea. Însă, oricât de mult aș fi încercam, nu reușeam să mi-o închipui. Unde aveam să locuim, ce urma să fac cu zilele mele? Jack avea să călătorească și să mă lase singură într-o țară cu care nu aveam nici o legătură. Adesea, în zvârcolirile pasionale din timpul împreunării sexuale, îmi șoptea la ureche:

— Vino acasă cu mine. Te iubesc mai mult decât ar putea să te iubească Japonia vreodată.

Însă America era căminul lui, nu al meu. Al meu se găsea în chiar numele Japoniei și nu putea fi înlăturat din inima mea, chiar dacă Jack ocupa acum și el un loc acolo.

Trecură aproape doi ani până să fie nevoie să se ia o decizie. În acest răstimp, am lucrat în continuare pentru Muto. În timp ce Jack scria, eu îmi petreceam zilele scormonind prin Shanghai, ascultând pulsul locurilor și oamenii care-mi ofereau o privire în interiorul acestui limbaj ascuns. Mama era încă folositoare, la fel și băieții

coreeni ai lui Mari, care știau tot ce se întâmpla în lumea interlopă. Frecventam barul internațional de la Central, pălăvrăgeam cu portarii de acolo și culegeam cât de multe puteam de pe la colegii lui Jack. Nu era aceeași viață pe care o dusesem cu Tanaka. Îmi lipsea senzația, de care mă bucurasem în acele vremuri, că lumea se putea schimba în orice clipă și că, dacă se întâmpla asta, eu mă voi afla în centrul furtunii. Dar lumea mea îl avea pe Jack, și asta era suficient pentru moment.

Cu mulți ani în urmă, în durerea pricinuită de pierderea lui Yamaga, îmi jurasem să nu mai caut niciodată fericirea, însă făcând dragoste cu Jack, a cărui transpirație imprima pe trupul meu amintirea trupului său, mi-am dat seama că, fără ca măcar să o știu, eram fericită încă de la acea primă cină luată cu el în Micul Tokio.

Apoi, printr-o oribilă coincidență, Jack a fost rechemat la New York în aceeași săptămână în care împărăteasa Wan Rong, prin intermediul lui Doihara, trimise după mine ca să merg la noul ei cămin din Manciuria. Se simțea singură și tânjea să audă bârfe din Shanghai. Rânjind, Doihara zise că Wan Rong simțea nevoia unei companii sofisticate, ceea ce el interpreta drept o insultă la adresa japonezilor care înconjurau cuplul imperial, nescăpându-i o clipă din vedere. Eu trebuia să rămân în reședința împăratului până când Doihara mă rechema la Shanghai. Îmi închipuiam că va fi vorba de o lună, cel mult două.

Nu voiam ca Jack să mă părăsească și mă durea la fel de tare să-l părăsesc eu pe el, dar în același timp știam că mă voi duce la Wan Rong. Dacă el își dorea cu adevărat să-și petreacă viața alături de mine, avea să mă aștepte. I-am spus că trebuia să îndeplinesc acest ordin al Japoniei. Doihara spusese că era nevoie de mine, iar Tanaka, auzind de mutarea mea în interes de serviciu, îmi scrise și, fără a face vreo referire la Jack, alese

cuvintele datorie și onoare pentru a-mi reaminti unde trebuia să se situeze loialitatea mea.

Înfuriat până și de faptul că îmi trecuse prin minte să plec, Jack făcu tot ce-i stătea în putere să mă împiedice. A urmat o zi întreagă în care nici n-a vrut să mă lase să mă dau jos din pat. Între pasiune și mânie, mă luă ca și cum ar fi putut să mă convingă mai bine cu trupul său, decât prin cuvinte. Am încercat să-i explic că aveam ordine și trebuia să merg, dar nu voia să asculte de rațiune. În cele din urmă, am recurs la vechiul meu obicei de-a minți și i-am spus că, dacă trebuia să o termin cu Japonia, atunci trebuia să o fac așa cum se cuvenea. Rostisem cuvintele „să termin cu Japonia" știind că n-aș fi putut niciodată să mă las orfană în acest mod. Etica onorei și loialității față de împărat mi se infiltrase prin toți porii din piele încă de când îl spionam pe Kawashima de după paravanul din hârtie. Îmi intrase în sânge atunci când Yamaga făcuse dragoste cu mine, supraviețuise inimii frânte și trădării și fusese și încă era singura constantă din viața mea.

— Dacă vei întinde legăturile dintre noi prea mult, se vor rupe, zise Jack pe un ton sec. Nu țara sau sângele ar trebui să ne țină împreună, ci iubirea. Cum de te poți gândi măcar să ne despărțim?

— Iubirea ta va muri dacă plec? l-am întrebat.

Jack oftă și zise:

— O să te aștept o lună. Dacă în acest răstimp nu vii la mine, voi ști că nu vei mai veni niciând.

Jack, care-și câștiga existența din cuvinte, rămăsese în sfârșit fără ele.

— Voi veni, i-am spus. Îți promit.

În ultima noastră zi împreună nu am ieșit în oraș. Nici unul dintre noi nu voia să stea de vorbă cu alți oameni. Jack mă ajută să-mi fac bagajele, împăturindu-mi hainele de parcă se mișca cu încetinitorul. Mă așezâ pe sofaua

noastră din bambus și îmi făcu o poză, în care purtam rochia lui preferată, din bumbac, cu dungulițe albastre, și cu bolero asortat. Nu am înțeles niciodată de ce îi plăcea atât de mult rochia aceea. Mi se părea că mă făcea să arăt banală.

El se întorcea la Hotel Park pe durata ultimei sale luni la Shanghai. Îmi zise că nu putea îndura ideea de a locui în vilă fără mine, nu ar fi avut rost. Voia oameni și gălăgie în jurul lui, ca să-l distragă de la sentimentele sale.

Ne-am dus la culcare și am făcut dragoste în exces, promițându-ne că vom fi din nou împreună. Am făcut dragoste într-un mod brutal. Dar la final, nici unul dintre noi nu găsise asigurarea pe care o căuta, că legătura dintre noi era indestructibilă. Și în timp ce ne ridicam și ne prăbușeam împreună, am descoperit că eram în stare să pun o stavilă în jurul dorinței mele, să-mi limitez suferința la o picătură de toxină distilată care să-mi chinuie inima. Jack îmi zise că se simțea ca și cum ar fi căzut de la mare înălțime, fără parașută. Habar nu aveam dacă îl voi mai vedea vreodată și nu puteam suporta gândul că era posibil să nu-l mai văd.

În drum spre aerodrom, am trecut pe la biroul maiorului Muto, să-mi prezint ultimul raport. Era supărat că fusesem invitată să vizitez familia imperială, puteam să-mi dau seama cu ochiul liber, chiar dacă era vorba doar de cea chineză. Însă era și ușurat. Mutarea mea în Manciuria avea să-i readucă zilele la ordinea convențională, pe care o prețuia nespus.

Șampanie și ghimbir murat

Am ajuns la Changchun, redenumit de către japonezi Hsingking, cu un avion militar de aprovizionare. Doihara îmi aranjase zborul, care a fost unul liniștit. La scara avionului m-a întâmpinat un tânăr ofițer, care m-a salutat și apoi m-a escortat la camionul militar ce aștepta pe pistă, ca să mă ducă la palatul lui Puyi. Era o zi de vară timpurie, de felul celor pe care le trăisem în Mongolia. Soarele era sus pe cer, iar pe pământ și pe acoperișurile povârnite ale caselor se adunase o pojghiță subțire de omăt.

Hsingking era un orășel de agricultori, aflat în proces de reconstrucție, cu care japonezii se lăudau că în cele din urmă va rivaliza cu Parisul. Alături de populația băștinașă, existau mii de imigranți japonezi care-și făureau o viață nouă în țara despre care li se spusese că va hrăni Japonia, iar pe ei îi va face bogați.

De la aerodrom la reședința lui Puyi era un drum destul de scurt. În spațiosul hol de primire am fost întâmpinată de generalul Hayao Tada. Știam că era consilierul militar-șef al împăratului chinez. Doihara îmi spusese că era un om de o mare inteligență, dar prea îndrăgostit de stilul de viață al clasei superioare chineze ca să te poți baza pe judecata lui.

Mi se adresă cu gradul de maior și îmi ură bun venit ca unui camarad ofițer, deși eram îmbrăcată într-un costum din stofă de lână și eram înfășurată în blănurile

mele de vulpe. I-am spus generalului că eram onorată că mă primea personal. Îmi spuse că aştepta de mult să o cunoască pe prinţesa atât de faimoasă, a cărei frumuseţe câştigase o mare reputaţie, deşi putea acum să vadă că acesta era un adevăr spus doar pe jumătate. Complimentele sale m-au făcut să râd, aşa cum, de altfel, ştiam că se intenţiona.

Generalul Tada era un bărbat cu înfăţişare interesantă, care zâmbea mult, lucru neobişnuit pentru un ofiţer japonez. Avea părul de culoarea fierului, deja rărit, picioare de călăreţ, uşor crăcănate, şi un fizic musculos. Am băgat de seamă că mirosea a aceeaşi apă de colonie 4711 pe care o folosea Puyi şi m-am întrebat dacă împăratul îi oferea daruri. Avea obrajii raşi, maxilar pătrăţos şi ochii adânciţi în orbite. Iar gestul său tipic, acela de a se trage de sprâncene, aveam să ajung să-l cunosc foarte bine, precum şi privirea sa neliniştitoare, pe care niciodată nu mi-a fost teamă să o întâlnesc.

Tada îmi spuse că auzise multe despre mine de la Doihara, care fusese avansat la gradul de general-maior şi repurta un mare succes în Mongolia, în compania prinţului Teh. Îmi spuse că Doihara mă numise la un moment dat „Ecaterina cea Mare" a Asiei şi trebuie să spun că, în ciuda faptului că măgulirile sale mi se păreau străvezii, mi-a plăcut trimiterea.

— Văzându-vă în carne şi oase, prinţesă, este o mare surpriză pentru mine că o femeie atât de frumoasă a ajuns să fie şi un soldat de succes. Triumfurile dumneavoastră în Tianjin şi Shanghai sunt impresionante. Sper că vom apuca să stăm de vorbă despre ele.

După ce-şi luă rămas-bun de la mine, pocni din călcâie şi, fără pic de urmă de umilinţă, se înclină atât de adânc, încât mai că îmi atinse vârful cizmelor.

— Ar trebui să vă spun, prinţesă, că-mi place nespus tot ce este chinezesc. Rareori există excepţie de la această

regulă şi, în cazul dumneavoastră, ar fi imposibil ca ea să nu se aplice.

Pentru prima oară de când pot să-mi aduc aminte, nu am fost insultată de faptul că un japonez se referea la mine ca fiind chinezoaică. Era ceva atât de dezarmant în personalitatea lui Tada, încât mi se părea imposibil să fii ofensat de orice ar fi putut să spună omul acesta. Mă lăsă în compania şambelanului palatului japonez, un bărbat care răspundea de personalul din casă şi de cheltuieli. Cu faţa-i turtită şi ochii mici şi negri, ca nişte coacăze, părea suficient de urâcios ca să fie bun la munca lui. Tada îmi zise că şambelanul cunoştea palatul perfect şi că-mi va oferi un tur avizat înainte de a mă conduce în apartamentul meu.

Palatul manciurian al lui Puyi nu mi se păru frumos. Fusese pe vremuri reşedinţa fostului Birou pentru Taxe şi Impozite, acum refăcută, însă îşi păstrase încă un aer de comerţ. Cu toate astea, era cu mult mai potrivit pentru un împărat decât fusese simbolica Grădină Liniştită din Tianjin.

În palat se intra pe una dintre cele patru porţi din fier montate în zidurile de cărămidă, înalte de patru-cinci metri. Curtea spaţioasă era lipsită de plante, dar existau două vase superbe din teracotă, mai înalte decât paznicii japonezi care, la fel ca şi vasele, stăteau de o parte şi de alta a intrării principale. Casa era alcătuită din două clădiri lungi, joase, construite una în faţa celeilalte, cu acoperişurile împodobite cu ţigle înclinate, după moda chinezească. Cele două clădiri erau legate printr-un coridor lat, ca un cordon ombilical cu pereţii înveliţi în mătase roşie, în cele mai întunecate nuanţe, şi cu pardoseala acoperită de traverse de culoare purpuriu-imperial. În prima clădire se găsea o cameră mare de primire, care adăpostea o masă imensă, pe care erau împrăştiate hârtii şi cutii pline cu dosare ştampilate, cu blazonul lui Puyi.

Pereţii lambrisaţi şi uşile erau sculptate cu imagini reprezentând lei şi dragoni cu ochi fioroşi, care alergau după propriile cozi. La parter erau numeroase camere mici, ocupate de secretari şi ofiţeri inferiori japonezi, care păreau a fi cu toţii ocupaţi să-l ajute pe Puyi. De fapt, adevărata lor funcţie era să nu-l scape nici o clipă din ochi. Se aflau întotdeauna suficient de aproape încât să audă chiar şi cele mai intime conversaţii şi, deşi lucram eu însămi pentru Serviciile Secrete, în purtarea lor exista ceva care mă revolta. Etajul adăpostea dormitoarele majordomului japonez al lui Puyi şi ale altora din personalul său domestic. Camerele de acolo, neavând şemineuri, erau reci şi expuse la curent.

Cea de-a doua clădire era decorată cu mai multă atenţie, cu pereţii zugrăviţi în galbenul imperial, presupun că pentru a-l face pe Puyi să se simtă ca acasă. Camerele aveau ferestre mai largi decât cele din prima clădire, dar erau acoperite cu plase prăfuite pentru muşte, care blocau lumina. Se făcuseră unele eforturi pentru a face ca încăperile să fie potrivite pentru şederea împăratului. Fuseseră umplute cu mobilă lăcuită, draperii brodate, din mătase portocalie şi albastră, şi canapele joase. În salonaşul de zi, exista un şemineu cu aspect occidental, deasupra căruia era agăţat un portret al lui Puyi, pictat în culori ţipătoare, încadrat de o ramă aurită. Îmi amintea de cel pe care-l primisem de la Kanjurjab înainte de căsătoria noastră. Părea să-l fie foarte pe plac împăratului, în aceeaşi măsură în care cel primit de mine i se păruse măgulitor soţului meu.

Când m-am referit la reşedinţă ca fiind Palatul Imperial, şambelanul cu faţă turtită zise că se numea Palatul Împăratului, deoarece reşedinţa Majestăţii Sale Imperiale, împăratul Japoniei, era deja cunoscută în toată lumea drept Palatul Imperial. Ştiam că Wan Rong ar fi fost insultată de asemenea distincţii şi ruşinată că soţul ei, cândva cel mai

de seamă om din China, acceptase discriminările meschine ale stăpânilor săi japonezi. La Tianjin, ea îmi mărturisise că soţul ei ar fi fost, probabil, mai bun ca eunuc, din câte i se părea ei, decât ca împărat. Cu acea ocazie, i-am atras atenţia că până şi eunucii din Oraşul Interzis îşi foloseau puterea cu înţelepciune şi nu şi-ar fi dorit să facă schimb de locuri cu împăratul.

Apartamentul meu era alcătuit din două camere mici şi o baie şi mai mică, unde se afla o cadă din tablă, dar fără robinete sau vas de toaletă. Aveam un singur raft din lemn şi un vas de aramă pentru căratul apei, pe care bănuiam că servitorii îl foloseau pentru a umple cada. În dormitor, pe pardoseala din lemn erau covoraşe chineze şti, decorate cu bujori care parcă fuseseră sculptaţi în materialul acela moale şi catifelat ca plușul. Sub pat erau două oale de noapte din porţelan alb, simplu. În cea de-a doua cameră era un birou, o sofa joasă şi perne pentru stat pe jos, confecţionate din bumbac gros, negru. Draperiile erau făcute din acelaşi bumbac negru şi tivite cu fetru. Erau urâte, dar m-am gândit că măcar mă vor apăra de curent. Am fost foarte mulţumită să observ că ambele încăperi aveau şemineu. Wan Rong îmi lăsase un bileţel, în care-mi scria că era încântată de sosirea mea şi că va veni pe la mine înainte de cină, ca să ne putem saluta cum se cuvine în particular.

Când veni, înconjurată de un nor alcătuit din micii câini pechinezi pe care-i adora, am fost şocată de cât de bolnavă părea. La Tianjin, fusese cumplit de slabă, dar acum era scheletică. Părul ei negru îşi pierduse strălucirea şi era pieptănat sever spre spate şi împletit în cozi. Pielea ei căpătase până la urmă aspectul livid, straniu, al dependenţilor de opiu. Tremura destul de rău din tot corpul. Şi totuşi, în ciuda ravagiilor întipărite de opiu, pentru mine tot frumoasă era. Mă aşteptasem s-o văd îmbrăcată în vreo rochie occidentală, dar purta un veşmânt chinezesc,

cu guler înalt, din mătase de un verde smarald, cu cheutori din satin auriu. Cerceii lungi din jad i se legănau elegant chiar deasupra umerilor, iar pe degetul mijlociu de la mâna stângă avea un inel greu, cu o imensă perlă argintie montată în aur. În amintirile pe care le am despre mama mea de sânge, ea e îmbrăcată cam în acelaşi fel în care era Wan Rong în ziua aceea.

Am salutat-o cu „Majestatea Voastră", iar ea îmi zâmbi şi spuse:

— În Manciuria, îţi voi zice Perla Orientului. Nu vom uita că suntem chinezoaice, şi nici nu vom ignora acele formalisme care ne vor face să ne simţim acasă, atunci când ne vom întoarce pe Tronul Dragonului din Sala Supremei Armonii.

Uitasem că Wan Rong nu putea să vorbească niciodată normal când vorbea despre Tronul Dragonului. Limbajul ei devenea arhaic, în timp ce vocea căpăta gravitatea unei actriţe care juca rolul unei împărătese. În toate celelalte conversaţii, însă, avea un încântător simţ al umorului şi o naturaleţe fermecătoare.

Părea sincer bucuroasă că mă vedea, chiar dacă zâmbetul care-i lumina chipul nu îi ajungea, cu adevărat, şi în ochi. Îmi spuse că eram la fel de frumoasă ca întotdeauna şi că, din păcate, trebuia să o scuz pentru culoarea pielii ei, care, oftă ea, se datora aerului poluat din Changchun.

— Eşti norocoasă, Perla Orientului, să ai o piele atât de frumoasă. Bănuiesc că o moşteneşti pe mama ta. Frumuseţea ei era renumită printre concubine.

I-am mulţumit şi am întrebat-o cum era viaţa ei în noul palat din capitala Hsingking, pe care am observat că o numea, încă, Changchun. Îmi spuse că era bolnavă de dor după adevăratul ei palat din Pekin. Îşi coborî vocea şi îmi spuse că ura tot ce era legat de Manciuria, despre care credea că era un loc brutal, plin de ţărani şi soldaţi.

— Suntem infestaţi de şobolani aici, zise ea pe un ton batjocoritor, de parcă în Oraşul Interzis nu s-ar fi auzit de şobolani. Numai japonezii ar numi palat o clădire atât de modestă. Este atât de mic, că e imposibil să te rătăceşti.

Era adevărat că, în comparaţie cu căminul ei din Pekin, unde era foarte probabil să te pierzi pe sutele de alei care dădeau spre grădinile imense, reşedinţa ei manciuriană era o nimica toată. Îmi zise că în Oraşul Interzis puteai să intri în palat pe cincizeci de porţi, să vizitezi un alt templu în fiecare săptămână din an, să-ţi pierzi vremea pe nenumăratele poduri ridicate deasupra iazurilor cu crini sau să serveşti ceaiul în ceainăria imperială, în timp ce priveai tragerile cu arcul.

Nici unui chinez nu-i place să-şi piardă poziţia socială, iar „Cea cu Înfăţişare Minunată" nu constituia o excepţie. Mi se părea că Wan Rong pierduse şi mai mult contactul cu realitatea decât pe vremea când era la Tianjin. Nu avea să accepte niciodată acest Palat al Taxelor şi Impozitelor drept casa ei şi vorbea în mod constant despre un viitor când urma să se întoarcă la viaţa pe care o trăise ca soţie a marelui împărat Qing al Chinei. Era imposibil să nu-ţi dai seama de suferinţa mistuitoare care o măcina. Dorul după căminul ei imperial era atât de puternic, încât îi biruia pesimismul natural. Înţelegeam durerea dorului de casă, dar cea a lui Wan Rong devenise o obsesie care îi diminua puterea judecăţii, de obicei minunată. În ciuda urii şi neîncrederii ei faţă de japonezi, nutrea convingerea că, până la urmă, ei îi vor duce pe ea şi pe Puyi înapoi la Pekin, în triumf. Îmi spuse că această credinţă era singurul lucru care o împiedica să bea cucută, deşi se gândea la asta în zilele când îi era greu să-şi menţină vie speranţa.

După ce am ascultat cu simpatie noutăţile ei, ne-am aşezat fără fasoane pe pernele de pe podea din micul birou şi am stat de vorbă despre ultima modă, în timp ce

ea alinta când unul când altul dintre căţeluşi. I-am arătat bijuteriile mele şi cămaşa de noapte din mătase, tivită cu o splendidă dantelă franţuzească, pe care mi-o cumpărasem ca să-l consolez pe Jack, cu doar câteva zile înainte de despărţirea noastră. Nu o purtasem niciodată. Era ca un copil căruia i se face inventarul posesiunilor mamei. Era emoţionant să o privesc umblând prin lucrurile mele cu asemenea admiraţie. În după-amiaza aceea, am fumat ţigară după ţigară şi am băut împreună o sticlă şi jumătate de şampanie. I-am făcut cadou cămaşa de noapte din mătase şi ea îmi spuse că, atunci când se va întoarce la Pekin, voi putea să-mi aleg din Palatul Imperial una de-a ei, care-mi va plăcea.

Oare Wan Rong chiar credea că toate lucrurile rămâneseră aşa cum le lăsase ea în vechiul ei cămin? Îşi închipuia că hainele ei, încă împăturite în hârtie, se aflau în cele cincizeci de cufere din camerele ei pentru haine? Poate că erau, poate că şirurile ei de pantofi, parfumurile de import şi sertăraşele pline cu tămâie aşteptau atingerea ei în aerul netulburat din fostele ei apartamente, dar eu nu prea credeam aşa ceva.

Am fost foarte apropiate în acea după-amiază, am bârfit şi am râs din nimicuri. Mă întrebă ce întorsătură luase viaţa mea de când mă văzuse ultima oară şi i-am povestit despre Jack.

— Nu vărsa lacrimi, îmi zise ea, dându-mi o batistă din bumbac. Încă l-ai mai putea avea, dacă ai vrea.

— Da, bineînţeles, l-aş putea avea dacă aş vrea.

Însă îl voiam pe Jack mai mult decât voiam Japonia? Dacă-l alegeam pe el în locul ţării mele, oare aveam să-mi petrec viaţa în regret, îndurând umilinţele unui refugiat? Dacă-l eliberam pe Jack din inima mea şi onoram Japonia, asta avea să ajute la dizolvarea veninului pe care deja îl simţeam din cauza pierderii lui?

— Eşti mai norocoasă decât crezi, prinţesă, zise ea. Uneori, mă gândesc că eu nu voi mai avea niciodată un bărbat înlăuntrul meu.

Îmi spuse că Puyi nu se apropia niciodată de ea şi ea nici nu voia ca el să o facă, dar erau momente când tânjea să fie atinsă. Am glumit cu ea, evidenţiind faptul că trăia înconjurată de bărbaţi; cu siguranţă trebuia să fie vreunul pe care să-l dorească.

— Problema e, Perla Orientului, că tu nu ai permis niciodată clasei tale să-ţi determine călătoria în viaţă, pe când a mea mă ţine într-o închisoare din care nu există scăpare. O împărăteasă nu poate să se culce decât cu împăratul; oricine altcineva mai prejos în rang i-ar pune în pericol tronul şi însăşi viaţa unei împărătese.

— Wan Rong, i-am şoptit, dacă renunţi la dorinţa de a fi împărăteasă, ai putea scăpa din locul ăsta. Sunt şi alte modalităţi de a trăi pentru o femeie tânără şi frumoasă. O clipă de curaj şi ai fi liberă.

— Să fiu împărăteasă este ultimul şi singurul lucru care mi-a mai rămas, Perla Orientului. În vreme ce tu îţi făureşti propria soartă, eu nu am de ales decât să o urmez pe a mea.

A fost singurul prilej în care i-am vorbit lui Wan Rong de dezertare. Nu aveam deloc dorinţa de a trăda Japonia încurajând-o să acţioneze împotriva planurilor lor, însă ceva în mine tânjea să o elibereze de viaţa groaznică pe care o trăia. Gândul morţii ei în detestatul Palat al Taxelor şi Impozitelor era insuportabil, dar în firea ei exista un morb al fatalismului care o făcea incapabilă de acţiune şi eu nu puteam face nimic în legătură cu asta. După perioada petrecută împreună la Grădina Liniştită, nu cred că Wan Rong a mai avut vreodată cu adevărat încredere în mine, însă, fără profesorul ei, care să-i şuşotească la ureche, cred că a reuşit, totuşi, să mă ierte. Ajunsesem să ador acele după-amiezi târzii în compania ei şi încă le

prețuiesc amintirea. Îi plăcea să-i vorbesc despre Shanghai și despre aventurile mele trecute și îi făcea plăcere să facă speculații despre viața unora sau a altora, despre cum o fi trăind Tamura în America sau dacă Mari era moartă ori se afla încă viață. În răstimpul acelor câteva ore, când nu își hrănea tiranul dependenței, împărtășeam ceva ce semăna cu tovărășia agreabilă a unor surori.

Nu l-am văzut pe Puyi timp de trei săptămâni; avea o boală care-i provoca groaznice dureri de cap și-l făcea să vomite. Wan Rong zicea că își pierduse vocea și avea tot timpul temperatură mare. Doctorul lui zicea că mai văzuse boala aceea și că Puyi se va însănătoși într-o lună. Împărăteasa se temea că soțului ei i se dăduse otravă, dar sunt sigură că se înșela. Împăratul ei era la fel de ghinionist în privința sănătății cum era în toate celelalte aspecte ale vieții sale.

La treisprezece zile după ce plecasem din Shanghai, am primit o scrisoare de la Tanaka în care-mi spunea că era încântat că mă aflam cu Wan Rong în Manciuria, deoarece considera că asta ne aducea mai aproape unul de altul și de realizarea planului nostru de a ne întoarce în Japonia. Printre alte noutăți, scria: „Am auzit că prietenul tău, Jack Sone, s-a întors în America".

Cuvintele acestea au reprezentat un asemenea șoc pentru mine, încât a fost nevoie să le citesc de nenumărate ori, încercând să mă conving, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, că era imposibil fie adevărate. Nu puteam să cred așa ceva, dar îl cunoșteam pe Tanaka și el nu mi-ar fi spus asta dacă n-ar fi fost adevărat. Așadar, Jack nu așteptase nici măcar să se facă luna, rupsese legătura dintre noi și se eliberase. Dacă o inimă se poate frânge de două ori, cred că a mea s-a frânt, pentru a doua oară în viață, în acea zi. Neavând nici o scrisoare de la Jack, în care să-mi explice motivele sau să-mi promită că va reveni neîndoielnic în China, puseră stăpânire pe mine

vechile sentimente de abandon. Durerea era mușcătoare și mă trimise valvârtej după opiu.

Totuși, ca să fiu sinceră, oricum nu sunt sigură că, în ciuda promisiunii pe care i-o făcusem, m-aș fi întors la Jack în decurs de o lună. Însă iubirea nu e nici corectă, nici logică, și faptul că el nu mă așteptase îmi provocă o rană mult prea adâncă pentru a o suporta cu ușurință. Trădarea mă făcu să caut salvare în vechile mele metode și știam, cu o dezamăgire sumbră, că nu va trece mult și voi căuta patul generalului Hayao Tada. Tanaka fusese orb la adevărata mea dependență. Nu fusese niciodată vorba de opiu.

Chiar și așa, în seara aceea, după ce am citit scrisoarea de la Tanaka, am fumat cu Wan Rong o pipă și, împărtășind și durerea ei, am visat Orașul Interzis. Era acoperit cu un strat de chiciură albă. Cele douăzeci de palate ale orașului străluceau, de parcă ar fi fost acoperite cu diamante, în vreme ce sub porți și sub podurile ornamentale atârnau țurțuri. Șanțul cu apă care înconjura Palatul Imperial era acoperit cu o crustă de gheață argintie, în care se reflectau țiglele de ceramică ale acoperișului palatului, ca o mie de steguțe galbene. În visul meu, orașul era atât de tăcut, că puteai auzi zeii cum respiră. Când i-am povestit lui Wan Rong despre asta, îmi spuse că era un semn că Orașul Interzis așteptă familia imperială, ca să-l readucă la viață. Visul meu avu efectul de a o face să fie binedispusă chiar câteva zile la rând.

Când se însănătoși, Puyi mă invită să iau cina cu el și am fost încântată să accept, căci acea oră mi se părea adesea plină de singurătate în Palatul Taxelor. Wan Rong nu se mai deranja cu mesele. Doar ciugulea din mâncarea care i se ducea în apartament pe o tavă. În afară de consumul uriaș de opiu, bea multă șampanie și fuma atât de multe țigări turcești, că avea degetele pătate cu galben

ca de la sulf. Ţinând cont de stilul ei de viaţă, nu era de mirare că orele când era trează reprezentau doar o fracţiune din cele în care dormea.

M-am îmbrăcat cu grijă pentru prima cină cu Puyi, bănuind că generalul Tada ni se va alătura. Am ales un *cheongsam* din crep de un albastru ca-n miez de noapte şi mi-am prins deasupra sânilor o broşă cu diamante, în formă de libelulă. Îmi cumpărasem broşa la Shanghai, ca să-mi sărbătoresc avansarea, şi nu o purtasem niciodată în compania lui Jack. Mi-am dat cu ulei de crizantemă pe venele de la încheieturile mâinilor şi între sâni şi, în ciuda faptului că nu era mosc, m-am gândit la Jack. Cum aveam senzaţia că lui Tada îi va plăcea şi ştiam că lui Jack nu i-ar fi plăcut, mi-am dat pe la colţul ochilor cu creion *kohl*.

Dacă era adevărat că lui Tada i se părea seducător tot ce era chinezesc, atunci aveam să fac tot ce puteam ca să mă ridic la înălţimea acelei fantezii. Reuşisem destul de bine asta cu Sesyu la Tokio. În orice caz, aş fi ales oricând să joc o concubină, în locul unei gheişe. Gheişele, ascunse sub machiajul care le acoperă toată faţa, cu purtarea lor prevenitoare şi nenumăratele lenjerii de corp, fac dansul sexual mult prea complex. O concubină se află acolo pentru a fi luată în clipa în care este dorită.

Puyi mă salută cu obişnuita sa curtoazie, dar nu mi-am dat seama dacă în ochii săi era căldură, pentru că purta ochelari cu lentile întunecate. Se scuză din cauza lor, spunând că avea o infecţie oculară, rămăşiţă a bolii, şi că lumina îi făcea ochii să lăcrimeze. Ştiam că suferea de miopie progresivă şi că era practic orb fără ochelari. Îmbrăcat în uniforma de comandant suprem al armatei din Manchukuo, care fără îndoială fusese inventată pentru el, era acoperit tot cu medalii şi părea să nu se simtă prea confortabil. La picioarele lui, doi buldogi uriaşi cărora le curgeau balele lăsau urme de salivă pe covor.

— Bine ai venit la Palatul Taxelor şi Impozitelor şi în Manchukuo, prinţesă, îmi ură el, luându-mi pentru scurt timp mâna în mâna sa fără vlagă.

Am băgat de seamă că, în timp ce Wan Rong folosea tot timpul numele chinezesc Manciuria pentru noua sa ţară, Puyi era fericit să le facă pe plac stăpânilor săi şi îl folosea pe cel japonez, Manchukuo. L-am dispreţuit pentru faptul că avea sângele-i manciurian atât de subţiat cu apă.

Tada stătea lângă împărat, îmbrăcat în uniforma sa japoneză, arătând foarte elegant. Mă salută ca pe o veche prietenă şi îmi turnă şampanie. Mâncarea a fost destul de bună, mai bună decât tot ce mâncasem în Grădina Liniştită, şi mi-a făcut plăcere să-l văd pe Tada satisfăcându-şi pofta sănătoasă. Îşi luă garnitura de ghimbir murat la friptura de raţă şi refuză peştele crud pe care l-ar fi preferat majoritatea japonezilor. După cină, am jucat poker în trei, cu ofiţerul superior al jandarmilor japonezi, un bărbat serios, lipsit de umor. Jandarmii erau cazaţi la palat şi erau astfel postaţi încât nimeni să nu poată veni sau pleca fără ştirea lor. Puyi nu putea să primească scrisori fără ca acestea să fie citite mai întâi de tovarăşul nostru de poker şi fiecare articol de gospodărie îi era întâi trimis lui, spre a fi supus unei atente inspecţii. Îl aveau pe împăratul chinez atât de mult sub control, că acesta nu putea nici să urineze fără ca ei să-i ridice roba mai întâi. Eram impresionată, dar nu surprinsă de o asemenea atenţie pentru detalii. Meticulozitatea făcea parte din etosul japonez şi era unul dintre motivele succesului Japoniei pe arena mondială.

Nu mă mira că Puyi nu-şi punea niciodată întrebări despre traiul lui, care, în realitate, era o formă de prizonierat. La Tianjin, observasem cât de bine se apăra împotriva conştientizării evidenţei. Cred că se amăgea la fel de mult ca Wan Rong în convingerea că se va întoarce

la Pekin în triumf și era gata să accepte orice până la sosirea acelei zile glorioase.

În timpul jocului de poker, am băut ceai de iasomie din pahare înalte și am mâncat coajă de portocală zaharisită. Puyi refuză ceaiul, explicându-ne că nu-l mai putea bea deoarece calitatea inferioară a orezului din Manciuria îi provocase hemoroizi, care se pare că reacționau rău la ceai. Apoi, la ora zece se ridică, își ceru scuze că ne părăsea atât de devreme și zise că avea multe de făcut și că va lucra până la primele ore ale dimineții. Cu o voce tremurând de emoție, spuse că luase hotărârea de a nu mai fi niciodată leneș. Era dator față de poporul său să lucreze neîncetat, fără a-și precupeți eforturile, pentru a reveni pe tronul dinastiei Qing, fapt care nu numai că avea să le redea măndria, dar îi va mulțumi și pe înduratii săi strămoși. Când plecă, cei doi buldogi uriași se ridicară și îl urmară afară din cameră. În ciuda uniformei de gală și a mărimii impresionante a câinilor săi, împăratul părea patetic.

L-am întrebat pe Tada la ce anume intenționa împăratul să lucreze, iar el îmi răspunse că, cel mai probabil, va citi *Cartea schimbărilor*, despre care credea că-l va ajuta să gândească în manieră intelectuală. Pierdusem și eu vremea cu cartea aia, dar mi se păruse că conține orientări mult prea masculine ca să poată fi pe placul unei femei. Era plină de propoziții care începeau cu „Bărbatul superior" sau „Bărbatul extraordinar". Înțelegeam, însă, de ce l-ar atrage pe Puyi.

Tada se oferi să mă ducă într-unul dintre barurile noi din Hsingking, unde imigranții japonezi mai înstăriți din Manchukuo puteau să bea sake și să se culce cu prostituate japoneze. I-am spus că mai degrabă aș fi băut șampanie cu el în apartamentul său, unde puteam fi singuri. El luă o sticlă de pe servanta unde erau aliniate în șiruri ordonate, îmi dădu două pahare și mă conduse

spre aripa de est a casei, unde avea un apartament frumos, mobilat în stil chinezesc. Am băut șampania, ne-am dus să mai aducem o sticlă și ne-am apucat să ne luăm la întrecere la băutură, folosind păhărele de sake. Am descoperit că Tada era un tovarăș amuzant, cuceritor prin umorul său inteligent și talentul de a imita fără milă. Imita la perfecție vocea și limbajul corpului lui Puyi. Știam că, poate nu în noaptea aceea, dar în curând, ne vom culca împreună și că va fi un amant bun. Există, desigur, întotdeauna excepții de la regulă, dar am aflat din experiență că bărbații care te fac să râzi sunt, de asemenea, și cei care te fac să gemi de plăcere în pat.

Tada îmi spuse că își părăsise soția, cu care se plictisea, la Osaka și că nu intenționa să se mai întoarcă vreodată acolo. Îmi spuse că, spre deosebire de mine, el era îndrăgostit de China și că nu putea suporta nici măcar să-și amintească cum fusese viața lui în Japonia. Mi-a părut rău pentru soția lui, care pierduse un bărbat atât de capabil să-i înfrumusețeze viața, și mi-a fost și mai milă de ea când Tada îmi spuse că era stearpă. Pentru o soție japoneză, sterilitatea este o ocară care-i pătează fiecare clipă din viață. Se reflectă asupra soțului ei, care, fără copii, nu-și poate duce neamul mai departe.

După ce am băut jumătate din cea de-a doua sticlă de șampanie, ne-am dezbrăcat unul pe altul fără îndemânare și ne-am întins goi în pat. Voiam să fac dragoste, dar Tada îmi spuse că ar trebui să așteptăm până când simțurile noastre aveau să fie mai puțin saturate cu alcool. Mă rugă să-i povestesc despre prima mea împreunare cu un bărbat și să nu omit nici cel mai mic amănunt. Nu-mi venea să-i povestesc despre bătrânul Teshima și momentul dezvirginării mele sau despre cei care-i urmaseră în casa Kawashima. Se poate ca el să fi știut, dar dacă era așa, nu mi-a spus-o niciodată.

I-am spus că primul meu iubit fusese Kanjurjab, dar că istorisirea acelei experienţe l-ar fi plictisit de moarte, aşa că voiam să-i povestesc despre Harry şi despre partida de înot de la miezul nopţii la Shanghai Club. L-am înlocuit pe tânărul amant al neamţului cel gras cu o frumoasă copilă chineză, ştiind că asta i se va părea mult mai incitant lui Tada. Am folosit ca model pentru ea fata de paisprezece ani pe care o urmărisem prin paravanul sculptat în timp ce-l servea pe tata, cu mulţi ani înainte, în casa mea natală. I-am spus că fata avea părul lung şi negru, unduindu-se în apă precum şerpii marini, şi că, în afară de o pereche de papuci din mătase, care-i acopereau picioruşele legate, înota goală. Am descris apa din bazin ca fiind de un albastru în cele mai pale nuanţe, în contrast cu care trupul fetei strălucea ca al unei sirene. I-am spus că, în timp ce eu şi Harry făceam dragoste în cabină, puteam auzi gemetele guturale ale neamţului cel gras în timp ce o pătrundea pe tânăra sa târfă şi că auzeam, de asemenea, micile ei ţipete de plăcere prefăcută. Când am terminat povestea, eram de-acum amândoi mult prea beţi ca să mai facem dragoste, aşa că am băut în continuare până când am adormit.

Ne-am trezit la răsăritul soarelui. Tada m-a tras spre el şi m-a pătruns fără un cuvânt. Îmi plăceau greutatea şi duritatea lui. Am încercat să mă gândesc la acele lucruri şi nu la Jack şi am reuşit asta, în mare măsură. Voiam să-l mulţumesc pe Tada, astfel încât să mă ţină minte ca fiind mai presus faţă de toate celelalte amante de care eram sigură că avusese parte. Era o vanitate din partea mea faptul că îmi doream ca amintirea acestui moment amoros în compania mea să stabilească standardul pentru aventurile ce aveau să urmeze. I-am acceptat limba în gura mea ca şi cum aş fi savurat cea mai delicioasă stridie. Arcuindu-mi trupul astfel încât să-i ofer şi mai multă plăcere, mi-am trecut unghiile pe spatele său până jos şi

i-am cuprins fesele în căuşul palmelor, ajutându-l să se împingă în mine. Nu mă dăruiam adesea, când făceam sex, cu atâta lipsă de egoism. Voiam să-l fac să mă dorească şi mai mult. Voiam, de asemenea, să înlocuiesc sentimentele de durere din cauza trădării lui Jack cu sentimente de răzbunare. Răzbunarea este mult mai plăcută decât suferinţa.

Înainte de a pleca din camera lui Tada, i-am sărutat cicatricea purpurie rămasă în urma operaţiei de apendicită şi l-am întrebat ce anume i-ar oferi cea mai mare plăcere atunci când voi veni din nou în seara aceea.

— Vino la mine îmbrăcată ca o prinţesă chineză, cum de altfel eşti, îmi răspunse el. Dar să fii la fel de supusă ca o concubină. Dă-te cu acelaşi parfum, conturează-ţi ochii cu acelaşi creion negru şi să fii desculţă.

Îmi plăceau bărbaţii care ştiau ce joc voiau să joace şi de-abia aşteptam să-l răsfăţ şi să mă răsfăţ intrându-mi în rol. Ca mostră a viitoarei mele obedienţe, am îngenuncheat în faţa lui în timp ce el stătea pe pat şi i-am luat membrul în gură, sugându-l cât de blând puteam, până când ajunse la orgasm cu un geamăt adânc de satisfacţie.

Pe durata celor zece luni de şedere la Puyi, nu am lipsit nici o noapte din patul lui Tada. Am făcut pe târfa chinezoaică pentru el şi nu i-am refuzat nimic din ceea ce m-a rugat. Era un bărbat capabil să se abandoneze trupului unei femei într-un mod care, în ciuda micilor mele jocuri de servitute, mă făcea să mă simt minunat de puternică. Îi plăceau rotunjimile lobului urechii mele, semicercurile buzelor, golul dintre gât şi claviculă, până şi arcurile curbe de la labele picioarelor mele. Zicea că femeile chinezoaice au o delicateţe a formei care nu poate fi egalată de nici o altă naţiune. Generalul era îndrăgostit de ideea de concubine, de legendele chineze despre frumuseţi atât de gingaşe, că le-ai fi putut zdrobi când se aflau întinse sub tine. Ambiţia lui era să

trăiască în China având un grajd plin cu cai și o casă plină cu concubine, care să se ia la întrecere pentru plăcerea de a-l avea drept companie în așternuturile lor. M-am gândit că ar fi fost un stăpân puternic, în fața căruia servitorii s-ar fi înclinat cu respect, și ar fi fost adorat de femeile sale. Nu aveam nici cea mai mică dorință de a fi una dintre ele, dar în patul lui am ajuns aproape de a mă pierde pe mine însămi, de a uita de fata în rochie albastră despre care Jack spusese că o iubea.

A fost un noroc pentru mine să-l am pe general drept companie, căci altfel timpul pe care l-am petrecut în Manciuria ar fi fost marcat de singurătate. Wan Rong dormea, încuiată în dormitorul ei din pluș, în vreme ce Puyi își irosea zilele în ședințe interminabile menite să-l țină ocupat, pe când Japonia se ocupa de conducerea Manchukuo-ului. Puyi avea un profesor manciurian care-l învăța limba strămoșilor săi, dar el prefera engleza și încerca să facă din ea a doua limbă la Curte. Japonezii, desigur, nu voiau să permită așa ceva.

În afara Palatului Taxelor și Impozitelor, lumea era plină de intrigi. În Europa era război și Japonia se aliase cu puterile axei, Germania și Italia. Pentru restul agitatului glob, împăratul Qing și soția sa numărul unu trebuie să fi părut precum niște relicve dintr-un trecut mort.

Tada vizita frecvent învecinatul Cartier General al Armatei din Kwangtung, unde, dacă era să-i dau crezare lui Wan Rong, el se complăcea în ceea ce ea considera a fi firea lui crudă, inventând pedepse groaznice pentru bandiții capturați care îndrăzniseră să-i provoace pe japonezi în Manciuria. O credeam, dar nu-l judecam pe Tada la fel cum o făcea ea. Un general trebuie să știe cum să folosească propaganda și trebuie, de asemenea, să fie bun la strategii de luptă. Nu există mesaj mai bun pentru un bandit decât să-i folosești pe camarazii săi pe post de saci la exercițiile cu baioneta. Nu l-am întrebat niciodată

pe Tada despre tratamentul aplicat prizonierilor; el își avea de îndeplinit îndatoririle sale pentru Japonia, precum noi toți.

Făceam adesea plimbări călare împreună și o dată sau de două ori m-a lăsat să fac pe dublura pentru general, cu un detașament de soldați manciurieni. Îi alegeam pe cei mai chipeși căpitani ca să mă culc cu ei și îi plăteam pentru serviciile lor cu aur de Kwangtung. Pentru Tada nu era nici un secret faptul că mă foloseam de oamenii săi; de fapt, mă încuraja, iar mai apoi îmi cerea toate detaliile, ce făceau și ce spuneau. Trebuia să inventez pentru el tot soiul de povești, deoarece, în mod ciudat, atunci când mă aflam în paturile acelea înguste de cazarmă, începuse să-mi fie rușine de mine și preferam o împerechere tăcută. Voiam ca Jack să vină și să mă salveze de mine însămi, dar nu primisem nici o vorbă din partea lui.

Vestită de vânturile aspre care șuierau pe casa scărilor din Palatul Taxelor, la Hsingking sosi o iarnă cumplită. Înghețurile au fost atât de puternice, că imensele vase de teracotă din curte au crăpat de sus până jos și a trebuit să fie înlocuite cu o pereche de lei din piatră, care stăteau culcați și priveau în sus. Unele dintre încăperile din palat puteau fi încălzite cu șemineuri, dar pe holuri era un frig năprasnic, iar dimineața devreme găseai gheață pe partea interioară a ferestrelor. Începuse să-mi fie dor de Shanghai, cu încălzirea lui centrală, apa caldă la robinet și străzile încălzite de mulțimea care se înghesuia.

În lunile de vară petrecute în Hsingking, făcusem plimbări ocazionale prin grădinile din Parcul Tatung, unde se plimbau frumos băieții care se împerecheau cu soldați japonezi. Era singurul loc în care-mi dădeam voie să meditez la Jack și uneori să vărs lacrimi de milă pentru mine însămi. Dar acum, în anotimpul friguros, când căzuseră toate frunzele și băncile zăceau cufundate

adânc în zăpadă, îmi era refuzată până și această plăcere îndoielnică. Pe la mijlocul după-amiezii era întuneric și, la fel ca în Mongolia, luna albă își ținea promisiunea unor nopți atât de geroase, că îți încetinea sângele în vine și începeau să te doară ochii.

Nu mai era nici o plăcere să te plimbi călare. Pământul era atât de tare, iar aerul atât de rece, că până și caii se plângeau. Mergeam uneori cu mașina, cu Tada, la Cartierul General al Armatei din Kwangtung, să jucăm poker în cămărușele ca niște celule ale căpitanilor mei preferați, unde mă simțeam obligată să-mi reînnoiesc cunoștința cu ei. Sub păturile lor aspre, piele pe piele la căldura palidă a sobelor cu petrol, împreunările acelea prietenești nu făceau decât să-mi adâncească sentimentul de dezolare.

I-am sugerat lui Wan Rong că poate era vremea să mă întorc la Shanghai, dar ea nici n-a vrut să audă de plecarea mea. Cum nu aveam ordine de la Doihara să plec, trebuia să profit cât mai bine de situație și să-mi petrec iarna în Palatul Taxelor și Impozitelor. Mi-am cerut scuze față de Wan Rong pentru că voiam să plec, explicându-i că uram dintotdeauna frigul și că beneficiam prea puțin de compania ei, pentru gustul meu.

— Ar trebui să fumezi mai mult cu mine, zise ea. Atunci, zilele nu ți se vor mai părea atât de lungi.

Și așa mă răsfățam cu macul, într-un mod suficient de periculos. Opiul ținea la distanță frigul și gândurile despre Jack. Tada zicea că putea să-și dea seama când fumam opiu, pentru că mi se încețoșau ochii și zile în șir saliva mea avea gust amar, ca semințele de pepene.

Wan Rong îmi spuse că începuse să viseze și ea Orașul Interzis. Zicea că în acele vise alinătoare era împăcată cu ea însăși, sigură de conștiința faptului că era prea-onorata împărăteasă Qing. Dormea în așternuturi mirosind a parfum de trandafiri și se îmbăia în bazine din argint, suficient de mari încât să înoate în ele. În

compania elegantelor sale doamne de onoare, plutea pe iazurile pline cu crini de apă în culori atât de neobișnuite, că nu avea cuvinte să îi descrie altfel, decât că erau plini de lumină. Era atât de fericită în acele vise, că mi-era teamă ca nu cumva consumul ei de opiu să crească până într-atâta încât să nu mai existe nici o parte a zilei în care să fie ea însăși. Tada zicea că nu credea că asta conta prea mult, căci, după părerea lui, Wan Rong nu mai avea mult de trăit; credea că ea ar fi putut foarte bine să-și petreacă timpul care-i mai rămăsese într-o lume unde putea fi fericită. Tada avea un mod de a ajunge la esența lucrurilor, astfel încât devenea dificil să-l contrazici.

Puyi vorbea despre a-și lua o altă soție, deoarece, zicea el, Wan Rong nu mai era în stare să se arate în public. Și ideea lui avu efectul de a-i adânci nefericirea lui Wan Rong. Dacă Puyi reușea să aibă un fiu de la o altă consoartă, atunci femeia respectivă ar fi avut o bază de putere mai puternică decât împărăteasa însăși. Acest gând răsucea cuțitul în inima lui Wan Rong și o făcea să fie și mai neliniștită și mai nesigură.

Doihara veni o singură dată să mă viziteze din Mongolia. Mă salută cu familiaritate și îmi zise că nu-mi pierdusem nimic din frumusețe de când mă văzuse ultima oara la Tianjin.

— Iubitul tău, Tanaka, se descurcă binișor, zise el. Însă nu sunt convins că un ofițer atât de asemănător la fire cu oamenii săi va reuși, în cele din urmă, să-și atingă obiectivele.

Mi se părea ciudat să aud că Tanaka era descris drept iubitul meu. Nu-l mai văzusem de aproape trei ani, dintre care doi îi petrecusem cu Jack. Dar scrisorile pe care mi le adresa erau frecvente și ele vorbeau adesea de viitorul nostru împreună. Chiar dacă luasem, în silă, decizia de a uita de Jack, nu mi-l puteam scoate din minte și, de fiecare dată când primeam o scrisoare de la Tanaka, îmi doream ca ea să fi fost de la Jack.

Puyi porunci un banchet în onoarea lui Doihara, la care au participat Tada și ofițerii superiori ai Armatei din Kwangtung, precum și niște antreprenori japonezi de succes care se descurcau bine pe seama Manciuriei. În afară de Wan Rong și de mine, singurele femei de la masă, mai erau două gheișe care aveau grijă de stăpânii lor. La fel ca și Wan Rong, ele n-au mâncat nimic.

Cred că Doihara, care disprețuia compania împăratului și fusese așezat în imediata lui vecinătate, ar fi preferat să se lipsească de banchet, însă, de dragul aparențelor, era nevoit să participe. De-abia respecta formalitățile față de cuplul regal și reușea să facă să pară jignitor până și felul adânc în care se înclina. Atitudinea sa era nepoliticoasă, până pe punctul de a fi grosolană și uneori îl ignora complet pe împărat când acesta vorbea, prefăcându-se că nu l-a auzit. Supărat și, ca întotdeauna, un pic speriat de Doihara, Puyi reacționă bând prea mult și recurgând la flatările pe care Doihara le desconsidera.

Tada îi aranjase lui Doihara întâlnirea cu o frumoasă prostituată japoneză, care avea onoarea de a-i distra doar pe cei de rang înalt. Din cauza nerăbdării sale de a scăpa de compania împăratului și de-a ajunge odată în brațele prostituatei, Doihara se scuză și plecă înainte să se servească portocalele. În Orașul Interzis, nimeni nu ar fi îndrăznit să plece de la o astfel de ocazie înainte ca împăratul să o facă, așa că n-a fost de mirare faptul că plecarea lui Doihara îl umplu pe Puyi de mânie și, totodată, de teamă. Când Wan Rong îi ură noapte bună, el îi spuse, cu răutate, că Doihara plecase pentru că nu putuse suporta compania ei. Ea îi răspunse că Doihara nu putea suporta compania nici unui chinez, cu atât mai puțin pe cea a împăratului însetat de apreciere. Am fost încântată să văd că, deși sănătatea ei era precară, abilitatea ei de a riposta era la fel de bună ca întotdeauna.

A doua zi am fost chemată la o întrevedere cu Doihara. L-am întrebat dacă-i plăcuse compania tovarășei lui de-o noapte. Îmi răspunse că da și că-și merita reputația, dar că era un pic prea senzuală ca să fie perfectă. După ce-am isprăvit cu amabilitățile, m-a chestionat în legătură cu împărăteasa. Despre ce vorbea? Cât de extravagantă era? Cât de antijaponeze erau sentimentele ei?

— De exemplu, Yoshiko, cine îi este loial în casă?

— Nimeni în acest palat, nici măcar împăratul, i-am răspuns.

În ciuda faptului că trădam confidențele lui Wan Rong, am fost sinceră cu el. I-am confirmat că Puyi nu vizita patul soției sale și el îmi spuse că asta era foarte bine, deoarece un moștenitor Qing nu ar fi făcut altceva decât să complice chestiunea. Când i-am povestit despre vise, el râse și spuse că Japonia nu avea deloc de gând să îl repună vreodată pe Puyi pe Tronul Dragonului.

— Nu e loc decât pentru o singură casă imperială pe teritoriul Japoniei, zise el. Utilitatea lui Puyi se va sfârși de îndată ce acaparăm complet Manchukuo. Nu pentru asta am plătit cu sângele Armatei din Kwangtung, nu ca să o facem cadou acelei ființe jalnice. Ar fi o rușine pentru soldații japonezi să-l aibă drept comandant suprem.

Wan Rong îl ura sincer pe Doihara, și pe bună dreptate. Se simțea detestată și lipsită de putere în prezența lui. După vizita lui, a fost supărată zile în șir, văzându-și cu încrâncenare de viața ei, de parcă intenția lui ar fi fost să o asasineze. Am asigurat-o că, dacă el ar fi ordonat un astfel de act groaznic, fapta ar fi fost dusă la îndeplinire înainte ca ea să aibă timp să își facă griji pentru asta. Atât Wan Rong, cât și Puyi erau paranoici în legătură cu otrăvirea. Puyi avea un servitor care gusta totul, dar cu toate astea tot nu se încumetă să mănânce orezul pe care i-l trimisese cumnata sa japoneză, Hiro Saga, chiar dacă

acesta era de cea mai bună calitate și ar fi putut să-l scape de hemoroizi. Wan Rong, temându-se că i s-ar putea strecura otravă în șampanie, nu bea niciodată dintr-o sticlă deja destupată.

Alimentându-i suspiciunea că japonezii aveau în minte crima, autoritățile adoptară o lege prin care-l numeau ca succesor la tronul din Manchukuo pe Pujie, fratele soțului ei, care era căsătorit cu doamna Saga Hiro, rudă cu familia imperială niponă. În felul ăsta, pe linie maternă, cel puțin, tronul Manciuriei avea să fie ocupat de cineva de neam japonez.

Wan Rong oscila între părerea că, în urma presiunilor internaționale, Japonia nu va avea altă opțiune decât să îl repună pe Puyi pe tronul chinez și convingerea că după fiecare draperie se afla un asasin. Încuia întotdeauna o servitoare la ea în cameră, ca să fie sigură că nu intra nimeni cât timp era ea plecată, și ținea o scară din sfoară sub pat, ca să poată fugi dacă la ușa ei izbucnea vreun incendiu.

Părerile mele erau în acord cu ale lui Doihara sub aspectul faptului că numai sângele samurailor era destul de puternic pentru a menține și conduce Manciuria ca stat. Nu credeam, însă, că viața lui Wan Rong era în pericol. Se putea ca Puyi să moară, dar soția lui, o simplă femeie, fără copii și ametită de opiu, urma doar să-și piardă poziția și să fie returnată în grija familiei ei, credeam eu. Găseam alinare în această convingere, căci ajunsesem să o număr pe Wan Rong printre cei pe care-i iubeam.

După ce Doihara plecă pentru a se întoarce în Mongolia, Puyi îmi puse întrebări despre întrevederea mea cu general-maiorul. Era furios de felul în care-l tratase Doihara și voia ca eu să-i confirm că totul era bine. I-am spus că singura preocupare a lui Doihara fusese pentru sănătatea împărătesei și că speranța sa era că perechea regală se acomoda cu noua sa viață în Hsingking.

Puyi dădu din cap, ca și cum ar fi fost mulțumit, dar insistă:

— Atitudinea general-maiorului Doihara părea distantă. Poate că a existat ceva la palat care nu a fost pe placul său?

— Nu, Majestatea Voastră, sunt sigură că nu. Cred că general-maiorul era cu mintea în Mongolia, unde are treburi importante neterminate.

Puyi acceptă explicația mea cu privire la purtarea lui Doihara, dar era evident că nu părea prea convins. Însă, indiferent ce nepoliteți sau rele purtări trebuia Puyi să înghită de la stăpânii săi japonezi, el reușea întotdeauna să-și mențină aparența calmului și să respecte protocolul. Cei apropiați lui știau că își descărca furia înmagazinată asupra pajilor săi, prin bătăile pe care le administra acestora noaptea târziu. Băieții, aleși de prin orfelinatele din zonă, erau văzuți adesea cu ochii învinețiți și cu vânătăi urâte pe față. Uneori, încercau să fugă, ceea ce nu făcea decât să-i ofere împăratului un pretext pentru a le mai da o mamă de bătaie.

La Tianjin, Puyi și soția lui se bucuraseră de libertatea de a face cumpărături, de a merge la cinematograf sau de a lua cina cu prietenii. Se bucuraseră, cel puțin la început, de o oarecare viață familială și socială. La Hsingking, însă, nu aveau voie să părăsească palatul decât în scop oficial. Chiar și atunci, trebuiau să fie însoțiți de cineva din ierarhia Kwangtung. Wan Rong mi se plângea că nu putea nici măcar să se plimbe prin parc, ceva ce îi era foarte dor să facă. Am obținut cu ușurință permisiunea de a o însoți și entuziasmul ei copilăresc la ideea ieșirilor noastre la plimbare mi s-a părut emoționant. Dar obosea în zece minute și nu se putea opri din tuse câte o oră întreagă. Sănătatea ei era atât de șubredă, încât începusem să cred că frumoasa împărăteasă va muri în decurs de un an.

Într-o seară, în timp ce răsfoiam niște exemplare mai vechi ale revistei americane *Vogue* și fumam țigările rusești roz de care ne făcuse rost Tada, sosi vestea că Puyi fusese solicitat să facă o vizită în Japonia. Wan Rong a fost cuprinsă de spaimă, nu doar la gândul de a vizita Japonia, ci și la cât de dificil avea să-i fie acolo, fără să recurgă la consumul ei obișnuit de opiu. Îi considera pe japonezi inamicii ei și nu dorea să pară mai prejos în prezența lor. Îi era prea greu să se mai ridice la înălțimea reputației de „Cea cu înfățișare minunată".

Puyi îi spuse că prefera să meargă fără ea, căci urma să aibă multe îndatoriri de stat și nu dorea să fie făcut de rușine de faptul că nu se putea baza pe ea, dar insistă ca ea să se pregătească pentru vizită, în caz că japonezii solicitau prezența ei.

La palat a fost adusă o echipă de croitori pentru a o înveșmânta pe Wan Rong cu o garderobă complet nouă. Trebuia să aibă atât haine occidentale, cât și orientale. Se trimise după robele de curte, care se aflau în custodia înaltelor consoarte, și, pe calea aerului, sosiră de la Tianjin un set nou de valize din piele de porc și douăzeci de cutii cu pantofi confecționați manual. În speranța că sănătatea și înfățișarea ei se vor îmbunătăți, Puyi ordonă să i se reducă drastic consumul de opiu, dar Wan Rong era deja atât de bolnavă, suferind de tremurături și halucinații, încât s-a văzut nevoită să-și reia în scurt timp obiceiul.

În timpul pe care-l petreceam împreună, încercam să o liniștesc, asigurând-o că nu era chemată la Tokio pentru a asista la propria-i execuție. I-am reamintit că, prin soția japoneză a fratelui lui Puyi, ea era acum rudă îndepărtată cu însuși împăratul Hirohito. El nu avea să permită uciderea unei rude de-a lui. Cred că asta o liniști. Până la urmă, lui Wan Rong nu i se ceru să-l însoțească pe soțul ei în Japonia. Doihara îi consiliase pe japonezi, spunându-le că Wan Rong era prea bolnavă pentru a

călători și că purtarea ei ciudată va fi jenantă la Palatul Imperial.

Puyi era atât de entuziasmat de perspectiva vizitei sale de stat și atât de absorbit de pregătirile sale că, din nou, uită să-și ia rămas-bun cum se cuvenea de la soția sa. Își luă la revedere în prezența ofițerilor japonezi, fără ca măcar să-i atingă mâna. Wan Rong a fost lăsată în frigurosul Palat al Taxelor și Impozitelor așa cum fusese lăsată și în Grădina Liniștită, atunci când Puyi fugise, de frică, din Tianjin. Wan Rong îmi spuse că știa că, atunci când avea să vină timpul să moară, el nu-i va fi alături. Nu avea nici un fel de așteptări de la el, căci niciodată nu fusese lângă ea atunci când avusese nevoie de el.

— Face mare caz de loialitate, dar el nu are nici urmă de loialitate într-însul, zise ea.

La scurt timp după plecarea lui Puyi, am primit noi ordine de la Doihara. Trebuia să mă deplasez în interes de serviciu la Pekin și să mă prezint acolo la biroul Serviciilor Secrete pentru a îndeplini o nouă misiune. Secretarul maiorului Muto de la biroul din Shanghai urma să facă pregătirile pentru călătoria și cazarea mea și avea să-mi trimită lucrurile personale de la vilă. Wan Rong era cuprinsă de mâhnire, dar își ținu firea, părea resemnată să fie singură și zise că era mai bine pentru mine să-mi reiau viața, înainte de a uita, la fel ca ea, cum să o trăiesc. Era fericită că o voi aștepta la Pekin atunci când avea să se întoarcă la viața pe care i-o hotărâse soarta.

Mi-am luat rămas-bun de la Tada, care era sigur că ne vom mai întâlni, deși eu nu credeam că va fi așa. Avea să-mi fie un pic dor de el, nu doar pentru compania sa plăcută, ci și pentru că el mă admira deopotrivă ca fiică a Japoniei și a Chinei. În afară de Tanaka, nici unul dintre ceilalți iubiți ai mei nu mă acceptase atât de total cum o făcuse Tada.

În ultima noastră noapte împreună, ca să-mi aduc întotdeauna aminte de el cu drag, mi-a dăruit trei pietre nemontate. Un diamant pentru noroc, un granat rubiniu, ca să-mi păstreze sângele cald, și jad, piatra cerului, pentru fericire. Machiată la ochi și desculță, am jucat pentru el rolul concubinei recunoscătoare pentru ultima oară. I-am făcut baie și l-am masat și, după ce am făcut dragoste, m-am întins să dorm peste picioarele lui. Avea să-mi fie dor de jocurile noastre, dar știam că locul meu în patul lui va fi luat de un lung șir de prostituate chinezoaice, cu oase mici și dinți ca perlele, cărora, în totala lor supunere, el li se va părea un stăpân bun.

I-am făcut cadou lui Wan Rong broșa mea în formă de libelulă, deși cred că ea ar fi preferat caseta mea pentru scris, pe care o admira foarte mult. Obișnuită de-acum cu despărțirile, era calmă, îmi luă doar mâna, lipindu-și-o de obraz.

— Nu cred că vreuna dintre noi va ajunge să aibă oase bătrâne, Perla Orientului, însă pentru timpul care ne-a mai rămas de trăit, aș prefera să trăiesc viața ta, decât pe a mea, îmi spuse ea.

Felul plin de afecțiune în care-și luă adio de la mine îmi puse un nod în gât și, cu lacrimi în ochi, i-am sărutat mâinile și i-am spus rămas-bun. Nu am mai văzut-o apoi niciodată, deși peste ani am auzit o legendă, cum că era încă în viață și trăia undeva în Lungii Munți Albi. Nu era adevărată.

Pește cu orez și cu de rață

Mi-am stabilit domiciliul într-un apartament spațios la etajul întâi de la Hôtel de Pékin, care era situat la mică distanță de zidurile roz ale Orașului Interzis. Era o construcție elegantă din secolul XIX, decorată în stilul Belle Epoque, plină de mobilă franțuzească și de străini. Avea o sală de bal cu oglinzi, care imita celebrul salon din palatul de la Versailles, și un bar internațional aglomerat, care nu se închidea niciodată.

Pekin era un oraș de ziduri în interiorul zidurilor, clădit să țină la distanță praful și să atenueze gălăgia aglomerației locuitorilor săi. Cum lemnul era puțin, casele erau construite din cărămidă și împletitură din nuiele și aveau acoperișuri armonioase și ferestre înalte și înguste. Pe străzi erau căruțe trase de măgari și de catâri și în prima mea zi acolo am văzut cămile, care se legănau de-a lungul arterelor mai mari cărând cărbune și nuci de cocos. Străzile erau niște alei înguste, nepavate, unde pietonii concurau pentru spațiu cu bicicletele și roabele. După modernitatea Shanghaiului, mă simțeam de parcă mă întorsesem în secolul trecut. Deși orașul avea apă, electricitate și tramvaie, pentru transportul locuitorilor săi, era încă, în esență, capitala Chinei antice. Localurile unde se fuma opiu, cunoscute sub denumirea de „cuiburile rândunelelor", aveau pereții negri de fum, pătați de cei peste o sută de ani de fumat, o negreală unică, ce ți

se lua pe haine atunci când te atingeai de ei. Pekinul avea miros de murdărie şi trudă şi, pentru cei care îl recunoşteau, de corupţie, cu aroma ei uşor gazoasă.

Sediul Serviciilor Secrete era la zece minute de mers pe jos de la hotel. În drum spre el, mi-am luat micul de dejun, alcătuit din clătite pregătite pe stradă, pe o plită cu cărbuni. În timp ce priveam în jur, la clădirile vechi, la dimensiunile grandioase ale Oraşului Interzis, cu nenumăratele-i acoperişuri şi porţi, am fost surprinsă să descopăr că nimic din oraşul meu natal nu mi se părea familiar.

Superiorul meu din Pekin era colonelul Sumida, un om viclean, aproape de şaptezeci de ani, care îşi iubea munca în cadrul Serviciilor Secrete. Sub ochiul stâng avea ceea ce părea a fi o cicatrice de la scrimă şi îşi făcuse obiceiul să o atingă cu degetul. Era de statură mijlocie, cu părul alb tuns scurt, contrastând cu sprâncenele de un gri metalic, care-i confereau o înfăţişare de bufniţă. Într-o anumită lumină, putea să pară brutal, dar am descoperit că era un om cultivat, cu gusturi destul de alese. Sumida era un snob, nu la fel de inteligent precum Tanaka, dar nici la fel de mărginit în gândire ca Muto. Era leneş, dar bun la delegarea sarcinilor, şi avea atenţia lui Tanaka faţă de detalii. Deşi am simţit că-i plăceau destul de mult femeile, cred că, în general, prefera compania bărbaţilor.

El îmi spuse că fusesem adusă la Pekin pentru a mă împrieteni cu străinii influenţi şi pentru a mă infiltra în rândul chinezilor bogaţi din patura superioară. Trebuia să stabilesc care dintre ei erau colaboratori secreţi ai lui Chiang Kai-shek, astfel încât aceştia să fie aduşi în faţa justiţiei şi daţi ca exemplu. Îmi zise că sarcina mea nu avea să fie uşoară, deoarece oamenii lui Chiang aveau o plăcere perversă de a-şi arăta o faţă zâmbitoare, în timp ce ne înjunghiau pe la spate. Japonia, zicea el, se descurca bine în tentativa de a folosi China, însă chinezii aveau şi

ei succesele lor şi nu ne puteam culca pe lauri. I se spusese că eram expertă în câştigarea încrederii străinilor şi că vorbeam bine engleza, calităţi care erau extrem de necesare în Pekin.

— Să te informezi bine şi să mă ţii la curent, Yoshiko, zise el. Dacă te vei ridica la înălţimea reputaţiei pe care o ai, voi fi mai mult decât mulţumit.

După prima noastră discuţie, colonelul îmi dădu o cutie cu documente, pe care secretarul lui Muto le trimisese de la Shanghai. Printre rapoarte, facturi şi dosare, era şi o scrisoare de la Jack, în care pusese ultima lui fotografie cu mine. Era datată la două săptămâni după despărţirea noastră şi spunea că se întorsese la New York, pentru că tatăl său era foarte grav bolnav. Îmi dădea adresa la care-l găseam şi îmi zicea că mă va aştepta. Dacă aveam nevoie de bani pentru costul călătoriei, îi puteam obţine de la Teddy Black, reporterul de la *Chicago Tribune*.

L-am blestemat pe Muto că nu-mi trimisese scrisoarea în Manciuria. M-ar fi scăpat de luni de chin şi poate că ar fi modificat cursul vieţii mele. Însă îl alungasem deja pe Jack din mintea mea şi nu eram sigură că-l voiam înapoi în viaţa mea. Cu toate astea, şi doar la vederea scrisului său, inima mea începu să bată mai repede. Tremurând, deşi era o zi caldă, m-am aşezat pe patul meu de hotel, citind şi recitind întruna scrisoarea. Îmi simţeam corpul uşor, ca şi cum s-ar fi lepădat de rugina anilor. M-am uitat la poza fetei cu rochie albastră şi m-am întrebat dacă ea mai exista încă, dacă existase vreodată cu adevărat.

I-am scris lui Jack câteva rânduri scurte, explicându-i ce se întâmplase cu scrisoarea lui. I-am spus că-l iubeam, dar că trebuia să rămân la Pekin pe durata detaşării mele şi că îl rugam să-mi scrie. Răspunsul său a fost rapid, însă prozaic, ca şi cum şi el ar fi avut rezerve şi nu dorea să-şi

expună durerea pe hârtie. Voia să merg la el şi zicea că America ar fi fost cel mai sigur loc pentru mine. Era sigur că Japonia nu va fi capabilă să păstreze China şi că, atunci când se va prăbuşi, voi fi în pericol să cad şi eu cu ea. Astfel că o luaserăm din nou de la capăt: Japonia era esenţa a ceea ce ne despărţea. Eram sfâşiată, dar ca întotdeauna în viaţa mea, am ales Japonia. Pe hârtia subţire pusă la dispoziţie de hotel i-am scris patru cuvinte: „Vino tu la mine".

În alegerea Japoniei în locul lui Jack existau deopotrivă sentimente de familiaritate şi confort, precum şi durere. Credeam, pe atunci, că Japonia va fi mereu pe primul loc pentru mine, dar m-am înşelat în această privinţă. M-am dus la lucru cu inima grea, dar nu în totalitate lipsită de speranţa că, poate, într-o zi, s-ar fi putut ca Jack să apară pur şi simplu la Pekin.

Colonelul Sumida mă puse la treabă imediat. Avea legături printre chinezii mai înstăriţi din oraş şi îl cunoştea pe un văr aristocrat al meu, Li Ching-yu, care, simpatizant japonez, era gata să mă ia sub aripa lui şi să mă prezinte cui trebuia. Li era un bărbat înalt, chipeş, cu păr negru ca funinginea şi ochi rotunzi ca nişte monede. Era chinezul cu pielea cea mai deschisă la culoare pe care-l întâlnisem şi contrastul dintre părul negru şi pielea sa albă mi se păru uimitor. Sumida îmi spuse că era mare păcat că Li se născuse chinez, deoarece era la fel de loial cauzei Japoniei ca orice samurai. Se putea conta pe el în totalitate să pună interesele Japoniei mai presus nu doar de cele ale afacerii proprii, ci şi de sentimentele care îi legau prieteniile cele mai apropiate.

Li îmi zise că era încântat să o cunoască pe faimoasa fiică a prinţului Su, un bărbat a cărui reputaţie supravieţuise morţii sale.

—Tatăl tău, ca şi mine, a fost un bărbat cu instincte bune, îmi spuse el. A înţeles că nobilimea chineză are

mai multe în comun cu cea japoneză decât cu pătura ţărănească de pe pământurile natale. Tu şi cu mine ne-am născut cu un sânge rar în vene, Perla Orientului. Trebuie să lucrăm împreună pentru a ne asigura că spiţa noastră nu este ştearsă de invidia oamenilor de rând.

Nu mă mira că Li îi purta o asemenea stimă tatălui meu. Prinţul Su fusese întotdeauna admirat de către egalii săi, ca un bărbat care se ridica la înălţimea moştenirii superioare a strămoşilor săi. Privind în urmă, chiar şi eu, care, copil fiind, fusesem tot timpul supărată pe el, îi puteam lăuda forţa de caracter, capacitatea de a recunoaşte inteligenţa japoneză şi lipsa de interes faţă de ceea ce credeau ceilalţi. Eram convinsă că nu doar tatăl meu, ci şi Kawashima l-ar fi acceptat pe Li ca pe unul de-al lor. Ar fi fost impresionaţi de convingerea lui Li, de siguranţa lui cu privire la locul său în lume.

Li era căsătorit cu Perla Preţioasă, o femeie frumoasă şi modernă, care se îmbrăca în stil occidental şi îşi alegea prietenii din rândul celor mai talentaţi actori şi artişti din Pekin. Preferând în pat plăcerile oferite de un bărbat în locul celor dăruite de o femeie, Li nu avea în casă concubine ori copii. Această stare de lucruri îi convenea Perlei, deoarece îi permitea libertatea de a trăi cum voia, nu doar ca patroană a artelor, ci şi ca amanta, de multă vreme, a baronului Matsuyama, un aristocrat şi om de afaceri japonez care se număra printre cei mai bogaţi şi, în acelaşi timp, printre cei mai influenţi locuitori din Pekin.

În ciuda căsniciei lor neconvenţionale, Li şi Perla erau legaţi de o prietenie strânsă şi de o intimitate care părea a nu mai lăsa loc nimănui. Casa lor mare găzduia petreceri fastuoase, unde puteau fi găsiţi străini interesanţi în compania cântăreţilor de operă şi a artiştilor şi membri ai familiei regale japoneze, aflaţi în vizită. Perla îmi spuse că erau cel puţin douăzeci de prinţi apropiaţi ai familiei

imperiale care stăteau la ei ca oaspeți când vizitau Pekinul. Sumida, el însuși un bărbat cu fire boemă, putea fi văzut adesea la petrecerile lui Li. În Japonia avea o nevastă și o gheișă, dar la Pekin îl însoțea frecvent în societate doamna Kim Yee, fermecătoarea sa amantă emigrată, reîntoarsă în țară.

Kim Yee deținea în oraș două saloane de frumusețe, denumite „La Doamna Kim", dintre care unul se afla în Hôtel de Pékin. Se îmbogățise exportând antichități chinezești negustorilor din America, unde trăise zece ani înainte de a se întoarce acasă în China. Pe lângă afacerea de export și saloanele de frumusețe, avea un venit și din niște investiții făcute la momentul potrivit în America. Era încă, oficial, măritată cu un chinez născut în America, dar erau separați încă de dinainte ca ea să hotărască să revină în China.

Kim era mai mult decât drăguță, însă nu foarte frumoasă. Se îmbrăca de obicei cu haine occidentale, dar ocazional purta rochii *cheongsam*, minunat brodate de mână, și avea părul lung răsucit într-o funie lucioasă la ceafă și ochii înnegriți cu creion *kohl*. Într-o astfel de ținută, arăta atât de plăcut și de chinezoaică, încât generalul Tada ar fi găsit-o irezistibilă. Aprobam gustul lui Sumida la amante și, după cum se dovedi, mi-am făcut din Kim o bună prietenă. Capacitatea ei de loialitate o depășea pe a oricărui bărbat pe care l-am cunoscut vreodată și, odată ce te accepta ca prieten, o făcea necondiționat și fără să te judece.

Kim nu avea copii, dar îmi spuse că Sumida avea trei, două fiice, care să mărităseră în familii respectabile de militari, și un fiu, care era pilot în aviația militară. El nu vorbea niciodată de soția sa, dar presupun că era tipul obișnuit de nevastă loială și supusă, care stătea acasă și nu-i punea întrebări bărbatului ei. Cunoșteam bine genul lui de bărbat și mă simțeam în largul meu în prezența

lui, căci reprezenta însuși șablonul bărbaților pe care Kawashima mi-i trimisese în cameră. Lucram bine cu Sumida și îmi plăcea prea mult prietenia lui Kim ca să-l curtez pe colonelul ei. Era o femeie posesivă, care, spre deosebire de majoritatea amantelor din China, era independentă și protectoare cu ceea ce considera a fi al ei. În orice caz, pe atunci credeam că era posibil ca Jack să vină să mă caute și voiam să mă găsească fără legături.

Sumida îmi spuse că eram unul dintre cei mai speciali spioni ai Japoniei.

— Ești un lucru rar, o aristocrată chineză cu relații sus-puse, care are o inimă japoneză. Ești făcută să reușești la Pekin.

În ciuda părerii lui Sumida, mie îmi luă mai mult timp să mă simt acasă la Pekin decât îmi luase la Shanghai. Eram un pește mai mic într-un iaz mai mare și, de când îl cunoșteam pe Jack, căpătasem oarecum dorința de a fi plăcută, iubită chiar, ceea ce nu era o calitate pentru un spion. Trecură luni de zile până m-am acomodat și am revenit la sentimente mai primitive, lucru pe care cu toții ajungem să-l facem într-un final, indiferent de cât de mult ne-am dori altceva.

I-am povestit lui Kim despre Jack, în detaliu. Felul în care mă făcea să mă simt, felul în care, în prezența sa, păream să fiu o persoană mai bună și cât de mult îi disprețuia el pe japonezi. În mod ciudat, Kim îmi zise că uneori și ea îi disprețuia și că din punctul ei de vedere ar fi trebuit să accept să mă duc la Jack. Îmi zicea că aveam acel soi de ambiție care-i impresiona pe majoritatea americanilor și că m-aș fi descurcat bine acolo.

— Pleacă la el, Yoshi. Cine știe ce o să se aleagă de noi în China?

Deși negam asta chiar și față de mine însămi, știam, în adâncul meu, că Jack nu va veni la mine. Firea lui, ca și a mea, nu i-ar fi permis să fie el cel care se pleca în fața

voinței celuilalt. Am fost o proastă, ar fi trebuit să plec la el atunci, când țările noastre nu se aflau încă în război, câtă vreme mi-era deschisă acea portiță în timp.

Dar am rămas și am respectat atât de bine regulile muncii mele, că Tanaka ar fi fost mândru de mine. Mi-am făcut relațiile potrivite, am ascultat ceea ce aveau de spus, am învățat să citesc subtextul vorbelor lor. Îi raportam lui Sumida tot ce consideram că ar fi trebuit să știe. Îmi foloseam influența pentru cei de care-mi plăcea și promovam cauza japoneză în toate modurile posibile. Societatea din Pekin, snoabă și gudurându-se pe lângă japonezi, își deschise ușile și mă primi bine. În decurs de doi ani, am devenit filtrul prin care comunitatea chineză înstărită stabilea contacte cu ocupanții japonezi atotputernici.

Viața mea socială era bună. Nu duceam niciodată lipsă de vreo petrecere sau de vreo cină la care să merg, deși adesea preferam să colind străzile, căutându-mi singură distracția. Nu eram la fel de bine cunoscută în rândul populației cum fusesem la Shanghai, însă cu toate acestea Li mă sfătui să nu ies neînsoțită, pe motiv că era o prostie să-mi asum riscuri. Frecventam opera împreună cu Perla, mergeam la cinematograf cu Kim și, ca de obicei, mă simțeam atrasă nu doar de figurile de vază ale societății, ci mai ales de cele, mult mai interesante, care trăiau în lumea interlopă a orașului.

Printre oamenii mei de legătură se număra un bărbat pe nume Jin, care-și câștiga existența din vânzarea de arme gangsterilor și acelor familii chineze care-și dădeau seama de faptul că trăiam în vremuri schimbătoare. Jin îmi făcu cunoștință cu grupul său de bodyguarzi, o ceată de oameni de joasă speță, culeși mai ales din pătura țărănească și din armatele vechilor căpetenii războinice chineze. Unii se bazau doar pe forța și înfățișarea lor fioroasă, dar erau și dintr-aceia care studiau artele marțiale

și se mândreau cu profesia lor. Jin era întotdeauna însoțit, ca de o umbră, de unul aparținând acestei din urmă categorii și mă sfătui să aleg o protecție asemănătoare. Deși nu simțeam aceeași ostilitate ca la Shanghai, părerea lui Jin, la care se adăuga cea a lui Li, mă făcu să mă hotărăsc. Infracțiunile stradale mărunte erau curente și nimeni nu era imun la jafurile și chiar la crimele care constituiau întâmplări frecvente la Pekin. Oricum, și Sumida însuși îmi sugerase protecția și se oferise să-mi mărească alocația pentru a acoperi cheltuielile.

Cu obișnuitul meu exces, am ales o pereche de frați gemeni născuți în Anul Maimuței. Erau secretoși din fire, scunzi la stat, dar cu trupuri musculoase și mâini puternice. Unul era mai în vârstă decât celălalt cu opt minute și își luase numele profesional de Credinciosul; geamănul mai tânăr se numea, simplu, Chou.

După ce i-am angajat, m-am dus să beau un ceai la ei acasă, pe malul râului, în partea mai săracă a canalului navigabil. Arăta un pic mai bine decât o bojdeucă și era atât de înțesată cu obiecte, că de-abia mai era loc și pentru ocupanții ei. Fiecare suprafață disponibilă din singura cameră a prăfuitei case adăpostea o harabaură de ornamente delicate din porțelan, care nu ar fi părut nelalocul lor într-un salonaș englezesc. Pe pereți atârna o colecție de evantaie din mătase, atât de pline de praf că păreau să aibă toate aceeași culoare. Valuri de catifea mucegăită acopereau canapeaua joasă, în vreme ce podeaua avea un covor îngrozitor de murdar și plin de pete de la inundațiile trecute. Pentru noroc, frații țineau într-un vas de sticlă de pe servantă o broască râioasă, urâtă. Creatura acoperită cu negi orăcăia înainte de ploile puternice și mânca omniprezenții țânțari, care constituiau unul dintre riscurile locuitului pe malul râului.

Credinciosul și Chou trăiau sărăcăcios, cu orez și pește, al cărui miros stătut, de apă puturoasă, se impregnase

în pereții și în mobila din coșmelie. Frații nu-și cunoscuseră tatăl, iar mama lor murise, înainte ca ei să împlinească cincisprezece ani, de suferințele provocate de malarie la care corpului ei fragil nu rezistase. Bănuiesc că mai mult din inerție decât din respect pentru memoria ei, fiii ei păstrau casa exact așa cum o lăsase ea.

Angajatorul lor de dinainte, proprietarul unui bordel, se retrăsese la casa lui de la țară după ce-și făcuse averea, lăsându-i de izbeliște. Nu oricine dorea să își asume cheltuielile cu cei doi, dar ei mă asigurară că nu voi regreta decizia de a face asta, căci erau loiali și puternici și nu aveau să mă dezamăgească. Îmi puteam da seama, însă, că faptul că protejau o prințesă urma să le sporească reputația.

Jin mă sfătui să-i plătesc întotdeauna la timp și să le dau prime regulate. În felul ăsta, zicea el, vor fi încurajați să mă considere o patroană bună. Am făcut ceea ce mi-a sugerat el și eram mai mult decât generoasă în retribuirea lor. Gemenii mă însoțeau pretutindeni și dormeam mai ușor în vizitele mele la localurile de opiu din Pekin, visând frumos, știind că nu trebuia decât să-mi deschid ochii ca să-i găsesc în apropiere. Pe toată perioada în care Credinciosul și Chou m-au păzit, Kim, căreia nici nu-i plăcea de ei și nici nu avea încredere în ei, nu renunță deloc la părerea ei că aceștia aveau să-mi poarte ghinion. Mă îngrijora un pic asta, deoarece instinctele ei în astfel de chestiuni erau bune, dar credeam că, în ceea ce-i privea pe frați, se înșela. Deși vorbeau puțin, păreau mulțumiți în munca lor și, în afară de vizitele ocazionale pe care le făceau la locuința lor de lângă râu, se aflau mai mereu în prezența mea.

Nu pot spune că eram la fel de fericită cum fusesem în vremurile bune din Shanghai, dar viața era îndeajuns de interesantă și aveam succesele mele. Am fost făcută președintă a Companiei Miniere a Aurului din China,

precum și a Asociației Manciurienilor din Pekin. Erau poziții prestigioase, de mare folos Japoniei, iar viitorul meu părea sigur.

În 1941, anul în care Japonia a bombardat Pearl Harbour, am abandonat complet ideea că-l voi mai revedea vreodată pe Jack. Țările noastre erau în război una cu alta. El nu putea veni la mine, iar eu nu puteam merge la el. Nu mai aveam speranța că s-ar fi putut să-l zăresc întâmplător, să-l văd dând colțul pe stradă sau coborând din vreo mașină. Iubirea, la fel ca orice altceva, îmbătrânește, iar noi ne adaptăm.

Păstram legătura cu Tanaka, care fusese rechemat, în dizgrație, la Mukden, de către Doihara, pentru că eșuase în eforturile sale de a-i asigura Japoniei stăpânirea asupra Mongoliei. Își pierduse reputația deoarece nu împărtășise greutățile alături de regimentul său de călăreți mongoli, pe care-i lăsase să se retragă singuri spre teritoriul japonez din est, la granița cu Manchukuo. Nu am putut îndura dezonoarea lui și i-am scris, spunându-i de dezamăgirea mea. Scriindu-i astfel, intenția mea era să-i dau un imbold, să-l încurajez să lupte pentru a se reabilita în ochii Japoniei, dar nu am putut să-mi maschez suficient supărarea. El îmi suportase întotdeauna foarte greu criticile și îmi răspunse prompt, amintindu-mi că era cel care-mi deschisese lumea sa și că îi datoram succesul meu. L-am lăsat să aibă el ultimul cuvânt pe această temă, dar m-am simțit ca și cum îmi trădase încrederea.

Detașarea mea la Pekin în interes de serviciu mergea foarte bine. Sumida era mai mult decât mulțumit de munca mea, despre care spunea adesea că era foarte prețioasă pentru Japonia. Însă depresiile mele creșteau și mă bizuiam pe opiu din ce în ce mai mult. Mi-am împins într-un ungher al minții teama de îmbătrânire și de singurătate de care sufeream de la pierderea lui Jack și mă amorțeam cu băutură și cu dulceața neprețuitului

mac. Continuam ca şi cum aş fi fost încă îndrăgostită de viaţă. Îmi luam câte un amant ocazional, dar fără prea mare entuziasm. Nu exista amant capabil să mă scape de vidul groaznic pe care-l simţeam.

Ca şi în trecut, m-am trezit că alocaţia mea de la Serviciile Secrete era mult prea mică pentru a-mi finanţa stilul de viaţă. Deşi Compania Minieră a Aurului din China îmi permitea cheltuieli generoase, cheltuiam cu mult peste veniturile mele. Astfel că am început să-mi iau şi eu partea mea din uriaşele sume de bani care circulau în capitală sub formă de mită şi de favoruri. Am lăsat să se ştie că, pentru un preţ, aş interveni pe lângă relaţiile mele japoneze pentru a salva viaţa celor acuzaţi de colaboraţionism sau sabotaj. Şi aşa au început să curgă mai mulţi bani decât aş fi putut anticipa vreodată. Un tată vrea să plătească un preţ ridicat pentru a-şi izbăvi fiul mult iubit. O soţie, dacă îşi iubeşte soţul, dă toată averea lui ca să-i vină în ajutor. Familiile acelea cu nevoi speciale deveniră bancherii mei, care-şi ofereau de bunăvoie banii, deoarece, fără mine, cauzele lor ar fi fost lipsite de speranţă. Ca să fiu cinstită cu mine însămi, îndeplineam faţă de acele familii tot ceea ce le promiteam şi toată lumea avea de câştigat din asta. Cei dragi se întorceau la casele lor şi aveau grijă să nu mai ofenseze vreodată Japonia. Negustorii cu aur ascuns îl predau şi erau trimişi la închisoare, în loc să li se dea obişnuita pedeapsă cu moartea. În ciuda a ceea ce s-ar putea să creadă unii, ştiu că, în momentele lor de restrişte, oamenii aceia disperaţi se gândeau la mine ca la salvatoarea lor.

Atmosfera din Pekin în acea perioadă devenise mai tensionată ca niciodată, în mare parte din cauză că dizidenţii chinezi contestau ocupaţia Japoniei în nenumărate modalităţi clandestine. Cetăţenii din Pekin nu ştiau niciodată, de la o zi la alta, cine va ajunge să se afle la conducerea oraşului lor, aşa că încercau să mulţumească

toate taberele. Cei care aveau bani, îi foloseau pentru a câştiga favoruri şi pentru a se proteja cât mai mult posibil. Îşi plăteau cu mărinimie servitorii, sperând ca, dacă China va recâştiga capitala, aceştia să le fie loiali şi să le păstreze secretele. Nu era decât o altă cheltuială de afaceri, un soi de poliţă de asigurare de viaţă.

Donam cu generozitate la operele caritabile ale Perlei, care majoritatea erau pentru sprijinirea poeţilor şi artiştilor. Îi cumpăram tot timpul lui Kim cadouri scumpe şi aveam facturi uriaşe în cluburile de noapte din Pekin. Nota mea de plată la Hôtel de Pékin era enormă, deoarece primeam adesea acolo oaspeţi, organizând banchete pentru membrii familiei regale japoneze care veneau în vizită şi petreceri în separeuri pentru cunoştinţele mele mai îndoielnice. Am trecut repede ca fulgerul prin acei ultimi ani petrecuţi la Pekin, cheltuindu-mi banii pe haine şi bijuterii, jocuri de noroc şi opiu, ghicitoare şi cosmeticiene care-mi promiteau să mă facă să arăt mai tânără decât mi-era vârsta.

În lipsa lui Jack, care să-mi ofere un echilibru, sau a lui Tanaka, care să-mi confere siguranţă, mi-era greu să-mi dau seama ce planuri aş mai putea să am pentru viitor. Îmi trăiam viaţa de parcă nimic nu ar fi putut să se schimbe vreodată, închizându-mi mintea în faţa conştientizării faptului că, până la urmă, toate lucrurile se schimbă. Mă simţeam protejată de cercul elitei în care mă învârteam şi îmi îndeplineam rolul meu pentru a menţine acele relaţii. Am ajutat-o pe Kim cu două avorturi, ambele mult mai uşoare decât fusese al meu. Am aranjat ca un iubit al lui Li, un tânăr frumos, dar nesincer, să dispară, atunci când acesta se apucase să-l şantajeze pe Li cu amenţinţarea că îi va da în vileag preferinţele sexuale. Majoritatea prietenilor şi familiei sale ştiau deja unde se situau acestea, dar în China nu contează atât de mult ceea ce ştii, ci ceea ce spui. Am ajutat-o pe Perla într-o

perioadă dificilă, când se îndrăgostise de un tânăr artist care a ademenit-o în patul său, înainte de a o da uitării și a-i frânge inima. Era atât de îndurerată de pierderea ei, că se gândea la sinucidere. Renunțase la amantul ei, baronul Matsuyama, și Li, deși plin de compasiune, nu avea habar, cu adevărat, de suferința prin care trecea ea. Îmi spuse că, fără ajutorul meu, nu ar fi avut pe nimeni la care să apeleze, căci familia ei de sânge locuia la Nanking, iar mama lui Li s-ar fi bucurat să o condamne. Îmi făcusem din Li și Perla prieteni buni, dar Kim era cea pe care o iubeam și o admiram cel mai mult. Fidelitatea și sinceritatea ei reprezentau pentru mine un sprijin la fel de mare ca acela pe care ea spunea că i-l ofeream eu.

Abia atunci când fiul lui Sumida muri în urma unui atac kamikaze asupra forțelor navale americane din Filipine, viața noastră, a tuturor, păru, dintr-odată, mai puțin sigură. În anul care a urmat morții lui, Japonia a fost silită de chinezi să întrerupă operațiunile din interiorul Chinei. Spre dezgustul meu, trupele noastre erau retrase din provincia Guangxi și trimise acasă, pentru a întări apărarea de acolo. Pentru noi, japonezii care ocupam Pekinul, ideea eșecului era inimaginabilă și ne-o alungam din minte. Necrezând că noi, cei mai mari războinici din lume, suferiserăm mai mult decât o piedică temporară, ne petreceam nopțile dansând la Pekin, prefăcându-ne că ritmul vieții noastre era la fel de constant ca întotdeauna. Însă, ca și cum el ar fi știut mai bine, orașul părea că-și ține respirația, așteptând, poate, inevitabilul, în timp ce, în jurul meu, toată lumea părea să se pregătească, în modalități subtile de fugă. Chinezii, cetățeni de mâna a doua în propria lor capitală, simțiră schimbarea și deveniră mai puțin servili, mai puțin dornici să lucreze pentru familiile japoneze.

Perla și Li încetară să mai dea petreceri, sub pretext că, la fel ca și membrii familiei regale japoneze, aveau de

rezolvat alte treburi, mult mai presante. Sumida făcea, în adevărată manieră japoneză, tot ce putea pentru a suporta pierderea fiului său, dar ambiția îl părăsise. Nu mai era incitant să-i fii în preajmă și, pentru că nu-i căutam compania, nu am băgat de seamă că și el o evita pe a mea. Kim, ascultând la pălăvrăgeala chinezilor, se temea că Chiang va intra curând în Pekin. Prin consulatul unei țări neutre, ea încercă să-și revendice cetățenia americană, dar ei au refuzat să o primească. Îmi spuse că avea de gând să-i sugereze lui Sumida să-l însoțească atunci când el va fi rechemat în Japonia. Dar, dintr-un motiv sau altul, ea nu abordă niciodată acest subiect cu el. Cred că știa că el ar fi refuzat-o. Kim îmi spuse că ea credea că o amantă chineză era un lucru frumos în China, atunci când îi ocupai țara, și cu totul altceva în Japonia, după ce ai fost alungat. I-am zis să nu se îngrijoreze, deoarece Japonia va reuși întotdeauna, dar ea nu se putea liniști. La câteva luni după începerea eșuată a lui Kim de a-și redobândi cetățenia americană, Sumida află despre asta și o părăsi. Cred că ea a fost mulțumită să scape de el, dar susținea că reputația ei printre chinezi avusese deja de suferit.

Cam în aceeași perioadă sosi la Pekin prietenul lui Jack, Mișa Salmonov. Sumida îmi spuse să-l contactez și să reînnoiesc prietenia noastră. Credea că jurnalistul de la *Pravda* spiona pentru Rusia și voia ca eu să-l alimentez cu informații eronate. Deși el nu-mi pomenise niciodată despre asta, Kim îmi zisese că Sumida știa de legătura mea amoroasă cu Jack. Ca majoritatea bărbaților japonezi, presupun că mă desconsidera din cauza asta, mai ales acum, când ne aflam în război cu țara lui Jack. Însă era destul de bucuros să se folosească de contactele mele din acea vreme, atunci când îi convenea.

L-am invitat pe Mișa să ia cina la mine la hotel și el acceptă cu entuziasm. Îmi spuse că se va îndrepta în

curând spre Chungking, unde se aştepta să-l vadă pe Jack, care se ducea să-i ia un interviu doamnei Chiang Kai-shek.

— Jack e în China? I-am întrebat încet.

— Da, numai că, bineînţeles, nu poate să vină la tine la Pekin, Yoshiko. Ar fi arestat ca agent inamic, aşa cum şi tu ai fi dacă te-ai duce la Chungking.

— Ar veni dacă ar putea?

— Sincer, nu ştiu, Yoshiko. El zice că tu iubeşti Japonia, iar el o urăşte. Este încă supărat pe tine că ai ales Pekinul în locul lui.

Ceea ce m-a făcut apoi să beau prea mult şi să ajung în patul lui Misa n-a fost atât faptul că el îmi stârnise amintirile despre acele zile intense din Shanghai sau că stilul său calm îmi aducea aminte de Jack, ci, mai mult, dorinţa de a uita de suferinţa pe care o simţeam ştiind că Jack revenise în China cu treburile sale, care nu mă includeau şi pe mine. Când i-am spus lui Misa că amândoi îl trădaserăm pe Jack, el mă răni zicându-mi că nu credea asta. În compania lui, am încercat, fără succes, să o găsesc pe fata în rochie albastră, cea care mirosea a mosc şi se culcase cu Jack în bărci botezate cu numele ei pe durata călătoriei. Însă ea era iubita lui Jack, nu a lui Misa, aşa că n-am mai făcut sex din nou vreodată. L-am mai văzut pe Misa de câteva ori după acea noapte. Beam câte un pahar şi vorbeam despre vremurile de altădată, însă prezenţa lui nu făcea decât să mă întristeze. Îmi spunea că el credea că Chiang îi va înfrânge pe comunişti şi că, de asemenea, îi va alunga pe japonezi din China. Nu eram de acord cu el, dar îmi plăcea de Misa şi nu-i furnizam informaţiile pe care Sumida îmi ceruse să i le ofer.

La câteva săptămâni după ce Misa plecă din Pekin, America îşi lansă laşele bombe atomice asupra oraşelor Hiroshima şi Nagasaki. În câteva zile de la acele

evenimente, lumea mea se dezintegră brusc, la fel ca acele insule tragice.

M-am trezit într-o dimineaţă cu Kim bătându-mi la uşă. Printre hohote de plâns, îmi spuse că împăratul japonez capitulase în faţa Americii. Îl auzise la radio, predându-se cu o voce rigidă, nefirească. Îmi zise că Sumida se întorsese deja în Japonia şi că ea şi cu mine fuseserăm lăsate să înfruntăm războinarea conaţionalilor noştri. Credeam că poate nu înţelesese ea bine şi am încercat să o consolez, dar n-a fost chip.

— Nu fi proastă, Yoshiko, suspină ea. Asta nu e o retragere tactică – Japonia e zdrobită. În clipa asta nu mai ai nici Japonia, nici China. Dacă te descoperă oamenii lui Chiang, vei fi executată ca trădătoare.

I-am dat un păhărel din ţuica ruseasă din prune pe care Misa o lăsase în camera mea şi se mai linişti un pic. Îmi spuse că spera să pună cap la cap un plan la care lucra de luni de zile şi că va face tot ce putea ca să mă ajute, dar că, pentru moment, intenţiona să se ascundă şi că ar fi trebuit să fac şi eu acelaşi lucru. Am lăsat-o în baia de la hotel să-şi refacă faţa răvăşită cu apă rece.

Panica ei mi-a răsărit şi mie în suflet când, cu inima bătându-mi puternic în piept, am făcut o vizită la popota ofiţerilor şi am găsit-o părăsită. Toţi militarii japonezi erau consemnaţi în cazarmă şi plecau cât de repede puteau. Li se ordonase să nu-şi arate feţele pe străzile din Pekin. Nu m-am alarmat pe deplin decât atunci când i-am sunat pe Li şi Perla şi am aflat că plecaseră în Japonia în acelaşi timp cu Sumida. Menajera lor, care mai nou prinsese curaj, încercă să-mi trântească uşa în nas, dar mi-am pus piciorul în pragul uşii şi am insistat să se uite dacă Li lăsase vreun bilet pentru mine. I-a făcut plăcere să-mi spună că nu. Începuse să mă ia cu fiori. Ştiam, fără nici o urmă de îndoială, că mă aflam la mare ananghie. După tot ceea ce făcusem pentru ei, Li şi Perla

plecaseră fără să se gândească la mine câtuşi de puţin. Cu tot sângele lor nobil, se dovedeau a fi, până la urmă, nişte viermi.

Am mers cu maşina până la aerodrom, cu Credinciosul şi Chou, ca să descopăr că, în afară de doi piloţi care-şi încărcau avioanele cu ceea ce păreau a fi documente oficiale, locul era părăsit. Îmi spuseră că toţi cei care se aflaseră pe lista oficială plecaseră deja în Japonia. L-am rugat pe cel mai tânăr dintre cei doi să mă ia cu avionul înapoi cu ei, dar el îmi răspunse că era împotriva ordinelor să transporte civili. I-am spus că eram ofiţer în armata japoneză, însărcinat cu o misiune, şi el râse. Se părea că Japonia uitase de existenţa mea şi mă duru inima să-i simt din plin trădare. Exact aşa cum tata mă dăduse Japoniei, la fel şi Japonia mă înapoiase, cu crudime, Chinei. Peste noapte, devenisem o refugiată care se temea pentru viaţa ei, fără ţară sau familie.

Panicată, am încercat să iau legătura prin radio cu Japonia din biroul lui Sumida, dar pe calea undelor nu era nimeni, erau la fel de tăcute ca zăpada. În timp ce mă aflam acolo, am profitat de ocazie ca să distrug orice documente care aveau numele meu pe ele şi am ars toate chitanţele pentru plăţile făcute mie, care erau păstrate cu meticulozitate. Într-un act inutil de răzbunare, am făcut bucăţele fotografia fiului decedat al lui Sumida, pe care acesta, în graba sa de a pleca, o uitase acolo.

În acea noapte, la hotel, am dormit rău şi am visat că era cutremur şi clădirea se prăbuşise transformându-se în ruine şi praf. În zorii zilei următoare, l-am vizitat pe Jin, cândva prietenul şi informatorul meu. El îmi oferi bani, dar îmi spuse că pentru el era periculos acum să-şi aibă numele legat de al meu.

— Dacă voi fi întrebat, voi susţine că nu te-am cunoscut niciodată, Yoshiko, îmi zise el.

Am luat banii şi am urmat sfatul său de a încerca să-mi schimb înfăţişarea şi de a ieşi din oraş cât mai repede cu putinţă.

Când am căutat-o pe Kim, nu mai era nici ea de găsit. Ambele ei saloane erau deschise, dar personalul nu o văzuse de zile întregi. Nu mai puteam să zăbovesc, sperând ca ea să-şi facă apariţia. Indiferent unde era, bănuiam că trecea printr-o panică la fel de mare ca a mea. Timpul mi se scurgea printre degete, aşa că am început, în grabă, să-mi pun la cale propriul meu plan. Mi-am uns cu ulei părul tuns scurt, dându-l peste cap, şi am adăugat o meşă de păr fals la spate, ca să-mi dea înfăţişarea tradiţională a unei chinezoaice obişnuite din clasa de mijloc. Am aruncat cât colo pantalonii de călărie şi rochiile de seară şi purtam numai rochii *cheongsam* simple şi pantofi brodaţi cu tocul jos. Am încercat să-mi găsesc adăpost la acele familii chineze pe care le ajutasem la ceas de nevoie, dar nici una n-a vrut să aibă de-a face cu mine sau să mă ajute. Un bărbat pe care-l salvasem de la ruină şuieră la mine să dispar şi să crăp. Se poate să fi avut şi ei necazurile lor, dar mi-era greu să le iert trădarea.

La puţine zile după vizita mea pe aerodrom, în Pekin sosiră trupele armatei chineze. Îi vedeam cum mergeau ţanţoşi pe străzi sau în jeepurile lor, cu zgomot, pe uliţele înguste, arătându-şi triumful. Ţăranii chinezi îi întâmpinară cu braţele deschise, iar cei bogaţi, temându-se de revoltele oamenilor de rând, reuşiră să-şi pună pe chipuri zâmbete false de bun venit.

Gemenii îmi oferiră cazare în cocioaba lor şi, oricât de mult uram această idee, ştiam că trebuia să accept. Hôtel de Pékin se umpluse deja de ofiţeri chinezi şi nu aveam încredere în personalul de acolo să-mi păstreze pentru multă vreme secretă identitatea. M-am mutat repede de acolo, luându-mi doar ce puteam duce cu mine.

Mi-am luat prețioasa casetă pentru scris, cu conținutul ei sentimental, bijuteriile și o sticlă de sake bun și m-am instalat în coșmelia oribilă a gemenilor. Aveam la mine o sumă frumușică de bani, dar nu atât de mulți pe cât aș fi putut spera. Casa de bani din biroul lui Sumida, unde întotdeauna păstrasem destui bani cât să-mi ajungă un an, fusese devalizată. La început, din obișnuință, cred, mi-a venit greu să cred că Sumida îmi luase banii. Am căutat prin sertare și fișete, sperând că îi ascunsese pentru mine în vreun alt loc. Era adevărat că mă părăsise la nevoie, dar să-mi taie mijloacele de subzistență mi se părea o faptă sub demnitatea unui ofițer japonez. Însă, cum doar noi doi știam combinația de la seif, mi-era greu să mai cred în onoarea sa ori să cred că mă considerase vreodată japonez. Poate că știuse că Japonia nu va trimite niciodată după mine, că, indiferent ce mă considerau eu, nu eram nimic mai mult decât o spioană chineză, plină de culoare, dar de care se puteau dispensa.

Deprimată și speriată, nu mă puteam gândi decât la întoarcerea în Japonia. Încă o iubeam și, uneori, supărată că mă abandonase și supărată pe toți ceilalți, jucam un joc cu mine însămi, în care îmi impuneam să cred că se făcuse o greșeală groaznică și că Japonia nu mă părăsise intenționat. Chiar și de-ar fi fost doar pentru a împărtăși înfrângerea Japoniei, tot îmi era dor de casă.

Gândul de a fi capturată de chinezi era cumplit, dar eram încrezătoare că voi evita această soartă. Aveam nevoie de timp pentru a-mi plănui fuga și, deși disprețuiam micuța cocioabă sărăcăcioasă, era un loc sigur, bun deocamdată. Însă, imediat după ce m-am instalat în căsuța umedă, se nimeri cum nu se poate mai nepotrivit să descopăr pe corpul meu semnele fără greș ale sifilisului. În palme și pe tălpi îmi apărură bășici maronii și mă durea în gât atât de rău, că nu puteam să înghit. Mă simțeam rău de câteva săptămâni și avusesem o mâncărime

pe piept și pe spate, dar dispăruse și uitasem de ea. Sifilisul este o boală îngrozitoare. Știam că putea să ducă la orbire și să cauzeze o moarte lentă și eram înspăimântată. Oscilam între a mă lăsa pradă propriei mele compasiuni față de mine însămi și a crede în continuare în puternicele mele instincte de supraviețuire. Speram ca semnele bolii să dispară fără urmările pe care le aveau atât de adesea. În același timp, îl blestemam și îmi era milă de Mișa Salmonov, care cu siguranță îmi transmisese boala în noaptea noastră de amor.

Credinciosul îmi spuse că știa pe cineva care mă putea ajuta și aduse în cocioabă un om care credea că mă putea scăpa definitiv de boală. Nu era medic, dar își zicea vraci. Își câștiga pâinea înlăturând negi și aluniște și luând sânge pacienților cu ajutorul lipitorilor. El zise că sifilisul putea fi vindecat cu ajutorul unui medicament nou, special conceput pentru asta, denumit penicilină. Îl văzuse dând rezultate de mai multe ori și, datorită eficacității sale, el, unul, își pierduse teama față de această boală. Penicilina era greu de procurat dacă nu erai bogat, dar el avea relații la un spital care o folosea și, pentru prețul potrivit, urma să-mi facă rost de ea. Vraciul era o creatură dezgustătoare, cu ochi precum agrișele fierte și o gură răutăcioasă, dar nu aveam de ales decât să fac târgul cu el. Dacă voiam să reușesc să plec din China și să ajung acasă în Japonia, trebuia să fiu sănătoasă. Ne-am târguit până când am fost nevoită să mă despart de jumătate din banii care-mi mai rămăseseră, sumă despre care el afirmă că-i lăsa un profit foarte mic, aproape inexistent. Cum nu aveam încredere în el că se va întoarce cu medicamentul, l-am trimis pe Credincios să-l însoțească.

În mod miraculos, în decurs de câteva săptămâni de medicație, băsicile de la mâini și de la picioare îmi dispărură și, odată cu ele, și febra cea mare și durerea

din gât de care sufeream. Avusesem, pentru o clipă, sabia deasupra capului, pentru ca în clipa următoare să fiu izbăvită. Şi norocul pe care-l avusesem îmi readuse optimismul şi speranţa în viitor. Era minunat să mă simt mai bine, dar costul fusese ridicat şi mi se părea dificil să ţin pasul cu plăţile făcute gemenilor pentru protecţia mea. Nu puteam să mănânc din orezul lor cu peşte şi îi trimiteam zilnic la piaţă după carne proaspătă, fructe şi sake, care păreau să se scumpească la fiecare vizită. Am decis să nu mă răsfăţ cu opiu până când nu mă aflam într-o situaţie mai sigură, aşa că dormeam prost, suferind de vise în care mă înecam în apa murdară a râului din care gemenii îşi prindeau peştele scârbos.

I-am trimis pe fraţi în oraş să încerce să o caute pe Kim, în speranţa că ne vom fi de folos una alteia. În mod îngrijorător, ei au stat plecaţi două nopţi şi nu am putut să dorm de grijă, gândindu-mă oare ce-o fi însemnând absenţa lor. Însă, până la urmă, se întoarseră cu vestea cea bună că Kim devenise amanta negustorului chinez Chi Ming, care, datorită sprijinului financiar pe care i-l oferise în taină lui Chiang Kai-shek, era acum în graţiile noii stăpâniri de la Pekin. Îmi aminteam de el din primele mele zile la Pekin, când Li mi-l prezentase drept o persoană care dădea excelente sfaturi de afaceri. Ţin minte că pe atunci japonezii îl plăceau destul de mult. Kim fusese mai înţeleaptă decât mine, bănuise ce se putea întâmpla şi îşi făcuse planurile ei. Eu fusesem orbită de convingerea mea că Japonia va izbândi întotdeauna şi această credinţă mă adusese în starea de ruină în care mă aflam.

Chi Ming era mai în vârstă decât Sumida, cu părul rar şi dinţii stricaţi, dar o dorea de multă vreme pe Kim, care ştiam că va cântări urâţenia lui faţă de puterea pe care o avea de a o proteja. M-am cutremurat la gândul trupului ei dulce şi ferm în braţele lui bătrâne. Kim fusese instalată

într-o casă mică de pe şoseaua dintre grădina zoologică şi Templul celor Cinci Pagode, un cartier popular printre amantele bogătaşilor.

Credinciosul îmi spuse că Kim îi zisese că va face tot ce putea ca să mă ajute, dar că nu trebuia să merg la ea acasă până când nu-mi trimitea ea mesaj că era lipsit de primejdie să fac asta. La insistenţa lui Chi Ming, ea îşi trecuse proprietăţile şi acţiunile pe numele lui şi nu îi era uşor să facă rost de bani de la el. Însă promise că va găsi o cale să mă ajute şi mă îndemnă să am răbdare. Eram în culmea fericirii că rugăciunile mele îşi găsiseră răspuns. Cu Kim aflată în paza bătrânului negustor, şansele mele de scăpare crescuseră brusc. Îmi părea bine că măcar ea se afla în siguranţă şi aveam încredere că se va ţine de cuvânt. Viaţa în cocioabă era atât de groaznică, încât ştiam că-mi va fi greu să am răbdare, dar nu aveam de ales, trebuia să trăiesc din ce aveam şi să aştept ca ea să ia legătura cu mine.

Credinciosul îmi spuse că trupele chineze se aflau pretutindeni în oraş şi că acei chinezi care fuseseră servili faţă de stăpânii lor japonezi erau aspru trataţi. Erau fie omorâţi, fie chinuiţi de mâna conaţionalilor lor victorioşi. Aparent, Hôtel de Pékin devenise un loc plicticos, plin de ofiţeri cu chipurile acre, care nu aveau deloc simţul umorului şi habar n-aveau să se bucure de victoria lor. Apoi adăugă, răutăcios, că nimănui nu-i era dor de japonezi.

Nu trecu mult şi am fost nevoită să-mi vând bijuteriile ca să trăiesc. Cum nu-mi puteam asuma riscul de a fi recunoscută, nu aveam de ales decât să mă încred în gemeni şi să-i trimit să le vândă ei în locul meu. O brăţară confecţionată din aur pur îmi aduse atât de puţini bani, încât am bănuit că gemenii păstrau pentru ei cea mai mare parte din profit. Ştiau că mi se terminau banii şi deja se gândeau dacă să mai continue să mă adăpostească.

Le-am promis că, atunci când mă voi întoarce în Japonia, le voi trimite suficient aur încât să trăiască tot restul vieții confortabil. Sunt sigură că numai această promisiune i-a menținut în slujba mea.

Aveam permanent în minte gândul de a scăpa din Pekin și de a ajunge înapoi în Japonia, dar chinezii păzeau toate ieșirile și toate planurile care îmi veneau în minte păreau sortite eșecului. Mă gândeam să fur un avion și să-l pilotez eu însămi până în Japonia, dar aerodromul era strașnic păzit și, chiar de-aș fi reușit să o fac, avionul ar fi fost oricum doborât. Toate ambarcațiunile și trenurile erau verificate și chinezii puseseră pază în ele. Nu mă mai bucuram de prietenia celor influenți și nici nu aveam destui bani ca să mituiesc în stânga și în dreapta, pentru a ieși din necaz și din China. Era împotriva firii mele să nu acționez, dar credeam că șansa mea cea mai bună de scăpare se afla în mâinile lui Kim.

În curând, mâncarea bună și băutura deveniră prea scumpe pentru portofelul meu. Nu aveam de ales, decât să trăiesc cu aceleași pește noroios și orez de proastă calitate ca și cei doi frați. Pe măsură ce fondurile mi se micșorau, Credinciosul și Chou deveneau nepoliticoși și lipsiți de zel în executarea ordinelor mele. Dispăreau cu orele, lăsându-mă singură, mereu gândindu-mă cu teamă oare ce ar fi putut să pună la cale. Cum îmi erau de-acum familiare, nu mai simțeam mirosul de țăran sau de pește și nu mai luam în seamă mizeria din cocioabă. Însă aceasta devenise închisoarea mea, un loc umed, detestabil, care scotea la iveală ce era mai rău în mine. Atunci când nu eram furioasă pe soarta mea, eram nefericită din cauza trădării celor pe care-i considerasem prietenii mei.

Credinciosul îmi spuse că prin Pekin umbla zvonul că eram ajutată și că exista o recompensă pe capul meu. Îmi zise că eram catalogată drept spion și criminal de război

răspunzător de omorârea prunciilor chinezi și a mamelor acestora.

— Ți se spune târfa Japoniei, râse el.

În ciuda notorietății mele, eram surprinsă să fiu vânată în mod activ. Gândul acesta mă înspăimântă atât de mult, că am încetat să mai ies afară pe lumină, nici măcar ca să adulmec aerul. Mă mulțumeam cu cât mai puțin somn posibil și am deprins obiceiul de a asculta zgomotele neobișnuite. Eram gata de fugă – încotro, însă, nu știam. Uneori, noaptea, mă plimbam de-a lungul malului râului, gândindu-mă la trecut și tânjind după un viitor. La lumina lunii, fără expunerea crudă a malurilor sărăcăcioase și a locuințelor insalubre, râul părea adânc și misterios. În acele plimbări nocturne, îmi puteam închipui că lumea era încă frumoasă. Preț de o oră sau două, respiram aerul mlaștinii, cu gândurile nepoluate de teama îngrozitoare de care-mi erau invadate de obicei. În ciuda faptului că nu aveam nici o veste de la Kim, tot mai aveam încredere că ea mă va ajuta și această credință era cea care-mi ținea moralul ridicat.

Mă gândeam adesea să-mi continui, pur și simplu, plimbarea în noapte, să merg din sat în sat până voi ajunge la mare, unde poate că aș fi reușit să mă strecor pe un vas spre Japonia. Aveam o mică sumă de bani pusă deoparte pentru situații de gravitate extremă și cugetam la ideea de a plăti un falsificator ca să-mi facă pașaport american și acte. Cu o nouă identitate, s-ar fi putut să pot duce de nas autoritățile, să plec în America și să redevin iubita lui Jack. Însă, cum nu mai aveam încredere în gemeni să facă pregătirile necesare și nici nu îndrăzneam să fiu văzută în capitală, nici un plan la care mă gândeam nu avea vreo garanție de reușită. Iar cele care aveau cele mai mari șanse necesitau mai mulți bani decât aveam eu la dispoziție. Nu am încetat nici o clipă să mă gândesc la modalități de scăpare, dar mă

întorceam de fiecare dată la planul de a aştepta după Kim.

După cinci săptămâni de la aflarea primelor veşti de la ea, Kim îmi trimise vorbă printr-un servitor de încredere cum că avea suficienţi bani ca să plătească pentru fuga mea. Zicea că avea relaţii care mă vor ajuta şi că trebuia să fac exact aşa cum îmi spunea. Trebuia să aştept o săptămână înainte de a merge la ea, căci amantul ei urma să fie plecat cu afaceri la Canton şi şansele noastre de succes aveau să fie mai mari în lipsa lui. Trebuia să merg noaptea, când întunericul avea să mă ascundă mai bine. Şi îmi transmitea că îi era dor să mă vadă, pe mine, adevărata ei prietenă. M-a durut să aud cuvintele ei de prietenie şi am plâns ca un copil. Eram lipsită de afecţiune de atât de multă vreme, că de-abia mai puteam să-mi stăpânesc emoţiile pe care cuvintele ei le treziră în mine. Kim, loiala mea prietenă, îmi sărise în ajutor; ea era speranţa mea, busola mea, şi le-am mulţumit zeilor pentru că exista.

Numai că ghinionul mă urmărea şi în dimineaţa zilei în care trebuia să merg la Kim m-am trezit suferind de o cumplită durere de stomac, din cauza peştelui stricat. Vomitam la câteva minute şi aveam crampe atât de groaznice, că nu le puteam suporta. Am hotărât că, dacă nu mă simţeam mai bine până la căderea serii, va trebui să mai dorm o noapte în cocioabă şi să plec în seara următoare. Credinciosul şi Chou erau nişte infirmiere nepricepute şi mă lăsară singură cu boala mea. Îmi spuseră că trebuiau să-i ducă vorbă lui Kim că voi întârzia şi că se vor întoarce pe înserat, la masă, la ora obişnuită.

Îmi cususem banii pentru situaţii de urgenţă într-un buzunar de la rochie şi aveam puse într-o geantă care stătea, pregătită, la picioarele mele, puţinele lucruri personale. Tânjeam să plec, dar eram prea bolnavă ca să mă pot mişca. Mă dureau coastele de la atâta vomitat şi

când, până la urmă, nu am mai avut ce vomita, am adormit. Am avut un vis în care se făcea că eu şi Mari împărţeam fundul apei cu fiinţe marine stranii şi hidoase. Ne pluteau prin păr şi ciuguleau din trupurile noastre în ritmul curentului. Mari avea un zâmbet inexpresiv pe buze şi părea să nu bage de seamă creaturile.

M-am trezit înfricoşată. Încercam să disting zgomotul făcut de paşii celor doi fraţi, pe care mă antrenasem să-i recunosc. Noaptea era liniştită şi nu se auzea decât apa care se lovea de maluri. Se lăsase întunericul care urma amurgului, iar aerul era saturat cu umezeala caracteristică orelor dintre miezul nopţii şi zori. Absenţa gemenilor mă îngrijora, dar mă simţeam prea rău ca să fac ceva în legătură cu asta şi am căzut din nou într-un somn adânc.

M-a trezit zvonul unor şoapte din faţa cocioabei şi apoi, înainte ca ochii să mi se deprindă cu semiobscuritatea, uşa se deschise cu o izbitură şi am fost înconjurată de soldaţi chinezi. Zăceam în poziţie fetală în patul slinos, cu un vas plin de vomă alături, iar ei s-au năpustit asupra mea ţipând isteric, m-au luat de păr şi m-au târât afară din casă. Propriile mele gărzi de corp, gemenii născuţi în Anul Maimuţei, care se hrăneau cu peşte, mă trădaseră poliţiei lui Chiang. Nu pentru bani, cum am aflat mai târziu, ci pentru a intra în graţiile noii forţe poliţieneşti, care căuta recruţi pentru a menţine ordinea în Pekin. Mă simţeam jenată de halul în care fusesem găsită şi m-am gândit că măcar la atâta aş fi putut să mă aştept din partea celor doi fraţi: având în vedere că-i luasem în slujba mea când se aflau la nevoie, măcar să-mi fi permis să fiu capturată cu oarecare demnitate. Însă nici asta nu ar fi trebuit să mă mire, căci istoria e plină de asemenea trădări.

În timpul primului meu an petrecut în temniţele Închisorii Nr. 1 din Pekin, Armata Roşie sovietică pătrunse

în Manciuria și Puyi abdică din poziția de împărat al statului Manchukuo. Încercă să fugă la granița coreeană, de unde spera să scape în Japonia. În loc de asta, a fost prins de ruși și dus cu avionul în Siberia.

Wan Rong, abandonată din nou, rămase singură, înspăimântată și temându-se pentru viitorul ei. Cu toate astea, bănuiesc că a fost ușurată că nu mai juca nici un rol în drama vieții împăratului deposedat.

În același an, generalul Okamura Yasutsugu a predat întreaga forță armată japoneză din China generalului He Yingqin, definitivând umilirea Japoniei și a mea.

Au trecut trei ani de atunci și mă aflu tot în Închisoarea Nr. 1, unde nu știu niciodată cu ce stare de spirit mă voi trezi. Uneori, indiferent de cât de groaznică este situația mea, sunt plină de certitudinea că totul va fi bine, însă, în cea mai mare parte a timpului, sunt lipsită de optimism. M-am adaptat la condițiile sărăcăcioase și acum de-abia dacă mai iau în seamă zidurile pline de umezeală, date din belșug cu var, sau șoarecii înecați pe care-i găsesc câteodată plutind în urina din oala de noapte. Sunt momente, totuși, când sunt copleșită de furie. Închisă precum micul canar al lui Miura, am prea mult timp ca să mă gândesc la trecut, să regret multele cărări greșite pe care-am apucat-o în căutarea unei vieți interesante.

Am folosit aproape toate lucruri personale care-mi rămâseseră pentru a le schimba pe țigări și sake, fără de care am crezut, pentru o vreme, că n-am să pot trăi. Acum, la fel ca și ceilalți deținuți, supraviețuiesc cu zeama de legume săptămânală, care este o constantă în locul ăsta, și apa potabilă mizerabilă, din care arareori lipsesc insectele. Paznicul de noapte Suk-Ping este cumsecade și îmi dă uneori țigări. Nu mă lasă niciodată fără creion și hârtie și odată mi-a adus un ou de rață, pe care l-am mâncat crud, sperând să elimin durerea ascuțită din visele mele.

În cel de-al doilea an de captivitate, am fost dusă în fața unuia dintre tribunalele militare ale lui Chiang Kai-shek și judecată pentru trădare și spionaj. Procurorul-șef a zis că merit pedeapsa cu moartea, deoarece sunt o trădătoare, dar mai ales pentru că eu, o simplă femeie, zburasem pe deasupra patriei mele într-un avion japonez și privisem în jos, cu dispreț, la pământul sacru al Chinei. N-a fost o surpriză pentru mine faptul că instanța supremă m-a găsit vinovată și m-a condamnat la moarte. China e condusă acum de așa-numita „elită" a lui Chiang, care-i împărtășește dușmănia față de oricine are vreo legătură cu dinastia Qing. Nu mă mai aștept la nimic din partea lor, căci cum ar putea acești țărani să înțeleagă legăturile care-i leagă laolaltă pe cei cu origine aleasă?

Cred că am suportat totul bine. Temnicerii mei nu m-au văzut niciodată plângând, dar dacă ei ar putea să-mi împărtășească visele, s-ar bucura de chinurile pe care le-am îndurat. Indiferent de câte ori am insistat că sunt japoneză și nu pot fi considerată trădătoare față de China, instanța nu a vrut să audă. De câte ori se referă la mine, o fac cu numele de „Trădătoarea Arc", ca și cum nici nu aș avea un' nume al meu. Cum nu am încredere în avocatul pe care mi l-a desemnat instanța, mi-am petrecut acest al treilea an de încarcerare lucrând la cererea de apel. Dacă voi putea dovedi că sunt cetățean japonez, voi fi extrădată în Japonia și nu va trebui să îndur execuția sub mâinile chinezilor. Cu asta în minte, i-am scris lui Kawashima, rugându-l să trimită instanței acte prin care să demonstreze că mă înfiase. În scrisoarea de răspuns, el a zis că nu mă consideră fiica sa, că nu m-a adoptat niciodată în mod oficial și că în actele de înregistrare ale familiei sale nu există nici o mențiune cu privire la mine. Adăugă că mersesem să locuiesc în casa lui la vârsta de opt ani și că presupunea că, de vreme ce

majoritatea anilor mi-i petrecusem în Japonia, s-ar fi putut ca lumea să mă considere japoneză. Comisarul districtual din Tokio ştampilase scrisoarea în mod oficial, adeverind-o ca autentică şi adevărată. Cum ea nu reuşi să dovedească faptul că sunt japoneză, ci doar susţinea că puteam fi considerată astfel, misiva rece a lui Kawashima mi-a semnat condamnarea la moarte.

Îmi amintesc clar ziua în care Kawashima mi-a spus că m-a adoptat şi că de-acum eram oficial fiica adevărată a Japoniei. Am sărbătorit prilejul cu Părere-de-Rău mâncând orez şi fasole roşie. Am aprins un foc de artificii în formă de stea şi l-am trimis spre ceruri.

Se prea poate ca lui Kawashima să-i fi fost teamă să nu fie acuzat de crime de război. Se întâmplase ca mulţi japonezi să fie suspectaţi de către aliaţii victorioşi. Am auzit că Tanaka se află în închisoarea Sugamo din Tokio, acuzat de astfel de fărădelegi. Nu-l pot ierta pe Kawashima pentru laşitatea sa, deşi sunt în sfârşit convinsă că în inima lui reprezint mai puţin decât nimic. Cu toate acestea, însă, nu-l pot alunga definitiv din inima mea.

Printre cei care au vorbit în favoarea mea s-au aflat surorile mele vitrege, Xian Qi şi Xian Wo, pe care nu le mai văzusem de mulţi ani şi pe care de-abia le cunoşteam. Ele spuseră că fusesem dintotdeauna deşteaptă, dar că nu eram capabilă să fiu spion. Qi zise că frumuseţea mea îmi atrăsese distrugerea şi că fusesem coruptă de către japonezi. Wo spuse că nu eram o persoană rea şi că tragedia vieţii mele fusese adoptarea mea de către Kawashima, despre care îşi amintea limpede că îi spusese tatăl meu, prinţul Su. Le-am fost recunoscătoare, deşi instanţa nu arătă nici un interes pentru părerile lor.

Era o concluzie inevitabilă că voi pierde apelul, de vreme ce chinezii îmi hotărâseră soarta cu mult timp înainte de a admite cererea mea de recurs. În timp ce

scriu, aştept să mi se comunice data execuţiei. În mod straniu, deşi nu o întâmpin cu bucurie, nu sunt tristă la gândul morţii mele. Cred că am ştiut dintotdeauna că nu voi apuca să mor cu oase bătrâne, că sunt capabilă să mă bucur de frumuseţea lumii doar atâta vreme cât eu însămi sunt frumoasă. Nu există nici o oglindă în celula mea, dar îmi pot da seama după reacţia gardienilor şi a celorlalţi deţinuţi că nu mai sunt frumoasă. Ei spun că frumuseţea fizică nu mai este o monedă valoroasă în noua Chină, însă atâta vreme cât vor trăi bărbaţi, nu o să cred niciodată asta.

Este ciudat, totuşi, cum totul în lume mi se pare splendid, acum că timpul meu în ea s-ar putea să fie limitat. Văd perfecţiunea în adâncitura simplă a bolului meu cu orez, în simetria blândă a rogojinii pentru dormit făcută sul şi în lumina moale ca un muşchi care răzbate pe geamul celulei. Vederea acestor lucruri de zi cu zi îmi emoţionează inima într-un fel pe care nu l-am mai trăit niciodată înainte şi mă aduce în pragul lacrimilor.

Am observat, de asemenea, că amintirile îmi vin cu atâta limpezime din trecut, că aud vocile şi îmi amintesc mirosurile din copilărie ca şi cum totul s-ar petrece încă o dată aici, în celula mea. Aud glasul mamei mele de sânge fredonând un cântec lin, îi văd fruntea delicată şi părul dat pe spate şi ţin minte cum i se îmblânzea privirea când se pomenea numele tatălui meu. Cât de minunat ar fi să-mi încep din nou viaţa acum, când ştiu pe ce cărări să nu apuc. Dar mă tem că în trecutul meu există prea mult sânge ca să mai pot face vreo schimbare în bine, prea multă suferinţă ca să mă vindec măcar eu.

Cum Japonia a considerat potrivit să-mi confere un grad militar, am solicitat instanţei să mi se acorde onorul militar al unui pluton de execuţie. Cererea mi-a fost respinsă şi ştiu că voi avea de înfruntat decapitarea – cu sabia. Sabia mă sperie mai mult decât puşca, dar încerc

să îmi alung acest gând din minte. El îmi revine, însă, în vise, unde am fost decapitată de multe ori. În acele închipuiri întunecate, sunt întotdeauna îmbrăcată așa cum era Shimako în noaptea în care s-a spânzurat deasupra altarului lui Buddha de lângă bazinul cu crapi. În vise, îmi este frică și uneori mă trezesc plângând, ca să-l descopăr pe blândul gardian Suk-Ping lângă mine, oferindu-mi alinare.

Suk-Ping mi-a adus o scrisoare de la Kim, punându-și astfel slujba, dacă nu și viața, în pericol. Era semnată doar „O prietenă credincioasă", dar am știut că era de la ea. O parfumase cu parfumul ei de trandafir, ceea ce ținea loc de semnătură. Îmi zicea că lucrează în apărarea mea și că nu e totul pierdut, că trebuie să fiu curajoasă și să nu renunț la speranță. Sunt uluită că, în ciuda pericolului pentru ea însăși, Kim îmi este cea mai loială prietenă și mă consideră drept o soră. Dacă situația noastră ar fi fost inversată, oare eu i-aș fi fost la fel de credincioasă? Am trăit cea mai mare parte a repertoriului dragostei și abia acum știu că loialitatea este cel mai prețios lucru. Statornicia lui Kim și bunătatea neașteptată a lui Suk-Ping mi-au redat credința în prietenie.

Nu-mi trecea prin minte nici un lucru pe care ar fi putut să-l facă Kim pentru a mă salva din situația în care mă găsesc, dar în a doua ei scrisoare îmi spuse că, ajutată de un prieten de încredere, a mituit părinții loviți de sărăcie ai unei fete tuberculoase ca să o lase pe fiica lor să-mi ia locul la execuție. Kim zicea că nu ar trebui să mă simt vinovată, deoarece fata era atât de bolnavă, că ar muri oricum în scurt timp și se bucura să știe că părinții ei nu aveau să moară de foame.

Suk-Ping știa o modalitate de a o strecura pe fata bolnavă la mine în celulă, în noaptea de dinaintea execuției. Urma să fugă și el o dată cu mine și să fie bine plătit pentru rolul său în salvarea mea. Kim zicea că, deși

Suk-Ping era speriat, era hotărât să o facă și că trebuia să am încredere în el. Știam că Suk-Ping nutrea o dușmănie amară împotriva lui Chiang Kai-shek, pe care-l considera răspunzător de moartea soției și a copilului său. Aceștia muriseră atunci când, fără a-i avertiza pe localnici, Kuomintangul[1] aruncase în aer digurile de pe Fluviul Galben. Satul lui Suk-Ping fusese inundat și, rămași cu nimic altceva de mâncare decât pământ, fiica și soția sa muriseră de foame.

Kim îmi scrise că evadarea mea va reprezenta o asemenea pierdere rușinoasă pentru noii conducători ai Chinei, că aceștia nu vor vrea niciodată să se afle că scăpasem de răzbunarea lor. Vor merge mai departe cu execuția și se va spune că o falsă fiică a Chinei își găsise sfârșitul meritat. După ce am citit a doua scrisoare, Suk-Ping îi dădu foc cu o țigară aprinsă, zdrobind cenușa pe jos cu bocancii săi grei, până când nu mai rămase nimic din ea. Nu am vrut să-l las să facă la fel și cu prima scrisoare, deoarece îmi doream să o păstrez ca talisman. I-am promis că dacă lucrurile nu mergeau cum trebuie, voi mânca scrisoarea înainte ca ea să încapă în mâinile acuzatorilor mei.

— Planul nostru va funcționa și vom părăsi împreună locul ăsta, Perla Orientului, îmi zise el, atingându-mi obrazul cu mâna sa aspră. Nu ai fost sortită unui sfârșit atât de crud. Nu am putut să-mi salvez familia, dar o să te salvez pe tine.

În ciuda groazei inspirate de mijloacele pe care le presupunea viitoarea mea evadare, la început am fost în culmea fericirii la gândul că s-ar putea să fug din Închisoarea Nr. 1. Sub un nume nou, puteam pleca în America, să-l găsesc pe Jack și să o caut pe scumpa mea prietenă

1. Partidul Naționalist al Chinei, partid aflat în opoziție față de Partidul Comunist Chinez și față de Japonia.

Tamura Hidari. Mă gândeam că fata avea să moară oricum, că s-ar fi putut ca sabia să fie un sfârșit mai îndurător decât sufocarea tuberculoasă despre care știam că e cu adevărat cumplită.

Aș mai putea avea încă o viață lungă înaintea mea, ca să mă bucur de toate lucrurile de care am fost privată în ultimii trei ani. Gândul libertății mi se pare dintr-odată unul realist și mi-este într-adevăr foarte dor de libertate. Tânjesc după mai mult decât un petic de cer de un metru deasupra capului, mi-e dor să trăiesc fără geamătul înăbușit al fricii care-mi zdruncină corpul în întunericul nopții.

În nordul Chinei se spune că „acela care scapă cu viață din mari pericole va avea un viitor fericit și prosper". Recunosc că gândul ăsta e ademenitor, dar așteptând în fiecare zi, așa cum fac, vestea datei execuției mele, nu mă pot stabili la o decizie. În ciuda trecutului meu, îmi vine să dau înapoi de la a apuca pe această ultimă cărare, cea mai hidoasă dintre toate. Oare e posibil să alegi o astfel de cale și să trăiești fericit? Mi-e teamă că chipul fragil al fetei bolnave de tuberculoză pe care mi-l închipui în mintea mea mă va bântui, contaminându-mi, oricum, clipele rămase din viață. Moartea ei de sabia destinată mie ar confirma supremația întunericului în firea mea.

Și care va fi părerea celor pe care mi i-am stabilit ca fiind adevărații mei judecători? Mama ar prefera să mă alătur ei, decât să condamn această fată la un astfel de sfârșit. Părere-de-Rău nu m-ar judeca, indiferent ce drum aș alege, dar cred că lui Jack i s-ar părea de nesuportat toată povestea asta sumbră. Sunt tristă să descopăr că nu știu dacă el m-ar îndemna să mă răscumpăr și să merg până la finalul care mi-a fost predestinat sau dacă i-ar fi îndeajuns de dor de mine ca să-mi încurajeze fuga.

În curând, lumina care se strecoară pe geamul meu va lua culoarea mării sticloase. Un amurg scurt va sosi

înainte de întunericul care în această închisoare este cel mai negru pe care l-am trăit vreodată. Îmi voi desface rogojina pentru dormit și mă voi întinde cu spatele la perete, după obiceiul pe care-l am încă din copilărie. Nu știu dacă voi alege libertatea și voi trăi o viață furată sau voi merge la o moarte curată, acceptându-mi soarta.

Voi dormi și, dacă mă voi trezi cu o nevoie stringentă de a trăi, atunci hotărârea mea va fi luată. Nu suntem decât animale, la urma urmei, și instinctul de a trăi este primordial în ființa noastră.

Dacă mă voi trezi plină de compasiune, voi accepta sabia și o voi ruga pe Kim ca oricum să le dea banii părinților fetei bolnave de tuberculoză, în speranța că ultima mea faptă ar putea să-mi câștige aprobarea în viața viitoare. Nu mai e nimic de zis, zorii vor veni, hotărârea se va lua și, în oricare dintre variante, voi fi liberă.

Consemnarea următoare a apărut în cotidianul *Pekin Daily* din data de 26 martie 1948: „La ora 6: 40 în seara zilei de 25 martie 1948, femeia cunoscută sub numele de Perla Orientului a fost executată la Închisoarea Nr. 1 din Pekin. Perla Orientului era cea de-a paisprezecea fiică a lui Su Qin Wang, un descendent direct al fratelui mai mic al primului împărat Qing din dinastia Qing".

Lumea în vremea Perlei Orientului

1906: Neurologul german Alzheimer identifică o nouă afecțiunea a creierului.

1906: Se naște Perla Orientului, prințesă manciuriană, cea de-a paisprezecea fiică a prințului Su și a celei de-a patra concubine a lui. Prințul Su era unul dintre cei opt prinți ai Coifurilor de Fier de la vechea curte imperială din Pekin, descendent direct al fratelui mai mic al primului împărat Qing din marea dinastie Qing.

1912: Scufundarea Titanicului.

1912: Împărăteasa Văduvă Longyu emite un edict imperial care duce la abdicarea împăratului Puyi și la sfârșitul dinastiei Qing, care a durat aproape trei secole. Puyi, vărul îndepărtat al Perlei Orientului, își pierde tronul și China devine republică. Puyi este sechestrat în Orașul Interzis, unde joacă rolul de împărat.

1914: Izbucnește Primul Război Mondial.

1914: Perla Orientului este prinsă spionându-l pe tatăl ei, prințul Su, și este alungată în Japonia, să trăiască împreună cu familia fratelui de cruce al prințului Su, Kawashima Naniwa.

1919: America adaugă cel de-al 18-lea amendament la constituție, scoțând alcoolul în afara legii. Aceasta duce la vinderea pe sub mână a băuturii și la înflorirea meteorică a mafiei americane.

1919: Perla Orientului este înfiată de către Kawashima și rebotezată Yoshiko.

1921: Lui Einstein i se acordă premiul Nobel.

1921: Perla Orientului este sedusă de bunicul ei adoptiv, Teshima.

1922: James Joyce scrie romanul Ulise.

1922: Perla Orientului este sedusă de către tatăl ei adoptiv, Kawashima.

1925: Puyi fuge din Orașul Interzis, sub protecția japonezilor.

1925: Perla Orientului e dată în căsătorie prințului mongol.

1926: Laurence Olivier își face debutul în actorie în cadrul Birmingham Repertory Company.

1926: Perla Orientului fuge din Mongolia și ajunge în Japonia, în drum spre Shanghai.

1931: Se finalizează construcția zgârie-norului Empire State Building, *având o înălțime de o sută două etaje.*

1931: Perla Orientului este recrutată ca spion pentru japonezi și Puyi pleacă în Manciuria.

1935: Se înființează Academia Națională FBI.

1935: Perla Orientului este trimisă la Pekin, ca să lucreze pentru Serviciile Secrete japoneze.

1936: Începe războiul civil din Spania.

1936: Perla Orientului petrece în înalta societate din Pekin.

1939: Izbucnește al Doilea Război Mondial.

1939: Perla Orientului este, încă, prințesa petrecăreață din Pekin.

1941: Japonezii bombardează Pearl Harbour.

1941: Prințesa Orientului este numită președinta Companiei de Exploatare a Aurului din China și a Asociației Manciurienilor din Pekin.

1942: Fizicianul Enrico Fermi desfășoară prima reacție nucleară în lanț controlată.

1942: Perla Orientului își face prieteni și dușmani la Pekin.

1945: America lansează bomba atomică asupra orașelor Hiroshima și Nagasaki.

1945: Perla Orientului este arestată la Pekin de către forțele lui Chiang Kai-shek și e trimisă la Închisoarea Nr. 1 din Pekin.

1947: Are loc primul zbor supersonic.

1947: Perla Orientului este adusă în fața unui tribunal militar și găsită vinovată de spionaj pentru japonezi împotriva Chinei.

1948: Ia ființă statul Israel.

1948: Perla Orientului pierde recursul împotriva verdictului de vinovăție și este executată prin decapitare pe 25 martie, la Închisoarea Nr.1 din Pekin.

Mulțumiri

Multe mulțumiri lui Rob Herman, pentru lansarea cărții, și minunatului Stevie Lee pentru că a ajutat această carte pe parcurs. Mulțumiri din inimă inteligentului Robert Caskie, care este tot ce ți-ai putea dori de la un agent literar, și încă pe atât. Lui Clive Lindley, pentru atât de multe lucruri, dar mai ales pentru corecturile sale nemiloase și entuziasta mânuire a stiloului roșu. Imense mulțumiri editorului meu, Alexandra Pringle, și minunatei echipe de la Bloomsbury, care au făcut ca această carte să iasă la lumină. Îi mulțumesc, de asemenea, lui Melanie Silgardo pentru istețimea și ideile pline de inspirație. Și Juliei Gregson, prietenă și scriitoare – îți mulțumesc pentru dragostea aspră și pentru imboldurile în acele momente ezitante. Mulțumiri, de asemenea, lui Tom Kinninmont, pentru că mi-a oferit acel sentiment de încredere inițial, care e cel mai important. Îi sunt sincer îndatorată lui Jenny Parrott, pentru toate momentele când m-a ținut de mână și pentru sprijinul pe care mi l-a acordat pe parcursul drumului, nou pentru mine, al publicării. Și le mulțumesc tuturor prietenilor mei dragi de la clubul atelierului, care m-au susținut cu interesul lor și cu cine grozave – știți voi care sunteți. Și un mulțumesc foarte special talentatului meu cititor, Richard Gregson.

Cuprins

Nota autoarei 7

Supă de şarpe şi crizanteme 11

Curmale japoneze înmuiate
în miere şi un bol de ceai galben 41

Tocană de oase şi lapte de iapă 83

Airag şi ceai rusesc cu sare 121

Ouă pentru longevitate şi testicule de gâscan 153

Piersici Longhua şi sake 185

Vişine şi miere de salcâm 226

Bourbon şi peşte crud 267

Şampanie şi ghimbir murat 299

Peşte cu orez şi ou de raţă 327

Lumea în vremea Perlei Orientului 362

Mulţumiri 365